

Đúng Là Đồ Đáng Ghét - Khó Ưa Mà!!!

Contents

Đúng Là Đồ Đáng Ghét - Khó Ưa Mà!!!	2
1. Chương 1 : Định Mệnh	2
2. Chương 2 : Bạn Anh Hai	4
3. Chương 3 : Gặp Lần Nữa	6
4. Chương 4 : Tình Bạn	9
5. Chương 5 : Trở Lại Sài Gòn	11
6. Chương 6 : Món Quà Chưa Trao Tay	13
7. Chương 7 : Lên Sài Gòn	15
8. Chương 8 : Gặp Lại Trong Hoàn Cảnh Trớ Trêu	17
9. Chương 9 : Ở Lại Cùng Nhất Anh	22
10. Chương 10 : Lần Đầu Tiên Trái Tim Biết Thẩn Thức	23
11. Chương 11 : Cầm Giác Gì Thế Đây?	24
12. Chương 12 : Cá Cược	28
13. Chương 13 : Cuộc Hẹn Của Nhất Anh	31
14. Chương 14 : Nụ Hôn Đầu Tiên	33
15. Chương 15 : Nhất Anh Vào Bếp	35
16. Chương 16 : Trái Tim Lại Lỗi Nhịp	39
17. Chương 17 : Cuộc Hẹn...không Vui	42
18. Chương 18 : Tổ Tình Cùng Hoàng Tử	44
19. Chương 19 : Có Lẽ...	46
20. Chương 20 : Nhất Anh Đã Tìm Ra Câu Trả Lời	48
21. Chương 21 : Sẽ Đẩy Bin Ra	50
22. Chương 22 : Lời Nói Từ Trái Tim	53
23. Chương 23 : Trái Tim Nghẹn Đắng	55
24. Chương 24 : Người Bạn Tri Kỉ	59
25. Chương 25 : Dị Ứng	61
26. Chương 26 : Lời Tỏ Tình Của Thiên Vũ	62
27. Chương 27 : Hãy Cho Tổ Thời Gian	63
28. Chương 28 : Tìm Bình Yên Bên Cạnh Song Thu	66
29. Chương 29 : Niềm Vui Bất Ngờ	70
30. Chương 30 : Hạnh Phúc Đơn Giản Thế Sao?	75
31. Chương 31 : “nóng” Hơn Bao Giờ Hết	77
32. Chương 32 : Là Những Người Bạn Thật Sự	81
33. Chương 33 : Khoảng Cách Quê Nhà Và Thành Phố	86
34. Chương 34 : Nỗi Nhớ	89
35. Chương 35 : Rào Cản	93
36. Chương 36 : Chia Cắt	98
37. Chương 37 : Xin Lỗi Bin!	101
38. Chương 38 : Vì Hạnh Phúc Của Con	106
39. Chương 39 : Niềm Vui Chưa Hết Lại....	109
40. Chương 40 : Bin Sẽ Đợi	113
41. Chương 41 : Sóng Gió	116

42. Chương 42 : Cách Biệt	120
43. Chương 43 : Hận	127
44. Chương 44 : Muốn Quên Nhưng Rất Khó	133
45. Chương 45 : Trở Về	140
46. Chương 46 : Gặp Lại	144
47. Chương 47 : Xoá Đi Nỗi Đau Trong Quá Khứ	148
48. Chương 48 : Kế Hoạch Của Song Thu	152
49. Chương 49 : Chú Đẹp Trai	153
50. Chương 50 : Thực Hiện Kế Hoạch	157
51. Chương 51 : Sự Sắp Đặt Cố Ý	161
52. Chương 52 : Uất ức Của Nhất Anh	163
53. Chương 53 : Dâng Trào Cảm Xúc	166
54. Chương 54 : Những Điều Giản Dị Thật Đáng Yêu	171
55. Chương 55 : Khao Khát Của Người Ba	173
56. Chương 56 : Sự Trả Thù Đáng Yêu	176
57. Chương 57 : Mất Tích	179
58. Chương 58 : Tội Nhục	184
59. Chương 59 : Hạnh Phúc Giản Đơn	188
60. Chương 60 : Cuộc Sống Vợ Chồng - End	196

Đúng Là Đồ Đáng Ghét - Khó Ủa Mà!!!

Giới thiệu

Mình đã trở lại...không biết có ai còn nhớ mình không ta? Chúc các bạn tìm được thật nhiều nụ cười

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-la-do-dang-ghet-kho-ua-ma>

1. Chương 1 : Định Mệnh

Cái nắng buổi chiều len lỏi qua những tán cây, cái nắng tạo ra những chiếc bóng nhỏ nhắn chạy lon ton xung quanh cái sân cỏ rộng để tranh nhau một quả bóng, một đứa con gái vỗ tay reo hò cổ vũ, nhỏ thích cùng chơi với bọn con trai đó, nhỏ chạy lại thằng nhóc Bin:

-Cho em chơi chung với anh Bin

-Không! Mày con gái đi chỗ khác chơi

-Đi mà, em chơi chung với

-Tí mày té mày khóc cho ba tao đánh tao hả? Đi ra

-Không đâu, em không có té đâu...em té em không khóc đâu hihi

-Uhm mà y nhớ nói đó nha!

Con bé thích thú chạy vào cùng đám con trai giành lấy trái bóng, chạy bên này, chạy sang bên kia...Bum...trái banh bay thẳng vào đầu con nhóc

-Huhu...

-Nín đi, nãy nói không khóc mà

-Huhu – Con bé khóc lớn hơn

-Mày cho nó vào đây chi vậy? Thôi nghỉ tụi bây ơi tí nữa ba nó ra đánh cả lũ – Một thằng nhóc trong đám lên tiếng

-Ê...đừng có về mà – Nhóc Bin

-Thôi tụi tao về, mai ra đá tiếp – Cả đám bỏ đi còn lại một thằng nhóc và một con nhóc đang khóc lớn

-Tại mày đó, nín đi tí ba tao ra đập tao bây giờ

-Hức...hức

-Ê...nhóc! Làm gì mà ăn hiếp con bé hả? – Một thằng nhóc khác đi lại

-Tự nó khóc chứ ai ăn hiếp – Nhóc Bin

-Mày xạo hả? Không làm gì sao nó khóc – Nhóc quay sang nhỏ – Nó ăn hiếp em đúng không?

— Gật gật, lắc lắc cái đầu, khóc tiếp

-Mệt, mày khóc cho đã đi tao về, mai mốt đừng có xin tao cho chơi – Nhóc Bin bỏ đi

-Ê, đứng lại. Mày xin lỗi nó chưa mà bỏ đi?

-Tôi...tôi làm gì mà xin lỗi hả? Đồ khùng – Nhóc Bin bỏ đi, nhóc kia chẳng đường lại

-Không xin lỗi không cho đi

-Tránh ra

-Không tránh

-Tôi bảo tránh ra

-Không

Bịch...Nhóc Bin đẩy nhóc kia té xuống đất, nhóc kia ôm lấy nhóc Bin, hai nhóc đánh nhau

-Đừng đánh nữa huhu...đừng đánh anh Bin – Nhỏ kéo nhóc kia ra

-Nó ăn hiếp em mà

-Không có, tại em chơi banh bị banh bay trúng đầu...đau nên em khóc hức...hức

-Đồ khùng – Nhóc Bin bỏ đi

Nhóc kia nhìn theo, nhóc muốn xin lỗi nhưng mà không thể nói được vì nhóc Bin đi rồi

-Em tên gì? Nhà em ở đâu? – Nhóc hỏi con bé

-Em tên Thu, nhà em gần nhà anh Bin, còn anh tên gì? Anh biết anh Bin hả?

-Không, anh tên Nhất Anh, anh mới về đây hôm qua thôi, nhà anh ở thành phố

-Hèn chi em nhìn anh là lạ hihi, thôi em về nha

Nhóc Bin trở về nhà với bộ dạng lấm lem, gặp anh hai

-Mày mới đánh nhau phải không? Tao méc ba cho xem

—— Liếc anh mình một cái, nhóc vào nhà tắm

Nhỏ Thu chạy sang

-Anh Minh, anh Bin đâu rồi?

-Em tìm nó làm chi?

-Em...em...mà anh Bin đâu?

Minh nhìn nhỏ, đoán là đang có chuyện gì dấu nên quyết định điều tra

-Nãy em với nó đi đâu? Nó đánh nhau đúng không?

-Sao anh biết? Ah...không không có đâu

-Không? Nói mau không anh méc ba cho nó bị đòn ah

-Anh Minh anh đừng có méc bác Nam, không phải tại anh Bin đâu, tại em xin chơi rồi để banh bay trúng đầu...em khóc mà anh Nhất Anh tưởng em bị anh Bin ăn hiếp nên mới đánh nhau...anh đừng méc bác Nam nha!

-Nhất Anh nào?

-Anh Nhất Anh trên thành phố mới về, em cũng không biết hihi

-Uhm tạm tha...nó đang tắm

-Dạ, hihi cảm ơn anh Minh

-Nhiều chuyện – Nhóc Bin đi ra, liếc xéo Minh

-Anh Bin em xin lỗi, mai một em không khóc nữa đâu...

-Đi ra chỗ khác

-Mày làm cái gì vậy hả? – Minh

-Anh Minh đừng có la anh Bin, anh Bin cho anh nè, khoai lang mẹ em mới nấu ngon lắm

-Không thèm – Nhóc Bin đang giận

-Đưa anh, nó không thèm thì cho nó nhìn – Minh lấy ổ khoai lang từ tay nhỏ

-Anh Bin, em xin lỗi mà, anh nhớ ăn nha. Thôi em về mẹ gọi

Nghe tiếng mẹ gọi, nhỏ chạy về. Minh cầm củ khoai lang ăn ngon lành làm nhóc Bin cũng phát thèm...

-Của em chứ phải của anh đâu, trả đây – Nhóc Bin

-Hihi nãy ai nói không thèm mà ta? Không thèm thì anh ăn

-Vô duyên – Nhóc Bin giật lấy hai củ còn lại chạy vào nhà ăn ngon lành

2. Chương 2 : Bạn Anh Hai

Năm học mới bắt đầu, nhóc Bin vào lớp 1 còn Minh vào lớp 5. Năm nay lớp Minh có thêm một bạn mới đó chính là Nhất Anh. Nhất Anh được cô xếp ngồi cạnh lớp trưởng đó chính là Minh.

-Mình tên Minh, Trần Thiên Minh, còn bạn tên gì?

-Mình tên là Trương Nhất Anh, mình mới chuyển về đây hihi bạn giúp đỡ mình nha!

-Uhm hihi

Vậy là hai người họ bắt đầu làm quen, cảm thấy gần gũi nhau nhiều hơn. Minh cảm thấy cái tên này hình như đã nghe ở đâu đó rồi nhưng không nhớ....

-Tí ra về qua nhà mình chơi không? – Minh

-Hôm khác nha! Hôm nay mình phải về sớm

-Uhm cũng được

Ra về, nhóc Bin chạy ra cổng chờ anh mình, đợi lâu quá nhóc nổi quạo

-Làm gì mà lâu quá vậy

-Về thằng quỳ đợi anh có tí xíu mà cảm rằm

Hai anh em dắt tay nhau về nhà. Do đây là vùng quê, xe cộ cũng ít hơn, trường nằm cách nhà khoảng 20p đi bộ nên việc đi học ba mẹ nhóc giao cho anh hai nhóc đưa đi

-A...anh Bin về rồi, hôm nay em cũng đi học nè, em biết nhiều bạn lắm luôn – Thu, năm nay nhóc Thu mới vào mẫu giáo

-Kệ mà, tránh ra coi

-Cái thằng này sao cộc cằn quá vậy – Mẹ nhóc

-Nó bị hâm đó mẹ haha – Minh

-Anh bị hâm thì có

-Bin sao con hỗn với anh hai vậy hả? – Mẹ nhóc mắng

-Dạ...con xin lỗi mẹ - Nhóc luôn nghe lời nhưng nay sao vậy nhỉ? – Em xin lỗi anh hai

-Hihi anh hai cũng có lỗi mà –Minh gãi đầu

-Thôi hai đứa đi tắm rồi ăn cơm – Mẹ nhóc

-Bác, cho con ăn với – Nhóc Thu

-Uhm hihi con vào đây

Chẳng qua là lúc nhóc Bin đợi anh hai quá lâu nổi quạo rồi khi thấy anh hai đi ra cùng thằng nhóc hôm nọ đánh nhóc nữa, nhóc mới có thái độ như thế...cũng may thằng nhóc kia không thấy nhóc Bin không thì chắc thêm trận ẩu đả rồi.

-Mẹ mai con dẫn bạn qua nhà mình chơi nha! – Minh

-Bạn ở lớp hả con?

-Dạ, bạn đó trên thành phố chuyển về đây học

-Sao lại chuyển về đây? Trên đó học tốt hơn chứ? – Mẹ nhóc thắc mắc

-Con không biết hihi – Minh gãi đầu

-Uhm mai con dẫn bạn về đi, mẹ nấu mấy món cho con đãi bạn

-Dạ, con cảm ơn mẹ

Nhóc Bin ngồi ăn cơm, nghe hai mẹ con nói chuyện cũng không ý kiến gì chăm chú ăn thôi, còn nhóc Thu nhìn nhóc Bin cười cười, nhóc Bin liếc xéo

-Ăn đi cười cái gì

-Hihi anh Bin ăn chưa cơm cưới vợ kìa hihi...

Nghe nhóc Thu nói, mẹ nhóc, Minh nhìn sang nhóc tùm tùm cười...

-Mẹ với anh cũng cười nữa – Nhóc giận dỗi

-Ăn cơm miệng mềm dính tùm lum – Mẹ nhóc lau cơm trên miệng nhóc

-Haha – Minh không kiềm chế được nữa, cười lớn làm cơm văng đầy mâm – Con xin lỗi – Thấy mẹ nhìn, Minh sợ

-Haha cười em hả

-Hihi anh Minh hư quá hư quá...đánh đòn anh Minh đi bác Nam gái – Nhóc Thu

-Mẹ....con xin lỗi

Mẹ nhóc nhìn Minh sợ... bà mi้ม cười, bà yêu hai đứa con biết bao làm sao nỡ đánh kia chứ, chúng ngoan không quậy phá như thế còn gì bằng.

3. Chương 3 : Gặp Lần Nữa

Hôm nay đi học về Minh rủ Nhất Anh sang nhà chơi nhưng Nhất Anh bảo Minh về trước tí nữa Nhất Anh sang. Minh chỉ nhà, chỉ đường cho Nhất Anh do Nhất Anh mới về nên mọi thứ vẫn còn bỡ ngỡ đối với nhóc

-Cậu nhớ chưa? – Minh

-Hihi...vẫn chưa...hay tí nữa 1h cậu ra đầu đường đón tớ đi hihi nhà cậu nhiều ngõ quá tớ không biết

-Haiz...thôi được rồi, tớ về trước tí nữa gặp

-Uhm hihi

Minh đi nhanh ra cổng sợ nhóc Bin lại bực mình như ngày hôm qua

-Bin, về thôi!

-Anh làm gì mà lâu quá vậy?

-Hihi ra trễ có tí xíu mà nhẩn nhẩn rồi, về anh hai mua kem cho ăn được chưa

-Uhm nhớ nói đó nha em không ép đâu ah

-Uhm hihi về thôi – Minh xoa đầu đứa em của mình

Ghé vào quán kem mua 2 cây kem, cho nhóc Bin một cây, Minh một cây mmmm cho tới nhà

-Thưa mẹ con đi học mới về - Hai anh em

-Uhm hai anh em vào thay đồ rồi ăn cơm, mà Minh bạn con đâu?

-Dạ tí nữa bạn đó mới qua

-Uhm hai con đi thay đồ đi

-Thưa bác Nam con đi học mới về - Nhóc Thu

-Mày không về nhà đi qua đây làm gì – Nhóc Bin

-Bin – Mẹ nhóc

-Cho anh Bin nè, hồi sáng em được cô giáo cho đó – Nhóc Thu đưa bịch kẹo ra

-Không ăn

Nhóc Thu mếu máu, mẹ nhóc Bin la

-Con sao vậy Bin? Con hư quá mẹ đánh đòn bây giờ

-Mẹ...

Nhóc Bin đi vào trong, mẹ nhìn theo đứa con trai mà không biết tại sao nó lại như thế? Quay sang nhóc Thu

-Thôi để bác nhận giúp, cảm ơn con nha

-Dạ, hihi thưa bác Nam con về, thưa anh Minh em về - Nhóc Thu chạy về nhà.

Hai anh em ăn uống xong nghỉ ngơi một chút thì cũng đến giờ Minh ra đón Nhất Anh

-Cậu vào đi, nhà mình đó

-Dạ cháu chào cô – Nhất Anh vào gặp mẹ Minh

-Uhm con là bạn của Minh? Con tên gì?

-Dạ, con tên Nhất Anh

-Uhm con vào nhà chơi, cô đi mua ít đồ, Bin ra chào anh đi con

Nhóc Bin đi ra, nhóc thì không ngạc nhiên nhưng Nhất Anh thật sự rất ngạc nhiên

-Nhóc này là em của cậu hả?

-Uhm...Bin chào anh Nhất Anh đi em

-Chào!

-Sao lại nói chuyện như thế - Minh

-Hihi nhóc cho anh xin lỗi hôm trước do hiểu lầm thôi – Nhất Anh

-???? Hiểu lầm, chuyện gì thế? Hai người biết nhau ah? – Minh

-Hôm đó tớ đi xung quanh tập quen với nơi này, tớ thấy một cô bé khóc mà nhóc này đứng kể bên tường nhóc ăn hiếp cô bé nên tớ...

-Ah...tớ hiểu rồi, thì ra người đánh em tớ là cậu

-Hihi tớ không cố ý chỉ là hiểu lầm thôi mà, nhóc đừng giận anh nhé!

-Không dám – Nhóc Bin bỏ ra sân

-Anh Bin anh đi đâu vậy cho em theo với – Nhóc Thu chạy sang

Minh cùng Nhất Anh cũng đi ra theo nhóc Bin, nhóc Thu nhìn thấy Nhất Anh

-Anh Nhất Anh, sao anh ở đây?

-Em...là Thu?

-Dạ hihi

-Vui quá ha? – Nhóc Bin

-Bin, hiểu lầm thôi mà – Minh

-Em có nói gì đâu

-Dạ anh Bin đâu có nói gì đâu anh Minh hihi – Nhóc Thu

-Vào vào nhà đi – Minh

Nhóc Bin, Thu, Nhất Anh cùng Minh vào nhà. Lúc này mẹ nhóc Bin đã về mua nào trái cây, bánh ngon...mẹ nhóc hâm lại thức ăn đã nấu bày ra đãi bạn của Minh. Bốn đứa ngồi ăn ngon lành

-Bác Nam nấu ăn ngon quá – Nhóc Thu

-Dĩ nhiên rồi, mẹ tao mà – Nhóc Bin

-Hihi thôi các con ăn rồi ở lại chơi mẹ sang nhà ngoại có việc nhá

-Dạ - Bốn đứa đồng thanh

Măm măm một cách ngon lành nhưng chỉ có 3 người là nói chuyện vui vẻ còn nhóc Bin không hứng thú, lâu lâu ai hỏi thì trả lời chứ nhóc cũng chẳng thèm nói, không thèm nói chuyện với cái tên nhóc Nhất Anh

-Ăn xong rồi bây giờ mình chơi gì đi anh Bin – Nhóc Thu

-Uhm phải rồi giờ mình đi câu cá đi – Minh

-Hihi được đó ở trên thành phố mình không được đi giờ về đây có cơ hội rồi hihi – Nhất Anh vui mừng

-Có gì mà vui – Nhóc Bin

-VẬY em ở nhà bọn anh đi – Minh

-Em nói ở nhà bao giờ

-Hihi vậy cùng đi nào

Bốn nhóc xách cần câu ra gần bờ sông gần nhà, ồ vào cần, nhóc Bin, Minh, Nhất Anh đang chờ đợi cá cắn câu, Nhóc Thu cũng muốn câu mà hết cần đành ngồi đó nhìn ba thằng con trai câu cá

-A...cá cắn câu rồi kìa anh Minh – Thu

-Im coi...câu cá mà la um xùm cá chạy mất sao – Nhóc Bin

-Xì...anh Bin câu đỡ quá này giờ không được con nào

-Kệ tao, giỏi quá câu đi

Nhóc Thu chớp lấy cần câu, hí hửng ngồi xuống câu cá, Nhất Anh nhìn thẳng nhóc Bin mi้ม cười. Nhóc Thu câu mãi mà chẳng được con nào đứng lên, ngồi xuống làm nhóc Bin tức cười

-Haha giỏi mà không được con nào haha

-Hứ...xem em nè...Áaaaaa

Nhóc Thu trượt chân té xuống sông, Nhóc Bin kéo lại nhưng không được cũng trượt chân té theo. Hai nhóc này không biết bơi, Minh và Nhất Anh nhảy xuống kéo hai nhóc lên bờ, cũng may sát bờ nên không sâu lắm

-Huhu em sợ quá – Nhóc Thu

-Nín đi, có anh Minh nè khóc gì nữa, nín đi anh Minh thương – Minh ôm nhóc vỗ dành

Nhóc Bin hoảng sợ, mếu máu nhưng không khóc, nhóc ghét Nhất Anh mà giờ chính Nhất Anh là người cứu nhóc...nhóc ngại ngần nói hai chữ “Cảm ơn”

-Cảm ơn anh – Nhóc Bin

-Hihi không có gì mà nhóc đừng ghét anh nữa nha

-Uhm hihi

Cả bốn đứa nhóc vui vẻ trở về nhà, quần áo thì ướt nhem cũng may không có mẹ ở nhà nếu không chắc là bị ăn đòn rồi. Thay quần áo xong, nhóc Thu chạy sang nhà nhóc Bin, nhỏ chỉ có một mình không có anh em nên rất thích chơi cùng hai anh em nhóc Bin.

-Anh Nhất Anh mặc đồ của anh Minh hả?

-Uhm đồ anh ướt hết rồi

-Anh Bin ăn gì đó cho em ăn với

-Hết – Nhóc Bin ngón nghiền hết cái bánh

-Thấy ghét ham ăn, cầu ấc ghen

Vừa dứt lời, nhóc Bin quơ hai tay, đánh đánh trước ngực, nhóc mắc nghẹn thật...Minh chạy vào lấy nước cho nhóc uống

-Haha đáng đời – Nhóc Thu

-Mày ngon lắm trù ẻo tao hả, tao ày chết

Nhóc Bin đứng dậy rước theo nhóc Thu, nhóc Thu chạy, hai nhóc đang thi chạy xung quanh nhà còn Minh và Nhất Anh đứng nhìn theo cười vỡ bụng

-Thôi không...không chơi nữa...mệt...mệt lắm rồi – Nhóc Thu

-Haha còn dám nữa hết – Nhóc Bin véo tai nhóc Thu

-Á...hết...hết...đau em

-Tha ày lần này haha

Nhóc Bin trở lại ghế ngồi, nhóc Thu xoa xoa cái tai. Ăn thêm chop nữa Minh đưa Nhất Anh về...nhưng bọn nhóc này dường như có sự tiếc nuối không muốn chia tay nhau.

4. Chương 4 : Tình Bạn

Không khí buổi sáng thật trong lành, trên con đường đến trường hai bên là những hàng cây xanh còn vương vài những giọt sương đêm. Từng tốp học sinh tung tăng vui vẻ đến trường, nhóc Bin được anh hai nắm tay dẫn đi. Phía trước cổng trường có một nhóc khác đang đợi, nhìn thấy hai anh em đến nhóc vui mừng vẫy tay

-Minh, Bin

-Nhất Anh, cậu đến sớm vậy

-Em chào Anh

-Uhm hihi, mình đến đợi hai anh em cậu nè

-Uhm thôi mình về lớp đi, Bin về lớp đi bọn anh vào lớp

-Dạ - Nhóc Bin vẫy tay rồi chạy ù về lớp

Hơn hai tuần trôi qua, khoảng cách giữa bọn nhóc ngày càng gần nhau hơn. Minh, Nhất Anh, nhóc Bin, nhóc Thu dần dần xây dựng nên một tình bạn thật đẹp.

Giờ ra chơi hôm nay, nhóc Bin chạy lên lớp anh mình chơi, đây là lần đầu tiên nhóc chạy lên lớp anh mình. Chạy qua căn tin trường, nhóc không may va vào một thằng nhóc lớn hơn làm đổ nước lên áo thằng nhóc đó

-Em xin lỗi

-Mày làm dơ áo tao rồi mày xin lỗi hả?

Nhóc kia véo tai nhóc Bin làm nhóc đau, nhóc đẩy thằng nhóc kia ra nhưng không được hai thằng nhóc khác kéo tay nhóc Bin lại, nhóc Bin lúc này đã khóc. Nhất Anh cùng Minh từ trong căn tin đi ra, nghe tiếng la đi lại thì thấy nhóc Bin bị ba tên nhóc khác vây lấy

-Buông em tao ra – Minh gầm lớn tiếng

-Mày là anh nó? Được mày quỳ xuống xin lỗi tao rồi tao tha cho nó – Nhóc véo tai Bin nói

-Mày mơ đi

Nhất Anh vào kéo hai thằng nhóc kia ra, Minh cũng nhảy vào đám thằng nhóc đang véo tay em mình. Hai chọi ba làm huyền não cả căn tin, thầy giám thị xuống mời cả sáu đứa lên phòng làm việc

-Các em xem đây là đâu mà đánh nhau thế hả?

—— Cả sáu đứa im lặng, run sợ

-Ngày mai mời phụ huynh đến đây cho tôi làm việc

-Dạ thưa thầy, lỗi là do em không liên quan tới hai anh em Minh đâu ạ - Nhất Anh

-Không phải là do bọn kia gây sự trước thưa thầy – Minh

-Chuyện như thế nào?

-Dạ, con chạy va vào anh này, con xin lỗi mà anh này với hai anh này đánh con – Nhóc Bin meo máu kể

-Có đúng như vậy không?

-Dạ...dạ... - Cả ba ú ớ

-Thôi được rồi, lần này tôi tạm tha, có lần sau nữa tôi sẽ mời ba mẹ các em lên làm việc. Bây giờ về lớp đi

-Dạ, em cảm ơn thầy, em thưa thầy về lớp – Sáu đứa chào thầy

Ra khỏi cửa phòng một tên nhóc trong nhóm nhìn Bin như cảnh cáo, Nhất Anh trừng mắt nhìn bọn nhóc đó...không ai nói với ai câu nào nhưng chỉ nhìn bằng ánh mắt cũng đủ làm cho bọn nhóc kia sợ.

-Anh hai, hồi sáng anh bị bọn chúng đánh đau không?

-Không...hihi... - Minh xoa đầu đứa em của mình

-Còn anh Nhất Anh – Bin nhìn sang Nhất Anh

-Không nhóc hihi nhóc sợ lắm hả?

-Dạ, em sợ thầy mời ba mẹ lên, mẹ sẽ đánh đòn đó

-Hihi không có đâu – Minh nói với Bin nhưng Minh biết nếu mẹ biết mẹ sẽ buồn vì trước giờ hai anh em chưa từng làm chuyện gì mà phải mời ba mẹ đến trường

-Ê...đứng lại – Tên nhóc hồi sáng cùng năm tên nhóc khác chặn đường

-Mày muốn gì? Minh đứng ra bảo vệ

-Tao muốn bọn mày phải xin lỗi tao

-Tôi đã xin lỗi anh rồi, anh còn muốn gì nữa – Nhóc Bin

-Tại mày mà hai thằng này đánh tao, tại mày mà tao bị thầy giám thị gọi, giờ ba đứa tụi bây phải quỳ xuống xin lỗi tao nếu tụi bây muốn yên ổn trở về nhà

-Mày ngon thì nhào vô bọn tao cóc sợ - Nhất Anh

-Được mày ngon, tụi bây đánh nó cho tao

Cả bọn năm đứa nhóc nhào vô đánh ba tên nhóc trước mặt, Nhất Anh, Minh đánh trả nhưng yếu thế so với mấy đứa nhóc kia. Nhóc Bin còn nhỏ quá cũng đẩy bọn kia ra nhưng sức nhóc sao chịu được mấy tên lớn hơn mình

-Dừng lại, mấy đứa làm gì thế hả? – Ba Nhất Anh chạy xe đến đón Nhất Anh

Cả đám nghe tiếng người lớn, dừng tay nhìn về phía ba Nhất Anh, sợ hãi bỏ chạy. Ba Nhất Anh gương mặt hầm hầm đi lại

-Ba, là do bọn chúng gây sự trước

-Con đi học mới mấy ngày mà đã gây chuyện rồi hả?

-Chú đừng la anh Nhất Anh, tại bọn kia gây sự trước, chú đừng có la anh Nhất Anh – Nhóc Bin
-Dạ phải đó chú – Minh
-Uhm, thôi các con về đi, chú đưa Nhất Anh về
-Dạ con chào chú, mình về trước nha – Minh
-Thưa chú con về, em về nha anh Nhất Anh – Nhóc Bin
Hai anh em đi về, ba Nhất Anh cũng đưa Nhất Anh về nhà

5. Chương 5 : Trở Lại Sài Gòn

-Hai ngày nữa chúng ta sẽ trở lại thành phố - Ba Nhất Anh nói
-Nhưng con thích ở đây hơn – Nhất Anh
-Không được, ban đầu ba chỉ muốn đưa con về đây chơi mấy tháng hè thôi nhưng do công việc nên mới để con ở lại đây học. Giờ trên đó công ty đang gặp một số vấn đề ba mẹ phải về giải quyết
-Dạ, ngày mai con có thể mời bạn về đây chơi không ba? – Nhất Anh ỉu xìu
-Uhm, ba đồng ý
-Con cảm ơn ba
Về phòng, Nhất Anh lục lọi những món đồ chơi của mình ra, xem những cái nào đẹp nhất nhóc lấy ra để ở một góc trong phòng
-Tí nữa nhớ qua nhà mình nha, cậu rủ Bin với Thu đi với nha
-Uhm tớ biết rồi mà, cho bọn tớ ăn gì mà hồi quá vậy hihi
-Uhm cậu qua đi hihi
Cuộc trò chuyện trong buổi ra chơi giữa hai cậu nhóc chỉ quanh quẩn chuyện về nhà của Nhất Anh, Minh có cảm giác Nhất Anh hơi buồn nhưng không rõ chuyện gì...
-Bin tí nữa qua nhà Nhất Anh chơi không?
-Dạ hihi
-Uhm anh về rủ Thu nữa
Hai anh em dắt tay nhau về nhà, vừa về trước cửa đã nhìn thấy nhóc Thu
-Anh Bin, anh Minh – Nhóc Thu gọi to
-Im coi nhúc đầu quá - Nhóc Thu
-Em đi chơi với bọn anh không? – Minh
-Đi đâu vậy anh Minh
-Qua nhà anh Nhất Anh, đi không? – Nhóc Bin
-Dạ, đi đi cho em đi với – Nhóc Thu hí hửng
-Uhm em về ăn cơm đi tí nữa anh gọi – Minh
Nhóc Thu chạy nhanh về nhà, nhóc Bin cùng Minh vào nhà thưa mẹ rồi tắm rửa ăn cơm
-Thưa bác Nam con mới qua – Nhóc Thu

-Uhm con ăn cơm chưa?

-Dạ chưa, bác Nam cho con ăn chung với – Nhóc chạy ra phía sau lấy chén

-Mày về nhà sao không ăn mà qua đây ăn chực – Nhóc Bin

-Hihi tại bác Nam nấu ăn ngon

-Phải không đó, hay sợ hai anh em nó đi chơi không rủ con – Mẹ nhóc Bin

-Dạ...hihi... - Nhóc Thu gãi đầu

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút khoảng gần xế chiều cho trời mát ba anh em cùng nhau đi đến nhà của Nhất Anh theo sự chỉ dẫn trước đó.

-Nhất Anh ơi bọn tớ đến rồi nè – Minh cùng hai đứa nhóc đứng trước cổng gọi

-Tớ ra ngay....hihi mọi người vào nhà đi – Nhất Anh

-Woa nhà anh Nhất Anh đẹp quá – Nhóc Thu

-Hihi cảm ơn em

-Ba mẹ cậu không có nhà sao?

-Uhm ba mẹ tớ đi làm hết rồi, mà mẹ tớ có nấu đồ ăn nhiều lắm tí nữa bọn mình tha hồ ăn luôn hihi

Bốn đứa nhóc vào nhà, đi thẳng lên phòng của Nhất Anh. Nhóc Thu thì nhảy lên nệm nhúng nhúng, nhóc Bin thì lấy ngay cái máy bấm game, Minh với Nhất Anh thì ngồi chơi điện tử trên máy....

-Thôi mình chơi cái gì khác đi, mấy anh chơi game không ah – Nhóc Thu

-Mình xuống nhà ăn mấy món mẹ tớ làm đi rồi chơi gì thì chơi nha

Mắm mắm hết món này tới món khác, ăn bình thường đã đành bây giờ còn tranh nhau nữa, bây giờ là đến món tráng miệng cuối cùng

-Của em mà – Thu

-Kaka trong tay tao là của tao – Nhóc Bin giật lấy

-Của anh chứ - Nhất Anh giật lại

-Của mình – Minh ngón ngay trong miệng

-Gừ... Đánh anh Minh – Nhóc Bin nói, hai người còn lại nhảy vào, Minh thì bỏ chạy

-Ê ê ê ăn không được định đánh người ah – Minh bỏ chạy

-Quân đâu, xông lên đánh kẻ thù cho ta – Nhóc Bin

-Hử? Ai là quân của em vậy nhóc – Nhất Anh véo tai Bin

-Ui...đau...hihi...tha cho em

-Haha đáng đời – Thu

-Hehe thôi tha cho nó đi – Minh

-Đau muốn chết hichic – Nhóc Bin xoa xoa cái tai, nhăn nhó

Haha...cả ba nhóc cười ồm lên. Cả bọn lại lên phòng Nhất Anh cùng nói chuyện chọc cười nhau rồi rước đuổi nhau chạy khắp phòng....tiếng cười, niềm vui lan toả lấp kín cả căn phòng rộng lớn.

-Trời sắp tối rồi, bọn tớ về nha! – Minh

-Uhm mọi người về - Nhất Anh thoáng buồn

-Mai một tụi em lại qua nhà anh chơi nha! – Nhóc Bin, nhóc Thu

-Uhm...uhm....Ah...mình có cái này tặng mọi người

Nhất Anh lấy ra những món đồ chơi của mình. Tặng Minh chiếc xe điều khiển vì thấy từ lúc vào đây chơi Minh có vẻ Minh rất thích. Tặng Thu một hộp bút chì màu, Nhất Anh thấy nhỏ rất thích vẽ. Tặng nhóc Bin một con siêu nhân và một quyển sổ trắng.

-Sao lại tặng mình cái này? – Minh

-Hihi tớ biết cậu thích nó, cậu thích lái xe đúng không?

-Uhm hihi cảm ơn cậu nha!

-Em cảm ơn anh Nhất Anh nhiều nha, sau này nhất định em sẽ trở thành một hoạ sĩ – Nhóc Thu

-Còn Bin, sau này em nhất định phải học thật giỏi, phải sống tốt biết chưa? – Nhất Anh nhìn Bin nói

-Dạ hihi em hứa mà, cảm ơn anh

-Sao cậu hôm nay là lạ thế nào ấy – Minh nhìn Nhất Anh thắc mắc

-Hihi có gì đâu, thôi mọi người về đi trễ rồi

-Uhm bọn tớ về chào cậu nha, mai mình lại gặp

-Uhm mai...mình lại gặp – Nhất Anh thoáng buồn

-Chào anh Nhất Anh bọn em về - Nhóc Bin, nhóc Thu

Nhất Anh đứng trước cổng vẫy tay chào, đợi khi nào bọn nhóc đã khuất bóng, Nhất Anh mới vào nhà, cậu khóc tức tưởi...

6. Chương 6 : Món Quà Chưa Trao Tay

Hôm nay vẫn như mọi ngày, Minh dắt tay em mình đến trường, bầu trời hôm nay không đẹp như ngày hôm qua, có vẻ như mang một nỗi buồn của ai đó

–“Sao hôm nay Nhất Anh không đi học ta?” - Minh vào lớp không thấy Nhất Anh đâu trong khi tiếng trống trường đã điểm

Ra về, nhóc Bin đứng đợi anh mình, hôm nay cậu có mang theo cái máy chơi game của mình định tặng cho Nhất Anh vì món quà Nhất Anh đã tặng cho nhóc Bin ngày hôm qua. Thấy anh mình ra nhưng không thấy Nhất Anh đâu, nhóc Bin vội chạy lại

-Anh hai, anh Nhất Anh đâu?

-Anh không biết, hôm nay không thấy Nhất Anh đi học

-Sao kỳ vậy? Anh ấy bị bệnh hả?

-Anh không biết thôi về thôi, chiều nay mình qua nhà nó xem sao

-Dạ

Xế chiều hai anh em xin phép mẹ, rồi rủ nhóc Thu cùng sang nhà Nhất Anh. Đứng trước cổng nhìn vào chẳng thấy ai, cửa nhà đã khoá, trước cổng treo bảng bán nhà

-Sao không có ai hết vậy? – Nhóc Thu

-Nhất Anh ơi! Bọn mình đến thăm cậu, cậu mở cửa cho bọn mình đi

-Anh Nhất Anh, em có cái này cho anh nè – Nhóc Bin

Ba đứa trẻ đứng trước cổng gọi mãi nhưng chẳng nghe một tiếng trả lời...một người hàng xóm trong nhà nghe tiếng gọi này giờ đi ra

-Mấy đứa tìm ai thế?

-Dạ bọn con tìm anh Nhất Anh – nhóc Bin

-Thằng nhỏ trong nhà này hả? Nó về thành phố hồi sáng rồi

-Dạ? Về thành phố rồi ạ? Bạn ấy không ở đây nữa hả bác? – Minh

-Bác không biết mà có thể là vậy, mấy đứa nhìn thấy bảng bán nhà không?

-Dạ...bọn cháu cảm ơn, chào bác bọn cháu về - Minh cùng hai đứa nhóc còn lại ủ rũ đi về

Hôm nay là chủ nhật được nghỉ, ba mẹ nhóc Bin đều ở nhà nấu những món ăn ngon cùng cả nhà thưởng thức. Nhóc Bin có vẻ không được vui, từ ngày hôm qua đã không thấy nhóc cười

-Bin, con làm sao thế, nói mẹ nghe nào – Mẹ nhóc ôm nhóc vỗ về

-Dạ, mẹ cho con ra ngoài kia chơi nha mẹ - Nhóc Bin

-Kêu anh hai đi cùng con nha

-Dạ thôi, con muốn đi một mình thôi, nha mẹ!

-Uhm, nhớ về sớm nha con

-Dạ, con biết rồi, thưa mẹ con đi

Nhóc cầm theo cái máy bấm game chạy ra trước cổng thì gặp Thu

-Anh Bin đi đâu cho em đi với

-Uhm, đi nhanh đi

Nhóc Thu chạy theo sau, nhóc Bin cùng nhóc Thu đi đến nhà của Nhất Anh. Nhóc Bin muốn tặng cái máy chơi game cho Nhất Anh rồi đi về mà đến nơi rồi cũng chẳng thấy ai cả...Nhóc đứng đó đợi.....

-Anh Bin về đi, trời sắp tối rồi, em sợ

-Mày về đi, tí nữa tao về

-Anh Bin về thôi

-Mày về đi – Nhóc nạt con bé

-Em về đó... - Nhóc Thu chạy về

Trời bắt đầu chuyển sang một màu đen u ám, nhóc Thu chạy đến nhà trời cũng bắt đầu mưa. Nhóc Bin đứng nép vào ươ không ướt nhưng mưa to, gió mạnh cũng làm cho nhóc ướt nhẹp, cái lạnh bắt đầu xâm chiếm cơ thể nhóc Bin. Nhóc Thu về chạy sang gặp anh Minh

-Anh Minh, anh Bin ở nhà anh Nhất Anh chưa về, em kêu anh ấy về mà không chịu, mưa lớn quá anh ra rước anh Bin đi

-Nó qua nhà Nhất Anh làm gì?

-Em không biết

-Uhm để anh gọi mẹ

Minh cùng ba mẹ đi xe đến nhà Nhất Anh, nhìn thấy nhóc Bin ngồi co ro trước cổng, ba mẹ cùng Minh chạy ra. Mối nhóc đã tái tím vì lạnh, trên tay nhóc vẫn ôm khư khư cái máy chơi game, nhóc ngất đi...

-Mẹ, ba, anh hai... - Nhóc Bin yếu ớt

-Con hư lắm muốn mẹ đánh đòn phải không?

-Con xin lỗi mẹ

Ba, Minh miềm cười khi thấy nhóc Bin tỉnh lại, mẹ nhóc ôm nhóc mắng yêu. Nhóc thích thích trong ngực mẹ, nhóc không kể lại lý do mình đến nhà Nhất Anh, cái máy chơi game được đặt trên bàn học nhưng mưa ướm đã làm nó bị hỏng.

7. Chương 7 : Lên Sài Gòn

Ngày qua ngày, mấy đứa nhóc năm nào còn lon ton chạy tranh nhau quả bóng, còn trêu ghẹo chọc phá nhau giờ đây đã lớn cả. Nhóc Thu giờ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp với khuôn mặt khả ái, đáng người thanh mảnh – Hoàng Song Thu. Thiên Minh giờ đã trở thành một giám đốc của một công ty chuyên cho thuê xe du lịch. Em Thiên Minh giờ đã trở thành một chàng trai cao to, với khuôn ngực đầy đặn, vóc dáng chuẩn men, khuôn mặt đẹp nhưng toát lên vẻ lạnh lùng không còn nghịch ngợm như trước đó là nhóc Bin – Trần Thiên Vũ

-Bin, con gọi cho anh hai chưa? – Ba Thiên Vũ

-Dạ con gọi rồi, mai anh hai ra đón con

-Uhm lên đó rán học tốt nha con – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ, thôi con về phòng xếp đồ

Thiên Vũ trở lại phòng, thu gom tất cả những thứ cần dùng nhưng món quan trọng nhất Thiên Vũ luôn mang theo là một quyển sổ trắng chỉ ghi vắn vỏi bốn từ “Đừng để em gặp lại”, một con siêu nhân và một cái máy chơi game đã bị hỏng.

Tại Sài Gòn:

-Alo Nhất Anh hả, mình nhờ cậu việc này được không, mai 1h cậu ra bến xe đón em tớ giúp nha, mai nó lên trên này mà tớ đang có cuộc họp ngoài Đà Lạt sợ về không kịp. Cậu giúp tớ nhé! – Thiên Minh

-Uhm hihi lâu rồi không gặp nhóc Bin không biết lớn rồi như thế nào ha – Nhất anh

-Nó hả? Đẹp trai ra phết haha, cậu nhìn lé mắt luôn

-Haha thật không? Tớ nghe thích rồi đó nha!

-Thôi đi ông, làm ơn tớ nổi hết da gà rồi, phiền cậu nhé!

-Uhm tớ biết rồi

Thiên Minh tắt điện thoại trở lại phòng làm việc. Thiên Minh gặp lại Nhất Anh trong năm lên Sài Gòn học đại học. Gặp lại nhau họ cứ ngỡ ngỡ nhìn quen quen nhưng do thời gian quá lâu...nên không thể nhận ra nhau. Mãi khi học được một hai ngày đầu biết tên, làm quen rồi họ đã nhận ra nhau. Nhất Anh kể về chuyện hôm đó cho Minh nghe, từ đó hai người lại làm hai người bạn thân của nhau, Thiên Minh hay kể chuyện của em mình và nhóc Thu cho Nhất Anh nghe, cậu cười chỉ cười và cười vì mỗi câu chuyện về nhóc Bin và nhóc Thu luôn khiến người khác phải đau đầu.

Tại nhà Bin:

-Anh Bin mai anh đi rồi hả? Em ở nhà buồn chết luôn, anh Minh đi rồi giờ tới anh – Thu

-Mày năm sau cũng lên chứ phải ở nhà luôn đâu mà nói

-Anh Bin, lớn rồi mà gọi mày tao không ah

-Uhm tao quen rồi

-Gọi anh em đi

-Không

-Đi mà anh Bin

-Miễn bàn

-Xí...ai thêm...em xuống phụ bác Nam nấu ăn

-Mày làm được không đó, bẻ chén nhà tao

-Hứ...khi dễ em hả, xem đi nhé!

Thu xuống nhà xếp, mẹ Thiên Vũ trợn mắt nhìn

-Con xuống đây làm gì? Lên nhà chơi với thằng Bin đi

-Dạ con xuống phụ bác mà

-Thôi, con làm thì....thôi để đó bác làm cho

-Bác...

-Haha mày lên đi, mẹ tao còn sợ mày mà, nhặt rau thì bỏ hết lá lấy cọng, làm cá thì banh chành nhà bếp...haha – Thiên Vũ

-Gừ... - Thu tức điên người, dám chê mình hả - Giải anh làm đi

-Mẹ để con làm cho – Thiên Vũ

Bà gạt đầu, đi ra ngoài để Thu cùng Thiên Vũ trong bếp vì bà tin tưởng đứa con trai mình nấu ăn rất khéo còn Thu...bà chỉ lắc đầu

Xong xuôi mọi thứ, thức ăn được đem ra bày diện trên bàn

-Woa...anh Bin nấu ăn ngon thiệt

-Xạo vừa thôi, chưa ăn sao biết ngon

-Thì nhìn đoán hihi. Con mời hai bác ăn cơm

-Nhà của ai mà mày mời

-Thôi được rồi, hai cái đứa này lớn rồi mà y như ngày nào, ăn cơm thôi – Ba Thiên Vũ

-Bin, mai đi lên đó rán học cho tốt nghe con – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ con biết rồi mà mẹ

-Bác Nam yên tâm anh Bin học thì khỏi phải chê

-Uhm hihi câu này được nhất trong ngày – Thiên vũ

-Nhưng mà ăn nói thì còn vô duyên cần học tập nhiều haha – Thu nói, Thiên Vũ liếc xéo nhỏ, véo ngay hông một cái

-Á...đau – Nhỏ nhảy dựng lên

-Hai cái đứa, từ nhỏ tới lớn cứ như chó với mèo, sau này mà bắt ba cưới nó cho con chắc là chuyện đương nhiên quá – Ba Thiên Vũ trêu làm nhỏ đỏ mặt

-Ba này, con nhỏ này dữ như bà chẳng ai cưới nó về con đến tặng quà luôn ak haha – Thiên Vũ

Thu nhìn Thiên Vũ, lửa nóng sục sôi, hai tay bấu chặt...

-Uiiii da....con nhỏ này mày định giết người đấy ah – Nhỏ Thu dùng hết sức mình véo vào hông của Thiên Vũ

-Haha đáng đời dám nói xấu em hả

-Thôi được rồi, hai đứa ăn nhanh đi – Mẹ Thiên Vũ chen vào, không muốn hai đứa nó làm mâm cơm bay đi mất

8. Chương 8 : Gặp Lại Trong Hoàn Cảnh Trớ Trêu

Ngồi trên xe đồ hơn hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đến nơi. Bước xuống xe, một chàng thanh niên cao to với khuôn mặt lạnh, khoác trên người cái áo thun đen body kết hợp với quần jean trong thật là năng động với cái ba lô nặng trĩu, kéo theo một cái vali đồ khá to, Thiên Vũ đảo mắt tìm anh mình nhưng chẳng thấy bóng dáng đâu. Lấy điện thoại ra gọi nhưng điện thoại đã hết pin, Thiên Vũ đành kiếm một cái ghế đá ngồi chờ đợi.

Nhất Anh vì buổi chụp hình cho khách nên đến muộn. Bấm số gọi điện nhưng không thể liên lạc được, Nhất Anh chạy xung quanh bên xe tìm Thiên Vũ.

Thiên Vũ đợi anh mình lâu quá đành phải vào gửi tạm đồ đạc trong phòng máy chú bảo vệ, Thiên Vũ đi tìm nơi gọi điện thoại

-Cướp cướp... Tiếng Nhất Anh la lên đang chạy theo một tên mặc áo đen, quần jean xanh dáng người rất chuẩn

Nghe tiếng kêu cướp, Thiên Vũ nhìn theo tên chạy phía trên, đuổi theo. Nhất Anh đuổi theo phía sau nhưng đã bị mất dấu tên cướp, Thiên Vũ quay trở lại cùng với cái túi có cái máy chụp ảnh bên trong. Đi lại trước mặt một tên con trai dáng cao không đầy đặn mà bằng Thiên Vũ nhưng làn da trắng hơn Thiên Vũ, khuôn mặt đẹp đang thờ dỗi.

-Mày chạy đằng nào, dám cướp đồ của tao hả – Nhất Anh kéo tay Thiên Vũ về phía sau, Thiên Vũ vùng vằng

-Tôi...tôi cướp gì của anh chứ

-Đây mày còn chối hả, mau đi đến đồn công an với tao

-Tôi có lòng tốt giúp anh lấy lại đồ chưa cảm ơn tôi mà còn bắt tôi đến đồn công an nữa hả? Chuyện gì đây chứ?

-Haha cướp đồ của tao giờ nói giúp tao hả? Đi nhanh

Thiên Vũ vùng vằng bỏ chạy, Nhất Anh đuổi theo sau, chạy...chạy...chạy...một người đuổi phía sau, một người chạy phía trước.... Xe cộ thì tấp nập muốn chạy cũng không phải dễ nhưng Thiên Vũ là một trong những vận động viên Marathon xuất sắc của trường nên nhanh chóng bỏ rơi Nhất Anh phía sau.

-Phù...phù mệt quá, mới lên chưa gì đã gặp sao chổi rồi. Trời ơi, anh hai ơi anh đi đâu rồi

Thiên Vũ thấy trước mặt mình một chỗ gọi điện thoại công cộng, bước đến

-Alo

-Anh hai em đây. Sao anh chưa ra đón em?

-Ah...anh đang ở Đà Lạt chưa về kịp nhưng anh đã nhờ Nhất Anh đón em rồi kia mà

-Nhất Anh?

-Uhm Nhất Anh hồi trước ở quê mình đó – Thiên Vũ hơi khựng lại

-Alo...

-Dạ...em nghe, nhưng em có thấy ai đến đâu

-Anh đã cho nó số điện thoại của em rồi mà

-Điện thoại em hết pin rồi

-Vậy bây giờ em hỏi đường đến số zzz đường... nhà của nó ở tạm mai anh về. Để anh điện thoại cho nó

-Nhưng mà...

-Thôi không nhưng gì cả anh tắt máy đây anh đang họp

-Dạ

Nhất Anh tức tối vì đã để tên cướp chạy mất nhưng không sao dù gì cũng không mất gì. Nhất Anh quay lại bến xe tìm Thiên Vũ nhưng tìm mãi tìm mãi chẳng thấy đâu

-Cậu bảo Bin lên đây nhưng tớ có thấy nó đâu, điện thoại thì không được

-Máy nó hết pin rồi, tớ đã cho nó địa chỉ nhà cậu, tạm thời cho nó ở nhờ nhà cậu nhé!

-Uhm tớ biết rồi, vậy thôi tắt máy đây tớ về

-Uhm cảm ơn cậu

-Chú ơi cho cháu lấy lại đồ ạ

Nghे tiếng nói quen quen, Nhất Anh quay người lại, tên cướp lúc này đang đứng trước mặt mình. Nhất Anh la lên

-Thằng kia đứng lại

Thiên Vũ đang định lấy đồ, quay sang, bỏ chạy...

-Thằng kia đứng lại

-Trời ơi tôi nói rồi tôi không phải ăn cướp

-Mày đứng lại cho tao

-Cái tên này...điên thật mà

Lại tiếp tục cuộc rượt đuổi, trời cũng đã sắp tối rồi mà vẫn chưa được về, chưa được tắm rửa mà phải chạy bộ như thằng điên vậy...

-Phù...phù mệt quá... - Thiên Vũ dựa lưng vào tường, thở dốc

Nhất Anh đuổi theo cũng đuối lắm rồi nhưng nhất định phải bắt cho được tên cướp này

-Thằng kia đứng lại

-Nửa hả?

-Phù...phù...mệt...mệt quá

Nhất Anh đứng lại thở hổn hển, Thiên Vũ cũng thôi không chạy nữa vừa đói vừa mệt mà phải chạy suốt này giờ, sức trâu cũng không chịu nổi.

-Tôi đã nói...là tôi không phải...ăn cướp, anh đuổi...theo tôi làm gì...

-Mày...mày ngon đứng lại đó

Nhất Anh lại đuổi theo, Thiên Vũ vội chạy vào trong một khu hẻm, tìm nơi trốn chứ bây giờ thật sự cậu đuối lắm rồi. Nhất Anh bị bỏ rơi, đảo thêm vài vòng nữa nhưng không thấy tên cướp đâu đành bỏ về.

Lúc này cũng đã gần 5h, Thiên Vũ nhanh chân chạy về bến xe lấy đồ nên không sẽ không kịp mất. Vừa đến nơi chú bảo vệ vừa đóng cửa

-Chú...chú...cho cháu xin lại đồ cháu gửi lúc nãy

-Chậm chút nữa là chú về rồi nhe

-Dạ, con cảm ơn chú nhiều

Đeo bao lô vào, kéo theo một cái vali nặng, Thiên Vũ ra đón xe đến địa chỉ anh mình đưa cho. Đến nơi, trước mắt Thiên Vũ bây giờ là một ngôi nhà khá lớn nhưng cũng phải, Nhất Anh sống trong một ngôi nhà như thế cũng đúng vì ngày trước ở quê, nhà của cậu ở cũng không thua kém căn nhà hiện giờ. Tay giờ lên không trung chuẩn bị nhấn chuông nhưng chợt lại

-Gặp rồi nói gì giờ ta?

Thiên Vũ gãi gãi cái đầu mình, biết nói gì bây giờ chẳng phải lúc trước muốn tặng cho Nhất Anh cái máy chơi game mà Thiên Vũ đã phải sốt mấy ngày liền, tại Nhất Anh mà cậu ra như thế, nên càng nghĩ càng ghét Nhất Anh. Cậu đã hứa với Nhất Anh sẽ học giỏi, sống thật tốt...Do đó, từ học tập, thể thao đến văn nghệ cậu đều rất xuất sắc nên đã tạo ra một Thiên Vũ như bây giờ lạnh lùng với mọi người, nhưng chẳng phải cậu càng nghĩ tới Nhất Anh cậu càng ghét sao? Vì lý do gì cậu đã thực hiện lời hứa ấy?

Nhấn chuông, Thiên Vũ vội xoay lưng lại. Bây giờ cậu đã khoác thêm một chiếc áo sơ mi bên ngoài. Nhất Anh nghe tiếng chuông, đi ra thì thấy một chàng trai cao to, hơi quen quen...

-Cậu là ai?

-“Tiếng nói này sao quen vậy ta?” – Thiên Vũ cố gắng thể hiện một nụ cười gượng, xoay người lại...nụ cười nhanh chóng tắt đi

-Lại là mày – Nhất Anh chau mày

-Tôi...tôi...hiểu lầm thôi không phải tôi cướp của anh đâu

-Mày còn chối, để xem lần này tao bắt được mày không

Nhất Anh đuổi theo, Thiên Vũ lại bỏ chạy, bỏ luôn cả cái ba lô và cái vali lại.

-Trời ơi anh nghe tôi nói có được không, tôi không có cướp đồ của anh mà

-Mày ngon mày đứng lại tao xem

-Trời ạ, đúng là gặp sao chối mà Chạy...chạy...chạy và chạy. Trời cũng đã tối, Thiên Vũ nhanh chóng bỏ Nhất Anh phía sau, nấp vào một góc khuất mà lấy hơi...

Nhất Anh đành trở về nhà, nhìn mớ đồ trước mặt nụ cười nửa miệng hiện ra

-Thế nào mày cũng quay lại, để tao xem mày chạy đường nào? - Đem cái ba lô và cái vali vào trong

-Đồ gì mà khiếp thế? Thằng này cướp vàng hay buôn bán thuốc vậy trời đem vào có khi nào bị công đầu không ta?

Khựng lại, Nhất Anh lục lọi

-Chỉ toàn quần áo...khiếp quần lót gì mà màu chói thế

-Cái này...sao quen vậy ta? – Nhất Anh cầm con siêu

-Nó là Bin sao?

Giờ Nhất Anh đã biết tên cướp lúc nãy chính là Bin, nhưng giờ là sao liên lạc được, đành kéo vali và cái ba lô vào nhà chờ Bin quay trở lại

Thiên Vũ giờ thì đói meo, mệt mỏi và đuối sức. Lê lét cái cơ thể đầy bụi bặm, gương mặt nhăn nhó lấm lem đi đến trạm điện thoại công cộng. Tiền chỉ còn một ít, Thiên Vũ đã bỏ cả bóp tiền vào trong cái ba lô...

-Sao đen đủi vậy trời

Thực hiện một cuộc gọi

-Alo

-Anh hai, anh cho em cái địa chỉ sai rồi em có gặp anh Nhất Anh đâu chỉ gặp sao chối thôi

-Hả?

-Ồ...không có gì. Anh cho em lại địa chỉ đi

Thiên Minh đọc lại địa chỉ cho Thiên Vũ, cầm cái địa chỉ trên tay mà không muốn bước đi tí nào nhưng dù sao cũng phải quay lại để lấy đồ chứ.

Ột...ột...bụng Thiên Vũ sôi lên, cầm trong tay 20 ngàn ngàn ngăm.

-Bán cho em một ổ bánh mì 10 ngàn với một bịch trà đá

Cầm ổ bánh mì ăn một cách ngon lành, đói như chưa bao giờ được ăn. Ăn xong cổ lê lét cái thân về địa chỉ đó. Đứng trước cổng, muốn nhấn chuông mà sao khựng lại không thể làm được

-Rán liền một lần thôi

Tin...toon....Thiên Vũ vội nấp vào một bên, sợ Nhất Anh chạy ra thấy cậu lại đuổi theo nữa thì khổ. Nhất Anh ra mở cổng nhưng chẳng thấy ai định đóng cổng lại thì nghe tiếng nói

-Tôi...tôi...đầu hàng đừng đuổi theo nữa...

Thiên Vũ đi ra, hai tay giơ lên báo cho đối phương biết mình đã chịu hàng. Nhất Anh nhìn dáng vẻ của Thiên Vũ mà bật cười

-Haha...

-Cười...cười...gì chứ...anh cho tôi xin lại đồ

-Nếu anh nói không thì sao? – Nhất Anh nói trêu đùa

-Cái tên này tự nhiên xưng anh – Thiên Vũ lầm bầm nhưng Nhất Anh cũng nghe thấy

-Em mới nói gì đấy?

-Ồ...không...anh cho tôi xin lại đồ đi mà...tôi nói rồi tôi không có cướp của anh đâu, tin tôi đi mà

-Uhm anh tin em – Nhất Anh bình tĩnh trả lời

-Hả? – Thiên Vũ không tin nổi

-Haha làm gì nhìn anh ghê vậy, vào nhà đi

Nhất Anh kéo tay Thiên Vũ vào nhà làm Thiên Vũ chả hiểu mô tê gì cả

-Đồ của em anh để trong phòng đó, em đi tắm đi rồi anh em mình đi ăn, đói rồi phải không?

-HẢ?

-Hả hả gì mà hả hả...em đến đây làm gì

-Ồ...thì...

-Em là Bin đúng không, không nhìn ra anh hả?

-Anh là Nhất Anh hả? – Thiên Vũ đảo ánh mắt nghi ngờ

-Uhm anh đây không ngờ gặp lại em trong hoàn cảnh như thế vui thật

-Ồ...hihi – Thiên Vũ gãi đầu chẳng biết nói gì lúc này cả

Tắm rửa loại bỏ đi bụi bẩn, Thiên Vũ cảm thấy chưa bao giờ được thoải mái như bây giờ, khoác lên mình chiếc áo thun ba lỗ cùng chiếc quần ngắn bước xuống phòng khách, Nhất Anh đang ngồi xem TV nhìn sang choáng váng mặt mày lần đầu tiên cậu có cảm giác này

-Làm gì nhìn em thấy ghê vậy?

-Hơ hơ...không có gì... - Nhất Anh quay mặt đi chỗ khác – Làm gì ăn mặc sexy quá vậy không sợ anh hả?

-Gớm...nổi hết da gà...

-Haha...anh đùa thôi làm gì ghê vậy? Đói chưa? Đi ăn gì không?

-Đói, nhưng sao anh không nấu đi

-Em muốn ăn đồ anh nấu hả?

-Uhm em mệt rồi không nấu nổi đâu

-Uhm vậy em đợi anh 5p

-Hả? Nấu gì mà nhanh vậy? Uhm thôi cũng được rồi càng nhanh càng tốt – Thiên Vũ thả mình xuống ghế

-Uhm xem TV đi đợi anh nhanh thôi hehe

Năm phút sau, Nhất Anh mang hai tô ra ngoài phòng khách

-Mì gói hả?

-Uhm...ăn đi nhìn gì?

-Đừng nói với em là anh chỉ biết mỗi món này thôi nha

-Uhm đúng rồi – Nhất Anh vừa ăn vừa trả lời một cách ngon lành

Nghe xong Thiên Vũ muốn té xỉu

-Anh ở một mình sao?

-Uhm ở đây cho tiện đường đi học rồi ở riết quen không muốn đi

-Vậy mỗi ngày anh ăn gì? Mì gói hả?

-Thỉnh thoảng, đa phần anh ăn bên ngoài

Không tin vào tai mình nữa

-Cái ông này thiệt là... - Thiên Vũ lắc đầu

-Ăn nhanh đi nguội hết bây giờ ở đó mà nhiều chuyện

Cả hai ngồi ăn mì một cách ngon lành. Thiên Vũ bình thường rất ít nói chỉ trong nhà hay con bé Thu chọc phá mới nói nhiều thôi cùng do từ cái ngày hôm đó...chẳng hiểu vì sao cả. Ngay cả chính bản thân Thiên Vũ cũng chẳng hiểu lý do làm sao mình trở nên ít nói đến thế. Bây giờ, lại nói nhiều...lại còn vui vẻ nói chuyện với cái người mà Thiên Vũ cho là mình rất rất ghét...bỏ đi mà không nói tiếng nào.

Ăn xong, Thiên Vũ dọn dẹp còn Nhất Anh ngồi đó xem phim...

-Anh thiệt là...sau này ai mà lấy anh về...có phước lắm ak

-Chứ sao nữa hihi

-Gớm... - Thiên Vũ thoáng buồn – Sao lúc đó anh đi mà không nói ai biết hết vậy

-Ah...tại anh sợ không nỡ chia tay mọi người thôi

-Uhm

-Em viết gì trong quyển sổ anh tặng em vậy?

-Anh lục đồ của em?

-Uhm hehe không lục sao biết em là Bin, còn nữa mặc đồ lót gì mà màu mè gớm thế haha – Nhất Anh trêu chọc

-Anh..anh ...

-Anh anh cái gì....mau trả lời anh đi

-Viết gì kệ em liên quan gì tới anh

-“Đừng để em gặp lại” em nói ai thế? Đừng nói là anh nha

-Ai bảo là anh chứ...

-Vậy là ai? – Nhất Anh tiến lại Thiên Vũ gần hơn

-Là ai liên quan gì đến anh, thôi em ngủ đây

Thiên Vũ đi về phòng, nói làm sao chẳng phải lúc viết Thiên Vũ tự hứa là sẽ cho Nhất Anh một bài học nhớ đời vì dám bỏ đi mà không nói với ai lời nào. Giờ gặp lại rồi từ từ hành hạ tra tấn chứ sao mà nói được...

-Từ từ em sẽ cho anh biết thế nào là lợi hại haha – Thiên Vũ cầm quyển sổ trên tay cười nham hiểm

9. Chương 9 : Ở Lại Cùng Nhất Anh

Sáng hôm sau Thiên Minh đón chuyến bay sớm nhất trở lại Sài Gòn. Vừa đến nơi Thiên Minh đã đi thẳng đến nhà của Nhất Anh

-Cậu về rồi ah?

-Uhm tớ vừa về, Bin nó sao rồi, có quậy phá gì cậu không?

-Không hehe mà gặp lại nhóc Bin trong một tình huống cậu không thể ngờ

-Sao hả?

Nhất Anh mở cổng cho Thiên Minh vào, vừa đi vừa kể lại chuyện của ngày hôm qua làm Thiên Minh cười đến tía tai đỏ mặt. Thiên Vũ vừa ngủ dậy do ngày hôm qua khá mệt, bước xuống cầu thang đã nghe giọng cười của anh mình

-Anh hai, anh tới rồi ah, làm gì cười ghê vậy

-Haha...em...haha...

-Chuyện gì? –Thiên Vũ chau mày, bực bội vì biết chắc chuyện có liên quan đến mình

-Không...không có gì...chỉ là nghe chuyện hôm qua có người thi chạy Marathon thôi haha

Hiểu ra vấn đề, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh một cái nhìn nãy lửa

-Đừng nhìn anh như thế – Nhất Anh

-Thôi không đùa nữa, em thu dọn đồ đi anh đưa em về – Thiên Minh

-Dạ, anh hai đợi em tí xíu

-Ừa mà em cậu định thi vô trường gì thế?

-Đại học Y MCM

-Giỏi thế

-Uhm nó thích làm bác sĩ từ nhỏ mà nên giờ lên đây luyện thi đây này

-Vậy cậu cho nó ở đây với tớ đi dù gì cũng gần trường, đi qua cậu đi đi về về mệt nữa

-Nhưng mà...

-Thôi không nhưng gì cả, tớ với cậu có gì mà phải ngại nữa kia chứ

-Uhm vậy nhờ cậu nhé!

-Anh hai em xong rồi nè – Thiên Vũ kéo vali xuống

-Em ở đây cùng Nhất Anh nhé dù sao cũng gần trường cho tiện việc đi lại

-Dạ?

-Uhm Bin ở đây với anh đi không sao đâu

-Uhm em có việc gì cần nó giúp cứ nói dù sao nó cũng là một thủ khoa mà

-Dạ....anh Nhất Anh giỏi thế, vậy anh nhất định phải luyện cho em đấy nhé

-Cái cậu này...thôi được rồi anh giúp được thì anh sẽ giúp nhưng mà lâu quá không biết anh còn nhớ không thôi

-Dạ, cảm ơn anh

Cả ba người ngồi lại với nhau, trò chuyện về cái thời xa xưa nào là câu cá, chơi game, đá banh....rồi cùng nhau cười ầm lên. Thiên Minh thấy được Thiên Vũ có vẻ cười nhiều hơn trước, cậu cũng thấy là lạ nhưng chắc có lẽ ở gần Nhất Anh Thiên Vũ thấy thoải mái nên mới như thế, cậu yên tâm hơn khi để đứa em lại nhờ Nhất Anh chăm sóc.

Thiên Minh ra về, không quên dặn dò đứa em trai của mình đủ điều...giống hệt mẹ dặn con gái trước khi đi lấy chồng vậy làm Thiên Vũ cũng hết cách đành đứng đó chịu đựng, còn Nhất Anh thì phì cười

-Cậu cười cái gì? – Thiên Minh

-Cậu đang dặn dò con gái trước khi lên xe bông hả haha

-Cậu.... – Mặt Thiên Minh bùng bùng sát khí

-Anh hai em biết rồi mà, anh về đi khi nào rảnh sang thăm em

-Uhm anh về nha, nhờ cậu đó chăm sóc em tớ hộ nhá!

-Uhm tớ biết rồi

10. Chương 10 : Lăn Đầu Tiên Trái Tim Biết Thỗn Thức

-Bin em đang làm gì trong bếp thế?

-Em đang nấu cơm, anh mới về ạ

-Uhm Bin nhà ta giỏi nhỉ, biết nấu ăn luôn sau này ai cưới được em người đó có phúc lắm nha

-Còn phải nói hehe – Thiên Vũ đang bụng bê thức ăn ra bàn – Anh thay đồ đi rồi xuống ăn em nấu xong rồi

-Uhm anh xuống liền – Nhất Anh chạy tốt lên phòng nhanh chóng tắm rửa rồi đi xuống nhà bếp

-Woa nhìn ngon nhỉ, anh không ngờ Bin lại giỏi thế đấy sau này chắc anh phải học hỏi nhiều ah nha

-Uhm...gọi em là thầy đi em chỉ cho hê hê

-Cốc...thầy nè – Nhất Anh cốc vào đầu Thiên Vũ

-Ui da...không gọi thầy thì em khỏi chỉ sau này cưới vợ bị vợ chê đừng có đổ thừa là do em nha hê hê

-Hơ...hơ...còn lâu nhé

Vào bàn cơm mà cứ chí choé không ngưng chỉ có 2 người mà huyên náo cả cái nhà bếp....

-Ngồi im nào.... – Thiên Vũ lấy khăn lau thức ăn dính trên miệng của Nhất Anh – Ăn uống gì mà dính tùm lum xấu quá đi hê hê

Thình thịch...thình thịch...Nhất Anh trân trân nhìn hành động vừa rồi của Thiên Vũ, tim cậu đập nhanh hơn bao giờ hết vội né tránh không để Thiên Vũ tiếp tục nữa

-Được...được rồi anh tự làm, em ăn đi

Nhìn phản ứng khá lạ của Nhất Anh Thiên Vũ khó hiểu nhưng thôi tiếp tục ăn cơm....Không còn tiếng nói, chỉ còn một không gian im lặng hẫng, hai người ngồi đó chỉ chăm chú ăn, ăn và ăn....

Từ ngày có Thiên Vũ trong căn nhà này, Nhất Anh không còn ăn bên ngoài nữa mà đi làm về đã có thức ăn ngon nóng hổi chờ sẵn ở nhà, căn nhà được Thiên Vũ dọn dẹp, lau chùi sạch sẽ...vì ở nhà riết cũng chán còn căn nhà thì bị Nhất Anh làm cho bừa bộn nên Thiên Vũ đành phải trở thành osin không công....

-Ngày mai chủ nhật anh ở nhà đúng không?

-Uhm nhưng có việc gì không?

-Ngày mai...tổng vệ sinh nhà cửa

-Hả? – Nhất Anh nhăn mặt

-Em không phải osin của anh đâu nhá, mai phải làm đấy

-Uhm biết rồi....

Chủ nhật, ngày tổng vệ sinh bắt đầu. Trước tiên là lau dọn phòng ngủ, phòng khách phòng bếp cuối cùng là ra khuôn viên bên ngoài...

-Anh Nhất Anh lấy chổi quét lá đi, lá rụng nhiều quá rồi kìa

-Uhm...

-Anh Nhất Anh thay nước trong hồ bơi đi

-Uhm....

-Anh Nhất Anh thay nước trong bể cá đi

-Uhm....

-Anh Nhất Anh kéo ống nước tưới cây đi

-Em không làm ngồi đó sai anh hả - Nhất Anh đang kéo ống nước lại

-Mấy ngày trước em làm rồi giờ tớ anh chứ hê hê

-Được...hê hê....vậy để anh tắm em luôn nhá

Câu nói chưa dứt Nhất Anh đã xịt nước vào Thiên Vũ làm Thiên Vũ ướt chèm nhẹp, Thiên Vũ chạy lại giặt ống nước từ tay Nhất Anh mà xịt lại...giành giật nhau cuối cùng cả hai đều ướt cả

-Hê hê mát không Bin

-Mát này...mát này...

Thiên Vũ kéo một ống nước khác xịt vào người Nhất Anh và bây giờ cả hai đang bắn súng nước vào nhau....chạy...đùa giỡn như hai đứa trẻ nhóc con nhìn mà thích...

11. Chương 11 : Cảm Giác Gì Thế Này?

Hôm nay là ngày đầu tiên Thiên Vũ đến lớp luyện thi, đường xá thành phố đối với cậu vẫn còn khá xa lạ dù gì chỉ mới lên đây khoảng một tuần nên mọi thứ vẫn chưa thể làm quen nhanh chóng được.

-Em tự đi được không đó? Có cần anh đưa đi không? – Nhất Anh

-Em tự đi được mà dù gì em cũng biết đường đi mà

-Uhm vậy anh đi trước nha, hôm nay anh có hẹn với khách hàng

-Uhm anh đi trước đi lát nữa em đi

Nhất Anh ăn vội rồi nhanh ra khỏi nhà, Thiên Vũ nhanh sau đó cũng đón xe bus ra khỏi nhà.

Bước vào trường điều thật sự làm cho Thiên Vũ ngạc nhiên đó chính là khuôn viên rất rộng, những khu cao tầng đó chính là những lớp học và cả nơi thực hành...Đảo một vòng xung quanh để có thể nắm rõ hơn đồng thời cũng tìm lớp học của mình, Thiên Vũ tìm mãi vẫn không thấy...

-Chú ơi cho con hỏi lớp luyện thi Y đa khoa D701 nằm ở đâu ạ?

-Nằm ở khu D lầu 7 phòng số 1. Con đi thẳng cuối khu này sẽ gặp khu D

-Dạ con cảm ơn chú

Đi theo sự hướng dẫn của chú bảo vệ, cuối cùng cũng thấy đây rồi cái phòng 01 lầu 7 đi đến nơi mà thở không ra hơi, thang máy thì chờ lâu quá Thiên Vũ đành lợi bộ cho nhanh

Giảng viên vẫn chưa vào lớp, đứng trước cửa đảo mắt xung quanh tìm nơi lý tưởng nhất để ngồi. Kia rồi, cái bàn trống ngay cạnh cửa sổ thật thoáng mát. Nhanh chân Thiên Vũ đi lại yên vị trên cái ghế, quay nhìn xung quanh mọi người đang vào lớp, lớp khá đông so với những lớp học trước đây.

Gần 8h, học sinh đi vào đã đông kín, chỗ ngồi phải ngồi 3 hoặc 4 người một bàn muốn nghệt thở. Thiên Vũ may mắn ngồi bàn chỉ có hai người vì đây là bàn gần cuối nên cũng chẳng ai bon chen vào làm gì. Một người ở độ tuổi trung niên bước vào lớp, lập tức lớp im lặng hẳn

-Chào các bạn, tôi tên là Kiều Vy, tôi là chủ nhiệm đồng thời phụ trách luyện thi môn toán cho các bạn

Cả lớp ngồi chăm chú nghe cô nói

-Hôm nay tạm thời chúng ta chịu khó ngồi như thế nhé ngày mai các bạn sẽ đổi sang phòng số 2

-Dạ thưa cô cho em vào lớp – Một cô gái với mái tóc dài thước tha, gương mặt xinh đẹp bước vào làm cho cả lớp phải ồ lên

-Em vào lớp đi ngày mai nhớ đi sớm hơn nhé! Em lại bàn gần cuối đó chỉ có hai em ngồi

Cô gái đó cuối chào rồi bước xuống bàn của Thiên Vũ, người ngoài đầu bàn bước ra cho cô gái đó đi vào trong, mùi nước hoa nhẹ nhàng từ người con gái đó toát ra làm Thiên Vũ một phút ngất ngây

-Nào bây giờ lớp chúng ta cần một lớp trưởng và một lớp phó để giúp cô quản lý lớp cũng như thông báo cho lớp biết những thông tin cần thiết về kỳ thi năm nay. Có ai tự nguyện không?

Một bạn trai đầu bàn 3 giơ tay lên và một bạn nữ đầu bàn Thiên Vũ giơ tay lên

-Hai em tên gì?

-Dạ em tên Hà Lệ Quyên

-Còn Em tên Bùi Thanh Tuấn

-Uhm Lệ Quyên sẽ đảm nhiệm vai trò lớp trưởng còn Thanh Tuấn sẽ làm lớp phó nha

Sắp xếp xong, giảng viên ổn định lại lớp, lấy ra một sổ đề thi của những năm trước giao cho lớp phó thu tiền các bạn rồi photo ra ỗi người. Cô chép một đề trên bảng rồi cho lớp tự làm...Cả lớp nhanh chóng giải được vì bài này tương đối dễ đây chỉ là bước khởi đầu cô muốn lớp làm quen. Bài thứ hai khó hơn khoảng một tiếng sau mới có mấy người làm ra...

-Các bạn xong cả chưa?

Im lặng, Thiên Vũ thì đang nhìn mây nhìn gió gì bên cửa sổ đã được cô để ý này giờ

-Em ngồi bàn 13, phía trong cùng

Không nghe thấy, Thiên Vũ vẫn ngồi thờ thẩn bên ngoài cửa sổ. Cô gái ngồi bên cạnh khều nhẹ làm Thiên Vũ giật mình, quay lại

-Em ngồi bàn thứ 13 trong cùng tên gì?

Thiên Vũ nhìn từ trên xuống, bàn thứ 13 là bàn mình, ngồi trong cùng chính là mình vội vàng đứng dậy

-Dạ...em tên Trần Thiên Vũ

-Em đã giải bài toán xong chưa

-Dạ...rồi ạ

-Uhm em lên bảng làm cho cô xem

Thiên Vũ bước bực lên trong cái nhìn thán phục của cả lớp, Thiên Vũ đã giải xong một cách chính xác và hoàn hảo khiến cô cũng phải khen ngợi

-Khá lắm nhưng trong giờ học cần chú ý hơn, thôi em về chỗ ngồi đi

-Dạ

Thiên Vũ đi về chỗ, nhìn sang người con gái bên cạnh nở một nụ cười thật hiền

-Cám ơn bạn, bạn tên gì thế?

-Hihi không có gì, mình tên Trịnh Tuyết Lam

-Còn mình tên Trần Thiên Vũ

Hỏi tên nhau xong cũng là lúc ra chơi hai người họ bắt đầu những câu chuyện học hành, lớp trưởng bên cạnh cũng hưởng ứng tham gia nhỏ nhen rất hoạt bát chí chóe liên tục. Từ ngày sống cùng với Nhất Anh hình như Thiên Vũ đã không còn cái vẻ bên ngoài lạnh lùng khó gần nữa mà thay vào đó là một con người khác hẳn dễ gần hơn, vui vẻ hơn...

Vào lớp, giải thêm hai đề toán khó nữa thì chuông cũng reo lên. Mọi người thu xếp tập vở ra về

-Vũ đi về bằng gì thế? – Tuyết Lam

-Vũ đón xe bus về cũng không xa lắm còn hai người đi về bằng gì?

-Mình đi xe máy – Lệ Quyên

-Mình cũng vậy, hay Vũ về cùng mình đi – Tuyết Lam

-Nhưng nhà Vũ ở đường zzz....

-Vậy hả mình cũng thế mình ở 212 đường zzz....còn Vũ

-Vũ ở 102 đường zzz

-Hihi vậy về cùng đường rồi, đi đi với Lam đi cho vui

-Haiz...hai người vui rồi tôi thì nghịch đường đành đi một mình vậy, bye bye trước nha

-Vậy...- Thiên Vũ ái ngại

-Hihi chở Lam đi

Thiên Vũ đành lên xe về cùng Lam. Quyên đi ngược hướng với Thiên Vũ, nhỏ đang chạy thì chuông điện thoại reo lên lúng túng lạng lạng...ầm...

-Bạn có sao không? – Tên con trai đỡ nhỏ lên

-Không...không sao...xin lỗi – Nhỏ run bần bật, ngược lên nhìn người đối diện mình, thấy quen quen

-Bạn là Lệ Quyên đúng không? – Tên con trai hỏi

-Bạn...bạn là lớp phó, tên gì nhỉ... - Lệ Quyên gãi đầu cố nhớ xem cái tên trước mặt mình tên gì

-Mình là Thanh Tuấn

-Ah nhớ rồi Thanh Tuấn lớp phó hihi...mình xin lỗi bạn không sao chứ

-Không sao hihi

Vậy là Lệ Quyên kết thân thêm một người bạn, bây giờ về nhà không còn sợ buồn nữa vì có thêm một người đồng hành. Thiên Vũ & Tuyết Lam cuối cùng cũng đến trước cổng nhà

-Nhà Vũ ở đây ak, đẹp thế

-Không nhà của bạn anh mình, mình chỉ ở nhờ thôi

-Uhm hihi thôi mình về nha

Thiên Vũ đi vào trong. Hôm nay vì là ngày đầu tiên Thiên Vũ đến trường nên Nhất Anh cố tình về sớm mua những món ăn mà Thiên Vũ thích, từ trên lầu nhìn xuống thấy Thiên Vũ cùng một người con gái xinh đẹp vui vẻ nói cười làm cho Nhất Anh hơi buồn buồn nhưng chẳng hiểu cảm giác gì nữa.

-Em về rồi ah? Hôm nay học thấy thế nào?

-Cũng tạm hihi

-Bạn em ah?

-Ai?

-Người lúc nãy đưa em về

-Dạ, bạn cùng lớp với em hihi

Thấy Thiên Vũ tươi cười khi nhắc đến người con gái đó Nhất Anh có một cảm giác gì đó...

-Em thích cô gái đó?

-Ồ...không... – Thiên Vũ gãi đầu

-Haha làm gì mà lúng ta lúng túng thế, thôi đi tắm đi rồi xuống ăn cơm

-Ăn cơm? Anh nấu hả?

-Không, anh mua, đi nhanh đi

-Biết ngay mà, đợi em tí

Thiên Vũ đi rồi gương mặt Nhất Anh trở nên ỉu xiu

-Mình bị gì thế nhỉ? Sao cảm giác không vui là thế nào nhỉ? Hay là ghen tị? Mình từng tuổi này chưa biết yêu ai mà nhóc nhỏ đã biết rồi haiz...phải nhanh chóng tìm người yêu mới được không thôi thua thằng nhóc Bìn mất

-Anh nói xấu gì em đấy – Thiên Vũ đi xuống nghe loáng thoáng có tên của mình

-Hơ hơ...anh nói gì đâu chứ, làm giật mình

-Có tật mới giật mình nhé, khai mau nói xấu gì em – Thiên Vũ cù lét làm Nhất Anh cười muốn nôn ruột

-Thôi...thôi tha cho anh

-Vậy mau khai, anh nói xấu gì em?

-Hehe nói em có người yêu mà anh chưa có nên thấy hơi bị ghen tị vì vậy anh phải nhanh chóng tìm người yêu mới được hehe – Cười mà sao cảm giác như là không vui

-Em có người yêu bao giờ ah mà anh nói cũng đúng anh mau chóng tìm người yêu đi, anh già quá rồi hehe – Thiên Vũ trêu

-Dám nói anh già hả? – Nhất Anh cù lét lại lần này Thiên Vũ cười đến đỏ cả mặt mũi

-Thôi...tha em haha...nhột quá...tha...em haha

Nhất Anh nhất quyết không tha, Thiên Vũ chóng đờ, Nhất Anh mất đà lao thẳng đè lên người Thiên Vũ...thình thịch...thình thịch...cả hai chết trân một phút bất động. Tim đập loạn xạ, Nhất Anh định thần đứng lên lúng túng, Thiên Vũ cũng thế lần đầu tiên tim cậu đập nhanh đến như vậy

-Mình...mình vào ăn cơm thôi

-Dạ...

Tin...toon...Nhất Anh chạy ra mở cổng

-Ba mẹ

-Uhm con khoẻ chứ lâu rồi không về nhà, mẹ con nhớ con nên bắt ba phải đèo sang đây này

-Dạ hihi tại lúc này con bận quá, ba mẹ vào nhà đi ạ

Ba mẹ Nhất Anh vào nhà, Thiên Vũ đứng dậy

-Cháu chào hai bác

-Đây là...???

-Đây là Bin em trai của Thiên Minh đó ba mẹ

-Ah ra thế, chào con – Ba Nhất Anh

-Dạ con lên đây để ôn thi nên ở nhờ nhà của anh Nhất Anh

-Con thi ngành gì thế - Mẹ Nhất Anh

-Dạ con thi vào ngành y

-Giỏi thế...cố gắng nhe con – Mẹ Nhất Anh

-Dạ...hihi – Thiên Vũ gật đầu

Ba mẹ Nhất Anh sang thăm Nhất Anh, cùng trò chuyện hỏi thăm Thiên Vũ một lúc rồi về công ty xử lý một số chuyện. Ba mẹ Nhất Anh muốn Nhất Anh học tiếp để về phụ giúp công ty nhưng hiện tại Nhất Anh vẫn chưa muốn, Nhất Anh đang theo đuổi đam mê của mình đó là nhiếp ảnh gia.

Tối đến như thường lệ cả hai sẽ cùng ngồi ở phòng khách xem TV nhưng hôm nay cả hai vào phòng ngủ sớm hơn, chẳng hiểu lý do gì cả

-Cảm giác đó là như thế nào nhỉ? – Thiên Vũ khó hiểu, thôi không nghĩ thêm nữa mà nhanh chóng say giấc

Bên phòng Nhất Anh vẫn chưa ngủ được

-Sao tim mình lại đập nhanh như thế nhỉ? Hay là mình mắc bệnh tim? Đạo này hay như thế...mình sẽ chết sao??? Oh không...

Rùn mình, Nhất Anh không nghĩ tới nữa nếu không cậu sẽ thức cả đêm mất, đứng dậy mở một bản nhạc nhẹ từ từ Nhất Anh cũng chìm vào giấc ngủ

12. Chương 12 : Cá Cược

Buổi sáng dậy, Thiên Vũ bước xuống chuẩn bị đến trường thì nhìn thấy Nhất Anh đang vội vội vàng vàng

-Anh không đi làm sao? – Nhất Anh không mặc đồ đi làm mà mặc quần jean với chiếc áo thun giản dị

-Không, anh phải đến bệnh viện

-Sao ạ? Anh bị gì mà đến bệnh viện – Thiên Vũ lo lắng

-Haha không có gì đâu chỉ là đi khám thường thôi

-Thật không? – Thiên Vũ nhìn Nhất Anh với ánh mắt nghi ngờ

-Ờ...ờ thì...anh nghĩ là anh bị bệnh tim rồi – Nhất Anh nói mà gương mặt ủ rũ đến tội nghiệp

-Sao cơ?

-Anh chỉ đoán thế dạo gần đây tim anh không được bình thường

-Vậy em đi cùng anh nha

-Thôi không cần đâu, anh tự đi được rồi, mà bạn em tới rồi kìa

Nhất Anh nhìn ra cổng thấy người con gái hôm qua tim hơi nhói nhói, gương mặt đanh lại, Thiên Vũ trông thấy

-Anh sao thế?

-Tim anh lại bị nữa rồi...thôi anh đi trước nha

Vừa nói Nhất Anh vừa chạy xe ra trước cổng, Thiên Vũ chạy ra mở cổng. Tuyết Lam nhìn thấy Nhất Anh khẽ cuối đầu chào, Nhất Anh cũng thế và tim lại nhói nhói lần nữa

-Em đi cùng anh nha

-Thôi em đi học đi cố gắng lên, thôi anh đi trước chào hai đứa nha

Nhất Anh lên ga chạy đi, Thiên Vũ nhìn theo lo lắng

-Vũ đi học thôi

-Uhm

Thiên Vũ cùng Tuyết Lam đến trường, vẫn là những câu chuyện vui nhưng trong lòng Thiên Vũ đang lo lắng cho Nhất Anh

Tại bệnh viện

-Mời bệnh nhân Trương Nhất Anh, 22 tuổi

-Dạ có tôi

-Tim cậu bình thường không có vấn đề gì cả, rất khỏe mạnh

-Bác sĩ nói sao chứ dạo này tim tôi hay đập nhanh có lúc thì thấy như có kim châm vậy đó

-Chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ thật sự tim cậu rất khỏe

-Dạ cảm ơn bác sĩ

Trên lớp học, hôm nay vào luyện môn hóa là môn tử của Thiên Vũ nhưng mà có vẻ hôm nay thiên Vũ không chú ý đến tâm hồn cậu đang ở đâu đâu đó, đang lo lắng cho ai đó...

-Vũ, Vũ bị sao vậy, hôm nay trông cậu có vẻ mệt mỏi – Tuyết Lam

-Không, cảm ơn

-Có chuyện gì thì nói bạn bè nghe đi – Lệ Quyên

-Hihi có gì đâu mà thiệt đó – Thiên Vũ

-Mấy người nhiều chuyện quá tôi ghi vào sổ bây giờ ở đó mà nói chuyện riêng hả? – Thanh Tuấn, hôm nay Thanh Tuấn đã chuyển xuống bàn 13 đối diện với dãy bàn của Lệ Quyên

-Cốc... - Lệ Quyên cốc đầu Thanh Tuấn – Nhiều chuyện, làm bài đi kìa

Thanh Tuấn xoa xoa cái đầu, ầm ỨC quay lên còn ba người còn lại cười hì hì nhưng không để giảng viên nghe được

Cầm tờ kết quả trên tay Nhất Anh thấy vui vì mình chẳng bị gì cả nhưng mà cậu vẫn còn thắc mắc “Bác sĩ nói tim mình rất khỏe nhưng tại sao lúc thì đập nhanh rồi lúc thì cảm giác nhói nhói nghĩa là thế nào nhỉ?.. Đang suy nghĩ bân quơ thì Nhất Anh va phải cô y tá làm mớ giấy tờ trên tay cô y tá bay tứ tung

-Ồ...xin lỗi cô – Nhất Anh nhìn lên trước mặt mình là một cô y tá xinh đẹp

-Không có gì? – Cô y tá nở một nụ cười thật tươi trước một chàng trai đẹp vừa va phải mình làm Nhất Anh một phút ngây ngất vì vẻ đẹp đó

-Để tôi giúp cô

Cả hai cúi xuống nhặt mớ giấy tờ lên, sắp xếp lại như cũ

-Anh tên gì thế?

-Tôi tên Trương Nhất Anh, còn cô?

-Em tên Trịnh Tuyết Nga, em phải đi rồi bệnh nhân đang đợi. Chào anh!

Tuyết Nga bước vội, nhìn gương mặt anh tuấn đó làm trái tim Tuyết Nga lay động, bước đi nhưng trong lòng còn tiếc nuối...làm sao để liên lạc với người đó...Nhất Anh nhìn theo miệng nở một nụ cười

-Cô ấy xinh thật

Nhất Anh trở về nhà, một lúc sau thì Thiên Vũ cũng về tới, vội đi nhanh vào nhà

-Anh Nhất Anh kết quả như thế nào rồi

-Hihi...anh không bị gì hết...hihi

-Làm em lo lắng...haiz...

Nhìn thấy Nhất Anh cứ tủm tỉm cười làm cho Thiên Vũ hơi khó chịu

-Anh bị gì mà cười hoài thế hả?

-Hihi anh đâu có bị gì đâu...mà nói em nghe cũng được. Sáng này anh đi khám, lúc ra về vô tình va vào một cô y tá, cô này xinh phải nói hihi

-Hihi vậy nhanh chóng tiến tới đi chứ

-Mà...nhưng mà anh không biết cô ấy ở đâu cả...chỉ biết mỗi cái tên...Tuyết Nga...

Nhìn Nhất Anh đang mơ màng nói về một người con gái, tim Thiên Vũ như bị một đàn kiến vấy lấy nhưng đâu biết đó là gì, Thiên Vũ liền nói

-Vậy anh đến bệnh viện đó tìm, thế nào cũng gặp lại mà hihi

-Uhm ha...có thể mà anh không nghĩ ra...nhưng mà biết cô ấy có thích anh không?

-Anh đẹp trai, nhà giàu, nghề nghiệp ổn định nữa em còn thích nói gì tới cô đó hehe

-Thôi đi nhóc...tha cho anh... - Nhất Anh đẩy cái gương mặt nham nhở của Thiên Vũ ra chỗ khác, Thiên Vũ phì cười

-Haha...đừng có tưởng bỏ nha anh già

Nói xong, Thiên Vũ nhanh chân chạy thẳng lên phòng khóa cửa lại. Nhất Anh đuổi theo đến trước cửa không làm gì được

-Để xem anh già này lấy vợ trước hay nhóc con nhé! Haha

-Em lớn rồi nhá! Cấm gọi nhóc con – Thiên Vũ vọng ra

-Anh cứ gọi đấy...nhóc con...nhóc con...haha

Cánh cửa được mở ra, Thiên Vũ đứng trước mặt Nhất Anh với gương mặt đờ đàng sát khí

-Được thôi, dám cá cược với em không? Anh với em, ai có bạn gái trước thì phải để người kia gọi là anh già hoặc nhóc con, chịu không?

-Ok hihi

Cả hai nhìn nhau với ánh nhìn sắc bén, ngoéo tay nhau nở một nụ cười nham hiểm.

13. Chương 13 : Cuộc Hẹn Của Nhất Anh

Hôm nay Nhất Anh không đi làm, Thiên Vũ bước xuống đã thấy Nhất Anh ngồi chiêm nghiệm trên chiếc ghế sofa, khẽ cười Thiên Vũ đi lại

-Anh hôm nay cho em mượn xe nhá!

Chau mày, quay lại nhìn Thiên Vũ

-Tí nữa anh phải qua bệnh viện hìhì em đi tạm xe bus đi nha

-Anh lấy xe kia đi đi cho em mượn cái xe máy

-Tự nhiên hôm nay anh muốn đi xe máy

-Gừ....

Thiên vũ đi ra ngoài. Nhất Anh không phải có ý đó nhưng chẳng hiểu vì sao lại khó chịu không muốn cho Thiên Vũ lấy xe đi. Tuyết Lam ngày nào cũng đến đón làm cho Thiên Vũ cũng thấy ngại nhưng mà vì lời cá cược ngày hôm qua Thiên vũ nhất định sẽ làm cho Nhất Anh phải chịu thua

-Lam tới rồi ah? Ngày nào cũng nhờ Lam, Vũ thấy ngại quá

-Hihi có gì đâu chứ, Lam cũng thuận đường thôi mà. Thôi lên xe đi trễ giờ rồi

Thiên Vũ và Tuyết Lam lên xe đi mất, Nhất Anh nhìn ra lại là cảm giác đó làm cho cậu thấy khó chịu...Một lúc sau Nhất Anh cũng áo quần chỉnh tề đi đến bệnh viện hôm nọ. Đến thì đến nhưng biết Tuyết Nga ở đâu mà tìm đành đi lại ghế đá gần nơi họ đã gặp nhau ngồi chờ đợi nhưng không biết có gặp không đây...

Nhất Anh ngồi đó nhìn xung quanh khuôn viên bệnh viện, một khuôn mặt quen thuộc với nụ cười tươi đang đi cùng một cụ già tiến về phía Nhất Anh. Nhất Anh vui mừng vẫy tay gọi

-Tuyết Nga

Nghe tên, Tuyết Nga nhìn xung quanh, nhìn thấy khuôn mặt anh tuần đó một lần nữa trái tim cô lại đập mạnh, cụ già bên cạnh hiểu ý cười

-Cháu đưa bà lại ghế đá đó đi

-Dạ

Tuyết Nga đỡ cụ bà đi lại, Nhất Anh ra đỡ phụ cô, cô thẹn thùng cúi mặt

-Bà muốn về phòng không muốn ngồi nữa

Tuyết Lam đành đưa bà cụ về phòng, Nhất Anh cùng đỡ bà cụ giúp cô, bà cụ thì mỉm cười

-Hai cháu đẹp đôi lắm - Cụ già ngồi trên giường bệnh, tay nắm tay của Tuyết Nga và tay của Nhất Anh đặt vào nhau nói

-Bà cứ trêu cháu – Tuyết Nga thẹn thùng, Nhất Anh thì gỡ đầu ái ngại

Đặt bà cụ nằm xuống giường Nhất Anh cùng Tuyết Nga ra ngoài

-Bà ấy chỉ nói đùa thôi – Tuyết Nga mỉm cười thẹn thùng

-Ồ...uhm...ah tối nay anh có thể mời em đi ăn không?

-Có phiền anh không?

-Tất nhiên là không...em đồng ý chứ

-Dạ, 7h em tan ca anh đến đón em nha

-Uhm hihi

Tuyết Nga chào Nhất Anh rồi tiếp tục công việc của mình, Nhất Anh mi้ม cười nhìn theo dáng người con gái ấy, người con gái ấy không chỉ xinh đẹp mà qua cách cư xử với bà cụ anh cảm nhận được vẻ đẹp trong tâm hồn ấy, người ấy thật tốt trong mắt của Nhất Anh hiện giờ.

Tại lớp học của Thiên Vũ

-Bạn nào giải xong đề hóa này rồi lên giải giúp thầy

-Dạ em thưa thầy – Thanh Tuấn

-Góm làm như giỏi lắm vậy – Lệ Quyên

-Kệ tôi hehe có người ghen tị kìa

-Thôi đi hai người, chỉ chốc tối ngày – Tuyết Lam

-Phải đó hai người này...có gì mờ ám đây – Thiên Vũ

-Gì chứ? – Cả hai – Không có đâu!!! – Cả hai – Sao bắt chước tôi??? – Cả hai

-Haha đó thấy chưa tớ nói có sai đâu –Thiên Vũ

-Hihi – Tuyết Lam

Hai người kia ngồi hai bàn đối diện liếc nhau một cái rồi quay mặt đi hướng khác. Thiên Vũ cười, Tuyết Lam nhìn sang nụ cười của Thiên Vũ làm trái tim nhỏ rung rinh

Thiên Vũ cùng Tuyết Lam ra về. Thiên Vũ bước vào nhà nở một nụ cười thật tươi

-Anh hai anh qua khi nào vậy?

-Anh qua được một lúc rồi. Sao rồi mấy ngày đi học thấy như thế nào?

-Dạ tốt hihi

-Anh mua cho em một chiếc xe rồi đó, tí nữa đi với anh lấy xe

-Dạ hihi vậy là từ mai có xe đi học rồi

-Cậu khéo lo ngày nào nó cũng được người đẹp chở đi kìa mà – Nhất Anh

-Ai hả? – Thiên Minh

-Tớ chỉ được thấy mặt một lần, cũng xinh hehe

Thiên Minh nhìn Thiên Vũ dò xét

-Tụi em chỉ là bạn thôi đừng có nghĩ tầm bậy ah nha

-Haha anh có nghĩ gì nào, em cũng lớn rồi chuyện này cũng đương nhiên thôi – Thiên Minh

-Nói em nhìn lại mình đi tới tuổi này chưa thấy yêu ai

Thiên Vũ vừa dứt lời hai ánh nhìn hướng về cậu

-Hihi em nói anh hai chứ đâu phải nói anh đâu mà nhìn em – Thiên Vũ

-Sao em biết anh chưa...tại chưa cho em biết thôi – Thiên Minh

-Vậy hả? Ai vậy? Ai mà có diễm phúc được anh hai yêu thế? – Thiên Vũ hớn hở

-Người đó em cũng biết, chỉ có điều... - Thiên Minh trầm ngâm

-Chỉ có điều gì? – Cả hai người còn lại chăm chú nhìn Thiên Minh

-Hê hê...làm gì nhìn ghê vậy chứ...từ từ hai người cũng biết thôi

-Vậy còn anh Nhất Anh, người ấy của anh thế nào rồi hihi – Thiên Vũ

-Người ấy???? – Thiên Minh nhìn sang Nhất Anh nghi ngờ

-Thì cái gì cũng phải từ từ chứ hehe anh thắng em là cái chắc rồi nhóc con

Nhất Anh nham nhỡ nói, Thiên Minh nhìn khó hiểu còn Thiên Vũ nghe sao nhoi nhói là thế nào nhỉ? Cố gượng cười

-Muốn gọi như thế thì cần cố gắng nhiều nha anh già kaka

-Đây đã bảo không gọi như thế mà

-Em cứ gọi đây anh già anh già

-Gọi một tiếng nữa xem nào

-Anh già haha

Thiên Vũ bỏ chạy, Nhất Anh đuổi theo, cuộc rượt đuổi trong nhà bắt đầu, Thiên Minh nhìn theo hai người họ mà cười đến đỏ cả mặt

14. Chương 14 : Nụ Hôn Đầu Tiên

Xế chiều Thiên Vũ cùng anh trai về nhà lấy xe, một chiếc tay ga chiêm chiêm trong nhà, Thiên Vũ nhìn mà thích. Trên đường chạy về nhà Nhất Anh, Thiên Vũ ghé ngang chợ mua một ít đồ về nấu coi như mừng có xe mới với Nhất Anh. Thiên Vũ mua những thứ có thể làm ra những món Nhất Anh thích, nghĩ thế thôi cậu miềm cười. Về gần đến nhà, Thiên Vũ gặp Tuyết Lam

-Vũ, xe của Vũ hả?

-Uhm, Lam đi đâu thế?

-Lam đưa thức ăn cho chị. Vậy là mai không được đi chung với Vũ rồi – Tuyết Lam thoáng buồn

-Mai Vũ đón Lam nha

Câu nói đó làm cho người đối diện cười típ mắt, tim đập nhanh hơn

-Uhm, Vũ nhớ đón Lam nha

-Vũ nhớ mà, thôi Lam về nhé Vũ vào nhà đây

-Uhm chào Vũ

Nhất Anh vừa đẩy xe ra ngoài cũng là lúc Thiên Vũ chia tay Tuyết Lam chuẩn bị mở cổng. Nhất Anh nhìn nụ cười đó của Thiên Vũ lại nhoi nhói ở tim, cậu chẳng hiểu vì sao mình lại hay bị như thế...

-Anh đi đâu vậy? Tối rồi không ăn cơm sao? Em mua đồ rồi nè nấu nhanh thôi. Hôm nay em sẽ nấu những món anh thích hihi

-Ah anh có hẹn với bạn rồi, em ăn một mình nha hihi

-Là cô gái hôm bữa anh nói hả?

-Uhm hihi

-Dạ...vậy anh đi nha

Thiên Vũ thoáng buồn, đẩy xe vào nhà, Nhất Anh tự nhiên có một cảm giác gọi là tiếc nuối. Thiên Vũ vào nhà lấy những thứ cần nấu mang xuống bếp nhưng tự nhiên lại không còn tâm trạng muốn nấu nữa chính Thiên Vũ cũng không hiểu cảm giác đó của mình là như thế nào nữa...Ngồi trên chiếc ghế sofa, mở TV lên xem nhưng tâm trí chẳng ăn nhập gì cả....cậu ngủ thiếp đi

Nhất Anh định đến sớm mua hoa tặng cho Tuyết Lam nhưng mà lời nói của Thiên Vũ cứ văng vẳng bên tai cậu làm tay lái khựng lại

-Mình sao thế nhỉ? Sao cứ thấy không vui là như thế nào nhỉ?

Chuông điện thoại Nhất Anh vang lên, là Tuyết Nga gọi

-Alo anh nghe

-Anh đến chưa, hôm nay em xin về sớm em đợi anh trước cổng nhà

-Uhm anh cũng sắp đến rồi, em đợi anh một chút nha

Tắt máy, Nhất Anh chạy đến trước cổng bệnh viện, Tuyết Nga vui mừng vẫy tay

-Em đợi anh lâu không?

-Dạ không, em cũng vừa mới ra thôi

-Vậy mình đi ăn nha em

-Dạ

Nhất Anh đưa Tuyết Nga đến một nhà hàng gần đó, gọi món, vừa ăn vừa bắt đầu những câu chuyện vui...tuy cười nhưng trong lòng Nhất Anh vẫn cứ không vui...

-Hôm nay anh sao thế? – Tuyết Nga

-Ah không...em ăn đi hìhì

Ăn xong cũng khoảng 8h, bước ra khỏi nhà hàng

-Giờ còn sớm mình đi xem phim đi nghe đầu hôm nay có phim hay lắm hìhì – Tuyết Nga

-Ah...ờ...hôm khác nha em, bây giờ anh hơi mệt

-Dạ không sao ạ. Vậy mình về thôi anh – Tuyết Nga hơi tiếc

-Anh xin lỗi nha, hôm khác mình sẽ đi

-Dạ không sao mà hìhì

-Uhm mình về nha

Nhất Anh đưa Tuyết Nga về theo sự hướng dẫn của Tuyết Nga, Nhất Anh thấy con đường này khá quen...chạy qua một cái ngõ, đúng là đường về nhà Nhất Anh...

-Nga cũng ở trong này ah

-Uhm gần tới rồi, anh cũng thế sao?

-Uhm kia nhà anh kia – Nhất Anh chỉ tay về phía nhà mình vẫn còn ánh đèn đoán Thiên Vũ còn thức, mi้ม cười

-Nhà anh đẹp thế hôm nào phải mời em vô mới được nha hìhì

-Đồng ý - Nhất Anh tặng ga, nhanh chóng đã đến nhà Tuyết Nga

-Đến rồi, cảm ơn anh vì buổi tối

Tuyết Nga hôn lên má Nhất Anh rồi vội chạy vào nhà để lại Nhất Anh ngẩn ngơ, lần đầu tiên có người hôn cậu....cảm giác là gì đây? Vui mừng? Tim đập nhanh hơn? Hạnh phúc?...nhưng cậu chỉ cảm nhận một điều hơi bất ngờ trước một người e thẹn như Tuyết Nga lại can đảm hôn cậu như thế...mi้ม cười, Nhất Anh quay đầu xe chạy về nhà

Bước vào nhà Nhất Anh mi้ม cười khi nhìn Thiên Vũ ngủ trong một tư thế: đầu nghiêng trên thành ghế, remote để trên mặt, mép miệng có một ít nước. Đi lại gần lấy cái remote đặt trên bàn, nhìn gương mặt Thiên Vũ lúc này làm cho Nhất Anh không thể rời mắt. Nhìn Thiên Vũ thật đáng yêu, dù đã biết Thiên Vũ đẹp, cái đẹp thật nam tính thể hiện trên đôi mày rậm rạp, đôi môi, cả khuôn mặt đáng yêu của Thiên Vũ...Bây giờ nhìn càng gần thì cái cảm nhận đó của Nhất Anh càng nhiều hơn, cái vẻ đẹp đó như hút hồn Nhất Anh, mặt cậu càng lúc càng gần mặt Thiên Vũ hơn. Thiên Vũ cảm giác có ai đó đang trước mặt mình giật mình

thức giấc, Thiên Vũ giật mình làm Nhất Anh cũng giật mình theo, đầu Thiên Vũ bật dậy...1s...2s...3s....bất động, môi chạm môi, mắt nhìn mắt....thình thịch, thình thịch...cả hai trái tim đang đập loạn nhịp...Hoàn hồn, Nhất Anh vội đứng dậy chạy thẳng lên phòng không nói lời nào. Thiên Vũ ngẩn ngơ nhìn theo Nhất Anh, cậu cũng bối rối không kém...

-Mình sao vậy chứ sao tim mình lại đập mạnh thế kia, chỉ là tai nạn thôi mà – Nhất Anh đứng tựa lưng vào cửa, lấy lại bình tĩnh nhưng cảm giác lúc này khác với lúc Tuyết Nga hôn cậu...nhiều dấu chấm hỏi trong đầu Nhất Anh hiện ra

Thiên Vũ đang cố gắng xem như không có chuyện gì nhưng một cảm giác vui vui trong lòng là như thế nào nhỉ? Tức cười vì hành động lúc này của Nhất Anh sao? Chỉ là tai nạn thôi mà. Miễn cười lắc đầu, Thiên Vũ vào bếp nấu mì ăn vì giờ đã thấy đói bụng

Nhất Anh lấy lại bình tĩnh, bước xuống thì thấy Thiên Vũ đang ăn mì gói, hơi xột xột

-Em chưa ăn gì sao? Chẳng phải lúc chiều mua nhiều đồ lắm sao?

-Chưa, nên giờ phải ăn mì đây không thấy sao – Nghĩ lại chuyện hồi chiều Thiên Vũ lại khó chịu

-Hìhì cho anh ăn với

-Chẳng phải anh đi ăn rồi sao? Ăn mì gói làm gì ngon

Thiên Vũ hơi nặng giọng làm cho Nhất Anh cũng sững người, lần đầu tiên thấy thái độ Thiên Vũ như thế với cậu. Thấy Nhất Anh nhìn mình trân trân, Thiên Vũ né tránh cậu cũng không hiểu tại sao mình lại có thái độ kỳ cục như thế

-Em xin lỗi, em hơi mệt, thôi em nghỉ đây – Thiên Vũ dọn luôn bát mì đang ăn dở, đi về phòng đóng cửa một cái thật mạnh khiến cho Nhất Anh giật mình

-Cái thằng này hôm nay làm sao thế nhỉ? Chẳng lẽ vì lúc này...chỉ là tai nạn thôi mà, nó giận mình sao chứ...ui trời – Nhất Anh cũng về phòng ngủ

Thiên Vũ trần trọc, xoay qua, xoay lại mà cũng không thể nào ngủ được

-Cái gì vậy chứ? Tự nhiên thấy bức mình là sao? Cái cảm giác khó chịu này tao ghét mày quá.... - Lăn qua, lộn lại...cuối cùng Thiên Vũ cũng chìm vào giấc ngủ

15. Chương 15 : Nhất Anh Vào Bếp

Qua một đêm mọi chuyện trở nên tốt hơn, Thiên Vũ không còn cảm giác khó chịu như ngày hôm qua nữa. Vươn vai, chuẩn bị mọi thứ...Thiên Vũ bước xuống đã thấy Nhất Anh ngồi đó như là đang đợi cậu

-Em dậy rồi ah? Chuyện hôm qua chỉ là...

-Chỉ là tai nạn thôi, em không nghĩ gì đâu

-Uhm anh cũng nghĩ thế - Nhất Anh hơi buồn

-Anh không đi làm sao?

-Uhm anh cũng đi bây giờ

-Vậy em đi trước nha. Em đi rước bạn nữa

-Bạn??? Uhm cô gái hôm nọ đúng không...uhm em đi đi

-Uhm em đi nha

Không còn nét tinh nghịch nữa, cảm nhận của Nhất Anh về Thiên Vũ của hôm nay như thế....Thở dài, Nhất Anh đi đến công ty

-Vũ đến đúng giờ ghê – Tuyết Lam

-Uhm...Lam lên xe đi – Không cười, chỉ nói bằng vẻ mặt lạnh

-Vũ hôm nay sao thế?

-Ah không có gì đâu

Cả hai im lặng cho đến khi tới trường. Vào lớp cũng thế, Thiên Vũ cứ im lặng cho đến khi ra về...Lệ Quyên, Thanh Tuấn, Tuyết Lam đều cảm thấy Thiên Vũ hôm nay khác thường...nhưng Thiên Vũ cho là tại mình bị mệt nên thế thôi...

Nhất Anh hôm nay không đến công ty mà lòi Thiên Minh ra chợ

-Cậu bị gì thế, lòi tớ ra đây làm chi

-Hìhì...tớ biết cậu nấu ăn ngon...chỉ tớ làm vài món đi, sẵn ra chợ rồi mua ít đồ mình về nhà cậu nấu nhá

-Hả? Tớ có nghe nhầm không đấy? Cậu kêu tớ dạy nấu ăn...chuyện gì đây? – Thiên Minh nhìn Nhất Anh nghi ngờ, khó hiểu – Khai mau cậu tính bày trò gì?

-Hơ hơ bày trò gì chứ chỉ là muốn học nấu ăn thôi, cậu mau mua đồ đi – Nhất Anh đẩy Thiên Minh vào chợ

-Cậu đi cùng tớ, tớ chỉ cho cách lựa đồ ngon

-Uhm hìhì

Lao một vòng quanh chợ, đi qua những quầy bán đồ tươi ngon nhất Thiên Minh kéo Nhất Anh vào

-Tớ sẽ chỉ cậu làm hai món trước nha, hai món này dễ mà Bin nhà tớ cũng thích lắm nhá

-Uhm hìhì – Mắt Nhất Anh sáng rực

-Cậu xem cà rốt này, củ cải đỏ này, củ khoai lang tây này phải chọn củ có vỏ như thế này, không những nhúng quá như thế sẽ không ngon, không tươi

-Uhm uhm

Mua một ít, Thiên Minh kéo Nhất Anh sang quầy thịt

-Mua một ít thịt để nấu chung, cậu xem miếng thịt này da mỏng, màu thịt tươi hồng, thớ thịt săn, ngửi không có mùi nào khác ngoài mùi thịt chứng tỏ thịt ngon. Mình chọn miếng có nhiều nạc một chút để khi nấu canh không bị ngán, còn lấy miếng này nữa nạc nữa mỡ để kho chung với cá như vậy sẽ ngon hơn.

-Uhm uhm hìhì

Mua thịt xong , Thiên Vũ lại kéo Nhất Anh sang quầy cá

-Muốn nấu món cá kho tộ ngon thì mình phải chọn con cá lóc còn sống, to, béo. Cậu nhìn thấy con cá đó không?

-Uhm uhm

Mua xong mọi thứ cần mua. Thiên Minh cùng Nhất Anh trở về nhà, xắn tay vào bếp

-Cậu biết làm cá không?

-Ờ...uhm...cậu chỉ tớ đi hìhì

Thở dài Thiên Minh hướng dẫn Nhất Anh, gật gật, Nhất Anh đẩy Thiên Minh sang một bên

-Được rồi, tớ làm cho cậu xem, dễ mà

Thiên Minh tránh sang một bên nhìn Nhất Anh đánh đập con cá đến tội nghiệp

-Thôi được rồi, để tớ làm cho

-Thôi tớ làm được mà

Thiên Minh đành để cho Nhất Anh ra sức hành hạ con cá, tội nghiệp cho nó xui xẻo mới vào tay của Nhất Anh

-Uiiii – Tay Nhất Anh bị dao trượt vào đầu ngón tay, chảy máu

-Cậu có sao không, rửa tay đi tớ làm cho

-Uhm hìhì

Thiên Minh làm nốt công việc còn lại của Nhất Anh. Nhất Anh sau khi băng bó vết thương xong, đi xuống bếp thấy Thiên Minh đang gọt vỏ mấy củ gừng để nấu canh

-Cái này tớ làm được Thiên Minh đành cho Nhất Anh làm, còn cậu thì thái thịt. Mọi nguyên liệu đã sẵn sàng. Thiên Minh đặt hai cái nồi lên bếp, một nồi nhỏ hơi giống cái chảo gừng kho cá, một nồi vừa dùng nấu canh. Hướng dẫn cho Nhất Anh cách thức nấu canh xong quay sang món cá kho

-Cậu bật lửa lên, cho dầu vào rồi làm theo như những gì lúc nãy tớ hướng dẫn nha. Tớ uống nước cái khô cả cổ họng

-Uhm hìhì tớ biết rồi mà cậu đi uống nước đi

Thiên Minh ra ngoài lấy nước uống, Nhất Anh bắt đầu nhớ lại những gì Thiên Minh đã hướng dẫn

-Bật lửa, cho dầu vào, cho tỏi vào thử rồi cho thịt vào đảo cho xăn rồi cho cá đã ướp sẵn vào nấu thế là xong hehe mình đúng là thiên tài

Phùuuulửa từ bếp phùng lên từ trên miệng nồi làm cháy một phần tóc mái của Nhất Anh, Nhất Anh hoảng hồn lấy ca nước bên cạnh tạt lên lửa lại phùng lên, Thiên Minh đi vào vội tắt bếp

-Cậu định đốt nhà tớ đấy hả? – Nhìn sang Nhất Anh – Hahaha tóc cậu...haha...

Nhất Anh sờ lên tóc của mình vội chạy vào nhà vệ sinh còn Thiên Minh cười muốn vỡ bụng. Nhất Anh bước ra với gương mặt ỉ xiu

-Cậu cười gì chứ

-Hahaha

-Im xem nào

-Uhm không cười nữa – Thiên Minh cố gắng

-Giờ tiếp tục thôi, cậu hướng dẫn tớ lại đi

Thiên Minh nhìn sang chảo thịt cũng may là cá còn nguyên đó, lấy trong tủ lạnh ra một ít thịt rồi hướng dẫn Nhất Anh lại từ đầu, lửa nên vặn nhỏ khi cho dầu và thịt vào như thế...như thế...cuối cùng món cá kho tộ cũng hoàn thành.

-Woa...ngon chưa kìa, thấy tớ làm không

-Uhm hìhì cậu làm...mém đốt nhà tớ haha

-Cám cười – Nhất Anh lấy hai chiếc hộp bỏ thức ăn vào

-Cậu đem thức ăn đi đâu đấy, tớ chưa ăn cơm đấy sáng giờ bị cậu hành tớ vẫn chưa ăn gì đấy

-Đây phần cậu đây, tớ về, cám ơn nhé!

-Này...này...Đúng là...

Nhất Anh mang đồ chạy ra xe còn Thiên Minh ở lại tức tối, sáng giờ không đến công ty cũng vì cậu ta mà giờ nấu xong tưởng có một bữa ngon ai ngờ chỉ còn lại...một ít.

Nhất Anh mang đồ ăn về nhà, nấu cơm sẵn đó đợi Thiên Vũ về. Nghe tiếng mở cổng, Nhất Anh vui mừng nhìn ra

-Lam vào nhà đi

-Uhm hihi

Thiên Vũ cùng Lam bước vào Nhất Anh cười gượng

-Anh, đây là Tuyết Lam bạn em. Lam, đây là anh Nhất Anh

-Dạ, em chào anh

-Uhm chào em

-Anh tóc anh sao thế

-Ah ah không có gì thôi hai đứa ở chơi anh đi có chút việc

Nhất Anh lấy cái áo khoác rồi đi ra để lại sự khó hiểu cho Thiên Vũ

-Trưa rồi anh ấy còn đi đâu nữa nhỉ? – Quay sang Lam – Lam ngồi chơi, Vũ lấy nước

-Uhm...Vũ sống cùng anh Nhất Anh thôi hay còn ai khác

-Có hai người thôi, nhà này của anh ấy mình chỉ ở nhờ thôi

-Uhm hihi

-Lam ngồi đây mình lên lấy tập cho Lam

Thiên Vũ lên lấy cho Lam mượn quyển tập, hai người họ ngồi trò chuyện một lúc rồi Thiên Vũ đưa Tuyết Lam về.

Trở về nhà, Thiên Vũ vào bếp định nấu cơm nhưng lạ lùng thay

-Ai nấu cơm thế? – Nhìn trên bàn một đĩa cá và một tô canh đã được bày sẵn – Chẳng lẽ...

Thiên Vũ nhớ lại lúc này tóc của Nhất Anh hình như bị cháy sém thì phải, phì cười...Thiên Vũ lấy chén, bởi cơm ăn một cách ngon lành

Một lúc sau Nhất Anh về, Thiên Vũ ngạc nhiên...mới lúc này thôi cái gương mặt có chút chùng chạt với mái tóc ngổ ngổ nhưng vẫn không làm cho gương mặt Nhất Anh xấu đi còn bây giờ trông Nhất Anh rất rất kute, đáng yêu, đẹp lại càng thêm đẹp...

-Nhìn anh gì mà nhìn ghê thế, anh biết anh đẹp sẵn rồi – Nhất Anh bước vào

-Ồ...hihi lúc này anh đi đâu thế?

-Nhìn không thấy sao? Em ăn gì chưa?

-Ah...uhm...em ăn cơm rồi, ngon lắm...hihi

Thiên Vũ khen làm cho Nhất Anh thấy vui vui, mi้ม cười

-Là do anh nấu sao?

-Ah...uhm...ngon thật không?

-Uhm hihi ngon thật, ngon lắm...Vậy sau này anh đảm nhiệm việc nấu nướng nha

-Không bao giờ...muốn đầu bếp như anh nấu hử khó lắm nha cưng

Nhất Anh chu môi, Thiên Vũ trông lúc này Nhất Anh đáng yêu vô cùng, véo mũi Nhất Anh một cái rõ đau

-Ui da.... – Nhất Anh lấy tay xoa xoa cái mũi

-Anh...tay anh...tay anh bị sao thế? – Thiên Vũ lo lắng chộp tay Nhất Anh làm tim Nhất Anh đập mạnh vội rút tay về

-Ah...không...không sao đây tại anh sơ ý thôi

Thấy Nhất Anh có vẻ lúng túng Thiên Vũ cũng thôi không hỏi chuyện này nữa

-Anh ăn gì chưa?

-Rồi...lúc này anh ăn ở ngoài rồi – Thật sự là chưa vì Nhất Anh muốn đợi Thiên Vũ về ăn cùng nhưng Thiên Vũ đã ăn rồi giờ cậu cũng chẳng muốn ăn

Ôt..ôô..ôô...cái bụng phản chủ

-Thiệt ăn rồi không hehe – Thiên Vũ lém lỉnh

-Ồ...thì chưa...

Ngồi đây đợi em, Thiên Vũ kéo Nhất Anh xuống ghế chạy vào trong bếp, một lúc sau...

-Anh ăn đỡ mì nha

-Uhm cảm ơn em

Thiên Vũ ngồi nhìn làm Nhất Anh không thể ăn một cách tự nhiên, không biết tự lúc nào Nhất Anh trở nên như thế nữa

-Em đừng nhìn anh vậy được không?

-Uhm hìhì ăn đi em không nhìn, em lên phòng đây

Nhất Anh nhìn theo Thiên Vũ mi้ม cười, lắc đầu, Nhất Anh tiếp tục món mì xào của Thiên Vũ làm

16. Chương 16 : Trái Tim Lại Lỗi Nhịp

Một tháng trôi qua, Nhất Anh vẫn hay liên lạc trò chuyện với Tuyết Nga, cậu cảm thấy rất vui khi có có một người bạn, một người tri kỷ hiểu mình như thế.

Lệ Quyên với Thanh Tuấn càng lúc khoảng cách càng gần nhau hơn, đôi khi chí chóe thế mà khi thiếu lại thấy buồn vô cùng

Thiên Vũ đối với Tuyết Lam vẫn như đối với Lệ Quyên với Thanh Tuấn, chỉ có Tuyết Lam, nhỏ đang ôm ấp một giấc mơ về chàng hoàng tử Thiên vũ

Giờ ra chơi tại lớp của Thiên vũ

-Vũ, cuối tuần này Vũ có đi đâu chơi không? – Tuyết Lam

-Ah...uhm...không

-Vậy qua nhà Tuyết Lam chơi đi – Lệ Quyên

-Uhm được đó cho Tuấn đi với

-Nhiều chuyện tránh ra chỗ khác – Lệ Quyên đẩy Thanh Tuấn ra trong khi đó cậu cứ nép nép vào cái ghế mà ngồi

-Hihi vậy mọi người quyết định rồi nha, chủ nhật qua nhà Lam chơi đó

Gật gật cười cười vậy là đã lên lịch trình sẵn cho ngày chủ nhật

Thiên Minh về quê đã được một ngày vì Thiên Vũ phải lo cho kỳ thi tới nên cậu không cho Thiên Vũ hay mắc công Thiên Vũ lại đòi về

-Anh Minh khi nào anh lên Sài Gòn – Song Thu

-Ngày mai anh lên, có chi không em?

-Dạ...hihi...anh cho em đi với em muốn lên thăm anh Bìn

-Nhưng em còn phải đi học mà, cuối cấp rồi không lo học làm sao mà thi

-Dạ trường em cho nghỉ hai ngày, anh Minh cho em đi đi mà

Nhìn thấy vẻ đáng yêu của Thu, Minh không thể nào từ chối, đã từ lúc nào cậu không còn xem Thu như một đứa em gái nữa mà đối cậu Thu có một vị trí đặc biệt quan trọng

-Uhm anh sẽ đưa em đi

-Yeahh cảm ơn anh Minh nhiều lắm – Thu nhảy cẫng lên, ôm Minh như hồi còn bé, trái tim Minh loạn nhịp vì cái ôm vô tình ấy, Thiên Minh mi้ม cười

Một ngày nhanh chóng trôi qua, Song Thu đã thu xếp xong tất cả chỉ chờ Thiên Minh.

-Ba mẹ vào đi ạ, con đi đây

-Uhm nhớ chăm sóc em nha con

-Dạ con biết rồi ạ, thôi con đi nha ba mẹ

-Uhm con đi

-Thưa hai bác con đi

-Uhm chào con

Chiếc xe tiến thẳng về Sài Gòn trong niềm vui của ai đó sắp được gặp ai đó, đã một tháng rồi cảm giác đó khác khác lắm...và một niềm vui của ai đó đang được đi cùng ai đó, một nụ cười thật tươi hiện ra.

-Anh Minh cười gì thế?

-Ah không hihi

-Cười vậy mà nói không?

Thiên Minh mi้ม cười không nói thêm lời nào, mở một bản nhạc nhẹ làm Song Thu nhanh chóng thiếp đi, Thiên Minh kéo Song Thu nghiêng đầu về vai mình cho nhỏ tựa vào.

-Bin đang nấu gì mà thơm thế? – Nhất Anh đi vào trong bếp

-Thơm không hihi tí nữa ăn rồi biết

-Uhm hihi cho anh thử món này trước nhé – Vừa nói vừa lấy tay chộp

-Ăn nè...ăn nè

-Ui...ngon ngon hê hênóng nóng quá – Nhất Anh bị Thiên Vũ lấy đĩa kho tay vội cho vào miệng, nóng quá làm Nhất Anh nhảy dựng, Thiên Vũ lắc đầu

-Lớn rồi mà như con nít ấy

-Cái gì, nói ai con nít hả?

-Uhm thì anh già được chưa?

-Anh già hả? Anh già nè...anh già nè...

Nhất Anh véo vào eo Thiên Vũ làm cậu nhảy dựng, vừa đau vừa có một cảm giác là lạ, chóng cự đẩy Nhất Anh ra không cho cậu véo nữa...Ầm...Thiên Vũ trượt chân vì phải đi thực lùi ngã ra phía sau kéo theo Nhất Anh. Một phút bất động....thình thịch...thình...thịch hai trái tim lại lổn nhịp mắt trân trân nhìn nhau.....Tin...toon...tiếng chuông cửa làm hai người kịp định thần đứng lên, bối rối

-Anh...anh ra mở cửa

-Uhm...uhm...em nấu ăn

Nhất Anh nhìn ra thấy chiếc xe quen thuộc, mi้ม cười

-Cậu lên bao giờ thế?

-Vừa mới, rồi đến thẳng nhà cậu luôn

Nhất Anh nhìn sang người bên cạnh, Thu cuối chào, Nhất Anh gật gật

-Không ngờ lúc về một mình mà lên hai mình rồi, cậu làm tớ ghen tị ấy nhá hê hê

-Đừng nghĩ vậy, đây là Thu cậu không nhìn ra sao?

-Hả? Thu đây sao? Em xinh ra đấy hihi

-Bộ hồi đó em xấu lắm hả?

-Không không vẫn xinh nhưng bây giờ xinh hơn hihi vào nhà đi

Thiên Minh lái xe vào, Nhất Anh khóa cổng rồi vào cùng Thu

-Bin, em xem ai đến nè – Nhất Anh gọi to

-Em ra ngay – Thiên Vũ chạy ra, nhìn thấy nhỏ - Ủa mày lên đây chi vậy?

Câu hỏi ngu ngơ của Thiên Vũ làm cho ai kia thoáng buồn

-Lên thăm anh chứ lên làm chi, không thích vậy thôi em ra đón xe về

Thu giận dỗi định bỏ đi, Thiên Vũ kéo tay lại, tự nhiên Thiên Vũ bảo mình phải làm như thế vì lần đầu thấy nhỏ giận dỗi híchic, Thiên Minh cũng lấy làm ngạc nhiên

-Tao giận mà

-Buông em ra, em đón xe về

-Ở lại đi

Thu lấy làm ngạc nhiên sao Thiên Vũ lại thay đổi nhiều thế, dịu dàng hơn trước nhiều, Thiên Minh nhìn cũng ngạc nhiên không kém, Nhất Anh thấy có chút gì đó...phải...có chút gì đó...Thu gật đầu, Thiên Vũ mi้ม cười

-Mùi gì thơm thế? – Giờ Thiên Minh mới để ý

-Ah để em dọn lên rồi mọi người cùng ăn nha – Thiên Vũ

-Để em phụ anh

-Thôi cho tao xin, mày ngồi yên đó cho tao nhờ

-Xì... - Thật ra cả tháng Thiên Vũ lên trên này học ở nhà Thu thưởng xuyên sang nhà mẹ Thiên Vũ nhờ mẹ Thiên Vũ hướng dẫn mình cách làm nội trợ, nhỏ cũng khá hơn trước nhiều rồi ấy chứ - Em làm được mà – Thu chạy vào bếp theo Thiên Vũ

Thiên Minh nhìn vẻ nhí nhảnh của Thu mi้ม cười, đáng yêu, đáng yêu thật...Nhất Anh nhìn thấy nụ cười đó của Thiên Minh

-Cậu bị cảm nắng rồi đúng không?

-Cảm..cảm gì...cậu bị điên ah

-Hihi không phải với bé Thu là còn gì? Hihi nói tớ nghe đi

-Ồ...thì...ờ... - Lúc đó Thiên Vũ cùng Thu mang thức ăn ra

-Hai anh đang nói gì mà vui thế

-Ồ thì Thiên Minh nó bị cảm..úm ùm um.... – Thiên Minh lấy tay che miệng Nhất Anh lại làm Thiên Vũ và Song Thu nhìn theo khó hiểu

-Hihi không có gì đâu – Liếc nhìn Nhất Anh một cái, Thiên Minh buông Nhất Anh ra

-Hai anh bị sao thế? – Song Thu

-Hihi không có gì – Nhất Anh

-Thôi mọi người dùng bữa nào – Thiên Vũ

Mọi người hóng hờ vào bàn, Thiên Minh gấp vào chén cho Song Thu, nhỏ đón nhận cười típ mắt, gấp cho Thiên Minh lại gấp cho Thiên Vũ còn Thiên Vũ và Nhất Anh thì ăn và cứ ăn ai làm gì kệ ai, ai muốn gấp cho ai thì kệ ai mình lo thân mình trước đã...

-Thôi anh với Thu về đây mai bọn anh qua chơi

-Em về nha anh Bin, anh Nhất Anh

-Uhm em về

-Uhm mày về đi

-Lớn rồi mà cứ mày mày tao tao

-Kệ tao quen rồi

Song Thu cùng Thiên Minh ra về, Thiên Vũ cũng trở về phòng làm một số bài tập, Nhất Anh thì hôm nay có hẹn đi xem phim cùng Tuyết Nga vì hôm trước đã hứa nhưng đến bây giờ vẫn chưa thực hiện

17. Chương 17 : Cuộc Hẹn...không Vui

-Mình đi ăn trước nha anh giờ vẫn còn sớm – Tuyết Nga

-Uhm hihi

Cả hai đi đến nhà hàng hôm nọ, vẫn cái bàn hôm nọ, ngồi ở đây có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài

-Em dùng gì?

-Dạ gì cũng ạ

Nhất Anh gọi vài món ăn nhẹ vì giờ cậu cũng không thấy đói. Cả hai ăn uống xong cũng gần 7h, bước ra khỏi nhà hàng

-Ừa, Lam em đi đâu đây

-Chị...anh là Nhất Anh phải không?

-Hai người biết nhau sao?

-Uhm...em của anh là bạn của Tuyết Lam

-Vậy ah...hihi...mà em đi đâu thế?

-Dạ em đang đợi bạn...ah bạn em tới rồi kìa – Tuyết Lam chỉ tay về hướng chiếc xe đang chạy đến

-Bin – Nhất Anh bất ngờ, chẳng phải lúc nãy nói ở nhà ôn bài sao

-Bạn em đây sao? Đẹp trai nhĩ - Tuyết Nga trêu

-Chị này...đây là Thiên Vũ bạn em, còn đây là Tuyết Nga chị Lam đó

Thiên Vũ mỉm cười gật đầu, nhìn sang người đi bên cạnh...một cảm giác khó chịu...

-Chẳng phải lúc nãy em nói ở nhà ôn bài hay sao mà giờ ra đây – Nhất Anh hơi bức bối

-Thì xong rồi em mới đi – Quay sang Tuyết Lam - Mình đi chưa Lam

-Uhm...em đi trước nha...chúc hai người đi chơi vui nhá!

Tuyết Lam lên xe, Thiên Vũ chào hai người còn lại rồi chạy xe đi. Nhất Anh cùng Tuyết Nga cũng đi sau đó. Đến rạp chiếu phim

-Ừa chẳng phải đó Thiên Vũ sao? Hai người họ cũng đi xem phim sao?

Tuyết Nga chỉ tay về hướng Thiên Vũ đang đứng, lúc đó Tuyết Lam bước ra tay cầm bắp ran giơ lên mi้ม cười cùng Thiên Vũ, Nhất Anh nhìn theo hướng Tuyết Nga chỉ...lại nữa...lại cảm giác lúc này...Hai người họ đi về phía Thiên Vũ

-Ừa chị, hai người cũng đi xem phim sao?

-Uhm hihi không ngờ lại gặp nhau

-Vậy mình cùng vào đi

Tuyết Nga, Nhất Anh, Thiên Vũ rồi đến Tuyết Lam mọi người chia nhau bắp ran vừa ăn vừa xem phim. Phim hài làm cho Tuyết Nga, Tuyết Lam cười ngặt ngặt còn hai người còn lại cứ như hai pho tượng, mặt lạnh tanh...Điện thoại Thiên Vũ reo lên, Thiên Vũ bước ra ngoài

-Anh Bin, em Thu nè hihi anh đang làm gì đó?

-Mày gọi tao chi vậy?

-Mày mày nữa

-Ờ...thì e..em gọi t...anh chi vậy

-Hihi...em hỏi coi anh đang làm gì ấy mà

-Mày..ah em rảnh quá ha...tao...ah anh đang đi xem phim với bạn

-Bạn trai hay bạn gái

-Mày...ah...thôi anh vào đây hỏi gì mà lảm thế

Thiên Vũ tắt máy đi vào, Song Thu thì mặt buồn so

-Sao vậy Thu? – Thiên Minh

-Dạ không có gì, em lên phòng đây

Thiên Minh vô tình nghe Thu nói chuyện qua điện thoại, Thu gọi cho Thiên Vũ với nụ cười thật tươi rồi câu hỏi đó làm cho Thu thấy buồn...Thiên Minh có một cảm giác sẽ mất một thứ gì đó...

Thiên Vũ bước vào nhìn hai chị em chăm chú vào bộ phim mi้ม cười, nhìn sang Nhất Anh nụ cười tắt đi khi hai ánh mắt chạm vào nhau...Thiên Vũ nhanh chóng vào chỗ ngồi

-Ai gọi em thế

-Thu

-Uhm

Kết thúc cuộc trò chuyện, chăm chú xem hết bộ phim nhưng phim hài mà sao chẳng thấy hai người họ cười là thế nào nhỉ?

Đưa hai chị em về đến nhà, chào tạm biệt rồi Thiên Vũ, Nhất Anh mạnh ai người nấy chạy xe về nhà. Nhất Anh khó chịu trước thái độ của Thiên Vũ ngày hôm nay

-Em làm sao thế? Không vui chuyện gì thì cứ nói với anh sao cứ đưa bộ mặt đó ra với anh

-Em không có gì? Anh nghĩ nhiều quá thôi

Thiên Vũ đẩy xe vào nhà, đi thẳng lên phòng

-Tại sao thấy khó chịu quá vậy?

Nhất Anh cũng trở lên phòng, gát tay lên trán

-Sao mình lại bực mình, Bin cũng không vui

Cả hai lần qua, lần lại không tài nào chợp mắt được còn phía nhà bên kia hai chị em rất rất vui

-Chị...em thấy anh Nhất Anh được đó hihi
 -Tụi chị chỉ là bạn thôi
 -Thiệt không đó...hihi chị không dẫu được em đâu
 -Hứ...còn em thì sao, chị thấy cậu nhóc cũng dễ thương ấy chứ
 -Chị này...bọn em chỉ là bạn thôi
 -Hihi chị không tin, nói chị nghe đi nào
 -Uhm thì...em thích...nhưng mà không biết Vũ có thích em không?
 -Vậy sao em không ngỏ lời với cậu ấy
 -Chị này...em con gái sao mà có thể???
 -Không sao đâu mà...em thử một lần đi
 -Còn chị
 -Uhm...chị...chị...
 -Chị cũng thích anh Nhất Anh đúng không?
 -Uhm...hihi nhưng mà...nhưng mà...
 -Cũng như em chứ gì, vậy mà khuyên em hihi
 -Hihi phải thử mới biết chứ
 -Uhm hihi

Hai chị em cứ nghĩ ra hết cách này tới cách kia để mà bày tỏ với hai chàng hoàng tử....Còn hai chàng hoàng tử vẫn còn lẩn qua lẩn lại chưa ngủ được.

18. Chương 18 : Tổ Tình Cùng Hoàng Tử

Vượt vai một cách mệt mỏi, Thiên Vũ bước vào nhà vệ sinh... một lúc sau, mọi thứ đã tươm tất, Thiên Vũ bước ra khỏi phòng cùng lúc gặp Nhất Anh, Thiên Vũ và Nhất Anh vội quay sang hướng khác

-Em dậy rồi ah
 -Dạ..em đi trước đây
 -Uhm
 Thiên Vũ chạy nhanh xuống cầu thang, Nhất Anh mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa. Thiên Vũ chạy vào
 -Mất em/anh bị sao vậy – Cả hai nhìn nhau
 -Em/Anh...– Cả hai
 -Tại hôm qua em thức khuya nên... - Thiên Vũ gãi đầu
 -Em học bài sao
 -Dạ - Thiên Vũ nhăn nhó trả lời, có phải học bài đâu kia chứ nhắm mắt lại là hình ảnh của ai cứ bay vòng vòng trong đầu làm sao mà ngủ được
 -Còn anh?
 -Ah..anh làm việc – Trả lời một cách nhanh chóng nhưng có phải vậy đâu cũng như người kia thôi

Cả hai nghĩ về chuyện hôm qua nhìn nhau ái ngại

-Em lấy chìa khóa, thôi em đi đây

-Uhm

Thiên Vũ nhanh chóng vọt xe ra khỏi nhà, Tuyết Lam thấy Thiên Vũ đến vui mừng, vẫy tay gọi

-Vũ, Vũ

-Uhm Lam lên xe đi

Tuyết Lam lên xe, tay để bên eo Vũ làm Vũ hơi giật mình nhưng không nói gì vì bây giờ tâm trạng Vũ không được ổn định cho lắm

-Lệ Quyên, nhìn Thiên Vũ với Tuyết Lam kìa

-Hihi hai người này dấu kỹ ghê ta, chạy nhanh lên họ đi

Xe Thanh Tuấn nhanh chóng đuổi kịp xe Thiên Vũ

-Vũ với Lam ghê quá nha, từ khi nào vậy chứ? – Quyên trêu, Lam vội rút tay về, Thiên Vũ chỉ cười khẩy không nói lời nào

-Không không phải như Quyên nói đâu – Lam đỏ mặt

-Hihi thôi bọn này đi trước

Lệ Quyên ra hiệu cho Thanh Tuấn đi nhanh, hai người này sớm đã thành một cặp rồi Tuyết Lam và Thiên Vũ cũng đã biết

Đến trường

-Lam đợi Vũ cất xe nha

-Uhm – Gương mặt của Lam vẫn còn ửng đỏ

Cất xe xong, hai người cùng vào lớp, Lam ngại không nói gì cả.

Giờ ra chơi, Thanh Tuấn sang bàn của Thiên Vũ ngồi, Lệ Quyên và Thanh Tuấn nhìn hai người kia cười tít mắt làm ặt của Lam đỏ lại càng đỏ hơn

-Hai người thôi trêu Lam nữa được không? - Thiên Vũ

-Hìhì này giờ hai đứa tui có nói gì Lam đâu mà Vũ lên tiếng hìhì – Thanh Tuấn

-Uhm Tuấn nói đúng đó, hay là hai người có tật giật mình hehe khai mau đi cho tui này nhờ - Lệ Quyên

-Lam với Vũ không...không có gì đâu – Tuyết Lam thẹn thù

-Uhm Vũ với Lam không như hai người nghĩ đâu đừng suy nghĩ bậy bạ - Thiên Vũ nói làm Lam thấy hột hần

-Uhm để bọn này xem – Lệ Quyên

Cả bọn ngồi tám với nhau đủ chuyện nhưng không nói tới chuyện của Thiên Vũ và Tuyết Lam nữa. Ra về, Thiên Vũ lại như mọi ngày chở Lam về nhà, đứng trước cổng nhà...Tuyết Lam do dự không vào nhà

-Lam vào nhà đi

-Vũ...Lam...

-Lam sao thế? Có gì muốn nói với Vũ sao?

-Thật ra...Lam...Lam thích Vũ...còn Vũ?

Cứng đờ trước câu nói của Lam, Vũ biết Lam đang nói cái gì, Vũ cũng thích Lam nhưng thích chỉ là thích không phải như Lam nói...

-Vũ...Vũ... - Thiên Vũ không biết phải trả lời làm sao cho Lam không buồn

-Vũ có thể suy nghĩ không cần trả lời Lam bây giờ đâu, 3 ngày sau hãy cho Lam câu trả lời nha

Tuyệt Lam đi vào nhà, Thiên Vũ ra về....không biết nên trả lời Lam như thế nào cho thỏa đáng...

Về đến nhà với gương mặt mệt mỏi, bước vào Thiên Vũ thấy Nhất Anh cũng ủ rũ không kém gì cậu

-Anh mệt sao?

-Không...chỉ là Tuyệt Nga cô ấy nói thích anh

“Thích anh” hai chữ đó Thiên Vũ nghe sao mà khó thở đến thế

-Rồi anh trả lời chưa?

-Chưa...cô ấy nói anh chứ suy nghĩ rồi trả lời cô ấy sau. Em thấy sao?

-Em nghĩ anh nên đồng ý – “Đồng ý” hai chữ thôi sao mà chưa chất đến thế, ngại đến thế

-Uhm anh biết rồi, còn em với Tuyệt Lam như thế nào rồi

-Cô ấy cũng vừa hỏi em, có lẽ em sẽ đồng ý

-Uhm như vậy cũng tốt

“Tốt sao? Có thật tốt” Lời nói và suy nghĩ hoàn toàn trái ngược nhau, Nhất Anh bỏ về phòng.

19. Chương 19 : Có Lẽ...

Một lúc sau Thiên Minh cùng Song Thu đến

-Chào hai người – Nhất Anh ra mở cổng

-Chào anh, anh Bin đâu rồi anh

-Vào nhà đi, nó trong nhà ấy

-Cậu sao thế có vẻ mệt mỏi – Thiên Minh

-Uhm mình cũng thấy không được khỏe

Ba người bước vào nhà, Thiên Vũ cũng đã xuống phòng khách

-Anh Bin – Song Thu mừng rỡ

-Uhm

-Bin, em cũng mệt sao? – Thiên Minh

-Dạ

-Anh Bin bệnh sao ạ - Song Thu

-Không, chỉ hơi mệt thôi

-Vậy để em nấu một ít canh cho hai người bồi bổ nha, em mua đồ rồi nè – Nói xong Thu mang đồ vào bếp

-Mày...ah em làm được không để anh phụ - Thiên Vũ vào trong

Bên ngoài phòng khách còn lại Nhất Anh và Thiên Minh

-Cậu thích Thu đúng không?

-Uhm nhưng có lẽ...Thu thích Bin

-Sao cậu biết?

-Thì qua cách nó nói chuyện, cách quan tâm dành cho Bin nên tớ biết

-Cậu giỏi đoán...Nhưng mà làm sao biết mình thích người đó thế?

-Hêê cậu để ý ai rồi đúng không?

-Thì trả lời tớ đi

-Có gì đâu mà cậu phải thắc mắc. Ví dụ như những lúc không gặp thì có cảm giác rất nhớ, lại gần thì tim đập nhanh hơn đặc biệt khi va chạm như là nắm tay, ôm, hôn...khi người đó đi cùng với người con trai khác thì có cảm giác như bị ai châm kim vào tim vậy đó

-Sao cậu rành thế

-Tớ mà hêê mà trong lúc tớ nói đầu cậu nghĩ đến ai thế?

-Thiên...ah không tớ chỉ muốn biết nên hỏi chứ có ai đâu mà nghĩ

-Thiên người đó tên Thiên hả hêê ai mà tớ không biết thế?

-Thiên địa haha cậu lo mình trước đi ở đó mà nói tớ, tớ vào xem hai đứa nó nấu xong chưa đói quá

Trong bếp, Song Thu đang mở nắp nồi để cho rau vào...Xoăng nắp nồi văng xuống đất

-Em có sao không? Sao không cẩn thận gì hết vậy? – Thiên Vũ kéo tay Thu vào bồn xả nước ra

-Không, em không sao – Hành động của Thiên Vũ làm Thu đỏ cả mặt

Nhất Anh đi vào với nụ cười tươi, rồi bước ra với gương mặt không biểu cảm

-Hai người họ nấu xong chưa? – Thiên Minh

-Ah...tớ không biết

Ngồi xuống ghế với nụ cười gượng làm Thiên Minh tò mò đi vào bếp, nhìn cảnh ấy trái tim cậu đau như cắt một người là emn cậu, một người là cậu yêu...cậu làm thế nào cho thích đáng đây, bước ra với gương mặt giống gương mặt lúc nãy của Nhất Anh, hai người ngồi đó nhìn vào một khoảng trống vô hình.

-Anh Bin, anh có thích em không – Song Thu lí nhí

-Thích, không thích mà chơi với nhau từ nhỏ đến lớn ah – Thiên Vũ trả lời vô tư

-Không, ý em thích là...là...

-Là thích chứ là gì?

-Em thích anh – Song Thu ôm Thiên Vũ từ phía sau

-Em làm gì thế? Buông anh ra nào – Thiên Vũ gỡ tay Song Thu ra

-Em không buông, em thật sự rất thích anh, anh Bin – Khóe mắt bắt đầu cay cay

-Anh cũng thích em nhưng mà anh chỉ xem em như đứa em gái – Thiên Vũ gỡ tay Thu ra, xoay người đối diện với Thu nói – Em mãi là đứa em gái tốt của anh

-Chỉ làm em gái thôi sao ạ? – Thu giờ đã khóc

-Uhm chỉ làm em gái, anh xin lỗi

-Không, em không trách anh đâu, tình yêu đâu ép buộc được kia chứ - Thu lau hàng nước mắt, miễn cười, Thiên Vũ ôm lấy Thu

-Cảm ơn em, đứa em gái nhỏ của anh

Bữa ăn cũng đã sẵn sàng sẵn dù muốn dù không mọi người vẫn có tỏ ra bình thường như không có việc gì cả, vẫn vui vẻ nhất là Thu luôn cố ý chọc gẹo Thiên Vũ, Thiên Minh làm cho không khí bữa ăn vui vẻ hơn nhưng trong lòng con bé đang khóc...Thiên Vũ cũng hiểu nhưng đau một lần rồi thôi, cậu cũng biết Thiên

Minh anh trai mình có cảm tình với Song Thu, cậu nghĩ có lẽ anh hai sẽ là người thích hợp giúp cậu trả món nợ tình cảm này cho Song Thu, còn Nhất Anh suy nghĩ của cậu bây giờ thật quá hỗn độn, không có lối thoát

20. Chương 20 : Nhất Anh Đã Tìm Ra Câu Trả Lời

Chia tay Thiên Vũ và Nhất Anh cũng là lúc Thiên Minh đưa Song Thu trở về quê. Ngồi trên xe bây giờ nước mắt của Thu cứ trào ra làm cho người bên cạnh cũng đau lòng không kém. Dừng xe, Thiên Minh nhìn sang Thu

-Em có chuyện gì thế? Nói anh nghe được không? – Thiên Minh kéo Song Thu ngã về vai mình, lấy khăn lau đi những giọt nước mắt vướt trên má Song Thu

-Em...không sao

-Thật không? Nói anh nghe đi

-Dạ...em...em thích anh Bin

-Uhm – Tiếng “Uhm” Thiên Minh thốt ra sao mà nặng nề đến thế

-Nhưng anh ấy chỉ xem em như em gái

-Em cũng nói với anh ấy chúng em mãi là anh em tốt nhưng mà...em thấy đau quá....

Nhỏ lại khóc to, Thiên Minh biết làm gì bây giờ cứ ngỡ Thiên Vũ cũng thương nó ai ngờ không phải như cậu nghĩ, cậu chỉ biết ôm nó để nó tựa trên vai mình khóc mà thôi. Một lúc sau, Thu thôi khóc nữa

-Em không sao rồi, cảm ơn anh

-Anh đưa em đi đến nơi này

Thiên Minh lái xe đến một khu ngoại ô, không khí thật trong lành, hai bên đường là những hàng cây xanh mướt, tấp xe vào, Thiên Minh mở cửa cho Song Thu

-Em ra đi

Bước ra nhìn khung cảnh trước mắt Thu nở một nụ cười thật tươi

-Em thích không

-Dạ, sao anh biết một nơi đẹp thế?

-Uhm những lúc anh buồn anh thường ra đây, anh sẽ hết...

-Thật không?

-Uhm, lại đây – Thiên Minh kéo tay Thu ra gần mé sông – AAAAA.... Em hét to giống anh xem nào

-AAAAAAAAAAAA

-Em thấy thế nào

-Em thấy đỡ hơn nhiều, cảm ơn anh

Thiên Minh cùng Song Thu ngồi lại một chút rồi lên xe trở lại quê nhà bỏ lại tất cả u phiền trôi theo dòng sông nhỏ kia để tìm niềm vui mới

Tại nhà của Nhất Anh, Nhất Anh đang trong phòng suy nghĩ về những chuyện đã qua cậu sợ hãi

-Mình...mình thích Bin sao? Làm sao có thể được kia chứ? Theo những gì Thiên Minh nói đúng là cảm giác đó mình chỉ tìm được khi ở cạnh Bin...có thật sự là mình thích Bin??? Mình và nó...hai thằng con trai...làm sao có thể kia chứ...Mình đang nghĩ gì thế hả...không bao giờ có chuyện đó...tĩnh lại đi Nhất Anh...mày điên rồi phải không? Thiên Minh chỉ nói như thế mày đừng có suy nghĩ lung tung... - Nhất Anh ôm đầu, gục trước bàn làm việc

-Anh Nhất Anh – Thiên Vũ bên ngoài gọi, Nhất Anh thôi nghĩ vu vơ nữa, bước ra

-Em gọi anh có việc gì không?

-Ah...em gặp một chút vấn đề muốn hỏi anh – Thiên Vũ cầm quyển vở đưa Nhất Anh

-Uhm em vào đi...ngồi đây đi để anh xem nào

Đề toán, bài hơi khó Nhất Anh cũng phải suy nghĩ hồi lâu

-À...đây rồi...em áp dụng phương pháp này...kết hợp với...

Nhất Anh hướng dẫn phương pháp, giảng cho Thiên Vũ hiểu lý do gì cậu lại dùng phương pháp đó mà không dùng phương pháp lúc này Thiên Vũ làm...

-Em hiểu rồi, cảm ơn anh – Thiên Vũ xoay người nhìn Nhất Anh nở một nụ cười thật tươi làm trái tim Nhất Anh lại lổn nhịp

-“Đừng như thế, không phải đâu mày đừng nghĩ lung tung” – Nhất Anh đang đấu tranh với suy nghĩ của mình

-Anh...em làm như vậy anh thấy được không?

-Anh.... – Không nghe Nhất Anh trả lời Thiên Vũ gọi lớn

-Ah uhm...đúng rồi...em làm tiếp đi...anh đi tắm cái

Thiên Vũ ngồi đó tiếp tục bài toán của mình, Nhất Anh bước vào nhà tắm một lúc sau nghe tiếng nước chảy...Thiên Vũ nhìn sang, thông qua cánh cửa làm bằng kính màu nhạt nhờ ánh đèn bên trong Thiên Vũ có thể lờ mờ thấy được hình ảnh thoát y của Nhất Anh đập vào trước mắt mình...Đứng hình, mắt mở to, tim đập mạnh, cảm thấy cơ thể nóng lên đến cực đỉnh dù trong phòng đang mở máy lạnh ở độ thấp nhất, mồ hôi nhễ nhại...Thiên Vũ vội quay sang quyển vở tránh những hình ảnh đó nhưng mà nó cứ quanh quẩn trong đầu...không tài nào cậu tập trung được, mồ hôi rơi ướt cả đề bài toán...Cánh cửa phòng tắm mở ra, Nhất Anh bước ra với cái khăn tắm quấn nửa người vì đây là thói quen và một điều nữa cậu nghĩ Thiên Vũ đã về phòng rồi...Thiên Vũ nhìn về phía cánh cửa, cái người đang đứng trước mặt cậu thật là...thật là...làm cho cậu bị chảy máu cam...

-B...Bin em chưa về phòng sao...em...em bị sao thế? – Nhất Anh hoảng hốt khi thấy máu từ trong mũi Thiên Vũ chảy ra mà Thiên Vũ vẫn chết trân, Nhất Anh gọi nhưng chẳng thấm thứa gì

-Bin...mũi em...

Nhất Anh với tay lấy cái khăn gần đó đi về phía Thiên Vũ, chậm chậm lau nhẹ...Thiên Vũ bất động hoàn toàn...cái cơ thể ấy đang tiến gần rất gần trước mặt Thiên Vũ, hơn thở gấp gấp từ cơ thể ấy làm Thiên Vũ muốn nghẹt thở, những giọt nước trên mái tóc nhiều xuống mặt Thiên Vũ làm cậu bình tĩnh lại, vội đứng lên làm Nhất Anh giật mình ngã về phía sau. Trời xui đất khiến chiếc khăn vướng vào cái bàn bưng ra, Thiên Vũ đỡ lấy Nhất Anh nhưng không kịp cậu cũng ngã nhào lên người Nhất Anh....Cơ thể cậu nằm đè lên cơ thể không một mảnh vải của Nhất Anh...có một cảm giác kỳ lạ...như muốn thiêu đốt mọi thứ vốn có trên thân thể trần trụi trước mặt của Thiên Vũ...ánh nhìn đỏ lửa kích thích của Thiên Vũ làm Nhất Anh hoảng sợ thật sự, Cậu đẩy Thiên Vũ sang một bên rồi chạy vào phòng tắm, đóng cửa lại.

-“Không...không phải...đừng như thế...Bin đừng làm anh khó xử như thế... đừng như thế có được không?” – Nhất Anh dựa vào cánh cửa, hai hàng nước mắt rơi ra, bây giờ cậu đã hiểu cảm giác của mình là gì ...cậu khóc không thành tiếng, muốn hét lên thật to nhưng cậu không thể... – “Tại sao lại như thế? Tại sao lại

đối xử với tôi như thế? Tại sao ông trời lại đầy đọa tôi như thế? Tại sao để tôi biết được cái cảm giác này...nhưng không cho tôi được chạm vào nó? Tôi đã làm gì nên tội mà phải chịu đau đớn thế này....????”

Thiên Vũ nhìn theo hành động của Nhất Anh, hoàn tĩnh, cậu luống cuống chạy về phòng

-Mình...mình sao thế...anh Nhất Anh sẽ giận mình lắm đây...mình làm gì thế này? Tại sao mình lại có cảm giác như thế khi ở cạnh Nhất Anh...trời ạ mày bị điên rồi Bin ơi – Thiên Vũ lấy gối đập vào đầu mình, tự hỏi tại sao lại có hành động kỳ quái đến như vậy?

21. Chương 21 : Sẽ Đẩy Bin Ra

Hôm nay là ngày chủ nhật, ngày Thiên Vũ, Lệ Quyên, Thanh Tuấn đã hẹn nhau sang nhà Tuyết Lam nhưng trùng hợp thay Nhất Anh cũng được Tuyết Nga mời sang nhà chơi vào ngày hôm nay. Không biết rồi sẽ có những chuyện gì xảy ra khi buổi sáng hôm nay gặp mặt nhau cả hai người rất ngại vì chuyện của ngày hôm qua

-Anh mới dậy à? – Thiên Vũ bước xuống với vẻ mặt bình thường nhất có thể

-Uhm

-Anh đã ăn gì chưa?

-Uhm tí nữa anh ăn, em đi đâu ah

-Dạ, em qua nhà bạn

-Uhm

Thiên Vũ thấy Nhất Anh nói chuyện với mình mà chẳng thèm nhìn mặt, hơi khó chịu cậu đi lại gần

-Anh...em xin lỗi chuyện hôm qua...em không thấy gì đâu...đừng giận em – Thiên Vũ vừa nói vừa gỡ đầu trong thật ngổ

-Anh...anh có giận em đâu... - Nhất Anh ngược, Thiên Vũ chau mày

-Mất anh bị gì sao phải đeo kính thế?

Thiên Vũ giật chiếc mắt kính đen ra khỏi mắt của Nhất Anh, quả thật cậu không thích nhìn anh phải thông qua cái mắt kính này như có một cái gì đó cản trở. Nhất Anh vội quay sang chỗ khác, lấy tay che đi không để Thiên Vũ thấy...Thiên Vũ nhìn Nhất Anh khó hiểu, đi về phía trước Nhất Anh, kéo tay Nhất Anh ra

-Anh...mất anh sao thế...sao bị sưng dữ vậy nè

-Anh...ah tại anh bắt cấn thôi

Thiên Vũ vội chạy ra phía sau lấy một ít nước đá bỏ vào một cái khăn đem lên

-Anh ngồi yên nào, một tí sẽ đỡ thôi

Thiên Vũ nhẹ nhàng chườm nước đá lên đôi mắt sưng tấy của Nhất Anh, Nhất Anh im lặng mặc cho Thiên Vũ muốn làm gì làm vì tối qua:

-“Mình không được lôi Bin vào chuyện này, những cảm giác của mình chỉ làm cho Bin thêm xa lánh mình thôi...có ai mà chấp nhận một người giống với mình không kia chứ? Hai thằng có trai...với nhau...Mình thật điên rồ mà...là một tên bệnh hoạn...tại sao lại có những ý nghĩ đó kia chứ? Không...không được mình phải giữ khoảng cách với Bin...không để những chuyện như thế xảy ra nữa” – Nước mắt cứ thế rơi ra, tự nhủ không được khóc nhưng làm thế nào được tự nó rơi ra thôi chứ Nhất Anh nào muốn như thế...

Hơi thở của Thiên Vũ cứ phản phát bên tai Nhất Anh làm cậu không thể nào ngồi im được nữa, kéo tay Thiên Vũ ra, trái tim cậu lại đập mạnh cậu đau khổ, cậu ghét cái cảm giác này...

-Anh tự làm được rồi, em có việc thì đi trước đi

Thiên Vũ bị Nhất Anh đẩy sang một bên, hệt hần bước ra ngoài

-“Anh đừng giận em có được không” – Nhìn Nhất Anh thêm lần nữa rồi Thiên Vũ lấy xe đi

Đến trước cổng nhà Tuyết Lam, Thiên Vũ nhấn chuông

-Vũ đến rồi ah, vào đi, Quyên với Tuấn cũng vừa đến – Tuyết Lam vui vẻ

-Uhm – Thiên Vũ ỉu xiu

Bước vào trong, chào Tuyết Nga, nhìn xung quanh thì ngoài Quyên với Tuấn ra chẳng thấy người lớn đâu cả, hỏi ra thì mới hay bố mẹ không sống chung với hai chị em mà sống riêng.

-Vũ đến rồi ah vào đây phụ bọn này đi – Lệ Quyên

Lệ Quyên, Thanh Tuấn, Tuyết Nga nhặt rau, làm cá...Tuyết Lam thì đang nhào bột làm bánh. Mọi người làm hết Thiên Vũ cũng không biết làm gì nên vào phụ Lam

-Vũ phụ Lam nhá

-Uhm hihi

-Coi bọn họ tình tứ chưa kìa – Lệ Quyên

-Hihi...chị cũng thấy thế - Tuyết Nga

-Mình cũng vậy nha Quyên – Thanh Tuấn

-Mơ đi cưng

Haha...Nghe Lệ Quyên và Thanh Tuấn đấu khẩu với nhau làm cho không khí trở nên ấm hơn, Thiên Vũ cũng thôi không nghĩ nhiều nữa cùng vui vẻ với mọi người

Tin...tooon...

-Anh đến rồi ah – Tuyết Nga

-Uhm, nhà có khách sao em?

-Uhm bạn của Lam có Thiên Vũ nữa, anh vào đi

-Ah...uhm...

Thiên Vũ và Tuyết Lam đang nhào bột, làm mạnh tay quá bột bay tứ tán, mặt mày cả hai như ông kẹ...

-Hihi mặt Vũ kìa...ngố chưa...Lam lau dùm cho

Thiên Vũ đứng yên cho Lam lau, Nhất Anh cùng Tuyết Nga bước vào, nụ cười Nhất Anh vụt tắt nhanh khi đó, hai người họ nhìn nhau...

-Anh ngồi đây đi, bọn em làm cũng gần xong rồi – Tuyết Nga

-Ah...uhm...

Ánh mắt thôi nhìn Thiên Vũ và Lam nữa, mi้ม cười với Tuyết Nga, Tuyết Lam vẽ mặt của Thiên Vũ này giờ, phì cười

-Hihi xong rồi đẹp lắm Vũ

-“Đẹp” – Ngắc người vì câu nói đó, chẳng phải đang lau mặt ỉnh sao mà giờ khen đẹp, nhìn sang đôi bàn tay bột trắng tinh tương của Tuyết Lam, Thiên Vũ vỡ lẽ

-Haha...Vũ mặt cậu đi thi người đẹp ngủ trong rừng được đấy – Thanh Tuấn

Nhất Anh đang uống nước cũng bị sặc sụa, đúng là trong mặt Thiên Vũ lúc này ngổ thật...thấy Nhất Anh như thế cậu cũng bật cười không biết vui vì lý do gì đây?

Mọi người cười đã rồi thôi, Lệ Quyên và Thanh Tuấn vào nấu nướng. Tuyết Lam cùng với Thiên Vũ cho bánh vào hấp, còn Tuyết Nga với Nhất Anh cùng gọt trái cây

-Ấ...Xoăng... - Tuyết Lam mở nắp nồi ra do nắp nóng quá cô buông cả cái nắp rớt xuống sàn

-Lam có sao không? – Thiên Vũ kéo tay Lam vào bồn xả nước cho tay không bị bỏng

-Hihi cảm ơn Vũ, Lam không sao – Lam nói với gương mặt ửng hồng

Phía bàn đằng kia có hai ánh mắt đang nhìn về phía Vũ và Lam, một người mỉm cười một người như chết đứng...

-Nhất Anh tay anh...chảy máu rồi kìa – Tuyết Nga quay lại hoảng hốt la lên vội chạy vào lấy bông băng, Nhất Anh hoàn tỉnh nhưng không có biểu cảm gì trên gương mặt cả, Thiên Vũ nhìn sang Nhất Anh lo lắng

-Anh có sao không? – Thiên Vũ lại gần Nhất Anh – Sao không cẩn thận thế hả? – Thiên Vũ nổi quạo làm cho hết thảy mọi người điều ngạc nhiên

-Nhất Anh đưa tay cho em – Tuyết Nga vừa mang bông băng đi ra

Nhất Anh đưa tay mình cho Tuyết Nga, nhìn thấy mọi người nhìn mình và Thiên Vũ bằng một ánh nhìn khó hiểu, Nhất Anh liền lên tiếng

-Anh không sao đâu Bin, đừng lo lắng quá – Nhất Anh quay sang Tuyết Lam – Tại Bin nó xem anh như anh trai trong nhà nên mới như thế mọi người đừng thấy khó hiểu hihi – Nụ cười gượng gượng của Nhất Anh hiện ra

-Ah thì ra là vậy, Thiên Vũ làm em hết hồn cứ như chuyện gì lớn lắm ấy hihi nếu anh không phải con trai người ngoài nhìn vào thế nào cũng tưởng Thiên Vũ đang lo cho người yêu ấy hihi – Lệ Quyên trêu

-Ah...ờ...hihi – Nhất Anh

Tuyết Lam cũng nở một nụ cười nhìn Thiên Vũ còn Thiên Vũ thì đang nhìn Nhất Anh với một ánh mắt khác lạ, Nhất Anh cố tránh né ánh mắt của Thiên Vũ nên cố ý tỏ ra vui vẻ với Tuyết Nga...trong lòng Tuyết Lam có một điều gì đó lo lắng nhưng chính cả cô cũng không hiểu rõ...

Nấu nướng xong mọi người cùng nhau vui vẻ vào bàn ăn, không nhắc tới những chuyện làm người ta thấy không vui nữa nhưng hành động thì có đấy. Chính Nhất Anh làm cho Thiên Vũ cảm thấy không vui khi lúc nào cũng có những hành động khá thân mật với Tuyết Nga ngay trước mặt Thiên Vũ, Thiên Vũ cũng không hiểu chính mình tại sao lại có cảm giác kỳ lạ như thế

-Anh Nhất Anh, anh thấy Vũ với Lam như thế nào? Hai người đó có hợp nhau không? – Lệ Quyên nói, tất cả mọi người còn lại nhìn về phía Lệ Quyên rồi nhìn sang Nhất Anh

-Ồ...rất...rất hợp, đẹp đôi lắm – Trái tim Nhất Anh ghen đắng “Đúng họ rất hợp nhau, mình phải chúc phúc cho họ...nhưng sao mình tim đau thế...đau quá...đau đến chết đi mất” – Cái suy nghĩ làm Nhất Anh muốn bật khóc nhưng cậu phải kiềm nén lại

-Hihi em cũng nghĩ thế - Tuyết Nga

-Mọi người trêu em – Tuyết Lam then thùng

-Anh thấy bọn em hợp nhau sao? – Thiên Vũ

-Uhm bọn em...rất đẹp đôi

Xót xa...thương cho chính bản thân mình và cũng ghét chính bản thân mình...Nhất Anh cảm thấy thật sự khó thở trong cái không khí này, đứng lên

-Mọi người ở lại chơi vui vẻ, anh có việc cần phải về trước – Quay sang Thiên Vũ – Em về sau nhé!

-Anh phải về sao? – Tuyết Nga luyến tiếc

-Uhm, hẹn mọi người khi khác

-Vâng, chào anh – Tuyết Lam, Lệ Quyên, Thanh Tuấn nói

Nhất Anh nhìn Thiên Vũ rồi cùng Tuyết Nga ra cổng

-Em vào nhà đi, anh về đây

-Dạ, chào anh

22. Chương 22 : Lời Nói Từ Trái Tim

Chiếc xe lăn bánh nhưng không phải hướng về nhà mà đi hướng ngược lại. Chiếc xe chạy với một vận tốc khá nhanh, mặc cho gió tạt vào mặt đau nhưng không đau đớn bằng trái tim của Nhất Anh hiện giờ, cảm nhận một vị mặn mặn nơi khoé miệng, nhếch miệng cố cười trong đau đớn, cười cho số kiếp bạc bẽo, cười cho số phận trở trêu, cười cho tình yêu đầu đời không dám nói, cười chính bản thân mình quá ngu ngốc không dám đối diện với sự thật này....chiếc xe vẫn cứ chạy với tốc độ cao, chạy đến một vùng ngoại ô nơi Nhất Anh và Thiên Minh hay đến.

-AAAAAAAAA...Tại sao? Tại sao lại cho tôi gặp lại cậu ấy? Tại sao????

Ngồi bệt trên bãi cỏ, ánh mắt nhìn xa xăm cứ thế...cứ thế...

Tại nhà Tuyết Lam, mọi người cũng chia tay nhau ra về, Tuyết Lam đứng trước cổng nhìn Thiên Vũ luyến tiếc

-Lam vào nhà đi, Vũ về

-Vũ...mai trả lời Lam biết nha

-Uhm

Lén hôn vào má Thiên Vũ, Tuyết Lam chạy vào...Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn theo dáng Tuyết Lam chạy vào trong rồi chạy xe về nhà

Về đến nhà không thấy xe Nhất Anh đâu - chiếc xe lúc sáng đi qua nhà Tuyết Nga, nghĩ Nhất Anh đã đi đâu đó Thiên Vũ trở về phòng tắm rửa rồi nằm thiếp đi

Tin...toon...tin....toon...bên ngoài Thiên Minh nhấn chuông cửa mãi mà không thấy ai ra. Gọi cho Thiên Vũ

-Anh hai, em nghe – Giọng gái ngủ vang lên

-Anh đang trước cổng, mở cửa cho anh đi

-Dạ, anh đợi em chút

Thiên Vũ ngồi dậy nhìn đồng hồ đã 6h, ngồi dậy rửa mặt cho tỉnh táo, bước ra ngoài mở cổng cho Thiên Minh

-Nhất Anh đâu? – Thiên Minh ngồi xuống ghế hỏi

-Em không biết, anh ấy đi từ trưa giờ vẫn chưa về, anh tìm anh ấy có gì không?

-Không, chỉ là không thấy nên anh hỏi thôi. Lúc này anh vừa gọi điện về nhà, mẹ bảo tuần sau mẹ sẽ lên thăm em đây

-Dạ, ba có lên không anh

-Không ba bận việc. Thôi anh qua thăm em một chút anh phải đi có việc

-Dạ

Thiên Minh ra về, Thiên Vũ vào bếp nấu cơm...7h30 thức ăn đã được bày ra, Thiên Vũ ngồi đó đợi Nhất Anh...rồi gục trên ghế

11h Thiên Vũ giật mình tỉnh giấc nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng Nhất Anh đâu, chạy lên phòng Nhất Anh vẫn không thấy cậu đâu cả

-Anh Nhất Anh đi đâu giờ này vẫn chưa về, có bao giờ anh ấy đi khuya vậy đâu chứ...

Lo lắng, điện thoại nhưng không liên lạc được...một cảm giác lo sợ bắt đầu len lỏi trong tâm trí Thiên Vũ...vượt xe ra ngoài, lao đi như một con thú hoang đang tìm đường chạy trốn nhưng chỉ chạy và chạy chẳng biết đi đâu về đâu, Thiên Vũ chạy nhưng không biết phải tìm Nhất Anh nơi nào vì hầu như ở nhà và nơi làm việc Thiên Vũ chẳng biết nơi nào Nhất Anh đi đến cả...Chạy đến nơi làm việc đèn đã tắt cả, giờ biết tìm Nhất Anh ở đâu bây giờ, gọi cho Thiên Minh

-Anh hai biết anh Nhất Anh hay đi đến nơi nào không?

-Sao thế? Nhất Anh vẫn chưa về nhà sao?

-Dạ chưa. Anh biết anh ấy đi đâu không?

-Nhất Anh sao thế nhỉ? Ah em chạy ra...

Thiên Vũ nghe xong nơi anh mình vừa nói, vội ga chạy nhanh đến công viên nằm ở ngoại ô...gần 12h Thiên Vũ chạy tới nơi, xuống xe...chạy đi tìm kiếm Nhất Anh khắp nơi trong công viên, chạy tới gần mé sông....một mối, thất vọng...vẫn không tìm thấy Nhất Anh, Thiên Vũ ngồi bệt xuống bãi cỏ, tay vô tình chạm vào một chiếc áo khoác...nhìn lại...

-Chẳng phải là áo của Nhất Anh hay sao? Anh ấy... - Thiên Vũ nhìn ra con sông trước mắt mình...hoảng sợ

-Có người chết đuối đằng kia kìa lại đó xem đi – Hai người thanh niên đi nhanh về phía trước

Tiếng nói thoáng qua nhưng làm cho Thiên Vũ sợ đến không đứng vững, cầm chiếc áo trên tay chạy nhanh về phía trước nơi có ánh đèn nhiều ánh đèn, có tiếng nói ồn ào và bây giờ là tiếng còi của cảnh sát...Khoé mắt cay cay, Thiên Vũ lao vào dòng người đông đúc

-“Nhất Anh nhất định anh phải sống, làm ơn em xin anh đấy”

Ý nghĩ trong đầu của Thiên Vũ khi nhìn thấy một người nằm đó với tấm khăn trắng trùm kín đầu, tay run run kéo chiếc khăn ra, gương mặt này....không phải Nhất Anh, vui mừng nở một nụ cười hạnh phúc. Tiếng chuông điện thoại reo lên...là của Nhất Anh

-Dạ em nghe

-Em đi đâu thế? Anh về không thấy em đâu, giờ này còn đi đâu nữa?

-Dạ em về ngay - Thiên Vũ vui mừng đi ra lấy xe chạy nhanh về nhà

Cơn mưa kéo đến, mặc cho cơn mưa to Thiên Vũ vẫn chạy với tốc độ nhanh nhất có thể cậu mong khi đến nhà sẽ nhìn thấy Nhất Anh bình an thế là đủ lắm rồi. Kétttt..... Ầm.....một chú chó nhỏ chạy ngang qua đường, Thiên Vũ thắng gấp xe, do trời mưa đường khá trơn thế là Thiên Vũ ngã xuống đường, Thiên Vũ vội đứng dậy dựng xe và chạy nhanh hơn...

Đến nhà, Thiên Vũ chạy nhanh vào trong nhà vì thấy ánh đèn vẫn sáng, Nhất Anh vừa mới tắm xong bước xuống phòng khách, Thiên Vũ vui mừng chạy lại ôm Nhất Anh thật chặt...siết thật chặt còn Nhất Anh thì đứng hình...

-Anh không sao thế là tốt rồi – Nụ cười hạnh phúc nở trên môi Thiên Vũ

-Sao người em nóng quá vậy? Em...vừa đi đâu về thế? Trễ rồi không ở nhà mà còn đi đâu nữa, mặc mưa ướt hết trơn rồi mau lên thay đồ đi- Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ra vì cứ như thế cậu sẽ không kiểm chế được mà nói hết cho Thiên Vũ nghe mất

-Em đi tìm anh, anh đi đâu từ chiều giờ thế?

-Ah...anh có chút việc nên ra ngoài, cái này...?

-Áo của anh, em thấy ngoài công viên

-Uhm, thôi em mau thay đồ đi cảm bây giờ

-Dạ...em đi ngay – Thiên Vũ loạn choạu ngã vào người Nhất Anh

-Bin em sao thế?

Nhất Anh hoảng sợ đưa Thiên Vũ lên phòng, giúp Thiên Vũ thay quần áo...tim Nhất Anh như muốn nhảy ra ngoài, mặt thì ửng đỏ trước cơ thể không mảnh vải của Thiên Vũ còn Thiên Vũ thì đã ngất không còn biết gì cả

-Bình tĩnh Nhất Anh, đây là em mà...mãi mãi là em mà biết chưa? Ngoài ra không có bất cứ gì cả mà phải nhớ kỹ điều đó...

Lắm bầm một mình, Nhất Anh thay nhanh quần áo cho Thiên Vũ rồi nấu một ít nước nóng chườm lên trán Thiên Vũ. Mê mang, Thiên Vũ nắm chặt bàn tay Nhất Anh

-Nhất Anh, đừng đi đâu nhé...ở lại bên em đừng đi đâu nhé...

-Anh đang ở bên em nè nhóc

Nhất Anh nói thì nói chứ Thiên Vũ làm sao mà nghe thấy được, cậu đang mê mang trong cơn sốt, dầm mưa gần 1 tiếng đồng hồ chứ ít ỏi gì, cả buổi chiều vẫn chưa có hạt cơm nào trong bụng mệt mỏi còn dầm mưa khiến dù sức khoẻ Thiên Vũ có tốt đến cỡ nào cũng phải khuy ngã

-Nhất Anh...em thích anh

-B...Bin e..em..vừa nói gì? E...em...không...không thể nào, em đang mê sản đúng vậy không? Đừng làm anh thấy có lỗi như thế, Bin à!

Nắm lấy bàn tay Thiên Vũ, nước mắt Nhất Anh cứ thế rơi ra, cậu tự trách mình...câu nói của Thiên Vũ làm Nhất Anh cảm thấy rất vui vì trong lòng Thiên Vũ có cậu nhưng...cái định kiến nghiệt ngã của xã hội, gia đình, bạn bè của Thiên Vũ...làm sao...làm sao cậu có thể vì chính bản thân mình mà...nổi đau vằn vệt như bóp nghẹn trái tim Nhất Anh

-Bin à, anh phải làm sao đây? Làm sao để em được sống vui? Làm sao để trái tim anh không phải đau đến thế này? Em nói anh phải làm sao đây Bin? Anh đau quá Bin à...anh không thể...anh xin lỗi Bin!

Thả bàn tay Thiên Vũ xuống, đắp chăn lại cho Thiên Vũ, Nhất Anh ngồi cạnh giường nhìn Thiên Vũ say giấc. Đã 2h sáng mà Nhất Anh vẫn chưa ngủ được, đôi mắt tinh nghịch ngày nào giờ đã sưng tấy vì khóc, nhìn vào một khoảng trống vô hồn, đôi mắt mang một nỗi buồn xa xăm...

23. Chương 23 : Trái Tim Nghẹn Đắng

Hôm nay, Tuyết Lam đợi mãi mà không thấy Thiên Vũ đến, gọi điện cho Thiên Vũ thì hay tin Thiên Vũ đang ốm, nhỏ liền chạy sang nhà Nhất Anh

-Anh Nhất Anh, Thiên Vũ có sao không?

-Nó đỡ rồi chắc hôm nay nhờ em xin cho nó nghỉ một ngày

-Dạ, vậy anh chăm sóc Vũ giúp em nhé, trưa em sẽ ghé

Nhất Anh nhìn cách quan tâm của Lam dành cho Thiên Vũ, gật đầu, suy nghĩ

-Nếu yêu Lam thì em sẽ hạnh phúc hơn

Nhất Anh ra chợ mua nguyên liệu để nấu cháo nhưng chẳng biết mua gì tốt nhất cho người bệnh, gọi điện hỏi Thiên Minh

-Cậu thấy người bệnh cần ăn cháo gì thế?

-Ai bệnh? Bin hả?

-Uhm nó dầm mưa sốt cả đêm hôm qua

-Cậu đang ở đâu, đợi tớ sang

Thiên Minh từ công ty chạy sang chợ giúp Nhất Anh mua những nguyên liệu cần thiết rồi cùng về nhà

-Hôm qua cậu đi đâu thế? Nó tìm cậu đấy – Thiên Minh

-Mình ra ngoài có chút việc, thôi cậu lên với nó đi để mình làm cho

-Được không đấy

-Được mà, cậu đã hướng dẫn tớ rồi

Thiên Minh để cho Nhất Anh nấu, đi lên phòng Thiên Vũ lúc này Thiên Vũ đã đỡ hơn nhiều

-Em khoẻ chưa?

-Dạ, anh hai mới qua

-Uhm...Nhất Anh đang nấu cháo...anh giúp em lau mặt cho tỉnh táo... ăn ít cháo rồi uống thuốc au khoẻ

-Dạ em biết rồi mà anh Nhất Anh nấu được không đấy – Thiên Vũ nghi ngờ

-Uhm nó nói là được anh cũng chẳng biết – Thiên Minh nhúng vai

Trong nhà bếp Nhất Anh đang băm thịt, tự nhiên lại nhớ về chuyện của ngày hôm qua, tay thì băm băm, mắt thì nhìn thẳng về phía trước....

-A.....Xoăng...

Nghe tiếng la, Thiên Minh, Thiên Vũ vội chạy xuống, Thiên Vũ loạn choạ...

-Em nằm đó, để anh xem có chuyện gì

Thiên Minh bỏ xuống, Thiên Vũ vẫn chạy theo phía sau

-Nhất Anh cậu làm sao thế? – Thiên Minh hoảng hốt nhìn thấy tay Nhất Anh bị chảy máu

-Không...tớ...tớ... - Nhất Anh nhìn đôi mắt Thiên Vũ đầy cả sự tức giận lẫn lo lắng làm Nhất Anh bối rối –
Tại tớ không cẩn thận, tớ....

-Cậu để đó tớ làm cho, cậu...

-Đưa tay đây – Thiên Vũ gằng giọng

-Bin...em...

-Nhanh... - Giật phăng tay của Nhất Anh, Thiên Vũ nhìn mà khoé mắt cay cay, chạy vào tủ thuốc lấy bông băng

Thiên Minh nhìn hai người họ khó hiểu, vì có gì Thiên Vũ lại nổi cáu như thế? Đảo ánh nhìn về phía Nhất Anh làm Nhất Anh hoảng sợ

-“Mình đừng nhìn tớ như thế...tớ biết tớ cần phải làm gì cậu không cần phải khó hiểu như thế đâu” – Suy nghĩ vụt lên trong đầu Nhất Anh

-Đưa tay cho em – Thiên Vũ nhẹ nhàng tránh làm đau Nhất Anh, sát trùng vết thương, bôi thuốc rồi băng lại một cách cẩn thận

Thiên Minh có một cảm giác rất lạ....cái cách quan tâm của Thiên Vũ dường như hơi quá....so với một người anh

-“Chuyện gì thế này? Mình suy nghĩ quá nhiều chẳng?” – Thiên Minh

-Thôi cậu với Bin về phòng nghỉ đi để tớ nấu cho – Thiên Minh

-Không sao, tớ làm được mà, cậu đưa Bin lên phòng nghỉ đi – Nhất Anh

-Uhm thôi cũng được, cậu nhớ cẩn thận nhá!

-Uhm tớ biết rồi

Thiên Vũ không nói gì cùng Thiên Minh trở lên phòng, Nhất Anh tiếp tục vào bếp. Đưa Thiên Vũ lên phòng Thiên Minh quay xuống phụ Nhất Anh cậu sợ Nhất Anh lại vụng về làm tổn thương chính mình nữa

-Cậu để tớ phụ

-Không cần tớ gần xong rồi, cậu ra phòng khách ngồi chơi đi

-Ah...vậy tớ đứng đây xem cậu làm

-Uhm cũng được hihi

-Mà Nhất Anh này...

-Gì hả?

-Lúc trước cậu có hỏi tớ làm sao biết mình một ai ấy...cậu đã có đối tượng rồi đúng không? Cô ấy là ai thế, cho tớ biết được không? – Thiên Minh đang dò xét

-Ah...tớ...

-Bạn bè với nhau mà có gì mà ngại, nói tớ biết đi

-Tớ...đó là...

-Là ai?

-“Mình có cần phải làm thế không?”...Là... - Nhất Anh nhìn Thiên Minh bối rối còn Thiên Minh thì đang cố lắng nghe để có thể khẳng định điều mình nghĩ là không phải

Tin...toon...tiếng chuông vang lên, Nhất Anh vui mừng

-Cậu ra mở cổng giúp tớ nhá!

-Uhm, cậu nấu đi

-“Mình, tớ xin lỗi...tớ biết là cậu đang nghi ngờ...tớ biết tớ cần phải làm gì mà...hãy cho tớ một chút thời gian” – Nhất Anh nhìn theo bước chân Thiên Minh thầm nghĩ

Thiên Minh ra ngoài thấy ba người hai nữ một nam trạc tuổi của Thiên Vũ nghĩ chắc có lẽ bạn của Thiên Vũ

-Các em tìm ai?

-Dạ, bọn em là bạn của Thiên Vũ, nghe tin Vũ bị ốm bọn em đến thăm – Lệ Quyên

-Uhm anh là anh hai của Vũ, các em vào nhà đi

Mọi người cùng vào nhà, Nhất Anh cũng đi ra

-Bọn em mới đến à – Nhất Anh

-Dạ, Thiên Vũ khoẻ chưa anh – Tuyết Lam

-Uhm đỡ nhiều rồi, nó đang trên phòng bọn em lên đó đi – Nhất Anh

-Dạ

Thiên Minh dẫn cả bọn lên phòng Thiên Vũ, Nhất Anh trở lại căn bếp với nồi cháo sấp chín của mình

-Vũ khoẻ chưa, bọn mình đến thăm Vũ này – Tuyết Lam

-Uhm cảm ơn mọi người, Vũ khoẻ nhiều rồi

-Bọn em ở đây chơi

Thiên Minh đi ra ngoài vì chuông điện thoại của mẹ gọi vì hay tin Thiên Vũ bệnh. Lệ Quyên, Thanh Tuấn, Tuyết Lam cùng trò chuyện chọc cười Thiên Vũ, thấy cậu đã đỡ hơn mọi người cũng yên tâm

-Lam ở đây với Vũ tí nữa rồi về, bọn mình về trước nha!

-Sao về sớm vậy, ở lại cùng về với Lam – Tuyết Lam

-Thôi bọn này ở lại có mà cản trở hai người ah hihi, thôi bọn mình về nha Vũ nhanh khoẻ để mà đi học còn nữa tháng nữa thôi đấy

-Uhm cảm ơn hai người – Thiên Vũ

Hai người họ ra chào Thiên Minh, Nhất Anh rồi ra về. Giờ trong phòng Thiên Vũ chỉ còn lại hai người làm cho cả hai thật khó xử

-Vũ ngồi dậy ăn ít cháo đi, lúc này Lam đi mua đồ, còn nóng Vũ ăn nhanh đi

-Uhm cảm ơn Lam nhiều lắm

-Để...Lam

Lam dứt từng muỗng cháo cho Thiên Vũ trong lòng thấy hạnh phúc vô cùng còn Thiên Vũ cảm thấy ấy nấy với Lam nhiều quá

Nhất Anh đã nấu xong cháo, mút ra tô cho thật nhiều tiêu vào để Thiên Vũ nhanh chóng khoẻ lại

-Cậu nấu xong rồi ah? – Thiên Minh bước vào trong

-Uhm mình định mang lên cho Bin, cậu đói chưa mình nấu nhiều lắm cho cả nhà ăn ấy

-Uhm...Tuyết Lam đang dứt cháo cho Bin rồi, cậu không cần mang lên nữa đâu để đấy bọn mình ăn được rồi – Thiên Minh thấy Lệ Quyên và Thanh Tuấn ra về nhưng không thấy Tuyết Lam đâu đi lên thì thấy cảnh đó, Thiên Minh mỉm cười

-Ồ...vậy ah...vậy tớ để đây tí nữa Bin nó đói thì mang lên cho nó

-Uhm cũng được...mà chuyện lúc này...

-Thôi cậu ăn ít cháo đi để đói, tớ gọt ít trái cây lên cho hai đứa nó ăn

Nhất Anh lảng tránh câu hỏi của Thiên Minh, Thiên Minh dường như cũng hiểu nên không nói tới nữa

-Vũ có câu trả lời cho Lam chưa? – Sau khi Thiên Vũ ăn hết cháo, Tuyết Lam hỏi

-Vũ...thật sự thì Vũ cũng rất thích Lam....nhưng mà...

-Nhưng mà sao? – Đôi mắt Tuyết Lam ngẩn lệ

-Vũ đã có người Vũ thương rồi

-Thật...thật không?

-Vũ xin lỗi

-Không sao... - Quệt hai hàng nước mắt Tuyết Lam nói tiếp – Vũ có thể ôm Lam một cái được không?

Thiên Vũ gật đầu, bước xuống giường đứng đối diện với Lam, ôm Tuyết Lam vào lòng. Tuyết Lam nức nở ôm lấy Thiên Vũ thật chặt, khiến gót chân hôn lên đôi môi Thiên Vũ...Thiên Vũ không đáp trả cũng không phản kháng có lẽ điều Thiên Vũ có thể làm cho Tuyết Lam lúc này là ôm Tuyết Lam. Bên ngoài cánh cửa, một đôi chân không thể nào đứng vững từ từ tựa vào thành tường khụy xuống, tay cầm chặt đĩa trái cây cố gắng không làm rơi nó, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt đau đớn ấy, trái tim như bị bóp nghẹt...đau...đau...lắm...cố gắng nuốt nước mắt vào trong để không bật thành tiếng nhưng sao nó cứ mãi rơi ra thế này....Thiên Minh từ bên dưới cầu thang nhìn lên đã thấy tất cả hành động của Nhất Anh. Cậu hoảng sợ, lo lắng và một chút xót xa cho người bạn của mình....cậu biết phải làm gì bây giờ...thấy Nhất Anh thất thiếu bước xuống, Thiên Minh nhanh trở lại ghế ngồi như chưa từng thấy chuyện gì xảy ra...

-Cậu không mang trái cây lên sao? – Thiên Minh

-Ah tớ quên mất, cậu mang lên giúp tớ...tớ có việc ra ngoài một chút

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Nhất Anh đang cố che giấu, Thiên Minh không biết phải giải quyết chuyện này như thế nào cả, phải làm sao????

-Cám ơn cậu, Thiên Vũ. Lam về nhé...cố gắng nghỉ ngơi nhé!

-Uhm cảm ơn Lam, mình xin lỗi

-Không sao mà...Lam thật sự ghen tị với người được Vũ yêu đấy, sau này phải cho Lam gặp nhé!

-Uhm Vũ hứa mà

Thiên Vũ nhìn Lam bước ra khỏi phòng, thở dài...

-Lam, Vũ xin lỗi

Lam về đến nhà, chạy vào phòng khóc nức nở, Tuyết Nga thấy mà đau lòng

-Lam em sao thế? Sao khóc, nói chị nghe nào

-Chị...hức...hức...Thiên Vũ có người yêu rồi

-Uhm...thôi có chị đây...em cứ khóc cho thoải mái hơn

Khóc rồi cũng thôi, Lam nhìn chị mình bằng đôi mắt đỏ hoe

-Chị em không sao rồi, cảm ơn chị

-Con bé này...

-Chị với anh Nhất Anh sao rồi ạ?

-Chị...chị không biết sáng giờ chị không liên lạc được với Nhất Anh

Tuyết Nga nhìn xa xăm, cô nghĩ có lẽ mình sẽ giống cô em gái...thở dài....nằm cạnh cô em gái, ôm nhỏ vào lòng dỗ dành và cũng tự dỗ chính mình...hãy can đảm lên

-Bin em nghỉ cho khoẻ nhớ uống thuốc đúng giờ nha! Anh về - Thiên Minh bước vào

-Dạ, anh hai về...mà anh Nhất anh đâu rồi này giờ em không thấy

-Nó ra ngoài có chút việc rồi, thôi em nghỉ ngơi đi

24. Chương 24 : Người Bạn Tri Kỉ

Nhất Anh ra ngoài công viên, đứng trước con sông mà hét lớn “Mày khóc cái gì kia chứ? Chẳng phải mày luôn mong muốn điều này hay sao? Sao nhìn thấy họ mày lại khóc...mày mau tỉnh lại đi Nhất Anh” nước mắt cứ thế rơi ra, chỉ có cỏ cây, chỉ có dòng sông phía trước nhìn thấy tất cả nỗi lòng, sự đau khổ trong lòng Nhất Anh.

Khoé mắt Nhất Anh cay cay, ngồi trên ghế đá ngay công viên Nhất Anh thường hay đến...nhìn thẳng ra con sông phía trước với ánh mắt mang một nỗi buồn không nói thành lời.....

-Anh Nhất Anh, sao anh lại ở đây? – Tuyết Nga cùng một người bạn gái đi đến, họ gật đầu chào nhau, Tuyết Nga quay sang cô bạn mình – Cậu về trước đi, tí nữa mình về sau

Cô bạn gật đầu ra về, Nhất Anh nhìn Tuyết Nga, Tuyết Nga thấy được trong đôi mắt ấy đang có một chuyện gì đó...

-Anh đang có chuyện buồn sao?

-Sao em lại nói thế? – Nhất Anh cố gượng cười

-Đừng như thế...có thể nói em nghe được không?

-Anh...

-Không xem em là bạn sao?

-Không phải...chỉ là...chuyện này anh không thể nói được....

-Vậy thôi...em không ép anh...em ngồi đây cùng với anh

Cả hai ngồi đó nhìn về một hướng với hai suy nghĩ khác nhau, một lúc sao Tuyết Nga lên tiếng

-Anh đã có câu trả lời cho em chưa? – Nhất Anh nhìn Tuyết Nga, đúng là hôm nay cậu phải trả lời Tuyết Nga...cậu biết trả lời thế nào đây???

-Tuyết Nga...anh...

Tuyết Nga đưa ánh mắt đầy hy vọng nhìn Nhất Anh

-Thật sự thì...anh rất thích em – Nụ cười nở trên môi Tuyết Nga – Nhưng mà...anh chỉ xem em như một người bạn, anh xin lỗi, chúng ta mãi là bạn tốt nhé! – Nhất Anh nhìn Tuyết Nga rưng rưng nước mắt, cậu cảm thấy có lỗi nhiều quá

-Không...anh có lỗi gì mà xin chứ...anh đã yêu người khác???

-Anh...

-Có thể nói về người đó cho em biết không, em thật sự rất tò mò về người con gái đó – Tuyết Lam quệt đi hàng nước mắt, cố miễn cười

-Anh có thể yêu người đó sao... - Nhất Anh nhếch mép thể hiện trên khuôn mặt sự đau đớn

-Anh nói thế là sao...chẳng lẽ người ấy không yêu anh sao?

-Anh cũng không biết...nhưng bọn anh có thể đến với nhau sao? – Giọt nước mắt rơi ra, Tuyết Lam vội lấy khăn trong giỏ mình lau nước mắt trên gương mặt Nhất Anh

-Anh chẳng đã nói xem em là bạn hay sao? Có chuyện gì thế? Nói em nghe đi

-Anh...anh nói ra chắc chắn em sẽ không còn muốn làm bạn với anh nữa

-Tại sao kia chứ? Không đời nào...

-Thật không?

-Thật, em không đáng tin thế ah

-Không, cảm ơn em...chỉ cần em nói như thế thôi...Thật ra...anh là gay

-Gì cơ...anh...

-Em bất ngờ lắm phải không? Anh còn không tin nổi nữa cơ mà...anh là con trai mà lại yêu một người con trai...em thấy nực cười không kia chứ

-Vậy người đó là....

-Phải, chính là Bin...em có xem thường anh không?

-Không...lúc nghe thì em hơi bất ngờ nhưng em thấy chuyện này không có gì là không thể cả nếu anh và người đó thật sự yêu nhau

-Thật...em nghĩ như thế không?

-Thật

-Cảm ơn em nhưng cái xã hội được mấy người như em – Nhất Anh thở dài

-Em hiểu...nhưng phải đấu tranh cho tình yêu của mình chứ chẳng lẽ anh muốn từ bỏ ngay khi chưa bắt đầu sao?

-Anh....

-Em ủng hộ anh mà

-Cám ơn em

Nhất Anh ngồi đó cùng Tuyết Nga trò chuyện thế mà trong lòng cậu dường đã nhẹ hơn rất nhiều

25. Chương 25 : Dị Ứng

Thiên Vũ nằm nghỉ, đến chiều bước xuống tìm Nhất Anh

-Em khỏe chưa mà xuống đây – Nhất Anh

-Em khỏe rồi, lúc sáng anh đi đâu thế?

-Anh có việc cần ra ngoài

-Anh Nhất Anh, anh sao thế? Anh khóc sao?

-Ah...không...tại bụi bay vào mắt anh thôi – Nhất Anh quay sang hướng khác

-Em xem nào

-Không đã nói không phải mà, em tránh ra đi – Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ra

Ầm...Thiên Vũ lao vào cái bàn làm ly trên bàn bay xuống đất

-Bin...em có sao không? Anh xin lỗi – Đỡ Thiên Vũ dậy

-Không, em không sao đâu...

-Để đây anh dọn cho, em đói chưa anh hâm cháo lại cho em ăn

-Dạ

Nhất Anh vào bếp hâm cháo lại, cho ít tiêu vào mang ra cho Thiên Vũ

-Em ăn đi, anh dọn cái này

-Anh cẩn thận đây

-Uhm anh biết mà, em mau ăn đi

Thiên Vũ ngồi đó nhưng ánh mắt lại đang quan sát nhất cử nhất động của Nhất Anh

-Ui...

Nhất Anh không cẩn thận lại làm tay mình chảy máu, vội che đi không để Thiên Vũ nhìn thấy nhưng Thiên Vũ đã đứng phăng dậy, giật lấy ngón tay Nhất Anh cho vào miệng mình ngậm lại trước ánh mắt bất ngờ của Nhất Anh

-Bin...

Thiên Vũ vẫn giữ như thế hồi lâu, ánh mắt nhìn Nhất Anh làm tim Nhất Anh đập mạnh liên hồi, vui vui trong lòng. Bỏ tay Nhất Anh xuống, Thiên Vũ vào lấy bông băng

-Sao anh không cẩn thận gì hết vậy hả? Mới lúc sáng bị tay này giờ lại bị tay kia, đến bao anh hết cái tính hậu đậu vậy chứ? – Thiên Vũ nhìn Nhất Anh làm Nhất Anh sợ, sao Thiên Vũ trông dữ dằn đến thế

-Anh...anh xin lỗi

-Em...không cố ý nặng lời như thế....

-Uhm anh hiểu mà, thôi em ăn cháo đi

Thiên Vũ quay lại tô cháo còn nguyên trên bàn, nhìn nó, tại nó mà Nhất Anh bị thương ở tay...đôi mắt hoen đỏ, Thiên Vũ mi้ม cười mút cháo đưa vào miệng. Cái vị nồng, cay của tiêu làm Thiên Vũ ho sặc sụa...ho đến khó thở làm Nhất Anh hoảng sợ, đưa Thiên Vũ nhanh đến bệnh viện.

Tại phòng hồi sức

-Bin, em mau tỉnh lại đi anh xin lỗi...anh không biết...anh xin lỗi...em mau tỉnh lại đi... - Nắm lấy đôi tay Thiên Vũ, cái vị mẫn mẫn từ khoé mắt Nhất Anh rơi ra

-Bin...Bin nó sao rồi – Thiên Minh đẩy cửa chạy vào, nhìn thấy đôi mắt hoen đỏ của Nhất Anh, Thiên Minh tức giận – Cậu tại sao lại cho tiêu vào cháo, nó bị dị ứng với tiêu cậu không biết hay sao chứ? – Sốc lấy cổ áo của Nhất Anh, Thiên Minh hét lớn

-Tớ...tớ không biết...tớ xin lỗi...tớ thật sự không biết – Nhất Anh đau khổ nhìn Thiên Vũ nằm đó, Thiên Minh như chết lặng khi nhìn Nhất Anh cứ khóc và khóc như một đứa trẻ làm điều gì sai trái sợ bị trách mắng

-Tớ xin lỗi, tại tớ lo cho nó quá, không trách cậu được...tại cậu không biết...

-Anh hai – Giọng Thiên Vũ yếu ớt vang lên, Thiên Minh, Nhất Anh vui mừng đi lại

-Em thấy sao rồi? – Thiên Minh

-Dạ em không sao – Thiên Vũ cố cười

-Anh xin lỗi – Nước mắt vui mừng của Nhất Anh rơi ra

-Em không sao mà – Lấy tay lau đi hàng nước mắt trên má Nhất Anh, Nhất Anh vội đứng dậy không muốn cho Thiên Minh nghi ngờ nhưng Thiên Minh rất tinh ý

-Em với Nhất Anh ở đây anh ra mua ít gì cho em ăn

26. Chương 26 : Lời Tỏ Tình Của Thiên Vũ

Thiên Minh đi ra ngoài để lại Nhất Anh và Thiên Vũ trong căn phòng trắng, Nhất Anh nhìn ánh mắt của Thiên Minh trước khi đi cậu lo sợ một điều gì đó

-Bin thấy trong người như thế nào rồi?

-Dạ em đỡ nhiều rồi

-Anh xin lỗi...anh thật sự không biết em bị dị ứng với tiêu nếu không...anh đã không...

Thiên Vũ lấy tay mình che miệng Nhất Anh lại, Nhất Anh nhìn Thiên Vũ

-Em đã nói là không sao mà...sao anh mít ướt thế?

-Anh biết rồi, tại em tỉnh lại anh vui quá thôi

-Nếu em không tỉnh lại nữa thì sao?

-Bin đừng dọa anh chứ... - Gương mặt Nhất Anh hoảng sợ làm Thiên Vũ bật cười

-Em đùa thôi...chẳng phải em đã tỉnh rồi sao

-Dám trêu anh hả...hết bệnh đi rồi anh sẽ xử em sau

Nhất Anh tươi cười trở lại, lòng Thiên Vũ nhẹ nhàng hơn lại cái tính trẻ con trời dậy trông đáng yêu biết chừng nhường nào, Thiên Vũ chườm người dậy, nhanh như cắt hôn lên đôi môi chúm chím của Nhất Anh làm cậu bất động hoàn toàn, tay chân như bị tê dại, hai má ửng hồng, tim đập càng lúc càng nhanh, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn Thiên Vũ. Thiên Minh vừa vào nhìn thấy...cậu hoảng sợ, chạy ra ngoài. Thiên Vũ nằm xuống giường miềm cười trông khi đó Nhất Anh còn lấp bắp không nói được gì cả

Thấy Nhất Anh vẫn chết trân tại chỗ, Thiên Vũ ngồi dậy

-Anh Nhất Anh...Nhất Anh...

-...B..B..Bin...em...tại sao...em...

-Thật ra lúc đầu em không hiểu cảm giác của em đối với anh là như thế nào cả. Rồi cái hôm đến nhà Lam khi về không thấy anh đâu, em thật sự rất sợ...anh có biết không? Cũng nhờ như vậy mà em biết...em đã yêu anh...đồng ý làm người yêu em nha!

-Hả??? Không....không thể nào...không được ...không...

Nhất Anh đứng dậy, vui mừng, lo lắng...mọi chuyện rồi sẽ đi đến đâu?

-Bin em đang bệnh, nghỉ ngơi đi anh về đây – Nhất Anh quay về phía cánh cửa, Thiên Vũ vội đứng dậy ôm Nhất Anh từ phía sau thổn thức

-Nhất Anh đồng ý làm người yêu của Bin nhé!

-Bin em đang làm gì thế? Buông anh ra nào? – Nhất Anh gỡ tay Thiên Vũ ra – Anh với em là con trai làm sao có thể...em mau tỉnh lại đi...người anh yêu là Tuyết Nga

-Em không tin, nếu vậy tại sao lúc Tuyết Lam hôn em anh lại đau khổ đến thế, lúc em bị sốt anh lại ngồi bên em mà khóc, em không tin...anh sợ điều gì chứ...em mặc kệ xã hội này nói gì em không quan tâm...em chỉ cần có anh như thế là đủ rồi. Nhất Anh dừng trốn tránh nữa, Nhất Anh hãy lắng nghe trái tim của Bin đang đập mạnh vì Nhất Anh, Nhất Anh có biết không?!!!

Thiên Vũ xoay người Nhất Anh lại, lấy tay Nhất Anh đặt lên trái tim đang thổn thức của mình, trái tim đang khao khát yêu và đang khao khát được yêu. Thiên Vũ nhìn Nhất Anh một cách âu yếm làm Nhất Anh không biết phải nên làm thế nào...từ chối? Đồng ý? Phải làm thế nào?...

- Không được!

Thiên Minh đẩy mạnh cửa bước vào, Nhất Anh hoảng sợ điều cậu lo lắng đến nhanh hơn cậu nghĩ, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh rồi nhìn Thiên Minh

-Anh hai chuyện của em hãy để em tự quyết định

-Em mau tỉnh lại đi Bin, còn cậu nữa mau tỉnh lại, cả hai người mau tỉnh lại đi – Thiên Minh lắc mạnh bả vai Thiên Vũ

-Minh, cậu đang làm Bin đau đấy – Nhất Anh gỡ tay Thiên Minh ra – Bin có sao không?

-Không, em không sao

-Anh xin lỗi, nhưng Bin ah em và Nhất Anh...hai người làm sao có thể chứ? Mau đi về với anh, mau – Thiên Minh kéo Thiên Vũ ra khỏi phòng

-Anh hai, em xin anh đừng như thế... - Thiên Vũ kéo tay Thiên Minh lại

-Nếu em không muốn mọi người nhìn thì hãy im lặng và trở về nhà

Thiên Minh kéo Thiên Vũ đi một cách nhanh chóng vì trước đó cậu đã làm thủ tục xuất viện, Nhất Anh gục ngã, cậu không đuổi theo Thiên Vũ, không nín thở...vì cậu nghĩ có lẽ đây là cách tốt nhất...

27. Chương 27 : Hãy Cho Tớ Thời Gian

Trở về nhà với gương mặt sầu sã, nhìn xung quanh đâu đâu cũng có bóng dáng của Thiên Vũ, Thiên Vũ đang ngồi xem phim, Thiên Vũ đang nấu ăn, Thiên Vũ đang dọn nhà...nở một nụ cười ra nước mắt

-Bin... Bin...Bin ơi!...Ông trời... Tại sao? Tại sao? Tại sao không cho chúng tôi được bên cạnh nhau...tại sao? Chúng tôi có tội tình gì kia chứ?

Ngồi bệt xuống nền nhà, bàn tay bấu chặt đập xuống nền nhà đến chảy máu, Nhất Anh kêu gào cho số phận trở trêu của mình...yêu không dám nói, được yêu lại không dám đáp trả vì có gì kia chứ? Vì cả hai đều là con trai, vì cả hai cùng chung một giới tính, vì cái xã hội này không cho phép chuyện điên rồ này có thể xảy ra...nhưng có đúng thật là điên rồ hay không? Yêu một người là sai sao? Muốn sống cùng người mình yêu là sai sao?

-Yêu một người cũng là cái tội hay sao? Ông trời tại sao lại đối xử với chúng tôi như thế?

-Yêu một người không phải là một cái tội mà cái tội ở đây chính là yêu người đồng giới cậu hiểu không? Tình yêu này chính là một cái tội, cậu mau tỉnh lại đi – Thiên Minh bước vào

-Thiên Minh...Bin đâu... - Nhất Anh đứng dậy chạy ra ngoài nhưng Thiên Vũ thì chẳng thấy đâu

-Nó không về đây nữa đâu, tớ sang lấy đồ của nó, cảm ơn cậu vì suốt thời gian qua đã chăm sóc nó giúp tớ, giờ thì tự tớ có thể làm

Thiên Minh lên phòng Thiên Vũ gom tất cả cho vào vali rồi ra về, Nhất Anh nhìn theo, cậu đã khóc quá nhiều rồi...Thiên Minh cũng xót xa lắm chứ...nhưng thà như thế nếu không chuyện này lộ ra thì gia đình, cả cuộc sống của bọn họ sẽ đảo lộn tất cả....

-“Nhất Anh, tớ xin lỗi”

Thiên Minh trở về nhà, Thiên Vũ bị nhốt bên trong không có chìa khoá không thể đi đâu cả

-Em ngủ sớm đi mai anh đưa đi học, đồ của em anh đã mang về hết rồi

-Anh hai...tại sao anh lại làm như vậy?

-Anh không làm như vậy thì em bảo anh phải làm sao? Nhìn em làm một chuyện điên rồ như thế ah? Anh không làm được, giờ thì ngủ đi – Thiên Minh đóng cửa một cách bạo lực, Thiên Vũ tức giận đập phá trong phòng

-Em ngủ sớm đi, đừng làm chuyện điên rồ nữa

-Mau thả em ra, em muốn gặp Nhất Anh

-Không bao giờ

-Mau thả em ra...

Mặc cho Thiên Vũ gọi đến khan cả cổ, đập phá mọi thứ trong phòng gần như tan nát...Thiên Minh vẫn không thèm đếm xỉa tới, trong lòng cậu đau đáu chứ nhưng cậu cũng muốn tốt cho đứa em mình thôi.

Một ngày u ám cũng trôi qua, cả Thiên Vũ, Nhất Anh, Thiên Minh đều không ngủ được. Thức trắng cả một đêm, người thì đôi mắt sưng vì khóc, người thì gương mặt thiếu ngủ, người thì ánh mắt xa xăm nhìn mọi thứ vô hồn như không tồn tại...

-Bin dậy đi anh đưa đến trường – Thiên Minh mở cửa ra, nhìn Thiên Vũ như người mất hồn, cậu hoảng sợ...thật sự rất hoảng sợ

-Bin...em sao thế này...Bin... - Thiên Minh lay người Thiên Vũ thế nào cậu cũng không trả lời, ánh mắt chỉ nhìn về một hướng

-Bin...em muốn anh phải thế nào em mới chịu hả? Bin, em không thương anh hai đúng không?

Thất thểu bước xuống nhà, Thiên Minh gục đầu trên ghế sofa

-Mình phải làm sao bây giờ? Kỳ thi sắp đến nó cứ như thế này thì tương lai nó sẽ như thế nào đây chứ?

Chuông điện thoại Thiên Minh vang lên, là của Nhất Anh, không muốn nghe nhưng tay thì nhấn nút trả lời

-Thiên Minh, Bin đã đi học chưa?

-Thiên Minh có nghe tớ nói không?

-Uhm, tớ nghe

-Bin đi học chưa? Gần đến kỳ thi rồi

-Cậu im đi, chẳng phải vì cậu mà nó ra như thế hả? Bây giờ nó còn ngồi lì trong phòng kia, hỏi không trả lời, không ăn uống gì cả...cậu vừa lòng chưa?

Thiên Minh tắt máy, ôm đầu khốn khổ

-Sao...Bin không ăn uống gì sao? Như thế làm sao được kia chứ, Bin vừa mới hết bệnh mà giờ...không...không thể được...

Nhất Anh ra xe, chạy đến nhà Thiên Minh

-Bin đâu? Cho tớ gặp Bin đi

-Cậu đến đây làm gì? Tớ không muốn cậu gặp nó nữa, cậu về đi

-Bin...nghe anh gọi không? Anh đây Bin ơi, em mau ra đây đi – Nhất Anh hét lớn

-Cậu nghĩ cậu đang làm cái quái gì thế hả? Mau rút khỏi đây – Thiên Vũ đẩy Nhất Anh ra ngoài

-Anh hai...mau mở cửa cho em...anh hai... - Thiên Vũ trên lầu nhìn xuống

-Em dừng ngay cái suy nghĩ đó đi, còn cậu mau rút khỏi đây

Rầm, cánh cửa đóng chặt lại, Thiên Minh dựa vào cánh cửa, cậu đau lòng quá, đau vì đứa em mà cậu hết mực yêu thương, đau vì người bạn cậu rất quý...giờ thì sao? Cậu mong sao đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ thật kinh khủng, cậu mong sao nhanh chóng tỉnh lại để không phải sống trong một cảnh tượng đáng sợ như thế...

-Minh mau mở cửa cho tớ...Minh...Minh... - Nhất Anh kêu gào bên ngoài, còn trên lầu Thiên Vũ nhìn Nhất Anh một cách đau đớn

-Nhất Anh, Bin đến ngay với Nhất Anh đây

-Không, Bin dừng...em dừng lại ngay...dừng lại

-Em đến với anh đây, đợi em nhé!

-Bin...em không được như thế, mau vào trong...nguy hiểm lắm...Bin!!! – Nhất Anh hét lớn, Thiên Minh mở cửa chạy ra

-Bin...em đang làm gì thế hả? Mau đi vào trong

-Không...anh không mở cửa cho em thì em sẽ nhảy xuống

-Được...được rồi anh sẽ mở cửa, em mau vào trong đi

Thiên Vũ, Nhất Anh mỉm cười, Thiên Minh chạy lên mở cửa cho em mình. Cánh cửa mở ra, Thiên Vũ chạy ra ngoài

-Bin, mau đứng lại – Thiên Minh

-Nhất Anh chúng ta đi nào?

-Bin...không được – Nhất Anh bỏ tay ra khỏi tay Thiên Vũ

-Tại sao không? Chúng ta yêu nhau kia mà

-Bin...

-Thôi được rồi...bây giờ anh trả lời em đi. Anh có yêu em không?

-Anh...

-Anh trả lời em đi, nhìn thẳng vào em mà trả lời

-Anh...anh sẽ trả lời em sau khi em hoàn thành tốt kỳ thi này, được không? – Nhất Anh nhẹ nhàng

-Ngay bây giờ không được sao?

-Không, anh muốn sao khi em thi xong, có được không? – Ánh mắt đầy triều mến nhìn Thiên Vũ, Thiên Vũ không thể nào từ chối

-Được, em đợi anh

Thiên Minh đằng sau cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều, nhớ lại lúc này Thiên Vũ vừa vào trong

-Cậu hãy để tớ bên cạnh Bin đến khi Bin thi xong tớ sẽ không xuất hiện trước mặt Bin nữa, hãy tin tớ được không?

-Cậu...

-Chỉ hai tuần nữa thôi

-Được tớ tin cậu

Thiên Vũ quay lại nhìn anh của mình

-Anh hai em muốn về nhà Nhất Anh

-Thiên Minh – Nhất Anh gọi

-Thôi được rồi nhưng bây giờ em lo mà ôn thi còn chuyện khác hãy để sau thi rồi nói

-Dạ, cảm ơn anh hai – Thiên Vũ vui mừng nhìn Nhất Anh, Nhất Anh cũng nở một nụ cười nhưng trong lòng đau đến nghẹn đắng

Hôm nay Thiên Vũ lại không đến trường, Tuyết Lam lo lắng đi về lại ghé sang nhà của Nhất Anh

-Anh Nhất Anh, Thiên Vũ sao rồi sao hôm nay Thiên Vũ không đến trường

-Ah Bin nó hơi mệt, em vào nhà chơi

Mở cổng cho Tuyết Lam vào nhà. Thiên Vũ đang ngồi trên ghế sofa xem TV một cách thoải mái

-Vũ, Vũ khoẻ chưa sao lại ngồi ở đây – Thiên Vũ giật mình nhìn sang Tuyết Lam

-Lam mới qua ah, tại lúc sáng Vũ còn hơi mệt nên không đến lớp mai Vũ sẽ đi mà hihi – Thiên Vũ gỡ đầu

-Lam có đem tập cho Vũ mượn nè, mau chép đi mai cô kiểm tra đó

-Uhm cảm ơn Lam nhiều nha

-Hai đứa lên ở đây chơi nha, giờ anh phải qua công ty

-Anh Nhất Anh... - Thiên Vũ sợ anh hiểu lầm

Nhất Anh nở một nụ cười thật tươi rồi đi ra ngoài. Nhất Anh đang cố tình tránh né Thiên Vũ, cố tình tạo khoảng cách với Thiên Vũ, cố tình dành không gian riêng cho họ...biết đâu...biết đâu Thiên Vũ chỉ nhất thời...biết đâu Thiên Vũ sẽ suy nghĩ lại...

28. Chương 28 : Tìm Bình Yên Bên Cạnh Song Thu

Thiên Minh chán nản đi nhà tìm không gian yên tĩnh nơi vùng quê của cậu, nơi cậu đã sinh ra và lớn lên..

-Anh Minh, anh về lúc nào thế? – Song Thu

-Uhm anh mới về thôi, em không đi học sao?

-Dạ em vừa thi xong, chuẩn bị lên Sài Gòn để thi đại học, em không biết có nên ôn giống anh Bin không nữa

-Vậy khi nào em lên, em đã tìm được chỗ ở chưa?

-Dạ chưa, hai ngày nữa em lên đó tìm...em cũng không biết thế nào nữa haiz....đang lo đây – Song Thu ngồi kể bên Thiên Minh, thở dài

-Vậy lên ở cùng với anh nè...nhà anh cũng rộng mà

-Dạ hihi vậy còn gì bằng nữa, để em về xin mẹ - Song Thu định đứng dậy thì Thiên Minh kéo tay Song Thu lại

-Thu...ở đây với anh một lát được không? – Thiên Minh buồn bã

-Anh Minh...anh sao thế? Có chuyện gì sao? Nói em nghe được không?

-Cũng không có chuyện gì...chỉ là...anh có một thằng bạn, em trai nó yêu một người nhưng người đó lại là con trai...em thấy có tức cười không kia chứ...người bạn đó hỏi anh nên làm gì...anh cũng không biết phải trả lời như thế nào nữa...

-Em thấy chuyện này rắc rối lắm đây...nhưng theo em hai người yêu nhau thì nên để họ đến với nhau như vậy họ mới cảm thấy hạnh phúc, nếu như cố gắng chia rẽ họ thì chẳng khác nào chúng ta đang giết chết họ vì họ sẽ sống rất đau khổ

-Em nghĩ thế thật sao? – Thiên Minh ngạc nhiên không ngờ Song Thu lại có ý nghĩ đó, Song Thu thật sự đã lớn rồi

-Uhm em nghĩ như thế. Do một số người còn kỳ thị chuyện này nhưng mà theo em được biết thì một số nước trên thế giới họ đã công nhận tình yêu đồng giới này lâu lắm rồi, mình nên nghĩ thoáng một chút. Họ cũng là con người thì tại sao lại chịu ánh nhìn kỳ thị của xã hội...em tán thành chuyện hai người đó đến với nhau...còn anh thì sao?

-Anh... Anh cảm ơn em nhiều lắm Thu à...

Thiên Minh ôm lấy Song Thu một cách vô tình nhưng lại làm trái tim Thu loạn nhịp, cảm giác gì thế này? Thu thất thần, mắt mở to....Thiên Minh buông Thu ra, lúng túng...

-Anh...anh xin lỗi...anh không cố ý

-Không sao, mình về thôi anh – Thu cười gượng, ánh mắt nhìn Thiên Minh đã khác

Nghe những lời Song Thu nói Thiên Minh như thấy nhẹ nhàng hơn nhiều nhưng cậu vẫn chưa biết phải nên giải quyết chuyện này như thế nào cả.

Đưa Song Thu cùng trở lên Sài Gòn, trong lòng Thiên Minh có một niềm vui nho nhỏ...

-Anh Minh anh cười gì thế?

-Tại em lên đây ở làm anh vui quá thôi

-Anh Minh...trêu em nữa rồi, em ở cùng với anh người yêu anh mà biết chắc em tiu quá hihi

-Người yêu nào? Anh có người yêu bao giờ

-Anh xạo quá, em không tin

-Anh nói thật mà...

Song Thu tủm tỉm cười, tự nhiên trong lòng cảm thấy vui...Thiên Minh nhìn thấy nụ cười đó cũng cười theo, hạnh phúc...phải cậu đang cảm thấy rất hạnh phúc...hạnh phúc chỉ đơn giản thế này thôi sao?

Tin...toon...

-Anh Bin – Thu mở cửa chạy ra khi thấy Thiên Vũ ra mở cổng

-Ừ Thu, anh hai, hai người lên cùng nhau sao?

-Uhm...Thu lên đây ở cùng anh, nó chuẩn bị thi cùng đợt với em đó

-Dạ hihi hai người vào đi

Cả ba cùng vào trong nhà, Thiên Minh nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy Nhất Anh đâu cả

-Nhất Anh không có nhà sao?

-Dạ, anh ấy đi công tác hai ngày nay rồi, hai người đói chưa em đang nấu cơm cũng gần xong rồi

-Để em phụ anh – Song Thu cùng Thiên Vũ vào bếp

-Vậy khi nào cậu ấy về?

-Em không biết, anh ấy nói là khi nào xong việc rồi anh ấy về - Thiên Vũ vọng ra

-Uhm – “Chẳng phải cậu mượn chìa khoá nhà mình sao? Chẳng lẽ Nhất Anh cố tình làm thế? Cậu ấy đang tránh mặt Bin hay sao?” Suy nghĩ ngay lập tức hiện lên trong đầu Thiên Minh

Tin...toon....tiếng chuông vang lên, Thiên Minh ra ngoài mở cổng

-Em chào anh, Thiên Vũ có nhà không anh? – Tuyết Lam

-Em là Lam đúng không? Bin nó trong nhà em vào đi

Tuyết Lam đi vào tay xách hai túi khá to

-Bin, bạn em đến này – Thiên Minh

-Dạ, em ra ngay – Thiên Vũ bước ra phòng khách - Ủa Lam, tìm Vũ có việc gì không?

-Không có việc không tìm Vũ được sao?

-Ồ...không...hihi – Thiên Vũ gãi đầu, sao tự nhiên hỏi một câu đưa mình vào thế bí thế này....

-Anh Bin, xong rồi mình dọn ra nha anh – Song Thu chạy ra phòng khách, nụ cười dừng lại khi thấy Tuyết Lam, Tuyết Lam cũng thế - Đây là.... “Là người anh Bin yêu sao?”

-Ah...đây là Tuyết Lam...bạn anh – Thiên Vũ giới thiệu, Tuyết Lam gật đầu chào – Còn đây là Song Thu là...là....

-Hihi Lam biết rồi, Vũ không cần giới thiệu...đây là người Vũ yêu đúng không?

-Hả/Hả - Song Thu, Thiên Vũ, Thiên Minh nhìn Lam

-Không...không phải đâu – Thiên Vũ, Song Thu cùng nói, nhìn nhau làm Tuyết Lam và Thiên Minh bật cười, làm gì mà họ phải thế...

-Hihi không phải thì thôi, làm gì mà hai người như thế...hihi – Tuyết Lam trêu

-Lam đừng trêu bọn mình nữa, đây là chị dâu tương lai của mình đấy – Thiên Vũ

-Hả/Hả - Giờ đến lượt Thiên Minh và Song Thu

-Hi hi em nói không phải sao mà hai người phải chối, em thấy cả rồi

-Em không nói chuyện với anh Bin nữa đâu

Song Thu chạy vào bếp vì hiện giờ khuôn mặt của nhỏ đang đỏ ửng, Thiên Vũ nháy mắt anh mình ý bảo mau đuổi theo Song Thu, Thiên Minh đi vào để lại hai người họ bên ngoài cười tít mắt

-Vũ thật là...trêu ghẹo kiểu này mai mốt Thu mà trở thành chị dâu của Vũ thật thì... Vũ có mà chết hihi – Tuyết Lam

-Vũ có trêu gì đâu kia chứ...chỉ là nói sự thật...hihi...

Hai người ngồi trong phòng khách trêu ghẹo nhau đủ điều, Tuyết Lam không còn nghĩ gì nhiều bây giờ cố gắng xem Thiên Vũ như một người bạn. Thiên Minh đuổi theo Song Thu vào nhà bếp nhìn thấy nhỏ đang dầy vò những cánh hoa vô tội Thiên Minh mi้ม cười đi lại gần Song Thu

-Bin đáng ghét...dám trêu em hả...Bin đáng ghét...anh Minh cũng thế cả hai đều đáng ghét...

-Thu...cho anh xin tội dùm bọn chúng nhá! – Song Thu giật mình quay về phía sau

-Anh...anh vào đây làm gì?

-Anh vào xin tội dùm bọn chúng hihi

-Anh... - Thu không biết nói gì bây giờ, tự nhiên lại có hành động kỳ cục đến thế

-Thu, em có biết không từ rất lâu rất lâu rồi anh không còn xem em như một người em gái nữa mà...bất cứ nơi nào, làm gì anh đều nghĩ đến em...hình ảnh em luôn ở trong tâm trí anh, cả khi em cười làm anh rất vui, khi em khóc lại làm anh đau...em có biết không anh...anh thật sự đã yêu em rồi Thu à...em đồng ý làm người yêu anh nha! – Thiên Minh nói hết những lời tận đáy lòng làm Song Thu cảm động đến bật khóc

-Em...em đồng ý

-Thật...thật sao...cám ơn em...cám ơn em....anh vui lắm Thu à...anh thật sự rất vui

Thiên Minh nói to làm bên ngoài phòng khách cả hai người ở đó nhìn nhau cười khúc khích, Thiên Minh ôm Song Thu vào lòng, đặt một nụ hôn lên môi nhỏ làm nhỏ bất ngờ đứng im không động đậy. Thiên Minh cùng Song Thu ra ngoài, Song Thu ngại ngùng, mặt đỏ cả lên

-Hai em vào ăn cơm đi, Thu dọn xong cả rồi – Thiên Minh

-Dạ anh hai

-Mọi người ăn đi em phải về rồi, hôm khác em lại đến, Lam có mua ít trái cây nè

- Uhm cám ơn Lam nha, Lam có việc thì về đi hôm khác qua Vũ sẽ trở tài cho Lam thưởng thức, chịu không?

-Uhm hihi thôi Lam về nhe, chào anh Minh, chào Thu nhé!

-Uhm chào em

-Em chào chị

Tuyết Lam ra về, Song Thu, Thiên Minh, Thiên Vũ vào trong ăn cơm chiều...Thiên Vũ nhìn Song Thu đang mắc cỡ cứ ăn mà cười muốn văng cả cơm

-Em Bin ăn đi cười cái gì?

-Cái gì? Gọi ai là em vậy hả nhóc? – Thiên Vũ thôi cười, đến lượt Song Thu cười, còn Thiên Minh nhìn hai người họ lắc đầu biết thế nào bữa cơm này chắc không yên rồi

-Gọi em chứ gọi ai? Hehe

-Chưa làm chị dâu đâu nha nhóc...nên chưa có quyền đó đâu nha nhóc con

-Này anh gọi ai là nhóc thế hả?

-Gọi nhóc chứ gọi ai kaka

-Không cho ăn – Thu chặn đũa ngay đôi đũa của Thiên Vũ

-Ta cứ ăn

Thiên Vũ đưa đũa sang đĩa khác, Thu cứ thế chặn đôi đũa của Thiên Vũ làm thức ăn bay ra bàn, bay xuống sàn...và cuối cùng cả ba đều nhịn đói

-Thôi hai đứa, nhìn xem thành quả của hai đứa kia - Thiên Minh lắc đầu - Cũng may cái chén của mình còn một ít cá

Song Thu, Thiên Vũ nhìn nhau, nhìn cái chén của Thiên Minh mi้ม cười gian xảo, Thiên Minh cảm giác điều gì đó không được tốt cho lắm, nhìn con cá bé trong chén của mình, đưa đũa lên

-Của em

-Của anh

Và thế là con cá bay thẳng xuống nền, Thiên Minh nhìn con cá nhỏ mà tiếc rã “Phải chi mình nhanh một chút” Thiên Vũ và Song Thu tức giận chẳng thèm nhìn nhau

-Tại em đó, hết thức ăn rồi giờ lấy gì ăn

-Tại anh chứ

-Tại em

-Tại anh

-Thôi...Stop... - Thiên Minh đứng dậy hét lớn, cả hai đều im lặng bây giờ mà nói nữa chắc chết – Ra ngoài ăn

Cả ba người đành ra ngoài ăn, Thiên Minh nhìn hai đứa kia lắc đầu

-Đến khi nào hai đứa mới chịu lớn đây chứ?

Đến một nhà hàng khá sang trọng, Thiên Vũ và Song Thu đi nhanh vào trong, ai cũng tranh cái ghế gần cửa nhất, có thể nhìn ra ngoài

-Em đến trước mà

-Anh trước, em sang bên anh Minh kìa

-Thu sang đây ngồi với anh nè – Thiên Minh gọi vì không muốn ai đứa này gây sự chú ý còn Thu thì vừa tức Thiên Vũ vừa ngại ngừng nhìn Thiên Minh

-Haha có người mắc cỡ kìa anh hai

-Bin... - Thiên Minh nhắc

-Hehe em biết rồi...

Cả ba ngồi ăn ngon lành không tranh nhau nữa vì đây là nhà hàng không phải ở nhà vả lại cũng đói rồi tranh nữa có mà nhịn....

29. Chương 29 : Niềm Vui Bất Ngờ

Ăn xong Thiên Minh đưa Thiên Vũ và Song Thu về nhà của mình

-Bin phụ anh mang đồ của Thu vào

-Đồ gì mà lỉnh kỉnh thế nặng quá

-Có chút xíu mà than với thử...trai tráng gì mà...thấy anh Minh không? – Song Thu

-Xì...biết rồi...anh Minh là nhất nhất mà – Thiên Vũ trêu, ôm cái ba lô nặng trĩu chạy vào trong, phía sau là Song Thu đang đuổi theo

-Anh Bin dám trêu em hả? Đứng lại

Ầm...Thiên Vũ ngã ra sàn, Song Thu cười ha ha

-Cái gì thế này...ui da cái chân của tôi – Thiên Vũ ôm chân la ó, Thiên Minh bật đèn lên

-Đáng đời haha – Song Thu nhìn xem cái gì làm chân Thiên Vũ ra như thế, hoảng hốt – Anh...Nhất Anh...

Thiên Vũ nghe tên Nhất Anh nhìn lại, Thiên Minh cũng thế, run sợ không kém, trước mặt Thiên Vũ bây giờ là Nhất Anh sao? Mới 3 ngày không gặp mà anh gầy gò, xanh xao, hốc hác đi nhiều, anh đang nằm đó với đôi mắt sưng tấy, khóe miệng còn vướn ít máu...không còn biết gì nữa cả, Thiên Vũ hét lên, chạy đến ôm Nhất Anh

-Nhất Anh, anh sao thế này, mau mở mắt ra nhìn em đi, em là Bin đây, Nhất Anh – Thiên Vũ òa khóc như một đứa trẻ, ôm Nhất Anh chặt trong lòng

-Mau đưa cậu ấy đến bệnh viện ngay – Thiên Minh chạy ra xe mở cửa cho Thiên Vũ đưa Nhất Anh vào, chiếc xe đi nhanh đến bệnh viện

Tại bệnh viện, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra

-Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi ạ - Thiên Vũ gấp gáp, Thiên Minh, Song Thu lo lắng chờ câu trả lời của bác sĩ

-Cậu ấy do không ăn uống mấy ngày, không ăn uống kèm theo đó là tinh thần u uất, sợ hãi nên đã dẫn đến xuất huyết dạ dày....bây giờ cậu ấy tạm thời đã qua cơn nguy kịch, mọi người nên tránh những kích động cho cậu ấy, cậu ấy cần nghỉ ngơi nhiều

-Dạ, cảm ơn bác sĩ, bây giờ chúng tôi có thể vào thăm cậu ấy được chưa ạ - Thiên Minh

-Chưa được đâu, cậu ấy còn rất yếu...mọi người hãy để cậu ấy nghỉ ngơi. Tôi phải đi bây giờ, chào mọi người. Gật đầu chào bác sĩ, Thiên Minh kéo tay Thiên Vũ ra về nhưng ánh mắt cậu vẫn hướng vào phòng bệnh

-Bin về thôi mai hãy vào thăm Nhất Anh

-Anh Bin, anh Minh nói phải đó

-Hai người về đi, em muốn ở lại đây - Thiên Vũ ôm đầu đau khổ, Song Thu nhìn Thiên Vũ, nhìn Thiên Minh nghi ngờ

-Bây giờ em ở đây cũng không làm gì được cả, nghe anh ngày mai hãy đến thăm Nhất Anh

-Anh Bin mình về thôi

Cuối cùng Thiên Vũ cũng chịu theo Thiên Minh về nhà, trên đường về Thiên Vũ thắc mắc

-Tại sao Nhất Anh lại ở nhà anh? - Hỏi một cách lạnh lùng

-3 ngày trước anh về nhà thì nó gọi mượn chìa khóa nhà, anh cũng không biết nó định làm gì...

-Có thật anh không biết không?

-Bin...em muốn nói gì đây? - Thiên Minh tức giận

-Dạ không....em chỉ hỏi thế

-Kìa hai anh làm sao thế? Có chuyện gì đâu em đúng không? - Song Thu

-Không có chuyện gì đâu, em đừng nghĩ nhiều quá - Thiên Minh

Cả ba im lặng đến khi về đến nhà, Thiên Vũ bước nhanh về phòng, Thiên Minh giúp Song Thu mang đồ lên phòng, chuẩn bị về phòng thì Thu gọi

-Anh Minh, người đó anh nói với em...có phải là...

-Uhm...em nói đúng...anh thật sự không biết phải nên làm thế nào...anh thật sự rất mệt mỏi, Thu à - Thiên Minh ngồi xuống chiếc ghế trong phòng, nói chuyện với Thu mà ánh mắt cứ nhìn về một hướng vô hồn

-Em hiểu cảm giác của anh...em không giúp gì được cho anh cả... - Thu đặt tay lên vai Thiên Minh, Thiên Minh đứng dậy ôm lấy Thu, cậu oà khóc

-Anh thương Bin, anh cũng muốn nó được hạnh phúc nhưng mà anh phải nói chuyện với ba mẹ làm sao đây? Rồi xã hội này sẽ lên án nó như thế nào đây? Nghĩ tới anh rất sợ...Thu...anh rất sợ...

Thu ôm Thiên Minh an ủi, lần đầu tiên nhỏ thấy Thiên Minh như thế, nhỏ cũng không kiềm được nước mắt của mình

-Hãy để mọi chuyện tự nhiên đi anh, đừng nghĩ nhiều làm gì, có bên cạnh Nhất Anh thì anh Bin mới thật sự hạnh phúc em tin hai bác cũng sẽ đồng ý thôi, còn cái xã hội này chín người mười ý mình không thể nào sống mà cứ nghe theo họ được...mình không làm gì sai cả...yêu một người không phải là cái tội anh à. Cả em và anh đều mong muốn anh Bin được hạnh phúc vì vậy đừng ngăn cản anh ấy làm gì...cứ để mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên...em tin hai bác sẽ chấp nhận thôi!

-Thu... - Thiên Minh nhìn Thu, một nụ cười hiện ra - Cảm ơn em, cảm ơn em đã luôn bên cạnh

-Anh khờ quá, cảm ơn gì chứ...thôi tối rồi anh về phòng nghỉ đi, mai còn vào thăm anh Nhất Anh nữa

-Uhm chúc em ngủ ngon – Thiên Minh hôn lên trán Song Thu, nhỏ mi้ม cười

-Chúc anh ngủ ngon

7h sáng tại bệnh viện

-Bin đợi anh với – Thiên Minh và Song Thu đuổi theo phía sau

-Anh hai nhanh đi, hai người đi chậm quá – Thật ra họ đã đi rất nhanh do Thiên Vũ không đi mà chạy thôi
– Em đi trước đây, hai người vào sau nhé!

-Cái thằng này

-Hihi anh hai hết thời rồi – Song Thu

-Chắc là vậy...anh phải bắt đền thằng Nhất Anh mới được....

Song Thu lắc đầu...lại ghen tị đây mà...

Cánh cửa phòng Nhất Anh mở ra, Thiên Vũ đi lại ngồi bên giường nắm lấy đôi bàn tay ấy, đôi bàn tay đã vì cậu mà chảy máu...khoé mắt cay cay....Thiên Vũ thổn thức...

-Nhất Anh, mau mở mắt ra nhìn Bin đi, Bin đang bên cạnh Nhất Anh đây, mau mở mắt ra nhìn Bin đi....Tại sao Nhất Anh lại tự hành hạ bản thân mình như thế chứ? Nhất Anh có biết là Bin đau lòng lắm không hả? Mau mở mắt ra nếu không Bin sẽ phạt đấy...phạt nặng đấy...Nhất Anh...

Thiên Minh và Song Thu vừa vào đủ để nghe tất cả những gì Thiên Vũ nói, khoé mắt họ cay cay, Thiên Minh đi lại vỗ vai em mình

-Cậu ấy sẽ nhanh tỉnh lại thôi! Em mau đến trường đi, không được nghỉ học nữa

-Anh hai

-Không nghe anh nói sao

-Nhưng mà em muốn ở lại với Nhất Anh

-Anh Bin nghe anh Minh đi, anh không muốn làm anh Nhất Anh buồn chứ

-Anh...

-Bin mau đến trường đi có anh với Thu ở đây rồi

-Dạ...em nhờ anh chăm sóc Nhất Anh giúp em

-Uhm...em đi đi

Nhìn Nhất Anh thêm lần nữa, hôn lên trán Nhất Anh, Thiên Vũ đi đến trường

-Vũ bệnh sao? – Tuyết Lam sờ tay lên trán Thiên Vũ

-Cám ơn Lam, Vũ không sao - Nói nhưng không nhìn Lam, gương mặt buồn bã

-Vũ có chuyện gì sao?

-Không – Thiên Vũ không muốn trả lời, Tuyết Lam cũng thôi không hỏi nữa

-Lam, Vũ bị sao vậy – Lệ Quyên, Thanh Tuấn

-Lam không biết

-Lam mà không biết nữa thì tụi này bó tay – Thanh Tuấn

-Ông nhiều chuyện quá mau về bàn đi, cô vô kia – Lệ Quyên đẩy Thanh Tuấn về bàn, Thanh Tuấn thì âm ỉc nhưng chẳng làm được gì

Thiên Minh, Song Thu ngồi đó nhìn Nhất Anh, Nhất Anh cự mình...mở mắt ra...

-Cậu/ Anh tỉnh rồi sao? – Thiên Minh, Song Thu mừng rỡ

-Sao mọi người lại ở đây? – Nhìn xung quanh căn phòng lạ - Đây là đâu thế?

-Đây là bệnh viện, cậu không nhớ gì sao?

-Không...tớ chỉ nhớ là tớ định đi làm nhưng cảm giác đau...rồi tớ nôn ra máu...tớ chẳng nhớ gì nữa cả

-Cậu bị xuất huyết dạ dày, bọn tớ đã đưa cậu vào đây ngày hôm qua. Sao cậu không chịu ăn uống gì thế hả? Bộ muốn chết sao?

-Anh Minh

-Tớ...

-Cậu nghĩ làm như thế sẽ tốt cho cả hai hay sao chứ? Cậu đi rồi Bin nó sẽ thế nào? Cậu muốn để nó sống một mình như thế à?

-Minh...ý cậu là...

-Phải...tớ không muốn Bin nó phải đau khổ cả cậu nữa nhưng mà chuyện này trước mắt không thể cho gia đình tớ biết được, để tớ tìm cách...

-Cám ơn cậu... - Nhất Anh vui mừng, ngồi dậy nhưng chưa được

-Cậu cứ nằm đó đi, tớ không muốn cậu có chuyện gì rồi Bin nó lại ghét tớ

Nhất Anh, Song Thu nhìn Thiên Minh mỉm cười, tuy bề ngoài Thiên Minh nói chuyện cứng nhắc nhưng trong lòng đã chấp nhận...chấp nhận một tình yêu đầy ngang trái của đứa em trai và cậu bạn thân của mình.

Thiên Vũ ra về không đợi Lam mà chạy nhanh đến bệnh viện, chạy thẳng lên phòng Nhất Anh, mở cửa bước vào

-Bin...Nhất Anh cậu ấy.... - Thiên Vũ nhìn Thiên Minh, nhìn Song Thu, nhìn cái khăn trắng trùm kín Nhất Anh...đôi môi lắp bắp, ngã khuỵ tại chỗ....

-Anh Nhất Anh sao rồi? Tại sao lại....

-Bin à, Nhất Anh...nó...

-Không...không thể nào chẳng phải bác sĩ đã bảo anh ấy sẽ tỉnh lại sao? Chẳng phải lúc sáng em vào đây anh ấy còn rất tốt sao? Sao bây giờ lại...Nhất Anh mau tỉnh lại...mau tỉnh lại em không cho anh ra đi dễ dàng như thế đâu...Tại sao lại vậy chứ? Lúc nào anh cũng muốn một mình chịu đựng tất cả, lúc trước cũng thế bây giờ cũng thế...Anh có biết vì muốn tặng anh cái máy chơi game mà em đã phải đứng dầm mưa để rồi bị sốt cả mấy ngày liền không hả? Anh có biết khi ở nhà Tuyết Lam về không thấy anh đâu em muốn phát điên lên không? Em tìm anh ngoài công viên...khi nghe có người chết đuối anh biết em lo sợ đến nhường nào không? Rồi khi biết người đó không phải là anh lại nhận được cuộc gọi của anh, anh biết em vui như thế nào không? Em đã phải dầm mưa chạy thật nhanh về nhà chỉ mong nhìn thấy anh được bình an thôi anh có biết không? Tại sao anh lại bỏ em mà đi như thế chứ...anh thật sự quá ít kỷ mà...anh mau tỉnh lại cho em...mau tỉnh lại – Thiên Vũ oà khóc, gào thét, giật mạnh hai bả vai của Nhất Anh

-Bin...làm anh đau đấy – Nhất Anh mở tấm khăn trắng trùm trên đầu xuống, gương mặt nhăn nhó nhưng ướt đẫm nước mắt

-Anh...còn sống? – Thiên Vũ bất ngờ, vui mừng ôm lấy Nhất Anh, sức nhớ lại, quay sang hai người đang cười khúc khích phía sau lưng mình – Anh hai, Song Thu...hai người quậy em???

-Haha đau bụng chết đi mất – Song Thu

-Haha...anh chỉ muốn xem phản ứng của em như thế nào thôi...không ngờ...ngoài sự tưởng tượng của anh...

-Anh hai...anh nói vậy là...

-Uhm anh không ngăn cản hai người nhưng tạm thời đừng nói với ba mẹ

-Dạ...em cảm ơn anh hai – Thiên Vũ vui mừng, nhìn sang Nhất Anh, gương mặt nham nhở - Hai người kia thì Bin có thể tha, còn Nhất Anh thì...hehe...

-Này...anh đang là người bệnh đấy nhé! – Nhất Anh ôm lấy cái khăn lúc nãy phòng vệ

-Cắm từ nay xưng anh, phải gọi bằng tên không thì gọi ox

-HẢ?

-Cắm cái

-HẢ?

-Còn hả nữa hả? Gọi một tiếng ox đi rồi ox tha cho – Thiên Vũ cười nham nhở

-HẢ? Anh chưa trả lời em mà...ox bx gì kia chứ

-Vậy bây giờ trả lời đi? Nhất Anh có yêu Bin không?

-Không! – Nhất Anh chu môi, Thiên Vũ tái mặt - Ồ...thì yêu đó – Nhất Anh lấy khăn che đi cái gương mặt thẹn thùng của mình, Thiên Minh, Song Thu mỉm cười, Thiên Vũ không có biểu hiện gì cả đang chờ cơ hội trả thù...

-Thôi bọn anh về trước đây – Thiên Minh và Song Thu mỉm cười ra về không muốn phá vỡ không gian riêng của họ

-Dạ, hai người về trước đi lát nữa em đưa Nhất Anh về

Đợi hai người kia ra khỏi phòng, Thiên Vũ cười nham nhở tiến lại gần hơn Nhất Anh

-Bin, em đứng lại...

-Bin?

-Vũ đứng lại

-Vũ?

-Chẳng phải lúc nãy em bảo gọi bằng tên sao?

-Do có người khác còn lúc chỉ có hai người phải gọi ox biết chưa? – Thiên Vũ véo má Nhất Anh

-Ah...Ờ...ox

Nhất Anh nói giọng nhỏ xíu, gương mặt thẹn thùng ửng đỏ, tiếp tục lấy cái khăn trắng trùng kín đầu. Thiên Vũ lấy cái khăn trắng ra, gương mặt cuối xuống...thấp xuống...Nhất Anh nhắm mắt lại...thình thịch...thình thịch....

-Ui da, sao véo mũi anh....đau chết đi được

Nhất Anh lấy tay xoa xoa cái mũi, Thiên Vũ thì đứng nhìn cười...đáng yêu...Nhất Anh đáng yêu quá...Thiên Vũ định hôn nhưng mặt Nhất Anh hiện giờ trông đáng yêu quá vả lại nhớ lại chuyện lúc nãy nên...trả thù...

-Còn cười được nữa, đau muốn chết – Nhất Anh vờ giận dỗi quay mặt vào trong

-“Vợ” giận ah

-“Vợ”???? – Nhất Anh ngạc nhiên – Gì...gì mà hết ox giờ tới vợ đây...cười hỏi hời nào mà vợ với chả chồng – Nhất Anh nói thể thôi chứ tim cậu đang đập rất mạnh, nụ cười hạnh phúc nở trên môi tiếc là Thiên Vũ không nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của Nhất Anh lúc này...đáng yêu quá đi mất

-Vậy...bây giờ mình động phòng trước rồi đám cưới sau nha “Vợ”

Thiên Vũ lên giường ôm lấy Nhất Anh từ phía sau, Nhất Anh giật mình quay lại, môi chạm môi, mắt trân trân nhìn Thiên Vũ...thình thịch...thình thịch...Thiên Vũ mỉm cười hôn lấy hôn để, hôn cho thoả nỗi nhớ bao ngày, hôn để khẳng định Nhất Anh chính là của Thiên Vũ này không ai có thể lấy đi mất...Nhất Anh cũng đáp trả nụ hôn đầy ấp tình yêu thương dành cho Thiên Vũ. Bàn tay Thiên Vũ lên xuống khắp cơ thể Nhất Anh làm Nhất Anh run rẩy, đẩy Thiên Vũ ra.

-“Vợ” sao thế?

-Đây là bệnh viện...không được...Bin đi xuống đi

-Bin?

-Ờ...ox...hichic...

Thiên Vũ mỉm cười, hôn lên trán Nhất Anh rồi đi xuống thu dọn đồ dùng để đưa Nhất Anh về nhà. Đưa Nhất Anh lên phòng nghỉ, Thiên Vũ hỏi

-Vợ muốn ăn gì chồng nấu

-Gì cũng được, B..ah ox nấu là nhất rồi – Nhất Anh nhăn nhó khi thấy ánh mắt đỏ của Thiên Vũ

-Vậy vợ nằm nghỉ đợi chồng tí nhá! – Véo má Nhất Anh, Thiên Vũ đi xuống bếp

-Có phải là mơ không ta...nếu là mơ mình mong sao có thể ở trong giấc mơ này mãi – Miệch cười Nhất Anh nhắm mắt lại thiếp đi

Một lúc sao Thiên Vũ mang cháo lên phòng Nhất Anh, bên ngoài nghe Nhất Anh la hét, hoảng hốt Thiên Vũ đẩy mạnh cánh cửa

-Không...xin đừng...đừng...

-Nhất Anh...Nhất Anh... - Thiên Vũ gọi lớn, lay người Nhất Anh

-Không!!! – Nhất Anh tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa, khoé mắt đỏ hoe

-Vợ mơ thấy gì thế?

-Bin – Nhất Anh ôm Thiên Vũ, thúc thích, run sợ, Thiên Vũ ôm Nhất Anh vỗ về

-Thôi nào...có chuyện gì thế vợ?

-Nhất Anh mơ thấy người ta không ình bên cạnh nhau, người ta bắt Bin phải xa Nhất Anh...Nhất Anh sợ...

-Không đâu...không bao giờ có chuyện đó đâu...vợ tin chồng chứ? – Thiên Vũ nhìn vào đôi mắt Nhất Anh mà nói, Nhất Anh gật đầu... – Vợ ăn miếng cháo rồi uống thuốc

Thiên Vũ đút cháo cho Nhất Anh, Nhất Anh mỉm cười, ăn một cách ngon miệng...hạnh phúc...đơn giản thế thôi.... Ăn xong cháo, Thiên Vũ lấy nước, lấy thuốc cho Nhất Anh uống, sau đó đi lại giường nằm cạnh Nhất Anh

-Sao...B...ah ox không về phòng đi

-Hôm nay chồng ngủ cùng vợ nhé!

-Không được...mau về phòng đi...sắp thi rồi mau về mà lo ôn bài đi

-Nhưng mà....

-Không nhưng gì cả...thi không xong là không vợ chồng gì cả... - Nhất Anh nghiêm túc

-Thôi...thôi được rồi, chồng về đây, vợ ngủ sớm nhé!

-Uhm...ox rán thi đi vợ thương

Nhất Anh nói xong gương mặt đỏ ửng vì câu nói ngây ngô của mình, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh đáng yêu quá đi mất, hôn lên môi Nhất Anh một cái rồi về phòng, Nhất Anh mỉm cười nằm xuống vẫn còn nụ cười trên môi.

30. Chương 30 : Hạnh Phúc Đơn Giản Thế Sao?

Vươn mình tỉnh giấc, Nhất Anh nghĩ đến chuyện của ngày hôm qua, lấy tay véo má một cái thật mạnh

-Á...hihi không phải mơ

-Vợ...có chuyện gì thế? – Thiên Vũ nghe tiếng la vội chạy vào

-Không...có gì....

-Vợ ăn cháo nè rồi uống thuốc

-Uhm – Nhất Anh mỉm cười, được Thiên Vũ đút cháo cho ăn, được Thiên Vũ yêu, được Thiên Vũ bên cạnh còn gì hạnh phúc cho bằng

-Vợ cười gì thế?

-Cười...vì ox khó ưa quá hihi

-Cái gì? Bảo ai khó ưa đấy

-Đáng ghét...biết người ta trông thấy vậy mà còn dám hôn Lam nữa...đồ đáng ghét...no rồi không ăn nữa – Nhất Anh nằm xuống, quay mặt vào trong vờn hờn dỗi

-Tại...tại... - Thiên Vũ gỡ đầu, lúc đó Thiên Vũ cũng khó xử lắm – Chồng xin lỗi mà...đừng giận nữa...xin lỗi vợ mà – Thiên Vũ bỏ tô cháo lên bàn, tay khiêu nhẹ Nhất Anh

-..... Nhất Anh im lặng không trả lời

-Vợ giận thiệt sao? Xin lỗi mà

Nhất Anh vẫn không nói gì nhưng trong lòng đang rất vui, cười không thành tiếng đến nỗi khuôn mặt đỏ ửng...Thiên Vũ thấy kỳ lạ liền nhảy lên giường đối mặt với Nhất Anh, Nhất Anh nở một nụ cười thật tươi

-À...hoá ra nãy giờ đang trêu chồng đấy...cho chưa nè.... – Thiên Vũ cù lét Nhất Anh

-Haha...không giận...nhột chết đi được haha

-Còn dám nữa hết

-Còn...haha...

-Còn này....

Nhất Anh thì đẩy Thiên Vũ ra còn Thiên Vũ thì lấn tới...vô tình cả thân người Thiên Vũ đè lên thân người của Nhất Anh lúc nào không hay....khi nhận ra thì cả hai nhìn nhau bất động...Thiên Vũ từ từ cúi xuống, đôi mắt Nhất Anh nhắm nghiền lại, đôi môi Thiên Vũ đặt lên đôi môi Nhất Anh một nụ hôn nồng nàn đầy ấp tình yêu thương, đôi tay Nhất Anh vòng qua ôm lấy Thiên Vũ, trao hơi ấm yêu thương của mình để sưởi ấm trái tim của Thiên Vũ. Đôi môi Thiên Vũ rời khỏi đôi môi của Nhất Anh, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh mỉm cười

-Chồng yêu vợ!

Nhất Anh mở mắt nhìn Thiên Vũ, nở một nụ cười hạnh phúc. Thiên Vũ vuốt mái tóc của Nhất Anh, đặt lên trán Nhất Anh một nụ hôn, đôi tay Thiên Vũ di chuyển trên cơ thể Nhất Anh, Nhất Anh rùn mình đẩy Thiên Vũ ra, Thiên Vũ bị cụt hứng nhăn nhó nhìn Nhất Anh

-Vợ sao thế?

-Nè...định làm gì thế hả? Mau dậy đi học đi

-Hôm nay chủ nhật mà vợ...mình ngủ tiếp nhá! – Thiên Vũ lại gần, Nhất Anh đẩy ra xa

-Muốn ngủ về phòng mà ngủ... - Nhất Anh ngồi bật dậy

-Vợ ơi là vợ - Thiên Vũ nhăn nhó, gỡ đầu

-Hihi...quà của vợ đâu? – Nhất Anh chìa tay ra trước mặt Thiên Vũ, Thiên Vũ ngơ ngác

-Quà gì?

-Cái máy chơi game

-Bị...hổng rồi – Thiên Vũ giận lấy

-Bị hỏng cũng đưa đây...quà của người ta mà...đưa đây – Nhất Anh kéo kéo vai áo của Thiên Vũ, Thiên Vũ cười gian

-Thường cho chồng cái gì đi rồi chồng đưa

-Thường....thường gì chứ?

-Thì... - Thiên Vũ nhanh như cắt ôm lấy Nhất Anh nằm xuống giường

-Không được...mau về phòng đi – Nhất Anh bật dậy, đẩy Thiên Vũ ra

-Vợ....

-Đã bảo không là không – Nhất Anh nghiêm túc

-Uhm...chồng không thể nữa...đừng giận nha vợ

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của Thiên Vũ, Nhất Anh hôn chụt một cái vào má Thiên Vũ rồi đẩy Thiên Vũ ra ngoài phòng, đóng cửa phòng lại Nhất Anh mỉm cười.

Thiên Vũ ủ rũ đi xuống bếp nấu bữa trưa. Làm mấy món Nhất Anh thích, Nhất Anh đi xuống nép vào cánh cửa nhìn Thiên Vũ đang lấy huây trong bếp mỉm cười, tiến đến ôm Thiên Vũ từ phía sau

-Vợ sao thế? Không nằm nghỉ cho khoẻ xuống đây làm gì? – Thiên Vũ nắm lấy bàn tay Nhất Anh nói

-Nhất Anh đang mơ đúng không?

Thiên Vũ gỡ bàn tay Nhất Anh ra, xoay người đối diện với Nhất Anh

-Nhất Anh ngốc quá....đây không phải mơ mà là thật

Thiên Vũ ôm lấy Nhất Anh, đặt lên môi Nhất Anh một nụ hôn, Nhất Anh cũng đáp trả nụ hôn ấy. Buông Nhất Anh ra, Thiên Vũ chạy lên phòng lấy cái máy chơi game đi xuống đưa cho Nhất Anh

-Nó bị hỏng rồi, để Bin mua cho Nhất Anh cái khác

-Không cần...Nhất Anh chỉ cần nó thôi! – Nhất Anh đón nhận, mỉm cười nhìn Thiên Vũ

31. Chương 31 : “nóng” Hơn Bao Giờ Hết

Kỳ thi đại học cuối cùng đã đến, hôm nay Nhất Anh cùng Thiên Vũ đến trường thi. Thiên Vũ vào trong phòng thi còn Nhất Anh đợi bên ngoài cũng hồi hộp không kém. Giờ thi kết thúc, Thiên Vũ vui vẻ bước ra ngoài

-Vũ thi được không? Tuyết Lam, Lệ Quyên, Thanh Tuấn đi đến

-Uhm cũng tạm hihi, còn mọi người

-Cũng thế

-Đi ăn gì không Vũ – Lệ Quyên

-Mình phải về trước hẹn mọi người khi khác nha, Nhất Anh đang đợi mình – Nói rồi Thiên Vũ chạy nhanh ra cổng để lại nhiều câu hỏi cho ba người còn lại

Người đi ra ngoài đông như kiến lẫn vào đó là phụ huynh đưa đón con mình, đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm Nhất Anh...kia rồi gương mặt quen thuộc kia đang vẫy tay cười với cậu, Thiên Vũ chạy đến...

-Đợi ox lâu không?

-Bin, ở đây đông người đấy

-Bin nữa...

-Ờ ox được chưa – Nhất Anh nói nhỏ xú sợ người khác nghe thấy – Bin thi được không?

-Hihi không được cũng phải được nếu không mất vợ sao – Thiên Vũ véo má Nhất Anh

-Bin...người ta nhìn kìa – Nhất Anh đẩy tay Thiên Vũ ra, ngại ngần

-Kệ người ta, người ta nhìn người ta thêm hihi

-Đáng ghét

Nhất Anh không nói nữa...rõ khổ...ngồi phía sau cho Thiên Vũ chở về nhà, hai tay để hờ hai bên...Thiên Vũ kéo tay Nhất Anh ôm vào eo của mình làm Nhất Anh ngại ngần giật tay ra nhưng Thiên Vũ giữ chặt

-Để thế này chiều ox mới có sức thi tiếp – Thiên Vũ

Nhất Anh mi้ม cười, ôm lấy Thiên Vũ mặc kệ người đi đường nhòm ngó...hạnh phúc nhỏ nhoi thế này cậu phải nắm giữ nó từng phút từng giây. Đến nhà, họ đã thấy Thiên Minh và Song Thu ngoài cổng

-Anh hai, Thu...hai người qua hồi nào? – Thiên Vũ

-Hai đưa Thu đi thi rồi sẵn qua đây xem em thi thế nào rồi

-Dạ tốt hihi, Thu thi sao rồi, đừng nói rớt rồi nha hehe

-Còn lâu nhá! Chị cứng mà rớt ah

-Cái gì? Nhóc nhỏ này gọi ai là cứng hả?

-Haha thôi được rồi hai người này – Thiên Minh, Nhất Anh cùng cười

-Mọi người vào trong nhà đi ở ngoài này nắng – Nhất Anh

Mọi người vào đi vào trong nhà, thả người xuống chiếc ghế sofa

-Bin với mọi người ở đây nghỉ đi, anh vào nấu cơm cho

-Bin...??? – Thiên Vũ nhìn Nhất Anh kéo dài

-Ah...thôi...ở đây đi – Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ngồi xuống, đi nhanh vào bếp, trước mặt Thiên Minh và Song Thu mà Thiên Vũ cứ thế làm Nhất Anh ngại chẳng dám nhìn ai

-Bin, em đang làm Nhất Anh ngại đấy – Thiên Minh

-Có sao đâu chứ, cho Nhất Anh làm quen từ từ mà hihi

-Anh Bin ghê quá, em phải học hỏi anh nhiều ak hihi – Song Thu

-Học hỏi gì ở nó...anh thấy nó toàn ăn hiếp Nhất Anh – Thiên Minh

-Hihi vậy nên em mới cần học hỏi – Song Thu nhìn Thiên Vũ nháy mắt

-Ah...em định sau này cũng giống nó ăn hiếp anh ah...ăn hiếp này...ăn hiếp này – Thiên Minh cù lét Thu làm nhỏ nhột không chịu nổi

-Tha em...hihi...

Thiên Vũ nhìn hai người họ mi้ม cười, đi vào trong bếp với Nhất Anh, ôm Nhất Anh từ phía sau làm Nhất Anh giật mình, Thiên Vũ thả lỏng

-Bin yêu Nhất Anh nhiều lắm...Nhất Anh biết không?

Nhất Anh không nói gì, gạt đầu, mi้ม cười. Thiên Vũ xoay người Nhất Anh lại

-Bin, Nhất Anh đang nấu ăn, Bin ra ngoài đi

-Phải có cái gì mua chuộc chứ... – Thiên Vũ vừa nói vừa chỉ vào môi của mình

-Rồi...được chưa, mau ra ngoài đi – Nhất Anh hôn vội

-Chưa được...phải thế này... – Thiên Vũ ôm lấy Nhất Anh, hôn lên đôi môi Nhất Anh khiến Nhất Anh muốn nghẹt thở Thiên Vũ mới chịu thả Nhất Anh ra – Vợ nấu ăn nha, chồng ra ngoài

Thiên Vũ đi ra ngoài để lại Nhất Anh với khuôn mặt đỏ ửng, hồn phách còn lơ lửng trên mây...hoàn tỉnh, Nhất Anh mỉm cười, quay lại với thức ăn đang nấu đang dở

Buổi chiều nhanh chóng qua đi, môn thi thứ hai cũng hoàn thành một cách xuất sắc, Thiên Vũ vui vẻ cùng Nhất Anh trở về nhà

-Bin lên phòng nghỉ tí đi, chắc là mệt lắm phải không, còn ngày mai nữa thôi cố gắng nha!

-Gọi ox không được hay sao? Vợ ngại đúng không?

-Ồ...không phải...thôi ox lên phòng nghỉ đi – Nhất Anh đẩy Thiên Vũ lên phòng, không phải ngại mà là do Nhất Anh chưa quen thôi

Nấu nướng xong cơm chiều, cả hai cùng ăn một cách vui vẻ, ăn xong, Nhất Anh hôn lên má Thiên Vũ một cái rõ kêu, Nhất Anh đẩy Thiên Vũ vào phòng ôn bài

-Ox ôn bài đi...cắm cái!!!

Nhất Anh không cho Thiên Vũ kịp nói gì đóng cửa phòng chạy xuống bếp dọn dẹp bàn ăn. Từ ngày có mặt Thiên Vũ trong căn nhà này Nhất Anh thường xuyên ăn cơm ở nhà và bây giờ còn tự mình vào bếp nấu những món ăn ngon cùng Thiên Vũ thưởng thức...nhìn hai người họ cứ như đôi vợ chồng son thật hạnh phúc....Thiên Vũ vào phòng miệng nở một nụ cười thật tươi, ngồi vào bàn bắt đầu ôn lại những kiến thức cũ

Nhất Anh đang dọn dẹp trong bếp, chuông điện thoại vang lên

-Alo...anh nghe nè Tuyết Nga

-Anh lúc này khỏe không, lâu quá không gặp anh

-Uhm cảm ơn em, anh khỏe, em cũng thế chứ?

-Dạ, vâng. Hôm nào rảnh rồi bọn mình gặp nhau nhá

-Uhm hihi hôm nào em rảnh cứ gọi cho anh

-Dạ, vậy chiều mai anh có rảnh không?

-“Chiều mai mình định tổ chức tiệc mừng Bin thi xong...” Ah chiều mai anh có việc chiều mốt nhé!

-Dạ, hihi vậy nhé anh, chiều mốt mình gặp nhau. Em phải vào trực rồi, chào anh nhé!

-Uhm chào em

Thiên Vũ vừa bước xuống lầu vô tình nghe được cuộc trò chuyện của Nhất Anh với Tuyết Nga, gương mặt hằm hằm đi về phòng.

Ngồi trước bàn học này giờ, ôm cuốn sách trong tay mà tâm trí không thể nào tập trung được, bỏ quyển sách xuống, đi qua phòng Nhất Anh, mở cửa một cách thô bạo, Nhất Anh đang trong phòng tắm bước ra vẫn là thói quen cũ, vẫn là cái khăn hôm ấy....đôi môi lấp lấp, gương mặt đỏ ửng bất ngờ khi nhìn thấy Thiên Vũ còn Thiên Vũ trân trân nhìn Nhất Anh, làn da trắng, dáng vẻ thẹn thùng làm Thiên Vũ quên đi điều mình muốn hỏi...đứng đó trân trân nhìn Nhất Anh...

-O...Ox qua đây làm gì....về...về phòng ôn bài đi – Nhất Anh quay sang nhà tắm định bước vào nhưng Thiên Vũ nhanh hơn chạy lại giữa chập cánh cửa

-B...Bin...định làm gì?

-.....

-Mau tránh ra...không đùa đâu nhá!

Thiên Vũ mỉm cười tiến lại gần, Nhất Anh thì thực lùi về phía sau, người tiến người lùi... Thật ra Thiên Vũ nhìn thấy bộ dạng của Nhất Anh hiện giờ rất đáng yêu cậu chỉ muốn trêu Nhất Anh, Nhất Anh lùi đến chiếc giường hết đường lùi, Thiên Vũ càng tiến sát Nhất Anh hơn. Nhất Anh nhìn thấy ánh mắt đầy dục vọng của Thiên Vũ hoảng sợ...tay cố với lấy chiếc chăn nhưng không được còn ngã nhào ra giường...có khổ không kia chứ...Thiên Vũ từ từ tiến sát vào Nhất Anh, đè lên người Nhất Anh, Nhất Anh cố đẩy ra nhưng

không thể được....Thiên Vũ giữa chặt hai tay của Nhất Anh môi cậu tìm đến đôi môi của Nhất Anh. Ban đầu Nhất Anh chống cự nhưng càng về sau cậu không thể nào chống cự nổi nụ hôn mãnh liệt của Thiên Vũ dành cho cậu, đôi mắt khẽ nhắm nghiền lại, Nhất Anh đáp trả nụ hôn mãnh liệt đó. Hành động của Thiên Vũ bây giờ không còn là trêu Nhất Anh nữa mà...mà ...Tay Thiên Vũ không chịu ở yên một chỗ mà táy máy khắp người Nhất Anh, Nhất Anh khẽ rên nhẹ làm Thiên Vũ thêm phần kích thích....Thiên Vũ hôn lên môi, hôn lên trán, hôn lên má tóc còn ướt nước của Nhất Anh, hôn xuống cổ, hôn lên bờ ngực trần....Nhất Anh bầu lấy lưng của Thiên Vũ làm Thiên Vũ càng thích thú.... “Ui trời ui tg chóng mặt quá đi mất”

-Nhất Anh – Thiên Vũ gọi nhẹ, Nhất Anh mở mắt ra nhìn Thiên Vũ một cách âu yếm – Cho Bin nhé! – Nhất Anh khẽ gật đầu

Thiên Vũ mỉm cười, lại tiếp tục hôn lên đôi môi của Nhất Anh, hôn lên cổ, hôn lên bờ ngực trần và chẳng mấy chốc hai cơ thể họ đã không còn mảnh vải trên người...cứ thế...cứ thế...từng sát thật trên người Nhất Anh được Thiên Vũ khai thác một cách không thương tiếc....hơi thở càng trở nên gấp gáp hơn....

Buổi chiều nhanh chóng qua đi, môn thi thứ hai cũng hoàn thành một cách xuất sắc, Thiên Vũ vui vẻ cùng Nhất Anh trở về nhà

-Bin lên phòng nghỉ tí đi, chắc là mệt lắm phải không, còn ngày mai nữa thôi cố gắng nha!

-Gọi ox không được hay sao? Vợ ngại đúng không?

-Ồ...không phải...thôi ox lên phòng nghỉ đi – Nhất Anh đẩy Thiên Vũ lên phòng, không phải ngại mà là do Nhất Anh chưa quen thôi

Nấu nướng xong cơm chiều, cả hai cùng ăn một cách vui vẻ, ăn xong, Nhất Anh hôn lên má Thiên Vũ một cái rõ kêu, Nhất Anh đẩy Thiên Vũ vào phòng ôn bài

-Ox ôn bài đi...cắm cái!!!

Nhất Anh không cho Thiên Vũ kịp nói gì đóng cửa phòng chạy xuống bếp dọn dẹp bàn ăn. Từ ngày có mặt Thiên Vũ trong căn nhà này Nhất Anh thường xuyên ăn cơm ở nhà và bây giờ còn tự mình vào bếp nấu những món ăn ngon cùng Thiên Vũ thưởng thức...nhìn hai người họ cứ như đôi vợ chồng son thật hạnh phúc....Thiên Vũ vào phòng miệng nở một nụ cười thật tươi, ngồi vào bàn bắt đầu ôn lại những kiến thức cũ

Nhất Anh đang dọn dẹp trong bếp, chuông điện thoại vang lên

-Alo...anh nghe nè Tuyết Nga

-Anh lúc này khỏe không, lâu quá không gặp anh

-Uhm cảm ơn em, anh khỏe, em cũng thế chứ?

-Dạ, vâng. Hôm nào rảnh rồi bọn mình gặp nhau nhé

-Uhm hihi hôm nào em rảnh cứ gọi cho anh

-Dạ, vậy chiều mai anh có rảnh không?

-“Chiều mai mình định tổ chức tiệc mừng Bin thi xong...” Ah chiều mai anh có việc chiều mốt nhé!

-Dạ, hihi vậy nhé anh, chiều mốt mình gặp nhau. Em phải vào trực rồi, chào anh nhé!

-Uhm chào em

Thiên Vũ vừa bước xuống lầu vô tình nghe được cuộc trò chuyện của Nhất Anh với Tuyết Nga, gương mặt hầm hầm đi về phòng.

Ngồi trước bàn học này giờ, ôm cuốn sách trong tay mà tâm trí không thể nào tập trung được, bỏ quyển sách xuống, đi qua phòng Nhất Anh, mở cửa một cách thô bạo, Nhất Anh đang trong phòng tắm bước ra vẫn là thói quen cũ, vẫn là cái khăn hôm ấy....đôi môi lấp lấp, gương mặt đỏ ửng bất ngờ khi nhìn thấy Thiên Vũ còn Thiên Vũ trân trân nhìn Nhất Anh, làn da trắng, đáng vẻ thẹn thùng làm Thiên Vũ quên đi điều mình muốn hỏi...đứng đó trân trân nhìn Nhất Anh....

-O...Ox qua đây làm gì...về...về phòng ôn bài đi – Nhất Anh quay sang nhà tắm định bước vào nhưng Thiên Vũ nhanh hơn chạy lại giữa chập cánh cửa

-B...Bin...định làm gì?

-.....

-Mau tránh ra...không đùa đâu nhá!

Thiên Vũ mi้ม cười tiến lại gần, Nhất Anh thì thực lùi về phía sau, người tiến người lùi... Thật ra Thiên Vũ nhìn thấy bộ dạng của Nhất Anh hiện giờ rất đáng yêu cậu chỉ muốn trêu Nhất Anh, Nhất Anh lùi đến chiếc giường hết đường lùi, Thiên Vũ càng tiến sát Nhất Anh hơn. Nhất Anh nhìn thấy ánh mắt đầy dục vọng của Thiên Vũ hoảng sợ...tay cố với lấy chiếc chăn nhưng không được còn ngã nhào ra giường...có khổ không kia chứ...Thiên Vũ từ từ tiến sát vào Nhất Anh, đè lên người Nhất Anh, Nhất Anh cố đẩy ra nhưng không thể được....Thiên Vũ giữa chặt hai tay của Nhất Anh môi cậu tìm đến đôi môi của Nhất Anh. Ban đầu Nhất Anh chống cự nhưng càng về sau cậu không thể nào chống cự nổi nụ hôn mãnh liệt của Thiên Vũ dành cho cậu, đôi mắt khẽ nhắm nghiền lại, Nhất Anh đáp trả nụ hôn mãnh liệt đó. Hành động của Thiên Vũ bây giờ không còn là trêu Nhất Anh nữa mà...mà ...Tay Thiên Vũ không chịu ở yên một chỗ mà táy máy khắp người Nhất Anh, Nhất Anh khẽ rên nhẹ làm Thiên Vũ thêm phần kích thích....Thiên Vũ hôn lên môi, hôn lên trán, hôn lên mái tóc còn ướt nước của Nhất Anh, hôn xuống cổ, hôn lên bờ ngực trần....Nhất Anh bấu lấy lưng của Thiên Vũ làm Thiên Vũ càng thích thú.... “Ui trời ui tg chóng mặt quá đi mất”

-Nhất Anh – Thiên Vũ gọi nhẹ, Nhất Anh mở mắt ra nhìn Thiên Vũ một cách âu yếm – Cho Bin nhé! – Nhất Anh khẽ gật đầu

Thiên Vũ mi้ม cười, lại tiếp tục hôn lên đôi môi của Nhất Anh, hôn lên cổ, hôn lên bờ ngực trần và chẳng mấy chốc hai cơ thể họ đã không còn mảnh vải trên người...cứ thế...cứ thế...từng nấc thịt trên người Nhất Anh được Thiên Vũ khai thác một cách không thương tiếc....hơi thở càng trở nên gấp gáp hơn....

32. Chương 32 : Là Những Người Bạn Thật Sự

6h sáng Thiên Vũ mở mắt ra nhìn sang bên cạnh Nhất Anh đang ngủ một cách đáng yêu, hôn lên má Nhất Anh một cái làm Nhất Anh tỉnh dậy

-Bin dậy rồi sao? Máy giờ rồi nhỉ? – Giọng còn ngáy ngủ, đôi mắt chưa mở hết nhìn Thiên Vũ còn Thiên Vũ im lặng vờn giận dỗi, chau mày, hai tay khoanh lại

-Sao thế? – Nhất Anh

-Bin nào ở đây thế? Thằng đó là thằng nào?

-Ồ... “Cái đồ đáng ghét, khó ưa thật mà!!!” – Nhất Anh thầm nghĩ – Dậy mau đi sắp đến giờ thi rồi

-Em nói ai thế? – Thiên Vũ

-Em????? – Nhất Anh ngáy thơ chỉ ngón tay vào mặt mình hỏi

-Đúng anh hỏi em đấy?

-Thì là...ox mau dậy đi trễ bây giờ – Nhất Anh xấu hổ, đứng dậy định vào nhà tắm nhưng...

-Nằm đó...để anh... - Thiên Vũ bế Nhất Anh vào trong, giúp Nhất Anh vệ sinh xong Thiên Vũ bế Nhất Anh lại giường – Từ nay gọi anh xưng em, gọi chồng xưng vợ, cấm cãi, từ nay em đã là vợ của anh, Nhất Anh đã là vợ của Thiên Vũ rồi đấy nhá!

-Nhưng mà lúc có nhiều người thì sao gọi thế được, ngại chết ý...

-Bây giờ chồng cho phép nhưng sau này thì phải gọi như thế, biết không? – Thiên Vũ nói bằng giọng gia trưởng

-Uhm biết rồi, đồ đáng ghét – Nhất Anh nói rất nhỏ nhưng Thiên Vũ nghe được, mi้ม cười ma lanh

-Vợ vừa nói gì thế?

-Nói...nói gì đâu...thôi mau đi ăn sáng rồi đi thi kìa trể giờ bây giờ

-Hôm nay anh tạm tha nhé! Em nằm đây ngủ thêm tí nữa nha, đau lắm phải không? Anh yêu vợ nhiều lắm
- Thiên Vũ hôn lên trán Nhất Anh thỏ thẻ, Nhất Anh thấy hạnh phúc vô cùng

-Em cũng yêu anh!

Thiên Vũ thay quần áo xong bước xuống nhà bếp ộp la hai cái trứng mang lên cho Nhất Anh

-Em ngủ tí nữa dậy ăn tạm cái này nhé, trưa anh về anh nấu cơm cho, em cứ nằm nghỉ nhé

-Em biết rồi, anh phải làm bài tốt đấy

-Uhm... - Thiên Vũ hôn lên má Nhất Anh rồi ra xe đi đến phòng thi

Ngày thi cuối cùng cũng qua nhanh chóng, Thiên Vũ bước ra phòng thi muốn nhanh chóng về gặp Nhất Anh...sao mới xa nhau có mấy tiếng mà Thiên Vũ đã thấy nhớ...

-Thiên Vũ – Tuyết Lam, Lệ Quyên, Thanh Tuấn gọi

-Hey...mọi người làm bài tốt không? – Thiên Vũ đi lại

-Tốt hihi còn Vũ

-Dĩ nhiên

-Trời...gớm quá – Lệ Quyên trề môi

-Hihi thôi bây giờ bọn mình đi ăn nhá – Tuyết Lam

-Uhm hihi đi nha Vũ – Lệ Quyên

-Ồ...mình... - Thiên Vũ không muốn đi nhưng mà hôm qua đã không đi rồi chẳng lẽ hôm nay lại từ chối nữa

-Vũ, sao vậy? Không muốn đi sao? – Tuyết Lam

-Ah không...hay mọi người qua nhà mình nấu ăn cho vui hen – Thiên Vũ gãi đầu vì cái suy nghĩ của mình, Thiên Vũ muốn về với Nhất Anh lại không thể từ chối ba người kia đành vậy...

-Uhm cũng được đó hihi...để Lam gọi chị Nga qua chơi cho vui hen

-Ồ...uhm Lam gọi đi

Cả bọn tấp qua chợ mua nguyên liệu nấu nướng, Thiên Vũ biết Nhất Anh thích ăn súp cua nên cố tình mua về nấu cho Nhất Anh bắt ngờ

Tại nhà Nhất Anh, mọi người vào nhà rôm rả tiếng cười nói, Nhất Anh trong phòng nghe ồn ào bước xuống nhưng đáng đi không được bình thường như mọi ngày...Thiên Vũ vừa vào phòng, nhìn thấy Nhất Anh đi lại một cách khó khăn, Thiên Vũ xót xa chạy lại ôm Nhất Anh, Nhất Anh ngạc nhiên...

-Sao lại khóc?

-Thương vợ quá, đau lắm đúng không?

-Uhm nhưng đỡ hơn nhiều rồi, dưới nhà có khách ah

-Uhm là Lam, Quyên, Tuấn có cả chị Nga nữa

-Em xuống chào họ nhé!

-Không...em còn đau...nằm đây nghỉ đi, anh nói họ là được rồi

-Uhm, vậy anh xuống dưới đi

Đưa Nhất Anh lại giường nằm, Thiên Vũ đi xuống phụ mọi người

-Ủa anh Nhất Anh đâu này giờ Lam không thấy

-Anh ấy mệt, đang nằm nghỉ trong phòng, mọi người thông cảm nha! – Thiên Vũ trả lời, Tuyết Nga nhìn Thiên Vũ khẽ cười

-Chị lên thăm anh Nhất Anh được không? – Tuyết Nga

-Ồ...dạ

Thiên Vũ đưa Tuyết Nga lên phòng Nhất Anh

-Anh, chị Nga lên thăm anh này

-Uhm, Nga ngồi ghế đi

-Hai người ở đây nói chuyện em xuống phụ mọi người – Thiên Vũ nói nhưng ánh mắt lại lườm Nhất Anh, Tuyết Nga miễn cười

Đợi Thiên Vũ ra ngoài, Tuyết Nga hỏi

-Hai người??? Đẹp đôi thật đấy

-Nga...em biết rồi sao? – Nhất Anh ngạc nhiên

-Hihi em nhìn ánh mắt của hai người em đoán thế thôi, vậy tài tiên đoán của em cũng hay đấy chứ

-Hihi cảm ơn em

-Sao lại cảm ơn em

-Vì em không xem thường bọn anh

-Anh nói gì thế...sao lại xem thường...em còn phải chúc phúc hai người ấy chứ...mà anh bị sao thế? Em nghe Vũ nói anh mệt

-Ah không sao, anh cũng đỡ nhiều rồi

Hai người cứ thế nói hết chuyện này đến chuyện khác vui vẻ cười nói với nhau nhưng đâu biết phía dưới có một người đang đứng ngồi không yên, nấu nướng chẳng tập trung gì cả

-Vũ...mang rau lại giúp Lam với

-....

-Cốc...Đang nghĩ gì đó thằng quỷ, Lam gọi mày này giờ không nghe ah – Thanh Tuấn

-Lam gọi Vũ gì thế – Xoa xoa cái đầu, nhăn nhó, Thiên Vũ hỏi, còn Lệ Quyên, Thanh Tuấn, Tuyết Lam nhìn cười

-Vũ đang nghĩ tới em nào thế...này giờ cứ như người mất hồn ấy – Tuyết Lam

-Hihi...có nghĩ tới ai đâu chứ – Xạo thấy ghê luôn, nghĩ tới Nhất Anh mà chối bay bay

Tin...toon...tiếng chuông cửa vang lên làm Thiên Vũ tránh khỏi kiếp nạn, vui mừng chạy ra cổng

-Anh Bin – Song Thu cùng Thiên Minh đến

-Anh hai...hai người đi đâu mà giờ mới tới

-Đi mua đồ nấu nè thấy không nặng quá trời, còn không mau mở cửa – Song Thu

Thiên Minh lắc đầu với hai cái đứa này, đi vào trong chào hỏi làm quen với mọi người trong nhà...nhưng không thấy Nhất Anh đâu...

-Nhất Anh đâu rồi Bin

-Uhm anh Nhất Anh đâu rồi này giờ em không thấy – Song Thu

-Anh đây này – Nhất Anh thấy đỡ hơn nhiều nên đi xuống cùng với Tuyết Nga

-Đây là...??? – Thiên Minh

-Là Tuyết Nga bạn tớ, còn đây là Thiên Minh anh của Bin còn kia là Song Thu người yêu của Thiên Minh
- Nhất Anh giới thiệu

-Anh Nhất Anh... - Song Thu ngại ngùng, mọi người còn lại mỉm cười trừ Thiên Vũ

-Sao anh không ở trên phòng xuống đây làm gì?

-Anh khỏe rồi mà

Giờ Thiên Minh mới để ý tướng đi của Nhất Anh ngộ ngộ, mới hôm qua vẫn bình thường nhưng hôm nay sao???

-Binnnnn... - Thiên Minh gọi kéo dài, nhìn Thiên Vũ như ám chỉ điều gì đó

-Dạ... - Thiên Vũ gãi đầu, ý bảo đừng nhìn em như thế? Em biết anh muốn nói gì...

Mọi người nhìn hai anh em khó hiểu còn Nhất Anh thì đỏ mặt không ngờ Thiên Minh tinh mắt đến thế....

-Hihi anh ngồi đây nói chuyện với anh Minh đi em vào phụ bọn họ - Tuyết Nga đỡ Nhất Anh ngồi xuống ghế đi vào bếp với Lam

-Em đi với chị - Song Thu

-Bin ngồi đây anh hỏi chuyện – Thiên Minh ngồi xuống, giờ ngoài phòng khách chỉ còn lại ba người con trai

-Anh hai muốn hỏi em gì thế? – Thiên Vũ

-Em đã làm gì Nhất Anh mà cậu ấy như thế hả? – Thiên Minh hỏi một câu quá ư là thẳng thắn, Nhất Anh đang uống nước phun cả ra ngoài

-Em...em...

-Em coi chừng anh đấy....có mà tối ngày ăn hiếp Nhất Anh

-Em...em có ăn hiếp “Vợ” của em bao giờ - Thiên Vũ choàng tay qua eo Nhất Anh làm Nhất Anh ngại đến không biết đường nào mà chui, gỡ tay Thiên Vũ ra

-Anh xin thua...ở đây đông người đấy – Thiên Minh bó tay với đứa em trai của mình, cậu cũng thấy hạnh phúc vì đứa em cậu trông hạnh phúc biết bao

-Minh...tớ thật sự cảm ơn cậu...đã hiểu và thông cảm cho tớ - Nhất Anh

-Cái cậu này...nhưng mà còn hai gia đình nữa...tớ không dám nghĩ tới...nếu họ biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa...

-Dù chuyện gì xảy ra em cũng bên cạnh Nhất Anh – Thiên Vũ nhìn Thiên Minh nói

-Chị Lam chị làm gì đứng ở đây – Song Thu định ra ngoài gọi bọn họ vào trong cho vui, thấy Tuyết Nga đang đứng nhìn ra phía ngoài, Thu hỏi làm mọi người bên ngoài phòng khách nhìn lại với vẻ mặt tái xanh

-Lam...nghe tất cả rồi sao? – Thiên Vũ nhìn Lam đang rưng rưng nước mắt, Thu ngạc nhiên

-Lam...Lam...không cố ý nghe đâu...Lam...

Mọi người trong bếp nghe ồn ào tất cả đều đi ra, thấy Lam rưng rưng nước mắt, ai cũng thắc mắc

-Có chuyện gì thế, Lam? Sao em lại khóc – Tuyết Nga

-Chị...em...

Nhất Anh run đến tái mướt mặt mày, Thiên Vũ nắm chắc lấy tay Nhất Anh dù như thế nào? Dù trời có sập xuống cậu vẫn không buông tay Nhất Anh...Thiên Minh, Song Thu nhìn Lam....câu xin đừng nói ra....

-Lam sao thế? – Lệ Quyên

Thanh Tuấn nhìn thấy cử chỉ của Thiên Vũ dành cho Nhất Anh, nghi ngờ....

-Ah không có gì đâu...tại bụi bay vào mắt làm em khóc thôi hihi – Tuyết Nga gãi đầu làm mọi người thấy nhẹ nhàng hơn

-Con bé này – Tuyết Nga chỉ vào trán Tuyết Lam, Tuyết Lam mi้ม cười, nhìn Thiên Vũ

-Thôi mọi người vào bếp giúp bọn này cho vui ở ngoài này chán lắm – Lệ Quyên

Mọi người vui vẻ vào nhà bếp, Thiên Vũ, Tuyết Lam vẫn còn đứng đó, đợi mọi người đi hết Thiên Vũ đi lại Tuyết Lam nói

-Cám ơn Lam

-Vũ và anh Nhất Anh...???

-Phải...người Vũ yêu chính là Nhất Anh

Lam lại khóc, Thiên Vũ lúng túng không biết làm gì bây giờ...

-Lam không sao....chỉ là bất ngờ quá thôi...tụi mình vẫn là bạn tốt chứ - Lam chìa tay ra trước mặt Thiên Vũ, Thiên Vũ vui vẻ đưa tay nắm lấy tay Lam, nở một nụ cười

-Uhm tụi mình vẫn là bạn bè tốt

-Nè hai người kia có vào không hả? Làm biếng bọn này cho nhịn nhé! – Lệ Quyên

-Bọn tớ vào ngay – Thiên Vũ cùng Tuyết Lam vui vẻ đi vào

Lam lại phụ chị với Lệ Quyên, Song Thu nấu nướng, còn bọn con trai thì nhặt rau, gọt trái cây...

-Hai người vui vẻ nhỉ, làm mình ghen tị quá... - Thanh Tuấn, Nhất Anh ngoái nhìn, Thiên Vũ vội biện minh

-Cậu đừng có mà nghĩ lung tung

-Hihi tớ nói vậy thôi làm gì nóng thể mà nè tớ thấy Lam thích cậu lắm đấy...chẳng lẽ cậu không có tình cảm với Lam sao? – Thanh Tuấn

-Tớ... - Thiên Vũ nhớ lại lúc này Lam khóc tự nhiên thấy có lỗi với Lam quá

-Cậu...cậu...như thế nào...có thích Lam đúng không...hihi để tớ làm ông mai cho hai người nhé! – Cuộc nói chuyện của hai người nhưng có một người thứ ba đang theo dõi, không tập trung nên con dao trượt vào tay...

-Ui... - Nhất Anh theo bản năng la lên làm mọi ánh nhìn đều đổ dồn về cậu, Thiên Vũ lo lắng, vội lấy bông băng

-Anh...sao không cẩn thận gì hết vậy....gọt trái cây cũng bị đứt tay...sao không chú ý gì hết hả? – Thiên Vũ lo lắng đến cáu gắt làm Lệ Quyên và Thanh Tuấn nghi ngờ càng thêm nghi ngờ

-Bin...anh không sao mà – Nhất Anh cố giải toả nghi ngờ trong lòng hai người họ khi thấy ánh mắt kỳ lạ ấy nhìn mình

-Còn bảo không sao? Để em cầm máu lại...im nào...có nghe không hả? – Nhất Anh giạt tay lại làm cho Thiên Vũ cáu gắt hơn

-Bin...em đừng như thế...em làm Nhất Anh đau đấy – Thiên Minh

-Anh xem...lần nào cầm dao cầm kéo là cũng bị thương tích thế này, bảo em làm sao không lo lắng chứ? – Thiên Vũ không còn nhớ mình là ai, Nhất Anh là ai chỉ biết là Nhất Anh có chuyện gì cậu không thể nào ngồi yên được

-Vũ và Nhất Anh...chẳng lẽ hai người... - Lệ Quyên, Thanh Tuấn

Điều Thiên Minh, Nhất Anh đang lo lắng, Nhất Anh tái mặt nhìn hai người họ, Thiên Vũ thì chẳng muốn dẫu làm gì nữa

-Hai cậu nói đúng...người tớ yêu chính là Nhất Anh – Thiên Vũ khẳng định, Nhất Anh thì lo lắng

-Cậu...hai người... - Lệ Quyên nhìn sang Tuyết Lam – Lam cũng biết rồi đúng không? – Tuyết Nga nhìn em mình

-Lam vừa mới biết, ban đầu thì cũng như hai người vậy nhưng mà...Lam không trách gì Vũ đâu tình yêu đâu thể nào ép buộc được kia chứ

Tuyết Nga ôm em gái mình vỗ về

-Lam nói đúng, chuyện này cũng bình thường thôi....bọn em đừng quá ngạc nhiên đến thế

-Chị...chị cũng biết rồi sao?

-Uhm...chị biết lâu rồi – Tuyết Nga làm mọi người đều ngạc nhiên trừ Nhất Anh cậu mi้ม cười cùng Tuyết Nga

Lệ Quyên, Thanh Tuấn nhìn nhau rồi nhìn Thiên Vũ nói

-Tớ xin lỗi...

-Không có gì đâu...tớ hiểu mà, ai nhìn bọn tớ đều cảm thấy ghê sợ nhưng mà bọn tớ chẳng làm chuyện gì đáng sợ cả, bọn tớ chỉ là yêu nhau và muốn bên cạnh nhau như thế đâu làm hại đến ai... - Thiên Vũ

-Không, bọn tớ không nghĩ thế...chỉ tại hơi bất ngờ thôi...hihi...cậu can đảm lắm đảm bảo vệ tình yêu của mình, tớ làm sao có thể nghĩ hai người như thế kia chứ

-Cám ơn cậu đã hiểu cho bọn tớ

Thiên Vũ, Thanh Tuấn bắt mạnh tay nhau, cười to làm cho không khí trở nên ấm áp hơn. Lệ Quyên nhìn hai người họ, khoé mắt cay cay mi้ม cười, mọi người trở nên vui vẻ hơn và tiếp tục công việc nấu nướng của mình. Cả Thanh Tuấn và Lệ Quyên không phải suy nghĩ về chuyện của Thiên Vũ và Nhất Anh quá nhiều mà chỉ là họ quá bất ngờ thôi, họ cũng mong cho hai người bạn của mình được hạnh phúc dù họ biết cuộc đời này không phải trải nhiều hoa hồng cho bọn họ...nhưng hai người ấy vẫn chúc phúc cho hai người bạn của mình, cầu mong cho tình yêu của họ không gặp quá nhiều chông gai như thế là đủ rồi.

33. Chương 33 : Khoảng Cách Quê Nhà Và Thành Phố

Tối đến

-Anh đem gối qua đây làm gì? Sao không ngủ đi – Nhất Anh ngạc nhiên

-Qua đây ngủ chung với “Vợ” mai chồng về rồi

-Ngủ bên kia cũng được mà...

-Không thích...có cho ngủ không thì bảo

-Ồ...thì ngủ đi...cầm suy nghĩ bậy bạ, nằm bên đó cầm nhích qua đây – Nhất Anh đem cái gối chặng giữ cái giường, Thiên Vũ mi้ม cười lẫn tới

-Thế này làm sao mà ngủ hả vợ?...Như thế này mới ngủ ngon – Thiên Vũ ném cái gối xuống sàn, nhích lại gần ôm lấy Nhất Anh

-Buông ra...định làm gì đây? Nằm im mà ngủ đi nếu không vợ cho lột đất đấy – Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ra, Thiên Vũ càng ôm chặt, càng làm tới

-“Không nghe thì đừng trách sao đây độc ác” nghĩ thầm Nhất Anh ột cú đập, Thiên Vũ ngay tức khắc bay xuống sàn

-Vợ làm cái gì thế hả? Định mưu sát chồng đấy hả? – Thiên Vũ bị một cú đau điên, đứng dậy, nổi quạo

-Ai...ai biể người ta nói mà không nghe – Nhất Anh hơi sợ, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh trông Nhất Anh đáng yêu....đáng yêu quá

-Được thôi...không cho thì ngủ dưới sàn

Thiên Vũ vờn hờn dỗi, lấy gối nằm trên sàn không thềm lên giường nữa...Nhất Anh mặc kệ, nằm đó nhắm mắt lại...5p...10p...15p...không tài nào ngủ được. Hé mí mắt nhìn xem Thiên Vũ đã ngủ chưa nhưng chẳng thấy Thiên Vũ đâu cả, mở mắt ra nhìn quanh sàn vẫn không thấy, bực tức

-Vừa nói muốn ngủ với người ta giờ đi đâu mất tiêu, đúng là đồ đàn ghét – Nhất Anh đập đập cái gối

-Vợ bảo ai đáng ghét thế hả? Chẳng phải lúc này không cho chồng ngủ chung hay sao?

Thiên Vũ thỏ thẻ bên tai Nhất Anh, Thiên Vũ không biết lúc nào đã đứng bên cạnh Nhất Anh làm Nhất Anh giật mình quay sang, môi chạm môi...Nhất Anh nhìn Thiên Vũ trân trân, tim đập thành thịch...Thiên Vũ mi้ม cười sẵn dịp làm tới ôm lấy Nhất Anh, hôn lên môi Nhất Anh một nụ hôn khá sâu khiến Nhất Anh muốn nghẹt thở...từ từ để Nhất Anh nằm xuống giường, đôi mắt Nhất Anh từ từ nhắm nghiền lại...những tiếng rên khẽ và sau đó là những mảnh vải vung vẩy xuống sàn nhà...hai cơ thể họ đang hoà quyện vào nhau...hạnh phúc...và hạnh phúc...

Mặt trời đã ló dạng, ánh nắng chiếu vào gương mặt Nhất Anh làm Nhất Anh tỉnh dậy, nhìn sang bên cạnh Thiên Vũ vẫn đang ngủ một cách ngon lành, mi้ม cười, hôn lên má Thiên Vũ, Thiên Vũ mở mắt ra

-Vợ dậy rồi à

-Uhm, chồng ngủ có ngon không?

-Nằm bên cạnh vợ làm sao mà không ngủ ngon được – Thiên Vũ véo má Nhất Anh

-Miệng lưỡi ghê nhỉ? Hèn gì có khối cô theo

-Hihi vợ ghen à

-Ai thèm...

-Hihi bọn người kia làm gì chồng không quan tâm chồng chỉ yêu mình vợ thôi – Lại véo má Nhất Anh, Nhất Anh mi้ม cười

-Sau này vợ không thể sinh con...

-Vợ nói gì thế? Chồng không cần những điều đó chỉ cần được ở bên cạnh vợ như thế là đủ rồi, nếu vợ thích mình có thể xin con nuôi mà

-Nhưng mà...

-Thôi mà vợ...đừng nghĩ nhiều như thế... Bây giờ anh.... – Thiên Vũ nhìn Nhất Anh một cách ranh ma

-Anh...anh sao..

-Anh muốn...

-Không...không được, mau dậy đi...Thiên Minh với mọi người qua đây bây giờ đây

-Mặc họ... - Thiên Vũ đề lên người Nhất Anh

-Không...được...- Nhất Anh cố đẩy Thiên Vũ ra nhưng chẳng thể nào được, gần Thiên Vũ Nhất Anh hoàn toàn không còn sức chống trả vì mọi cảm xúc đều hướng về Thiên Vũ cả rồi

Qua kỳ thi đại học là lúc Thiên Vũ phải trở lại nhà mình dù không muốn xa Nhất Anh nhưng đã lâu Thiên Vũ không về thăm ba mẹ, đã đến lúc phải về rồi

-Chúng ta đi được chưa? – Thiên Minh mang đồ của Thiên Vũ ra xe, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh và mọi người tiếc nuối

-Dạ, mình đi anh hai, chào mọi người nhé, rảnh thì xuống nhà Vũ chơi

-Uhm bọn mình biết rồi, cậu về nhà đi khi nào có kết quả bọn này sẽ xuống

-Uhm Vũ đi nhé – Thiên Vũ chào mọi người, nhìn Nhất Anh một lần nữa, ôm Nhất Anh Thiên Vũ nói: Vợ răn giữ gìn sức khỏe biết chưa? Không có chồng bên cạnh phải tự chăm sóc bản thân biết không?

Nhất Anh ngại ngùng, trước mặt bao nhiêu người mà Thiên Vũ lại...Nhất Anh gật gật chẳng nói được gì cả, mọi người nhìn hai người họ mi้ม cười

-Vũ làm bọn này ghen tị quá đi mất – Tuyết Lam

-Phải đấy, ước gì mình cũng được như thế – Lệ Quyên

-Chứ đây không quan tâm đó hay sao? – Thanh Tuấn làm mọi người cười phá lên

-Anh Bin đi thôi, làm như không gặp lại anh Nhất Anh vậy – Song Thu kéo Thiên Vũ ra vì cũng trễ rồi nếu không đi sớm trời tối mất

-Uhm đi đây...chồng đi nha vợ!

-Uhm

Thiên Vũ cùng Thiên Minh, Song Thu vào xe trở về quê nhà, Nhất Anh vẫn đứng đấy nhìn theo cho đến khi chiếc xe mất dạng...mọi người vào nhà Nhất Anh nói chuyện một chút rồi cũng ra về

Chiếc xe lẳng bánh trên con đường quen thuộc vẫn hàng cây xanh ngày nào mọi thứ dường như không hề thay đổi, mới mấy tháng rời xa nơi này giờ trở về trong lòng Thiên Vũ cảm thấy nhớ biết bao, nhớ ba mẹ, nhớ ngôi nhà thân yêu, nhớ căn phòng ấm áp, nhớ cái sân ngày nào cùng anh hai, nhớ Thu rượt đuổi khắp sân, khẽ mi้ม cười...cảm thấy mình đã lớn hơn một chút rồi...thời gian chỉ mấy tháng trôi qua nhưng trong lòng cậu có một nỗi niềm về quê hương một cách khó tả. Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà quen thuộc, vui mừng cả ba bước xuống xe

-Ba, mẹ con về rồi – Nhìn thấy ba mẹ Thiên Vũ vui mừng khôn xiết, chạy đến ôm chầm lấy ba mẹ, ông bà Nam cũng thế

-Con ốm hơn nhiều đấy – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ, con vẫn thế thôi ạ, ba mẹ vẫn khỏe chứ ạ

-Uhm ba mẹ khỏe

-Con chào hai bác – Song Thu

-Con chào ba mẹ – Thiên Minh

-Uhm, các con mệt rồi vào nhà tắm rồi ăn cơm, Thu tí nữa sang nhà bác ăn cơm nhé! – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ...thưa hai bác con về

-Uhm chào con

Cả gia đình bốn người cùng vào nhà, ba mẹ hỏi Thiên Vũ đủ chuyện từ cuộc sống, học hành đến thi cử như thế nào, Thiên Vũ cố tìm những câu trả lời làm cho ba mẹ yên tâm, Thiên Minh nhìn ba mẹ chỉ cười và cười tội nghiệp cho đứa em trai của mình mới xa gia đình có mấy tháng thôi mà bị tra khảo đến thế không biết sau này đi học trên đó sẽ như thế nào nhỉ?

Đến tối, Thiên Vũ chào ba mẹ rồi lên phòng ngủ, nằm lẩn qua lẩn lại trần trọc mãi không thể nào chợp mắt được, Thiên Vũ cảm thấy nhớ Nhất Anh.

-Alo...có chuyện gì thế Bin, giờ vẫn chưa ngủ sao? – Nhất Anh nói bằng giọng ngáy ngủ, Thiên Vũ hơi quạo thăm nghĩ “Tại sao không có mình mà Nhất Anh vẫn ngủ ngon lành đến thế?”

-Ngủ ngon quá nhỉ

-Uhm đang ngủ mà, gọi anh có gì không Bin?

-Lại anh, lại Bin!!!!

-Ồ thì ơ, ơ gọi em có việc gì không?

-Chỉ là nhớ “Vợ” nên không ngủ được thôi

-Mới gặp lúc sáng mà nhớ gì chứ, xạo vừa thôi...ngủ đi khuya rồi đó

-Uhm ngủ đây, “vợ” ngủ ngon

-Uhm ox ngủ ngon

Thiên Vũ tắt điện thoại thở dài

-Sao Vợ mình vô tâm thế nhỉ? Không có chồng bên cạnh mà cũng ngủ ngon lành thế không biết...

Nhất Anh cầm điện thoại mỉm cười, thật ra cậu đâu có ngủ mà đang chờ điện thoại của Thiên Vũ, cố tình trêu Thiên Vũ nhưng thật ra cậu cũng nhớ đấy chứ

34. Chương 34 : Nỗi Nhớ

Từ ngày Thiên Vũ thi xong cũng đã hơn hai mươi ngày, tức là hơn hai mươi ngày Thiên Vũ không được gặp Nhất Anh, Thiên Vũ muốn lên thăm Nhất Anh nhưng mà lên vì lý do gì, lấy cớ gì mà xin ba mẹ lên thành phố đây. Ngồi bên con sông nhỏ gần nhà – chính nơi này Thiên Vũ đã ngại ngùng nói hai chữ “cám ơn”, tay ném đất xuống dòng sông đang suy nghĩ mong lung lung thì...

-Hừ...làm gì mà ngồi thơ thẩn vậy anh Bin – Song Thu cùng Thiên Minh đi ra

-Con nhỏ này làm hết hồn, hai người ra đây làm gì?

-Em làm gì ra đây ngồi một mình thế hả? – Thiên Minh

-Hihi em biết rồi, anh Bin đang nhớ...

-Nhớ...nhớ gì...nhăm nhí...

-Hihi bị nói trúng tim đen rồi...hihi

-Muốn tắm phải không...haha...ủm...ủm...

Thiên Vũ đẩy Song Thu xuống sông, Song Thu kéo tay Thiên Vũ theo mình thế là cả hai lọt chum xuống sông

-Haha ướn này...tắm này...haha – Song Thu hất nước tới tấp vào Thiên Vũ, Thiên Vũ cũng không vừa

-Hai cái đứa này, lớn rồi mà còn như con nít – Thiên Minh

-Anh nói ai con nít thế...con nít nè...con nít nè... - Cả hai hất nước lên là Thiên Minh cũng ướt theo

-Hai cái đứa này không trị bọn em anh không phải là Thiên Minh

Thiên Minh nhảy xuống sông, hất nước vào Thiên Vũ và Song Thu... cả ba người đang đùa dưới nước tiếng cười, tiếng la lẫn tiếng nước xì xào gọi lại hình ảnh năm nào ...bao kỷ ức tuổi thơ lại ùa về trong họ

-Dạ con chào bác, bác cho con hỏi nhà này phải nhà của Thiên Vũ không ạ – Tuyết Lam, Lệ Quyên, Thanh Tuấn, Nhất Anh có cả Tuyết Nga

-Bọn con là???

-Dạ con là Tuyết Lam, đây là Lệ Quyên, Thanh Tuấn, Tuyết Nga và kia là Nhất Anh, tụi con đều là bạn của Thiên Vũ trên thành phố mới xuống – Tuyết Lam

-Uhm bọn con vào nhà chơi, để bác gọi nó

Mẹ Thiên Vũ ra phía sau nhà, nơi mà cả ba đứa đang...tắm sông

-Ba cái đứa này...Bin con lên đây có bạn con trên thành phố xuống đây

Nghe tiếng mẹ gọi, cả ba thôi không giỡn nữa

-Mẹ nói sao ạ? – Thiên Vũ

-Có bạn con trên thành phố xuống đây

-Bạ...chẳng lẽ... - Thiên Vũ vui mừng bơi nhanh vào bờ, Thiên Minh, Song Thu cũng vào theo

Cả ba ướt như chuột lột chạy lên trên nhà mọi người, tất cả trong nhà nhìn thấy ba người họ đi ra, phì cười

-Haha ba người làm gì mà ướt nhẹp thế – Thanh Tuấn

-Mọi người đến lâu chưa? – Thiên Minh

-Bọn em cũng vừa đến thôi, muốn cho Thiên Vũ bất ngờ mà hihi – Tuyết Lam

-Chào mấy anh chị – Song Thu

-Uhm chào em hihi

-Vũ biết tin gì chưa? Bọn mình đều đậu cả rồi đấy...Thu cũng thế.. – Tuyết Lam

-Em được bao nhiêu điểm vậy chị

-Em được 20, Thiên Vũ được 30/30 đấy

-Yeahhhh....

Song Thu vui mừng nhảy dựng lên, Thiên Vũ không tỏ thái độ gì cả, Thiên Vũ đảo mắt nhìn, ánh mắt đó, gương mặt đó...nhớ nhớ lắm...muốn chạy lại ôm ngay lập tức nhưng mà...

-Ba đứa mau đi thay đồ đi còn đứng đó nhìn nữa – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ – Cả ba gãi đầu, trông ngổ hết biết

Thay quần áo xong, Thiên Vũ, Thiên Minh, Song Thu cùng tất cả mọi người ngồi trong phòng khách trò chuyện

-Mọi người xuống sao không ình biết trước – Thiên Vũ

-VẬY MỚI BẮT NGỜ KIA CHỨ HIHI – Lệ Quyên

-Anh khỏe chứ? – Thiên Vũ nhìn Nhất Anh

-Uhm anh khỏe

-Mấy đứa ở nhà chơi bác đi chợ mua ít đồ về đãi mấy đứa nha! – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ không cần đâu bác, bọn cháu đã mua sẵn rồi giờ mình vào nấu thôi – Tuyết Lam

-Uhm vậy bác cháu mình cùng nấu, còn lại ở đây trò chuyện đi

-Dạ, con phụ nữa – Lệ Quyên

-Con nữa bác Nam – Song Thu

Tất cả bọn con gái đều vào nhà bếp phụ mẹ Thiên Vũ còn lại mấy người con trai thì ngồi ngoài phòng khách trò chuyện

-Nè sướng quá ha bọn này trong bếp làm muốn xỉu bốn người ngồi ở đây nói chuyện vui nhờ...mau gọt trái cây đi, nhắc rau nữa nè – Song Thu xách một bịch rau lớn, một tọng trái cây ra ngoài phòng khách

-Thu con để đó bác làm cho – Mẹ Thiên Vũ đi ra

-Thôi bác để cho bọn họ làm cho quen hihi mình vào trong đi bác

Cả bốn người con trai lắc đầu với con bé Song Thu này, tính tình lí lắc hết biết

-Anh hai không biết anh yêu con nhỏ đó ở điểm nào vậy? Sao này...em khổ là cái chắc rồi – Thiên Vũ thở dài

-Cốc... - Thiên Minh cốc vào đầu Thiên Vũ một cái rõ đau, Nhất Anh mi้ม cười – Nói khẽ thôi, mẹ nghe thấy bây giờ

-Có sao đâu chứ, anh cũng lớn rồi mà...mẹ ơi...mẹ ơi...con có chuyện muốn nói... - Thiên Vũ gọi lớn, mẹ Thiên Vũ đi ra

-Chuyện gì vậy con?

-Dạ anh hai anh ấy...úm...ừ...um...

-Minh con làm gì vậy, buông tay ra cho em con nói

-Mẹ...không có gì đâu mà...nó nói nhảm đó – Thiên Minh gỡ đầu, bối rồi

-Chuyện gì vậy Bin?

-Dạ, con muốn hỏi nhặt hết rau này luôn hả mẹ?

Ầm...ầm...Thanh Tuấn, Thiên Minh muốn té xỉu, Nhất Anh thì nén cười, Thiên Vũ nháy mắt anh mình một cái

-Có vậy mà cũng gọi um xùm, uhm con nhặt hết rồi đem vào bếp ẹ – Mẹ Thiên Vũ đi vào

-Em đó... - Thiên Minh nhìn Thiên Vũ cảnh cáo

-“Vợ” thấy anh hai vậy chứ nhát hít hihi

-Binnnn – Nhất Anh nhắc nhở

-Uhm biết rồi mà

Mẹ Thiên Vũ vào bếp, lắc đầu với hai cậu con trai của mình

-Thu con đem cá lại đây bác làm cho

-Dạ, để con phụ bác

-Uhm...mà chuyện con với thằng Bin sao rồi

-Dạ...dạ...con...

Câu hỏi của mẹ Thiên Vũ làm mọi người nén cười, Thiên Vũ vừa bước vào, đem rau đã nhặt xong bỏ sang một bên, đi lại mẹ mình

-Mẹ...con với nó có chuyện gì đâu mà mẹ hỏi, mẹ hỏi nó với anh Minh ấy hihi

Mẹ Thiên Vũ nhìn hai đứa ngạc nhiên chẳng phải lúc đầu hai đứa cứ chí choé suốt, đi đâu cũng có nhau...vậy mà...Thu bối rồi, mặt đỏ ửng lên, Thiên Minh lúc đó đi vào, Thiên Vũ mi้ม cười kéo anh mình lại gần Thu

-Hai đứa...lâu chưa? Bao giờ thế? Sao không ẹ hay?

-Dạ...con...cũng vừa mới đây thôi – Thiên Minh gỡ đầu lúng túng còn Thiên Vũ phì cười, mọi người cũng thế trông Thiên Minh vậy mà nhát hít

-Cái thằng này, có gì mà phải bối rồi như con gái thế - Quay sang Thu, mẹ Thiên Vũ bảo – Con nữa, hai đứa sao không ẹ biết sớm để mẹ mừng kia chứ

-Dạ...con... - Thu

-Mẹ...đừng hỏi gì nữa hai người đó ngại đỏ mặt hết rồi kìa haha – Thiên Vũ

-Anh Bin dám trêu em hả - Song Thu rước Thiên Vũ, còn Thiên Vũ thì cười hả hê

-Thôi được rồi...hai cái đứa này – Mẹ Thiên Vũ lên tiếng hai người mời thôi rước nhau nữa – Vậy Bin...còn con???

-Con...con sao hả mẹ?

-Còn sao nữa? Khi nào ẹ xem mặt nàng dâu đây?

-Mẹ...con còn đi học mà

-Phải đó bác... Thiên Vũ như thế này bác không phải sợ Thiên Vũ ế đâu – Tuyết Lam

-Đúng đó bác – Lệ Quyên, Tuyết Nga

Nãy giờ mẹ Thiên Vũ cũng để ý đến Tuyết Lam khá nhiều, bà thấy Lam xinh đẹp, hoạt bát, dễ gần và rất đáng yêu...bà cứ nghĩ Song Thu và Thiên Vũ là một đôi nên....nhưng bây giờ không phải...bà lại cười thâm...

-Lam, con thấy Bin nhà bác thế nào?

-Dạ...con...

-Mẹ...sao mẹ lại hỏi thế - Thiên Vũ hiểu ý mẹ mình muốn nói gì

-Mẹ chỉ hỏi thế có gì đâu nào, Lam trả lời bác đi con

-Dạ...Vũ là một người dễ gần, rất tốt với bạn bè ai biết Vũ đều yêu thích Vũ cả - Lam nói mà cuối mặt thẹn thùng

Mẹ Thiên Vũ mỉm cười, nắm lấy tay Lam

-Vậy con có yêu thích Bin nhà bác không?

-Dạ??? - Tuyết Lam mở tròn đôi mắt nhìn mẹ Thiên Vũ

-Kìa mẹ...tại sao lại hỏi Lam thế

Thanh Tuấn và Nhất Anh cũng đứng đó nãy giờ, cũng đã nghe thấy những gì mẹ Thiên Vũ nói, nét buồn hiện diện trên khuôn mặt Nhất Anh, Nhất Anh bỏ ra ngoài

-Nhất Anh/ anh Nhất Anh - Thiên Minh, Thanh Tuấn gọi và đi theo ra ngoài, Thiên Vũ quay lại nhìn thấy Nhất Anh nhưng hiện giờ cậu không thể làm được điều gì cả

-Mẹ...con đi ra ngoài đây, chuyện đó mẹ đừng hỏi Lam nữa - Thiên Vũ hơi quạo bỏ ra ngoài

-Cái thằng này

-Bác...để đó con làm nốt cho - Tuyết Lam

-Uhm... - Mẹ Thiên Vũ nở một nụ cười nhìn Lam

Trong bếp tiếp tục những câu chuyện hài hước, mối quan hệ tưởng chừng như xa lạ bây giờ lại gần nhau hơn.

Thiên Vũ ra ngoài nhìn thấy Nhất Anh với gương mặt buồn so

-Nhất Anh - Thiên Vũ gọi Nhất Anh quay lại

-Uhm, có chuyện gì thế?

-Nhất Anh buồn sao? Mẹ nói thế thôi...Bin không có nghĩ gì đâu Nhất Anh đừng bận tâm - Thiên Vũ ngồi kế bên Nhất Anh, nắm lấy tay Nhất Anh, nói

-Uhm...không sao mà

-Bin...em không nên làm chuyện không nên làm đấy - Thiên Minh

-Uhm em biết mình nên làm gì mà

Thức ăn đã bày biện sẵn sàng trên bàn, mọi người quây quần bên nhau, tiếng cười, tiếng trêu đùa làm cho không khí náo nhiệt hơn hẳn

-Lam con ngồi đây - Mẹ Thiên Vũ đẩy Lam ngồi cạnh Thiên Vũ, bên cạnh Thiên Vũ là Nhất Anh

-Mẹ ăn đi ạ

-Con mời bác

-Uhm con gấp cho Lam đi Bin

Thiên Vũ theo ý mẹ gấp thức ăn cho Lam, Lam đang ngượng vì mẹ Thiên Vũ cứ ép hai người, Thiên Vũ gấp cho Lam rồi gấp cho Nhất Anh, Nhất Anh mỉm cười, ăn nhưng trong lòng đang lo lắng...

-Nhất Anh...bác nhìn cháu quen quen

-Dạ...anh ấy là bạn của anh hai lúc còn nhỏ đã sang nhà mình chơi đó mẹ - Thiên Vũ

-Ah...thì ra là vậy...hèn gì bác trông quen lắm, lớn thế này kia ah, mà con đã có người yêu chưa? Bác thấy mấy đứa bạn của Bin đứa nào cũng xinh hết này – Mẹ Thiên Vũ trêu Nhất Anh

-Dạ, con thì... - Nhất Anh ngượng, Tuyết Nga nhìn Nhất Anh

-Mẹ anh ấy đã có người yêu rồi – Thiên Vũ nhảy vào

-Uhm vậy ah...thôi bọn con ăn đi

35. Chương 35 : Rào Cản

Xong bữa ăn trời cũng đã chiều, mọi người định ra về thì...

-Các con ở đây sáng mai hãy về, trời gần tối rồi

-Dạ phải đó, mấy anh chị mai hãy về - Song Thu

-Dạ, tụi con cảm ơn bác

Ba Thiên Minh vừa đi làm về

-Nhà ta hôm nay có khách sao?

-Cháu chào bác

Giới thiệu chào nhau xong, mẹ Thiên Vũ quay sang Thiên Minh nói

-Con dọn dẹp căn phòng trống để bạn em con ngủ nhé

-Dạ

-Bác Nam không cần đâu ạ, để mấy chị sang phòng con ngủ cũng được mà – Song Thu

-Dạ tụi con ngủ cùng với Thu được rồi bác – Tuyết Nga

-Uhm vậy nhờ con nhe Thu

-Dạ có gì đâu ạ, bạn anh Bin cũng là bạn con mà hihi

-Vậy tối nay Tuấn ngủ với Minh còn Nhất Anh ngủ với Bin nhé

-Dạ

Thiên Vũ vui vẻ nhìn Nhất Anh, Nhất Anh không nói gì miễn cười. Mọi người quây quần bên nhau đến tối ai nấy đều trở về phòng ngủ. Thiên Minh gõ cửa phòng Thiên Vũ

-Anh hai tìm em có việc gì?

-Nhất Anh đâu rồi?

-Nhất Anh đang tắm, có việc gì không anh hai?

-Uhm...em đừng làm gì để mẹ nghi ngờ đó

-Dạ, em biết mà

-Vậy thôi em ngủ đi, anh về phòng

Thiên Minh về phòng, Thiên Vũ thở dài....Nhất Anh vừa trong phòng tắm bước ra, vẫn là cái khăn, vẫn là thói quen...Thiên Vũ nhìn Nhất Anh bao cảm xúc lại dâng trào

-Bin nhìn gì thế, mau tắm đi

-Hihi, chồng biết rồi - Đi lại hôn lên má Nhất Anh, Thiên Vũ với lấy cái khăn đi vào phòng tắm, Nhất Anh miễn cười

Một lúc sau, Thiên Vũ bước ra với cái khăn trắng quấn nửa người, Nhất Anh nhìn trân trân vào Thiên Vũ, cơ thể săn chắc, bờ ngực vạm vỡ, mái tóc rũ rượi còn ướt nước...Thiên Vũ mỉm cười trước sự ngơ ngác của Nhất Anh, miệng thì há to, mắt thì mở tròn...đi lại gần Nhất Anh

-Sao nhìn chồng như thế? Đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy...

Phải, không phải là lần đầu tiên nhìn thấy nhưng chưa bao giờ thấy Thiên Vũ ăn mặc như thế này...sexy sexy quá đi mất làm Nhất Anh một phút thần thờ

-Làm gì mà sexy quá vậy

-Hehe...vợ cũng thế còn gì

-Nhưng quen rồi còn...có bao giờ thế

-Thì lâu lâu chồng cũng phải đổi tí xúu chứ, mà nè sao từ chiều giờ vợ nói chuyện trông không thế

-Không...tại...

-Vợ đang lo đúng không? Không sao đâu bây giờ trong này chỉ còn chồng với vợ thôi

Thiên Vũ lên giường ngồi cạnh Nhất Anh, Nhất Anh lấy khăn giúp Thiên Vũ lau tóc, mùi hương trên cơ thể Nhất Anh cứ vậy lấy Thiên Vũ, Thiên Vũ không thể kiềm chế được cảm xúc nữa, đè lấy Nhất Anh xuống giường

-Bin...không được

Mặc kệ Nhất Anh nói gì làm gì, Thiên Vũ hôn lấy Nhất Anh...nhớ nhớ lắm, gần một tháng Thiên Vũ cảm thấy rất nhớ đôi môi này, hơi thở này, mùi hương này...nhớ lắm....

-Vợ biết là chồng nhớ vợ lắm không? Nhớ phát điên rồi này – Thiên Vũ thỏ thẻ bên tai Nhất Anh

-Vợ cũng thế

Nhất Anh choàng tay qua cổ Thiên Vũ, Thiên Vũ mỉm cười tiếp tục hôn khắp cơ thể Nhất Anh, đôi tay ma thuật của Thiên Vũ đi đến đâu làm Nhất Anh khê rên lên...

-Bin à, mẹ mang trái cây lên cho con nè!...Xoãng.... – Mẹ Thiên Vũ chết trân tại chỗ, đĩa trái cây cũng rơi xuống đất, hai người họ hốt hoảng

-Mẹ/ Bác....

-Hai đứa...hai đứa.... – Bà ngất xỉu tại chỗ

-Mẹeeee

Thiên Vũ hét lên, cả hai vội đứng dậy mặc áo quần vào, chạy lại chỗ mẹ mình, Thiên Minh, Thanh Tuấn, ba Thiên Vũ từ phòng bên nghe tiếng hét vội chạy sang

-Mẹ bị sao thế Bin – Thiên Minh cũng Thiên Vũ đỡ mẹ lên giường nằm

-Mẹ...mẹ mau tỉnh lại... - Thiên Vũ thúc thích nắm lấy tay của mẹ mình

-Mẹ bị sao vậy Bin – Thiên Minh gất lên

-Em...

-Mẹ các con tỉnh dậy rồi kìa, bà thấy sao rồi – Ba Thiên Vũ

Bà nhìn đứa con trai thứ hai của mình, nước mắt bà rơi ra không nói được gì cả, Thiên Vũ đang rất sợ, Nhất Anh cũng thế, Thiên Minh nhìn thấy ánh mắt của mẹ nhìn Thiên Vũ cậu nghi ngờ

-Bà thấy trong người như thế nào rồi? – Ba Thiên Vũ hỏi tiếp

-Tôi không sao, các con về phòng nghỉ đi mẹ không sao

-Mẹ...con... - Thiên Vũ

-Mẹ đã bảo về phòng nghỉ đi mẹ không sao mà – Bà gắt lên

-Sao bà lại la con thế? – Ba Thiên Vũ thấy lạ vì từ trước đến giờ có bao giờ bà la các con của mình như thế

-Kìa mẹ, sao mẹ lại la Bin – Thiên Minh

-Nhất Anh cháu tạm thời ngủ ở phòng Minh bác muốn nghỉ ở đây

-Dạ, vâng – Nhất Anh

-Thôi ông với các con về phòng ngủ đi

-Vậy bà nghỉ nha

-Mẹ nghỉ sớm nha – Thiên Minh

-Bác nghỉ ngơi sớm ạ - Thanh Tuấn, Nhất Anh

Mọi người về phòng , bà nhìn Thiên Vũ, Thiên Vũ vẫn đứng đó, hai tay đang vào nhau, bối rối...

-Mẹ...con...con xin lỗi mẹ

-Con ngủ đi

-Mẹ...con xin lỗi

-Nếu muốn xin lỗi mẹ thì hãy ngừng ngay chuyện này, mẹ sẽ xem như chưa từng có chuyện gì

-Con...con xin mẹ hãy chấp nhận cho con và Nhất Anh yêu nhau, con thật sự rất yêu Nhất Anh

Bốp...bà tát vào mặt Thiên Vũ mà nước mắt bà rơi, tát Thiên Vũ đau một mà bà đau đến trăm ngàn lần, đứa con mà bà hết mực yêu thương một cái đánh nhẹ bà cũng chưa bao giờ làm...vậy mà giờ đây đôi bàn tay này ngày nào ôm ấp che chở cho đứa con yêu của mình...lại in đậm trên khuôn mặt đứa con trai của mình, cái cảm giác này có ai hiểu...

-Mẹ...con xin lỗi...con xin lỗi... - Thiên Vũ ôm chầm lấy mẹ

-Con có biết mẹ đau như thế nào khi đánh con không hả nhưng không đau bằng cái việc làm của con mà mẹ đã thấy...con làm mẹ thất vọng quá, Bin à con mau tỉnh lại đi con – Bà khóc, ôm lấy Thiên Vũ mà khóc

-Con biết...con xin lỗi mẹ nhưng mà con thật sự không thể sống thiếu Nhất Anh...mẹ thương con mẹ chấp nhận cho chúng con nha mẹ...

-Hoang đường...làm sao có chuyện đó...mẹ không bao giờ chấp nhận chuyện này.

-Mẹ...con xin mẹ đừng...xin mẹ hãy thương chúng con

-Im đi, con ngủ đi – Bà buông Thiên Vũ ra, nằm xuống quay mặt vào trong

Thiên Vũ đành im lặng vì giờ cậu biết có nói thế nào mọi chuyện cũng không thể tốt hơn được.

Nhất Anh sang phòng Thiên Minh với gương mặt tái nhợt vì sợ, Thiên Minh lên tiếng

-Cậu nói cho tớ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà mẹ tớ lại thế?

-Tớ...mẹ cậu....

-Có phải mẹ đã biết chuyện của hai người

Gật gật, Thiên Minh ngồi trên giường, hai mắt nhắm lại, tay ôm đầu chán nản

-Tớ đã nói rồi...sao hai người lại...

-Tớ...

-Anh Minh, giờ mọi chuyện thế này mình phải làm sao? – Thanh Tuấn

-Anh không biết...mẹ mà biết rắc rối lớn rồi đây

Chợp mắt được một chút, mẹ Thiên Vũ lại giật mình dậy, không thể nào bà ngủ được yên giấc cứ ngỡ như là một giấc mơ, một giấc mơ thật kinh khủng đối với bà. Kéo chăn đắp cho Thiên Vũ, bà bước xuống nhà

-Cậu không ngủ ra đây làm gì? – Thiên Minh

-Tớ ngủ không được, tớ không biết phải làm sao cả...tớ rất sợ

-Cậu đừng quá lo lắng, mẹ tớ sẽ hiểu mà

-Minh... - Mẹ Thiên Vũ nghe tất cả, hai người họ hoảng hốt nhìn về phía cầu thang

-Mẹ

-Con đã biết???

-Dạ...con ...

-Tại sao vậy con...con biết mà con không ngăn hai đứa nó lại...con làm anh cái kiểu gì thế hả? Thấy em mình đi vào con đường không có lối thoát vậy mà con còn dẫu mẹ hả Minh?

-Chuyện gì mà um xùm thế Bin? – Ba Thiên Vũ vừa trong phòng ra thấy Thiên Vũ đã đứng ngay cầu thang nhìn xuống, hỏi

-Ba... - Thiên Minh, Nhất Anh, cả mẹ Thiên Vũ cùng nhìn về hướng cầu thang nơi Thiên Vũ đang đứng

-Ông xuống mà coi hai thằng con trai ông đang làm chuyện gì? Trời ơi, sao số tôi khổ thế này?

-Kìa mẹ - Thiên Minh

-Chuyện gì thế? Trời chưa sáng mà cả nhà đã náo loạn cả lên – Ba Thiên Vũ lại lấy ít nước uống

-Con trai thứ hai của ông và thằng bạn của nó yêu nhau đấy... - Bà khụy xuống nền nhà, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt của bà

-Mẹ có sao không? – Thiên Minh đỡ lấy bà

-Phụtttt...Bà nói sao? Bin con giải thích cho ba chuyện này là như thế nào?

-Ba...con xin ba hãy chấp nhận cho tụi con, chúng con thật sự rất yêu nhau – Thiên Vũ kéo Nhất Anh lại trước mặt ba mình mà cầu xin

-Làm sao có chuyện này được kia chứ...thật là không thể tin nổi mà...con muốn ba mẹ tức chết con mới vừa lòng đúng không?

-Ba, mẹ...xin hãy chấp nhận chúng con...chúng con thật lòng yêu nhau...con xin ba mẹ - Thiên Vũ quỳ xuống, Nhất Anh cũng quỳ theo

-Xin hai bác hãy cho chúng con được bên cạnh nhau, con thật sự rất yêu Bin

-Hai đứa im hết đi, làm sao có thể chứ...cả hai đều là con trai...nực cười thật

-Ba...con xin ba đấy... xin ba hãy cho chúng con được bên cạnh nhau...

-Ba...hãy cho hai đứa được bên cạnh nhau, hai đứa yêu nhau thật lòng mà ba...

Thiên Minh quỳ trước ba mình nói, mẹ Thiên Minh không thể tin nổi hai đứa con mà bà hết mực thương yêu giờ lại thế này không còn nghe lời ba mẹ chúng nữa, bà đau lòng quá...bà chạy vào trong lấy cây roi mà đã rất lâu bà không cầm lấy nó nữa vì chẳng bao giờ bà phải sử dụng đến nó nhưng bây giờ....

-Con có tỉnh lại không hả? Mẹ sẽ đánh đến bao giờ con tỉnh lại thì mới thôi – Từng đường roi quất vào da thịt Thiên Vũ, bà khóc, Thiên Vũ cũng khóc, Thiên Vũ đau còn bà...bà đau hơn bất cứ ai

-Mẹ đánh đi mẹ đánh chết con con cũng muốn sống cùng với Nhất Anh

-Bin sao em lại nói với mẹ thế hả?

-Em nói thật lòng mình, nếu không được ở cạnh Nhất Anh thì em có sống nổi không kia chứ

-Con làm mẹ đau lòng quá Bin à – Bà vẫn quất roi vào da thịt của đứa con trai mà bà đã mang nặng 9 tháng 10 ngày, lòng bà đau như cắt

-Mẹ xin mẹ đừng lại mẹ mà cứ tiếp tục Bin sẽ chết mất mẹ ơi – Thiên Minh cũng khóc rồi đẩy thôi

-Cả con nữa, con làm anh mà không biết khuyên rằng em còn hòa với nó làm điều xằng bậy...mẹ không tha cho bất cứ đứa nào cả - Cây roi quất vào người Thiên Minh, lại quất vào người Thiên Vũ, Nhất Anh ôm lấy Thiên Vũ cùng chịu trận đòn roi này

-Xin bác đừng đánh Bin nữa, Bin chết mất bác ơi...con xin bác đấy...

-Cậu tránh ra...nếu không tôi đánh cả cậu

-Vậy thì bác cứ đánh con đi, xin bác đừng đánh Bin

-Bà...thôi được rồi đừng đánh nữa

-Ông để tôi dạy con, từ trước giờ tôi không đánh bọn chúng nên mới có chuyện như ngày hôm nay, tôi thật là một người mẹ tồi mà – Những đường roi tiếp tục quất vào người Thiên Vũ, Thiên Minh, Nhất Anh

-Nhất Anh tránh ra mau

-Không Nhất Anh không tránh, tại Nhất Anh đã lôi Bin vào chuyện này...tất cả là do Nhất Anh

-Nhất Anh nói gì thế...không phải do ai cả mà chúng mình thật sự yêu nhau, Nhất Anh hiểu không?

-Bin...

Bà thôi không đánh nữa, thả cây roi xuống đất...ngồi bệt xuống sàn. Thiên Minh, Thiên Vũ ôm lấy mẹ mình nức nở, Ba Thiên Vũ thở dài, Thanh Tuấn này giờ chứng kiến tất cả, cậu cũng không kiềm được nước mắt của mình, vội bỏ về phòng

-Thôi mấy đứa về phòng nghỉ đi, chuyện này nói sau – Ba Thiên Vũ

-Mẹ...con xin lỗi... - Thiên Minh, Thiên Vũ

Bà không nói thêm điều gì nữa, bỏ về phòng cùng ba Thiên Vũ, cả ba ngồi đó nhìn theo cho đến khi ba mẹ đã vào phòng

-Bin...xoay lưng cho Nhất Anh xem

-Thôi tớ về phòng đây, cậu giúp nó bôi thuốc nhé!

Thiên Minh về phòng nhìn thấy Thanh Tuấn, cậu không nói gì chỉ mi้ม cười một nụ cười gượng rồi nằm xuống giường, Thanh Tuấn cũng không hỏi gì thêm vì đây cũng là chuyện của gia đình Thiên Vũ.

-Đau lắm phải không Bin? – Nhất Anh rưng rưng nước mắt nhìn những vết thương rướm máu trên lưng Thiên Vũ

-Không đâu, Bin chịu được mà Nhất Anh đừng khóc – Thiên Vũ thật sự rất đau nhưng cố nở một nụ cười cho Nhất Anh yên tâm

-Xin lỗi – Nhất Anh nói trong tiếng nấc

-Nhất Anh, sao lại xin lỗi kia chứ?

-Vì Nhất Anh mà Bin như thế...

-Khờ quá, không phải đâu...nhất định Bin sẽ thuyết phục được mẹ mà – Ôm Nhất Anh, Thiên Vũ thì thào

Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ra, nhẹ nhàng bôi thuốc lên những vết thương trên lưng...mỗi lần chạm nhẹ vào là Thiên Vũ giật lên vì đau nhưng cố tỏ ra không hề gì, Nhất Anh cố kiềm những giọt nước mắt vào trong, vì bây giờ khóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề lại làm cho Thiên Vũ thêm đau lòng. Bôi thuốc xong Nhất Anh đưa Thiên Vũ về phòng nghỉ, nằm đó cho đến tận sáng cả căn nhà chìm trong nỗi lo, chẳng ai có thể chợp mắt thêm phút nào...

36. Chương 36 : Chia Cắt

-Anh Bin ơi, bác Nam ơi mọi người đâu cả rồi?

Song Thu cùng mọi người bước vào trong không nhìn thấy ai cả chỉ cảm nhận được cái lạnh lẽo đáng sợ. Mọi người bước ra khỏi phòng trông người nào người nấy đều thất thiếu, mệt mỏi

-Bác Nam gái sao thế ạ? Mọi người bị làm sao thế sao trông ai cũng có vẻ mệt mỏi thế? – Song Thu cùng Tuyết Lam đi lại dìu mẹ Thiên Vũ ngồi xuống ghế

-Không có gì, tại bác không ngủ được thôi

-Vũ cũng thế à? Anh Nhất Anh, anh Thiên Minh cả Thanh Tuấn cũng không ngủ được sao? – Tuyết Nga

Không ai trả lời cả chỉ im lặng nhìn nhau, một không khí ảm đạm nặng nề ngập tràn căn nhà khác hẳn với ngày hôm qua....

-Các con hãy về sớm đi không thì sẽ trễ đấy – Mẹ Thiên Vũ lên tiếng, bà cố ý đuối khéo vì tâm trạng bà hiện giờ không tốt lắm

-Kìa mẹ... - Thiên Minh

-Mẹ mệt mẹ lên phòng đây – Ba Thiên Vũ dìu bà lên phòng, trước khi đi ba Thiên Vũ nói khéo

-Các cháu thông cảm tại mẹ Bin hơi mệt trong người, các cháu muốn ở đây chơi chiều về cũng được không sao chỉ lo trời tối đường sá khó khăn thôi

-Dạ, tụi con biết rồi ạ

Đợi ba mẹ lên hẳn trên phòng, Thiên Vũ, Thiên Minh, Nhất Anh, Thanh Tuấn ngồi gục xuống ghế một cách mệt mỏi. Tay ôm đầu, Thiên Vũ đánh vào đầu mình

-Anh Bin anh bị sao thế hả? – Song Thu

-.....

-Anh Minh rút cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

-....

-Tuấn cậu nói đi – Lệ Quyên

-Tuấn....

-Mọi người đang làm cái quái gì thế hả? Anh Minh mau nói em nghe đi – Song Thu đập mạnh vào vai Thiên Minh làm cậu đau buốt

-Thu, anh Minh đang bị thương đấy – Thanh Tuấn

-Bị thương? Chuyện gì thế hả? Mau đưa em xem – Thu vạch áo Thiên Minh lên nhỏ rướm rướm nước mắt – Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra?

-Mẹ đã biết tất cả rồi – Thiên Vũ chán nản

-Sao...bây giờ làm sao? – Mọi người đều ngạc nhiên

-Thu cầm lấy thuốc bôi cho Minh với Bin giúp bác – Mẹ Thiên Vũ đi xuống đưa cho Thu lọ thuốc

-Bác...bác đừng giận hai anh – Song Thu cầm lấy lọ thuốc lí nhí

-Con đừng nói dùm hai đứa nó, con cũng thế cùng bọn nó làm chuyện không ra gì cả

Mẹ Thiên Vũ mệt mỏi đi về phòng, Thu rưng rưng nước mắt chưa khi nào nhỏ thấy mẹ Thiên Vũ như thế cả. Thu đi lại vạch áo Thiên Minh bôi thuốc mà nước mắt không cầm được, Nhất Anh vạch áo Thiên Vũ lên bôi thuốc....trái tim cậu thắt lại, cố không cho nước mắt mình rơi ra. Mọi người nhìn những vết thương trên lưng của hai người họ khoé mắt cay cay không biết từ lúc nào cái vị mặn mặn đã vươn trên khuôn mặt của họ. Trên phía cầu thang mẹ Thiên Vũ nhìn tấm lưng hai đứa con trai của mình mà đau đến đứt ruột

gan, khóc nhưng không thể để ra tiếng nấc, ba Thiên Vũ bên cạnh ôm bà vỗ về. Tuyết Nga nhìn thấy hình ảnh đó, cô nghẹn ngào, cô biết ba mẹ nào mà không thương con kia chứ, chỉ là sự việc quá bất ngờ họ không thể nào chịu được...ba mẹ Thiên Vũ vào phòng khi nhìn thấy ánh mắt của Tuyết Nga đang nhìn mình, cô cũng quay đi hướng khác vì không muốn họ phải ngại ngùng khi bị bắt gặp đang nhìn hai đứa con trai của mình.

Mọi người ngồi đó nhìn nhau một lúc lâu, cảm giác không khí thật nặng nề....Tuyết Nga lên tiếng

-Thôi tụi mình về thôi, cũng khá trưa rồi...nên để cho hai bác nghỉ ngơi

-Uhm mình thấy chị Nga nói đúng đấy – Lệ Quyên

-Vậy bọn mình về nha – Tuyết Lam nhìn sang Thiên Vũ

-Uhm mọi người về, hẹn gặp lại trên Sài Gòn – Thiên Vũ

-Anh Nhất Anh – Tuyết Lam

Nhất Anh nở một nụ cười nói

-Anh không sao, mình chào ba mẹ Bin rồi về

Đúng lúc đó ba mẹ Thiên Vũ đi xuống

-Tụi con xin phép hai bác tụi con về thành phố ạ - Tuyết Lam, Tuyết Nga

-Uhm các con về khi nào rảnh thì xuống bác chơi

-Dạ, tụi con xin phép

-Em về nha anh Minh

-Mình về nha Vũ

-Anh/Chị về nha Thu....

Mọi người chào nhau, bước ra khỏi cánh cửa mẹ Thiên Vũ gọi Nhất Anh

-Khoan đã, Nhất Anh vào đây bác có chút chuyện

Mọi người quay lại, Nhất Anh sợ đến toát mồ hôi, Thiên Vũ, Thiên Minh nhìn mẹ mình muốn biết mẹ muốn nói gì....

-Dạ, bác gọi cháu

-Con lên phòng với bác, Thu mang giúp bác mang nước lên phòng nha

-Dạ

Mọi người ở lại phòng khách chờ đợi Nhất Anh, Nhất Anh cùng ba mẹ Thiên Vũ lên phòng, Thiên Vũ nhìn theo mà lòng như lửa đốt không biết mẹ định nói gì với Nhất Anh, cậu đang lo lắng...

-Con ngồi đó đi – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ, con không dám...con đứng nghe hai bác

-Con cứ ngồi đi – Ba Thiên Vũ, Nhất Anh ngồi đối diện với hai trưởng bối, lòng thì lo lắng

-Hai bác đã suy nghĩ rất nhiều, chuyện hai đứa hai bác không thể nào chấp nhận được

-Thưa bác...

-Con để bác nói

Nhất Anh im lặng tiếp tục lắng nghe mẹ Thiên Vũ

-Hai đứa yêu nhau ta không thể nào cấm cản nhưng tình yêu này không đi đến đâu cả con hiểu không? Ba mẹ con đã biết chuyện này chưa? Liệu ba mẹ con có chấp nhận được cái mối quan hệ như thế này không? Nếu con là một đứa con gái bình thường bác không cấm cản hai đứa nhưng...con thấy đó làm sao con trai

với con trai có thể nên vợ thành chồng kia chứ? Nên bác xin con hãy nghĩ lại vì bác biết thằng Bin nhà bác nó còn suy nghĩ nông cạn lắm, bác tin con...suy nghĩ của con trưởng thành hơn nó nhiều

-Thưa hai bác...con đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này nhưng chúng con yêu nhau chẳng làm hại ai cả, chúng con thật lòng yêu nhau, chúng con đến với nhau bằng tình yêu thật sự...con xin hai bác chấp nhận tình yêu của chúng con, chỉ cần hai bác đồng ý, con nhất định sẽ thuyết phục được ba mẹ con – Nhất Anh xúc động

Vừa lúc đó Song Thu mang nước lên phòng, vô tình nghe được, tay gõ cửa, khoé mắt nhỏ đã đỏ lên

-Hai bác con mang nước vào rồi ạ

-Ừ cảm ơn con, con để đó đi

-Dạ

Thu ra ngoài đóng cửa lại nhưng nhỏ không bước đi mà đứng bên ngoài cố để nghe hết câu chuyện

-Con nghĩ mọi chuyện đơn giản thế sao? Ba mẹ con sẽ chấp nhận sao? Cho dù ba mẹ con có chấp nhận đi nữa thì hai đứa sống trong sự kỳ thị của xã hội, hai đứa có chịu đựng được hay không? Tương lai sự nghiệp của con và cả thằng Bin sẽ bị huỷ hoại, con muốn nhìn thấy thằng Bin sống trong sự vui lầy của xã hội đúng thế không?

-Con...

-Bác xin con...bác cầu xin con hãy nghĩ lại, chỉ có con mới khiến thằng Bin quay trở về là chính nó...

Mẹ Thiên Vũ quỳ xuống tha thiết cầu xin Nhất Anh, Nhất Anh cũng quỳ xuống đỡ bà, hai đôi mắt đã ướt nước mắt. Ba Thiên Vũ cảm thấy tội cho hai đứa nhưng mẹ Thiên Vũ nói đúng vì tương lai của bọn chúng ông đành nhẫn tâm

-Bác xin con, xin con hãy nghĩ lại – Ba Thiên Vũ cũng quỳ xuống

-Kìa hai bác...hai bác đừng như thế...con đồng ý mà...con đồng ý mà...hai bác đứng lên đi ạ

Song Thu bên ngoài đã khóc tức tưởi, Nhất Anh đỡ ba mẹ Thiên Vũ đứng lên, ba mẹ Thiên Vũ vui mừng vì rút cuộc chuyện cũng đã có chuyển biến tốt, chỉ cần Nhất Anh đồng ý, chỉ cần hai đứa không gặp nhau như thế đã đủ để Thiên Vũ trở về với chính bản thân mình.

-Dạ thôi hai bác nghỉ ngơi đi ạ, con phải về, mọi người đang đợi con – Nhất Anh lấy tay lau đi hai hàng nước mắt

-Uhm...con nhớ những gì đã hứa với bác nhé! – Mẹ Thiên Vũ cầm tay Nhất Anh nói

-Dạ...con nhớ rồi ạ, con chào hai bác

Mở cửa bước ra ngoài, Nhất Anh nhìn thấy Song Thu, gật đầu Nhất Anh đi xuống nhà cùng mọi người, ba mẹ Thiên Vũ nhìn thấy Song Thu, ngạc nhiên, tức giận, lo sợ

-Thu, sao con lại nghe lén chuyện của người lớn hả?

-Dạ...con...

-Con không được cho ai biết những chuyện đã nghe, nghe không? – Mẹ Thiên Vũ lớn tiếng

-Dạ...con biết rồi ạ

-Thu, bác xin lỗi, bác cũng không muốn thế...nhưng mà con hãy hiểu cho bác nhé! – Mẹ Thiên Vũ đi lại gần Song Thu, ôm nhỏ vào lòng mặc cho nhỏ thúc thịch

-Dạ...con biết rồi ạ, con thương anh Bin, con cũng thương hai bác nhiều lắm

Tiếng nấc của Thu làm bà thêm đau lòng, bà tự hỏi liệu bà làm như thế có quá nhẫn tâm hay không? Vỗ nhẹ vào tấm lưng của Thu, Thu thôi không khóc nữa, lau đi hàng nước mắt, chào ba mẹ Thiên Vũ để còn kịp ra tiễn mọi người. Thu chạy thật nhanh ra cổng, mọi người đang chuẩn bị lên xe, Thu lớn tiếng gọi

-Anh chị đợi đã, đợi em với

-Thu...

-Anh chị về nhé! Khi nào vào học em sẽ thăm anh chị

-Uh anh chị về nhé!

-Anh Nhất Anh....có thể cho em ôm anh một cái không?

-Uhm – Nhất Anh mi้ม cười ôm lấy Thu, nhỏ lại khóc

-Thu, sao em lại khóc? – Thiên Minh, Thiên Vũ

-Hihi không có gì, tại mọi người về nên em thấy buồn thôi

-Em thiệt là... - Thiên Minh nói, còn Thiên Vũ nhìn đôi mắt u buồn của Nhất Anh và hành động của Thu nghi ngờ - “Chẳng phải lúc này Nhất Anh đi xuống, mọi người hỏi thì Nhất Anh bảo không có chuyện gì sao, chỉ là ba mẹ hỏi thăm về ba mẹ Nhất Anh hay sao? Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra” Thiên Vũ nghĩ mông lung

-Bin anh về nha – Nhất Anh làm Thiên Vũ thoát khỏi dòng suy nghĩ

-Uhm anh về - Thiên Vũ ôm Nhất Anh, Nhất Anh siết lấy Thiên Vũ như một cái ôm cuối cùng, Nhất Anh thở thễ “Nhất Anh xin lỗi nhé!”

-Sao cơ?

-Ah không có gì hihi thôi chào mọi người

-Uhm mọi người về cẩn thận nhé

Mọi người lên xe tiến thẳng về thành phố, ba người ở lại vẫy tay, miệng luôn nói “Hẹn gặp lại trên Sài Gòn”, phải...gặp lại trên Sài Gòn...gặp lại trên Sài Gòn....

37. Chương 37 : Xin Lỗi Bin!

Những ngày sau đó mẹ Thiên Vũ đã trở lại bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Thiên Minh, Thiên Vũ cũng an tâm hơn khi mẹ không còn u uất buồn phiền nữa, ba Thiên Vũ cũng thế. Tình cảm gia đình trở lại bình thường, mọi người không nhắc lại sự việc đó nữa vì bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Nhất Anh trở về nhà, cứ nằm lì một chỗ không ăn không uống, hóc hác đi nhiều, ba mẹ Nhất Anh sang thăm nhìn thấy Nhất Anh như thế lo lắng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nếu cứ tiếp tục tình trạng như thế này sẽ không ổn tí nào. Họ bỏ cả công việc trên công ty, ở nhà chăm sóc cho cậu nhưng cậu chẳng buồn ăn uống gì cả, mắt cứ thần thờ nhìn vào một khoảng không, gọi thế nào cũng không nghe, ba mẹ Nhất Anh đau lòng chẳng biết nên làm gì cho đứa con của mình cả.

Tin...toon...Mẹ Nhất Anh ra mở cổng

-Cháu tìm ai?

-Dạ con chào bác...con tìm anh Nhất Anh, anh ấy có nhà không ạ?

-Uhm con vào nhà đi, mà con là gì của Nhất Anh nhà bác thế?

-Dạ, con là Tuyết Nga, tụi con là bạn ạ

-Uhm

Hai người bước vào nhà, Tuyết Nga chào ba Nhất Anh rồi được mẹ Nhất Anh dẫn lên phòng Nhất Anh, kể tình hình của Nhất Anh cho Tuyết Nga nghe. Mở cánh cửa bước vào, một không gian u tối vây lấy căn phòng, đồ đạc thì để bễ bộn vì Nhất Anh không cho ai động vào bất cứ thứ gì cả, cánh cửa cũng không được phép mở ra, cậu tự nhốt mình trong bóng tối. Tuyết Nga nghẹn đắng bờ môi, nước mắt rơi ra, đi lại

phía Nhất Anh, nhìn Nhất Anh như người vô hồn, cô nắm lấy bàn tay Nhất Anh mà nước mắt đã ươn ướt trên khuôn mặt.

-Con giúp bác, nó chẳng chịu ăn uống gì cả

-Dạ, bác nghỉ ngơi đi ạ

Mẹ Nhất Anh ra ngoài, Tuyết Nga nhìn vào Nhất Anh

-Anh chuyện gì xảy ra thế? Ba ngày trước khi về chẳng phải anh nói mọi chuyện vẫn tốt sao? Sao bây giờ anh lại thế này?

-.....

-Anh làm sao thế? Có thể nói cho em biết được không? - Sự im lặng của Nhất Anh làm Tuyết Nga mất bình tĩnh

—
-Anh chẳng đã nói em là bạn của anh sao? Vậy có chuyện gì thế nói em nghe đi Nhất Anh

Tuyết Nga lấy mạnh bả vai của Nhất Anh, hai hàng lệ rơi ra từ đôi mắt u buồn, Tuyết Nga lấy tay mình lau đi hai hàng nước mắt, mi้ม cười

-Anh Nhất Anh đừng khóc, có em đây, em luôn bên cạnh anh mà, có chuyện gì nói em nghe được không? – Tuyết Nga ôm Nhất Anh, nói

-Tuyết Nga, em giúp anh chuyện này có được không?

-Chuyện gì anh nói đi em làm được em sẽ làm

-Tuyết Nga nhất định em phải giúp anh, chỉ có em mới có thể giúp anh được thôi – Nhất Anh mất bình tĩnh lấy mạnh Tuyết Nga làm hai bả vai cô ê buốt, cô nhăn nhó, Nhất Anh vội buông tay – Anh xin lỗi

-Em không sao...anh nói đi

-Em...hãy giúp anh làm cho Bin rời xa anh có được không? – Tuyết Nga trân trân nhìn Nhất Anh – Anh biết làm như thế là thiệt thòi cho em nhưng mà...chỉ có em mới giúp được anh....em giúp anh nha! Tuyết Nga.

-Em...nhưng tại sao anh lại...

-Không có gì...tại anh không muốn tiếp tục mối quan hệ như thế nữa, anh...

-Hãy nói cho em biết lý do nếu không em sẽ không làm

Nhất Anh đành kể lại mọi chuyện cho Tuyết Nga nghe, cô cũng như Thu khóc tức tưởi khi nghe mọi chuyện, thương cho hai người họ nhưng biết làm sao....

-Được rồi, em đồng ý với một điều kiện

-Được em nói đi chỉ cần em chịu giúp anh

-Anh mau tắm rửa, ăn uống vào em muốn nhìn thấy một Nhất Anh mà em đã quen trước kia ngay bây giờ chứ không phải một Nhất Anh như bây giờ

-Anh...anh sẽ đi ngay

Tuyết Nga bước xuống phòng khách, ánh mắt đầy hy vọng của ba mẹ Nhất Anh hướng về Tuyết Nga

-Nhất Anh nó sao rồi Nga

-Dạ anh ấy sẽ xuống ngay thôi bác, hai bác cứ yên tâm đi ạ

-Uhm bác cảm ơn cháu nhiều lắm – Mẹ Nhất Anh nở một nụ cười nhẹ cả lòng, bà thấy quý Tuyết Nga

Một lúc sau Nhất Anh bước xuống, Nhất Anh đã trở lại với Nhất Anh của trước kia

-Ba mẹ con đói rồi

-Uhm con...con xuống đây, mẹ dọn thức ăn lên cho con

-Con ngồi đây đi – Ba Nhất Anh vui mừng không kém

-Để con phụ bác – Tuyết Nga

Ba người ngồi nhìn Nhất Anh ăn một cách ngon lành, họ vui mừng mi้ม cười, mẹ Nhất Anh đã bắt đầu để ý đến Tuyết Nga. Thấy Nhất Anh đã tốt hơn ba mẹ Nhất Anh cũng về nhà, lo cho công việc trong công ty mấy ngày qua

Hai tuần sau, Thiên Vũ, Song Thu chào ba mẹ rồi lên thành phố chuẩn bị nhập học, Thiên Vũ vào Đại Học Y MCM còn Song Thu vào Đại Học Mỹ Thuật TP. Thiên Vũ, Song Thu cùng sống ở nhà Thiên Minh vì trước khi đi ba mẹ Thiên Minh đã căn dặn Thiên Minh như thế tránh cho hai người họ gặp nhau, Thiên Minh đành nghe theo ba mẹ...

Sau khi xong thủ tục nhập học ở trường, Thiên Vũ nhìn lại con đường mà cách đây hơn một tháng cậu vẫn thường đi, dẫn xe ra hướng về con đường ấy, chuông điện thoại vang lên

-Anh hai gọi em có gì không?

-Em xong chưa?

-Dạ rồi

-Vậy em sang rước Thu giúp anh nhé!

-Dạ

Thiên Minh tắt máy thở dài, Vũ quay đầu xe lại

-Vũ...Vũ... - Tuyết Lam, Lệ Quyên, Thanh Tuấn gọi từ phía cổng trường

-Mọi người khoẻ chứ?

-Khỏe, Vũ lên khi nào?

-Mới hôm qua thôi...hẹn gặp mọi người sau nhé! Vũ phải đi đón Thu

-Uhm chào Vũ

Chiếc xe chạy đi, bên kia đường, kín chiếc xe BMW từ từ hạ xuống, đôi mắt nhìn theo chiếc xe Thiên Vũ từ từ khuất xa, miệng nở một nụ cười đau khổ

-Xin lỗi!

Trước cổng trường Đại Học Mỹ Thuật TP, một cô bé mồ hôi nhễ nhãi vì cái nắng gay gắt của Sài Gòn, miệng nở một nụ cười thật tươi khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc

-Anh Bin, em ở đây – Tay vẫy vẫy, cố gọi to

-Mệt không? Lên xe nào

-Hihi – Song Thu lên xe, Thiên Vũ lên ga vọt đi trong nháy mắt

Đến nhà, Song Thu bước xuống xe nhưng Thiên Vũ không vào

-Anh Bin đi đâu nữa ah?

-Uhm anh đi đây một lát

-Bin em đi đâu đấy – Thiên Minh đi ra

-Em...

-Em tìm Nhất Anh đúng không?

-Em đi một chút thôi

-Nhưng mẹ có thể gọi điện lên bất cứ khi nào đấy

-Anh cho em đi một chút em về ngay thôi mà

-Anh Minh để anh Bin đi đi

-Uhm em về sớm nhé!

-Dạ

Tin...toon...tin..toon....

-Ủa Thiên Vũ em lên khi nào? – Tuyết Nga mở cổng cho Thiên Vũ

-Chị...sao chị lại ở đây? – Thiên Vũ ngạc nhiên

-Ah...chị sang đây chơi ấy mà, em vào đi

Thiên Vũ cùng Tuyết Nga đi vào, Nhất Anh ngồi trên ghế đang ăn trái cây một cách ngon lành

-Nhất Anh – Thiên Vũ gọi làm trái tim Nhất Anh thổn thức, cố kiềm nén cảm xúc, Nhất Anh quay lại

-Bin lên khi nào?

-Vừa hôm qua thôi, Nhất Anh khoẻ chứ?

-Uhm Nhất Anh khoẻ, ngày nào Tuyết Nga cũng sang đây trò chuyện với Nhất Anh, nấu cơm cho Nhất Anh nữa, Tuyết Nga nấu ăn rất ngon – Nhất Anh nhìn Tuyết Nga vui vẻ nói

-Vậy à

-Em ngồi nói chuyện với anh Nhất Anh nha, chị đang nấu đồ trong bếp

-Dạ

Tuyết Nga nhìn hai người họ lần nữa, thở dài đi vào trong. Hai người ngồi đó hồi lâu không ai nói với ai lời nào, Nhất Anh thì chăm chú vào cái TV, còn Thiên Vũ nhìn Nhất Anh không hiểu Nhất Anh đang định bày trò gì mà cư xử xa lạ với cậu như thế?

-Bin ăn trái cây đi, trái cây Tuyết Nga mua đấy, ngon lắm

-Anh thôi đi có được không....mở miệng ra là Tuyết Nga Tuyết Nga, anh xem em là gì thế hả?

-Bin sao thế?

-Em hỏi anh làm sao mới đúng?

-Anh làm sao, anh vẫn thế? – Nhất Anh nhún vai tỏ vẻ mình vẫn bình thường

-Anh...

Tuyết Nga thấy hai người họ cãi nhau, đi ra

-Em nấu xong rồi, hai người vào ăn thử xem

-Uhm anh vào ngay – Nhất Anh nhìn Thiên Vũ – Em vào cùng ăn với tụi anh cho vui

-“Em vào cùng ăn với tụi anh cho vui” “Khi nào mình bị tách ra là người ngoài thế này?” – Thiên Vũ nhìn Nhất Anh – Uhm anh vào đi, em vào ngay

Nhất Anh đi vào trong, Tuyết Nga gấp thức ăn vào chén cho Nhất Anh, Nhất Anh vui vẻ đón lấy, gấp thức ăn đút cho Tuyết Nga, Thiên Vũ đi vào thấy cảnh tượng trước mắt, cổ họng nghẹn đắng

-Vũ ăn đi – Tuyết Nga gấp cho Thiên Vũ

-Cám ơn chị

Thiên Vũ nhìn thức ăn trong chén mình, nhìn cảnh tượng hai người họ đang vui vẻ với nhau cảm giác mình là người thừa, thức ăn dù ngon đến cỡ nào Thiên Vũ cũng nuốt không trôi

-Kìa Bin ăn đi chứ - Nhất Anh

-Em có việc em đi trước, hai người ăn cơm vui vẻ nhé!

Thiên Vũ bước ra không thêm ngoảnh lại. Cánh cổng dần khép lại cũng là lúc nước mắt Nhất Anh trực trào

-Anh không sao đấy chứ?

-Anh không sao, cảm ơn em

Thiên Vũ chạy xe với tốc độ thật nhanh, lòng luôn hỏi tại sao? Tại sao? Và tại sao? Chiếc xe đậu trước nhà, Thiên Vũ với gương mặt hằm hằm đi thẳng lên phòng

-Anh Bin – Thu gọi nhưng Thiên Vũ chẳng thêm trả lời

-Bin sao vậy Thu

-Em không biết nữa

Rầm...cánh cửa được đóng một cách thô bạo, Song Thu, Thiên Minh gật thót tim

-Tại sao chứ? Nhất Anh rút cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhất Anh lừa gạt Bin hay sao?

Đập phá đồ đạc trong phòng đến không còn gì để đập nữa Thiên Vũ ngồi gục xuống nền. Thiên Minh cùng Song Thu bước vào

-Bin đã xảy ra chuyện gì thế? – Thiên Minh

-Nhất Anh...gạt em...

-Gạt anh...ý anh là sao? – Song Thu

-Không có gì...anh với Thu về phòng đi, em muốn nghỉ ngơi

Nhìn thấy Thiên Vũ như thế hai người họ cũng thôi không hỏi gì thêm. Đóng cửa phòng Thiên Vũ, Thiên Minh đi xuống gọi điện thoại ngay cho Nhất Anh

-Cậu với Bin có chuyện gì thế hả? Nó nói cậu gạt nó thế là thế nào?

-Bin về nhà rồi à

-Cậu mau trả lời tớ đi – Thiên Minh gắt

-Chẳng có gì cả, cậu nhắn lại với Bin chiều nay 5h ra công viên cậu với tớ thường đến tớ có chuyện muốn nói với Bin

-Được rồi, tớ sẽ nhắn lại nó

-Cảm ơn cậu, thôi chào cậu mình cần nghỉ ngơi

Tắt điện thoại, Nhất Anh ngã lưng ra ghế, Tuyết Nga lên tiếng

-Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?

-Uhm anh đã quyết định rồi

-Suy nghĩ thật kỹ nếu không anh sẽ hối hận đấy

-Không đâu, cảm ơn em, giúp anh lần cuối nhé

-Vâng

Thiên Vũ vui mừng khi nghe Thiên Minh nhắn lại, Thiên Vũ nghĩ thế nào Nhất Anh cũng giải thích rõ mọi chuyện ình biết, đó chỉ là hiểu lầm mà thôi. Nôn nóng cho thời gian qua thật nhanh để cậu đến gặp Nhất Anh để nghe Nhất Anh giải thích tất cả...3h không thể chờ đợi thêm phút giây nào, Thiên Vũ lấy xe ra khỏi nhà chạy thẳng đến công viên.

4h cậu đã có mặt, nhìn xung quanh nơi này khá vắng, chắc là giờ vẫn còn sớm, Thiên Vũ đi xung quanh nhìn thấy một cửa hàng trang sức Thiên Vũ bước vào. Tìm kiếm, đây rồi cặp nhẫn lọt vào mắt xanh của Thiên Vũ tuy không cầu kỳ nhưng nó mang lại cho Thiên Vũ sự nhẹ nhàng như những gì Thiên Vũ mong

muốn chỉ cần họ được ở cạnh nhau như thế là đủ, miễn cười, Thiên Vũ mua nó. Cô gái bỏ vào chiếc hộp rồi đưa cho Thiên Vũ.

Bước ra khỏi cửa hàng, Thiên Vũ dạo thêm một vòng quanh bờ sông...bước chân khựng lại, trái tim đau nhói, ánh mắt trần trụi nhìn về phía trước, nhìn về phía một đôi trai gái đang ôm nhau hôn nhau thắm thiết như không gian hoàn toàn chỉ có hai người họ. Thiên Vũ bước thật nhanh đến trước họ

-Nhất Anh – Thiên Vũ gọi gần như hét lên, Nhất Anh Tuyết Nga buông nhau ra

-Bin

Bốp, Thiên Vũ tát vào mặt Nhất Anh

-Anh có sao không? – Tuyết Nga sờ vào má Nhất Anh

-Anh không sao – Quẹt đi vệt máu trên miệng Nhất Anh nói tiếp - Em thấy rồi thì anh cũng không đau làm gì nữa, anh và Tuyết Nga yêu nhau do lúc đó anh đang tìm cảm hứng cho bộ sưu tập ảnh của mình về thế giới thứ 3 nên anh...anh xin lỗi!

Cái hộp trên tay rơi xuống bãi cỏ, Thiên Vũ nhếch mép

-Anh đối với tôi chỉ có thể thôi sao?

-Thiên Vũ

-Chị im đi

-Bin không được như thế với Tuyết Nga – Nhất Anh lớn tiếng

-Được, được...

Thiên Vũ xoay người, bước đi, bước chân càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh...Nhất Anh nhìn theo Thiên Vũ muốn chạy lại ôm lấy Thiên Vũ, nói cho Thiên Vũ nghe tất cả...tất cả đều không phải...lời nói đó chỉ là giả dối, Nhất Anh thật sự rất yêu Thiên Vũ...nhưng Nhất Anh không thể bước đi, Nhất Anh khụy ngay bãi cỏ, đôi mắt cậu nhoe đi

-Anh Nhất Anh – Tuyết Nga đặt tay trên vai Nhất Anh muốn cậu đừng gục ngã

-Anh không sao, anh ổn mà...cám ơn em – Nhất Anh nhặt lấy cái hộp, mở ra bên trong là hai chiếc nhẫn, miệng cười đắng môi – Hết rồi...hết rồi...hết thật rồi...

Nhất Anh cầm chắc chiếc hộp trong tay chạy đi chạy thật nhanh, chạy trốn tất cả, chạy trốn cả chính bản thân mình. Nhất Anh căm ghét bản thân mình tại sao lại làm Thiên Vũ đau đến thế, Thiên Vũ đau cậu còn đau gấp nhiều lần...tại sao ông trời không công bằng với họ, cũng là con người như nhau, cũng biết yêu thương, giận hờn, ghen ghét nhưng tại sao tình yêu của họ không được chấp nhận...họ đã làm gì sai?

Tuyết Nga đứng đó gọi Nhất Anh nhưng Nhất Anh đã khuất xa, cô cũng khóc nhiều đấy thôi, thương cho bọn họ, thương cho người bạn của mình và thương cho chính bản thân mình....

Thiên Vũ chạy đến đôi chân rã rời, Thiên Vũ dừng lại hét lớn

-Tại sao? Tại sao lại đem tình cảm của tôi ra làm trò đùa...Tại sao?

Thiên Vũ cứ hét chỉ có tiếng vọng lại không một tiếng trả lời cho câu hỏi của Thiên Vũ. Lấy xe, Thiên Vũ chạy với vận tốc hết cỡ, con đường này khá vắng nhưng khi chiếc xe nào thấy xa cậu chạy lên cũng đều tấp vào vì sợ...

38. Chương 38 : Vì Hạnh Phúc Của Con

Dừng xe tại một quán ven đường, Thiên Vũ vào làm bạn với cái vị mà người ta cho rằng khi uống vào sẽ quên tất cả. Nhưng sao càng uống lại càng nhớ....lại càng đau đến thế...

-Anh hai gọi em có việc gì không? – Thiên Vũ lè nhè

-Em đang uống rượu sao? Em đang ở đâu thế sao giờ này vẫn chưa về nhà?

-Em đang ở đâu...em cũng chẳng biết em đang ở đâu nữa...anh hai ra đây uống với em đi

-Em về nhà ngay đi, mẹ gọi anh hỏi em từ chiều giờ đây

-Dạ...chút nữa em về với mẹ anh hai yên tâm đi

-Về...em định về nhà trong lúc say thế này ah?

-Em say bao giờ...vậy nha anh hai – Thiên Vũ tắt máy, tắt nguồn

-Alo...Bin...

Thiên Minh bực mình gọi lại nhưng không được

-Anh Bin đang ở đâu vậy anh Minh

-Nó đang say, nó bảo sẽ về nhà

-Sao được....bác sẽ...

-Anh biết nhưng mà giờ không biết nó đang ở nơi nào cả, để anh gọi báo cho ba mẹ hay

Thiên Minh gọi điện cho ba mẹ hay, hai người lo lắng đứng ngồi không yên cứ đi ra đi vào...Thiên Minh cũng lái xe đi về ngay sau khi kết thúc cuộc gọi

Thiên Vũ lè nhè tính tiền rồi ra xe định hướng nào về nhà của mình rồi phóng đi. Gần một giờ sao, chiếc xe Thiên Vũ đã đậu trước nhà của mình

-Bin con sao vậy nè, làm gì mà say thế này hả con – Ba mẹ Thiên Vũ ra đỡ Thiên Vũ vào nhà

-Ba, mẹ...con không có say...con đau quá ba mẹ ơi...con lớn từng tuổi này rồi còn bị người ta lừa...con thật là ngu mà

Để Thiên Vũ nằm tạm trên ghế, bà đi pha nước chanh cho Thiên Vũ giải rượu

-Con uống cho giải rượu

-Con không uống...con muốn say để quên đi tất cả...Nhất Anh tại sao lại lừa Bin, Nhất Anh có biết là Bin đau lắm không hả...đau lắm Nhất Anh có biết không?

Ba mẹ Thiên Vũ như hiểu ra chuyện...cố cho Thiên Vũ uống nước nhưng Thiên Vũ chẳng chịu uống, miệng cứ gọi tên Nhất Anh. Ông bà cũng hết cách đành đem Thiên Vũ về phòng

-Ba mẹ, Bin thế nào rồi ạ - Thiên Minh vừa về tới

-Nó đã ngủ được một lúc rồi

-Để con lên xem nó sao

-Minh, có phải Bin nó gặp Nhất Anh đúng không? – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ...con xin lỗi

-Thôi con lên phòng em đi

-Dạ, ba mẹ cũng nghỉ sớm đi ạ

-Uhm

Thiên Minh lên phòng Thiên Vũ, ba mẹ Thiên Vũ cũng về phòng lòng hai ông bà nặng trĩu

-Bây giờ bà tính thế nào? – Ba Thiên Vũ

-Thế nào là thế nào...từ từ nó sẽ quên thôi

-Nhưng mà nếu nó cứ như thế thì làm thế nào?

-Ông để tôi tính...thôi ngủ đi

Thiên Minh ngồi bên cạnh giường em mình, nhìn gương mặt nhợt nhạt cậu thấy xót xa vô cùng, không biết làm sao để giúp em mình một bên là ba mẹ một bên là đứa em cậu hết mực thương yêu...làm sao để ba mẹ hiểu mà chấp nhận cho....

Nhất Anh lại tự nhốt mình trong phòng, giằng vặt dày vò bản thân...không cho phép mình được khóc vì chính bản thân cậu đã làm người cậu yêu thương phải đau khổ thì lấy quyền gì cậu khóc kia chứ...nên nỗi đau vào bên trong, không cho ai biết cũng không cho ai chạm tới vì bây giờ chỉ động nhẹ vào thôi nó sẽ rỉ máu ra mắt.

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua....Thiên Vũ vẫn nằm đó, không nói, không ăn không uống gì cả, ba mẹ có bảo thế nào, Thiên Minh có nói thế nào cũng thế thôi. Còn Nhất Anh lau đầu vào công việc đến không nghỉ ngơi, cả ngày lẫn đêm đến kiệt sức mà gục ngã trong phòng làm việc. Nhất Anh được đưa vào bệnh viện ngay lập tức.

Tại phòng cấp cứu

-Bác sĩ con tôi nó thế nào rồi

-Cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi, chỉ là do lao lực quá sức không nghỉ ngơi nên dẫn đến suy nhược cơ thể. Người nhà cố gắng khuyên bảo cậu ấy. Chúng tôi đã chuyển cậu ấy sang phòng hồi sức, mọi người có thể vào thăm được rồi

-Dạ, cảm ơn bác sĩ

Ba mẹ Nhất Anh bước vào nhìn thấy Tuyết Nga họ ngạc nhiên nhưng trông bộ đồng phục y tá, họ cảm thấy an tâm hơn nhiều vì Nga là bạn của Nhất Anh cô ấy sẽ chăm sóc Nhất Anh chu đáo hơn

-Cháu chào hai bác

-Uhm chào cháu, Nhất Anh thế nào rồi?

-Dạ anh ấy sẽ khoẻ nhanh thôi ạ, hai bác ở đây, cháu xin phép

Tuyết Nga ra ngoài, ba mẹ Nhất Anh ngồi bên cạnh nhìn đứa con của mình họ đau lòng, muốn biết Nhất Anh đã xảy ra chuyện gì nhưng....hỏi thế nào Nhất Anh cũng không trả lời, họ đành ngồi chờ Nhất Anh tỉnh lại

Tuyết Nga cầm điện thoại trên tay không biết có nên gọi cho Thiên Vũ hay không? Cuối cùng cô đã bấm số gọi...

Tiếng chuông điện thoại vang lên Thiên Vũ vẫn nằm đó không đá động gì tới cho đến khi cuộc gọi kết thúc. Tuyết Nga bấm số lần nữa cũng chẳng ai nghe máy...Tuyết Nga bấm số của Thiên Minh...đầu dây bên kia bắt máy

-Anh Minh hả? Em là Tuyết Nga đây, anh Nhất Anh đang nhập viện anh mau báo cho Thiên Vũ biết nha...tất cả những gì Thiên Vũ thấy đều không đúng...Tut..tut...tut...

Tuyết Nga chưa nói hết câu đầu dây bên kia đã tắt máy, Tuyết Nga bấm gọi lại nhưng vô ích vì đầu dây bên kia đã khoá máy

-Ai gọi con vậy mẹ?

-À Tuyết Nga, nó hỏi thăm con ấy mà

-Dạ

Thiên Minh thôi không thắc mắc nữa đi về phòng thu lấy đồ chuẩn bị về thành phố, mẹ Thiên Vũ đi về phòng, đứng trước phòng của Thiên Vũ, bà đẩy cửa bước vào

-Bin, con ra ăn chút gì đi con

-.....

-Bin, con thế này đến bao giờ hả con? Con không thương mẹ hay sao?

Thiên Vũ nghe mẹ khóc cậu cũng khóc theo, ôm chăm lấy mẹ, thúc thích như một đứa trẻ

-Mẹ ơi...Nhất Anh gạt con...tất cả đều là gạt con...

-Nín nào Bin...nói ẹ nghe nào

-Nhất Anh chỉ giả vờ yêu con thực chất là tìm cảm xúc cho bộ sưu tập ảnh của mình, người Nhất Anh yêu chính là Tuyết Nga...con thật ngu mà...đáng ra con không nên làm mẹ phải buồn như thế...con xin lỗi mẹ!!!

Nghe Thiên Vũ kể mà bà thấy mình có lỗi vô cùng “Chúng nó đâu làm gì xấu, chúng nó yêu nhau sao lại mình lại hành hạ chúng như thế? Chúng nó có tội tình gì đâu...mình đang làm chuyện gì thế này...một đứa đau khổ nhịn ăn cả mấy ngày, một đứa giờ phải nằm viện...có phải mình đã sai rồi không?” Suy nghĩ, bà vừa thương vừa tội cho số phận của cả hai, một người là con trai bà, một người là người mà con bà yêu...khẽ thở dài

-Bin à, Nhất Anh không gạt con đâu

-Mẹ nói sao ạ?

-Do mẹ ép Nhất Anh nên nó mới làm như thế

-Mẹ...

-Nhất Anh đang trong bệnh viện con lên với nó đi

-Sao ạ? Nhất Anh bị sao ạ? - Thiên Vũ lén quynh

-Mẹ vừa nghe Tuyết Nga điện thoại, con mau lên với nó đi

-Mẹ...mẹ không cấm tụi con nữa sao ạ?

-Mẹ nghĩ lại rồi mẹ không thể nào dồn ép hai đứa như thế, hai đứa không có lỗi gì cả, có trách thì trách ông trời đã không công bằng với con của mẹ - Bà vuốt mái tóc Thiên Vũ, thở dài

-Mẹ...con cảm ơn mẹ nhiều lắm – Thiên Vũ ôm mẹ mình rồi đứng dậy, loạng choạng Thiên Vũ không còn nhìn thấy gì cả, ngã xuống và ngất đi

-Bin...con sao vậy nè, Bin...

Nghe tiếng la Thiên Minh, ba Thiên Minh vội chạy sang, bế thốc Thiên Vũ ra xe đi thẳng đến bệnh viện gần nhất

-Con tỉnh rồi sao

Thiên Vũ hé mắt nhìn mọi người đang vây lấy giường bệnh, vội ngồi dậy

-Bin con định làm gì thế, mau nằm xuống, con vẫn chưa khỏe đâu

-Con muốn gặp Nhất Anh

-Đợi em khỏe lại anh sẽ đưa em đi

-Không em muốn đi ngay bây giờ

-Được rồi sáng mai hãy đi giờ cũng trễ lắm rồi

-Mẹ...

-Không cãi nữa, con nằm nghỉ đi – Ba Thiên Vũ đẩy Thiên Vũ nằm xuống, Thiên Vũ đành đợi đến sáng ngày mai

39. Chương 39 : Niềm Vui Chưa Hết Lại....

Nhất Anh dần tỉnh lại, Nhất Anh không muốn nằm viện nên một mực đòi về, ba mẹ Nhất Anh đành chịu theo ý con mình

-Anh Nhất Anh, anh nằm nghỉ nha, bọn em về đây – Tuyết Nga, Tuyết Lam, Lệ Quyên, Thanh Tuấn sang thăm Nhất Anh

-Uhm cảm ơn mọi người, anh khoẻ rồi

Tin...toon... Thiên Vũ xuống xe, tay liên tục bấm chuông, nhìn thấy mẹ Nhất Anh bước ra, Thiên Vũ không kiềm chế được cảm xúc

-Anh Nhất Anh sao rồi bác?

-Cháu vào nhà đi, nó khoẻ lại rồi – Mẹ Nhất Anh có một cảm giác kỳ lạ, tại sao Bin nó lại lo lắng đến thế?

-Cháu chào bác – Thiên Minh

-Uhm cháu vào đi Minh

Thiên Vũ đã nhanh chân chạy vào, Thiên Minh và mẹ Nhất Anh đi phía sau

-Vũ đến rồi à – Tuyết Nga, Tuyết Lam

-Anh Nhất Anh sao rồi?

-Anh ấy trên phòng Vũ vào đi, bọn chị về trước đây – Tuyết Nga

-Chị Nga, em xin lỗi

Tuyết Nga không nói gì miễn cười rồi cùng mọi người ra về, Thiên Vũ chạy lên trước cửa phòng Nhất Anh, vui mừng, lo lắng vây lấy cậu, đưa tay mở cánh cửa ra, hai ánh nhìn chạm nhau, lo lắng, vui mừng....bao cảm xúc hỗn tạp...

-Bin sao em lại đến đây?

Phớt lờ câu hỏi của Nhất Anh, Thiên Vũ gắt lên

-Sao anh không biết tự chăm sóc bản thân mình thế? Sao để ra nông nổi này hả?

-Sao em lại thế? Anh khoẻ rồi...Tuyết Nga chăm sóc anh rất chu đáo

-Em biết cả rồi...anh đừng nói dối nữa – Thiên Vũ đi lại gần Nhất Anh

-Em...anh nói dối gì chứ?

-Em đã biết tất cả là do mẹ em ép anh phải như thế đúng không?

-Anh...

-Nhất Anh, không sao nữa rồi mẹ đã đồng ý cho chúng ta được bên cạnh nhau rồi – Thiên Vũ ôm Nhất Anh, nói

-Thật...thật sao Bin

-Thật...mẹ đã đồng ý rồi, từ nay chúng ta không phải xa nhau nữa đâu Nhất Anh

-Nhất Anh...thế này là thế nào?

Mẹ Nhất Anh hét lên, Thiên Minh lúc đó cũng muốn ngăn họ lại nhưng không làm được vì mẹ Nhất Anh ngăn cậu lại. Hai người họ quay về phía cánh cửa

-Thưa bác, con và Nhất Anh thật lòng yêu nhau mong bác hãy chấp nhận cho chúng con – Thiên Vũ đi lại trước mặt mẹ của Nhất Anh cầu xin

-Mẹ...xin hãy chấp nhận cho tụi con

Mẹ Nhất Anh tức giận đến tái tím mặt mày, bà cảm thấy khó thở, bà ngã ngay tại chỗ Thiên Minh kịp đỡ bà, cả ba hoảng hốt đưa bà vào bệnh viện

-Bác sĩ mẹ tôi thế nào rồi? – Nhất Anh lo lắng

-Bà ấy bị tim, do kích động mạnh nên ảnh hưởng đến bệnh tình, gia đình nên tránh cho bà ấy kích động nếu không...

-Nếu không thì sao ạ?

-Bà ấy có thể ra đi bất cứ lúc này

Vị bác sĩ bỏ đi, Nhất Anh lòng bùng cả tai, không thể đứng vững được nữa

-Nhất Anh...không sao đâu đừng lo lắng quá – Thiên Vũ dìu Nhất Anh lại ghế ngồi

-Mẹ con sao rồi Nhất Anh – Ba Nhất Anh vừa đến

-Mẹ con... - Nhất Anh chạy vào phòng, nắm lấy tay mẹ miệng luôn nói xin lỗi - Mẹ...con xin lỗi mẹ mau tỉnh lại đi...mẹ...

-Mẹ con tại sao lại thế?

-Con...

-Bà tỉnh rồi sao? – Ba Nhất Anh vui mừng khi thấy mẹ Nhất Anh mở mắt ra

-Mẹ thấy trong người thế nào rồi ả?

-Bác...

-Hai người mau đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy hai người

-Kìa bà

-Mau – Bà gắt lên, Nhất Anh và Thiên Vũ, Thiên Minh ra ngoài

-Bà sao thế? Sao lại kích động đến thế?

-Hai đứa chúng nó...yêu nhau đấy...còn muốn tôi cho chúng được ở bên nhau đấy...ông xem chuyện gì đang xảy ra với gia đình này thế?

-Bà nói sao...làm sao có chuyện hoang đường đến thế - Mẹ Nhất Anh vì xúc động mạnh nên cảm thấy khó thở, Ba Nhất Anh liền gọi bác sĩ

Mọi người ra ngoài, ba Nhất Anh bực tức

-Con thấy mình đã gây ra chuyện gì chưa?

-Ba...con..

-Bác đừng la Nhất Anh, lỗi tại con – Thiên Vũ

-Cả cậu nữa...hai người...

-Bác đừng giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe - Thiên Minh

-Cậu bảo xem tôi phải làm sao? Để cho chúng nó làm xằng làm bậy à?

-Con...

Cạch, cánh cửa phòng mở ra, mọi người vội chạy lại vị bác sĩ

-Bà nhà tôi sao rồi bác sĩ

-Tôi đã bảo mọi người nên để bà ấy tránh kích động mạnh rồi mà...cũng may không đến nỗi nguy kịch, mọi người vào tránh ồn ào, bà ấy cần nghỉ ngơi

Bác sĩ bỏ đi, ba Nhất Anh quay lại nhìn Thiên Vũ Thiên Minh, nói:

-Hai cậu về trước đi, hai cậu cũng nghe bác sĩ nói rồi đấy

-Dạ...chúng cháu xin phép – Thiên Minh kéo tay Thiên Vũ đi, mắt Thiên Vũ vẫn nhìn Nhất Anh còn Nhất Anh thì cuối gằm mặt

-Con nên nhớ những gì bác sĩ nói

-Dạ, con nhớ rồi thưa ba

Cả hai bước vào, nhìn mẹ mình nằm đó, khoé mắt Nhất Anh cay cay, cậu cảm thấy có lỗi với mẹ nhiều quá

-Mẹ...mẹ mau tỉnh lại đi...con hứa không làm mẹ buồn nữa đâu

-Bà nghe con nói gì không? Mau tỉnh lại nhìn ba con chúng tôi này

Không một tiếng trả lời, không gian yên lặng hẳn chỉ còn hai người đàn ông ngồi đó trông chờ người trên giường bệnh mau tỉnh lại.

Thiên Minh cùng Thiên Vũ trở về nhà, Song Thu vui mừng khi nhìn thấy họ

-Anh Minh, Anh Bin hai người lên rồi à?

-Uhm

-Sao thế? Có chuyện gì thế anh Bin?

-Em làm ơn đừng hỏi có được hay không? – Thiên Vũ bực, gắt lên

-Bin sao lại như thế với Thu?

-Không...không sao đâu anh Minh – Khoé mắt nhỏ cay cay nhưng cố gượng cười

-Anh xin lỗi, anh hơi mệt – Thiên Vũ đi về phòng

-Là chuyện của nó với Nhất Anh, mẹ anh đã bằng lòng

-Thế thì tốt quá

-Nhưng gia đình Nhất Anh không đồng ý chuyện này, mẹ Nhất Anh vì quá sốc nên đã ngất xỉu, bây giờ bác ấy vẫn trong bệnh viện chưa tỉnh lại

-Thế anh Bin và anh Nhất Anh...làm sao bây giờ?

Thiên Minh lắc đầu, thở dài đi vào trong, cả hai không nói thêm lời nào

-Bác đã tỉnh chưa anh Nhất Anh – Tuyết Nga vào làm công việc của mình

Lắc đầu, ba Nhất Anh không nói gì chỉ nhìn người vợ đang nằm đó... Tuyết Nga xin phép ra ngoài. Cựa mình, đôi mắt từ từ mở ra...Nhất Anh, ba Nhất Anh vui mừng...

-Mẹ tỉnh rồi sao ạ?

-Bà thấy trong người thế nào rồi?

-Tôi chưa chết đâu

-Kìa bà

-Mẹ...con biết lỗi rồi, mẹ đừng như thế nữa

-Vậy con sẽ nghe mẹ chứ?

-Con...

-Vậy thì thôi, mau ra ngoài đi

-Con nghe...con nghe...mẹ đừng kích động như thế, không tốt cho sức khỏe của mẹ

Bà mi้ม cười, xoa đầu đứa con trai của mình, bà nghĩ cuối cùng nó cũng đã hiểu ra...ba Nhất Anh cũng hy vọng điều Nhất Anh nói là đúng còn Nhất Anh cậu không còn tâm trí nào để có thể suy nghĩ những điều mình đã nói ra, giờ có hối hận liệu có còn kịp không?

40. Chương 40 : Bìn Sế Đợi

Hôm nay là ngày nhập học đầu tiên, Thiên Vũ đến trường với tâm trạng mệt mỏi, đang tìm lớp của mình Thiên Vũ giật mình vì có một người đập mạnh vào vai cậu từ phía sau

-Vũ

-Lam, làm Vũ giật thót tim

-Vũ đang nghĩ gì mà thần thờ thế? Vũ học lớp nào?

-Đây... - Thiên Vũ chỉ về cái lớp trước mặt mình

-Vậy mình lại có duyên rồi, Lệ Quyên, Thanh Tuấn cũng học lớp này hihi vào thôi Vũ

Đẩy Thiên Vũ vào lớp, tìm kiếm Lệ Quyên và Thanh Tuấn, hai người họ ngồi gần bàn cuối, hai người họ đang chí choé lẫn nhau, mi้ม cười Tuyết Lam kéo Thiên Vũ xuống

-Chào hai người, làm ơn xích vào tí nào – Tuyết Lam đẩy Lệ Quyên vào sát Thanh Tuấn, nhỏ ngồi xuống đồng thời kéo Thiên Vũ ngồi cùng

-Sao đi trễ vậy? – Thanh Tuấn

-Chắc ngủ nướng chứ gì – Lệ Quyên

-Ê...chưa ghẹo nha! Đánh cho bây giờ

-Hihi nóng thế...Vũ sao trông cậu buồn thế?

-...

-Vũ... - Tuyết Lam khiêu

-Hả...mọi người gọi mình sao?

Lắc đầu, thở dài, cả ba bó tay

-Cậu đang nghĩ gì thế? Chuyện cậu với Nhất Anh sao rồi – Thanh Tuấn

Thiên Vũ thở dài chán nản kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra cho ba người họ nghe

-Vậy giờ cậu tính làm sao? – Cả ba đồng thanh

-Mình cũng không biết phải làm sao...vừa được mẹ đồng ý chưa hết vui mừng giờ lại...

Thiên Vũ chán nản ôm đầu gục xuống bàn

-Thôi cậu đừng nghĩ nhiều quá, mình tin ba mẹ anh Nhất Anh sẽ hiểu thôi, chẳng phải lúc đầu mẹ cậu cũng thế sao? Cố lên...

-Lam nói đúng đấy

-Uhm cảm ơn mọi người

Giảng viên vào lớp, mọi người dừng câu chuyện ở đây chăm chú vào giờ học đầu tiên của ngày nhập học đầu tiên.

Mẹ Nhất Anh dần khoẻ lại đã được xuất viện về nhà, Nhất Anh cũng về nhà ba mẹ để có thể chăm sóc ẹ mình. Ba mẹ Nhất Anh thấy Nhất Anh trở về lấy làm vui mừng vì họ có thể quản Nhất Anh tránh trường hợp Nhất Anh và Thiên Vũ lại tiếp tục gặp nhau.

-Mẹ thấy trong người thế nào rồi ẹ? – Nhất Anh vào phòng mẹ mình, ngồi bên giường nói

-Mẹ khoẻ nhiều rồi, con không đi làm sao?

-Dạ con vào xem mẹ có muốn ăn gì không lát nữa con mua mang về

-Cái thằng này, giờ biết quan tâm đến mẹ rồi đấy – Bà xoa đầu Nhất Anh

-Mẹ nói gì thế, con lúc nào không quan tâm đến mẹ

-Uhm...mẹ biết chứ...con không cần mua gì ẹ đâu cái mẹ cần là con mau ẹ một nàng dâu ngoan và một đứa cháu để mẹ ấm lòng thôi

-Mẹ...

-Mẹ thấy Tuyết Nga được đấy, đẹp người lại đẹp nết

-Dạ thôi mẹ nghỉ đi ạ con phải đi làm rồi...chào mẹ con đi

-Nhất Anh...Nhất Anh...Cái thằng này nói đến chuyện vợ con là nó lại thế...

Bà thở dài, nghĩ đến Tuyết Nga bà bấm số gọi cho Tuyết Nga

-Dạ cháu chào bác, bác gọi cháu có chuyện gì không ạ?

-Ừ, xế chiều con sang nhà bác được không? Bác đang mệt cần con giúp bác nấu mấy món cho Nhất Anh, nó về bác sợ nó không có gì bỏ bụng. Con có thể giúp bác không?

-Dạ, vậy xế chiều con sang nhà bác

-Bác có phiền con không?

-Dạ không ạ vì hôm nay con được nghỉ

-Uhm vậy bác cảm ơn con trước nha

-Dạ...không có gì mà bác, vậy bác nằm nghỉ ngơi đi ạ

-Uhm chào con

-Dạ con chào bác

Nhất Anh bước ra khỏi cổng thì chuông điện thoại vang lên, là của Thiên Vũ

-Alo anh nghe nè Bin

-Anh có thể gặp em một chút không?

-Bây giờ anh phải đi làm

-Trưa nay em đợi anh trong quán cafe đối diện công ty anh nhé

-Nhưng mà...

-Vậy nhé anh

Thiên Vũ tắt máy vì Thiên Vũ biết Nhất Anh sẽ nói gì, mấy ngày qua Nhất Anh luôn tìm cách tránh mặt Thiên Vũ....hôm nay bằng mọi giá Thiên Vũ nhất định phải gặp được Nhất. Nhất Anh nhìn chiếc điện thoại thở dài, lo lắng....không biết gặp Thiên Vũ mình sẽ nói gì? Mẹ sẽ như thế nào nếu biết chuyện này????

Tuyết Lam suy nghĩ về chuyện của Thiên Vũ

-Liệu Vũ và anh Nhất Anh sẽ có kết quả không? Sao mà họ đáng thương quá? Mình làm gì để giúp họ bây giờ?

Tuyết Nga vào phòng em gái mình, thấy Tuyết Lam ngẩn người đang suy nghĩ, Tuyết Nga đi lại hỏi

-Lam...em đang nghĩ gì đó

Tuyết Lam giật mình

-Chị...chị biết chuyện của Thiên Vũ và anh Nhất Anh chưa?

-Uhm chị đã biết rồi...nhưng sao em lại hỏi chị

-Chị có cách nào giúp hai người họ không?

-Chị cũng muốn lắm nhưng mà...để chị thử xem

Thiên Vũ đến sớm đợi trong quán cafe, nhìn bên ngoài xe tắc nập mọi vật đều hối hả, Thiên Vũ cảm thấy lòng nặng trĩu không biết đến bao giờ cậu và Nhất Anh mới có thể được bên nhau...suy nghĩ dừng lại khi Thiên Vũ thấy Nhất Anh bước vào

-Nhất Anh, Bin ở đây

Nhất Anh đi lại

-Bin cần gặp anh có chuyện gì không?

Nắm lấy tay Nhất Anh, Nhất Anh gỡ tay Thiên Vũ ra

-Nhất Anh sao thế?

-Không, nơi này đông người...chúng ta không nên...

-Bin mặc kệ - Thiên Vũ kéo tay Nhất Anh không cho Nhất Anh giật tay ra

Người phục vụ đi lại

-Hai anh dừng gì ạ?

Nhất Anh vội giật tay ra, lúng túng

-Hai cafe

Người phục vụ đi vào, Thiên Vũ bực tức nhìn Nhất Anh

-Nhất Anh sao lại thế? Chúng ta yêu nhau đó là chuyện đáng ngại lắm sao?

-Chỉ là...

-Nhất Anh nhìn Bin này, nói cho Bin biết Nhất Anh có yêu Bin không?

Người phục vụ mang nước ra, Nhất Anh ngại đỏ mặt đợi khi người phục vụ đi vào Thiên Vũ hỏi tiếp

-Nhất Anh mau trả lời Bin đi

-Có

-Vậy tại sao mấy ngày qua lại tránh mặt Bin, Bin gọi điện cũng không chịu nghe máy là thế nào?

-Do lúc đó có mẹ bên cạnh Nhất Anh sợ...

-Chúng mình sẽ thuyết phục được mẹ mà – Ánh mắt Thiên Vũ đầy triều mến nhìn Nhất Anh

-Hãy cho Nhất Anh thêm một thời gian, được không?

-Uhm. Nhưng mà không được tránh mặt Bin nữa đấy

-Uhm, Nhất Anh hứa mà

Họ vui vẻ mi้ม cười, cùng thưởng thức cái vị đắng của cafe, cái vị đắng giống như chuyện tình của họ hiện giờ nhưng có một cái gì đó làm họ cứ mãi đeo đuổi cho đến cùng dù có như thế nào đi nữa chỉ cần họ được ở cạnh nhau như thế đã đủ lắm rồi.

-Tuyệt Nga con đến rồi à – Mẹ Nhất Anh vui mừng

-Dạ, con chào bác

-Vào nhà đi con

Trước khi đến, Tuyệt Nga đã mua đủ thứ nguyên liệu để nấu ăn. Bước vào nhà, Tuyệt Nga mang các thứ vào bếp, dìu mẹ Nhất Anh lên phòng

-Bác cứ nằm nghỉ đi ạ, con nấu nhanh thôi

-Uhm nhờ con nhé

Tuyết Nga chào bà rồi xắc tay vào bếp, bà nhìn Tuyết Nga mi้ม cười “Nếu được một cô con dâu như thế thì còn gì bằng”

41. Chương 41 : Sóng Gió

Tin...toon...

-Ủa bác Nam, bác đi lên đây có một mình sao? Bác đi bằng gì thế? – Song Thu

-Uhm bác lên thăm người bạn, bác đi xe bus...cầm cái địa chỉ bác chẳng biết đường nào mà đi cả

-Dạ hihi bác vào nhà đi ạ

Hai bác cháu vui vẻ vào nhà, Song Thu gọi to

-Anh Bin ơi, mẹ anh lên này

Thiên Vũ trên phòng đi xuống

-Mẹ mới lên ạ sao không gọi con đi rước – Thiên Vũ lại ngồi gần mẹ mình

-Cái thằng khỉ này, từ Sài Gòn chạy xuống rước mẹ hả? – Bà cốc nhẹ vào trán Thiên Vũ

-Hihi...có sao đâu ạ, mẹ lên đây có gì không mẹ?

-Lên thăm con không được sao? Mà anh con đâu rồi?

-Anh hai đi làm chưa về...mà mẹ lên đây chỉ thăm bọn con thôi sao?

-Anh Bin này hỏi nhiều thế, bác uống nước đi ạ

-Uhm cảm ơn con – Uống ngụm nước bà nói tiếp – Mẹ hay tin bạn của mẹ bị bệnh nên mẹ lên thăm sẵn xem tụi con sống như thế nào? Học hành ra sao?

-Bác yên tâm con sẽ giúp bác theo dõi anh Bin 24/24

-Con nhỏ này muốn chết à? – Thiên Vũ trừng mắt nhìn Song Thu, Song Thu le lưỡi trêu

-Hai cái đứa này...

-Mà mẹ đã thăm bạn của mẹ chưa?

-Mẹ cầm cái địa chỉ mà chẳng biết đường nào mà đi cả - Bà giơ cái địa chỉ ra, Thiên Vũ cầm xem

-Con biết...để con đưa mẹ đi

-Uhm...vậy đi ngay bây giờ đi con, cũng trễ rồi

-Bác vừa lên không nghỉ ngơi mai rồi đi cũng không sao mà

-Thôi được rồi, bác đi rồi về ngay, đi thôi Bin

-Dạ

Tuyết Nga một hồi lầy huây trong bếp cũng xong được vài món ăn bắt mắt, mẹ Nhất Anh đi xuống nhìn gật đầu hài lòng

-Bác không nghỉ ngơi đi ạ

-Nhất Anh nó sắp về rồi, nó sẽ rất vui à xem vì cháu nấu ăn rất ngon

-Bác cứ trêu cháu – Tuyết Nga thẹn thùng

Tin...toon....

-Bác để cháu

Tuyết Nga ra ngoài, mở cổng, cả ba người nhìn nhau ngạc nhiên

-Tuyết Nga/ Chị Nga

-Dạ, cháu chào bác, bác vào nhà đi ạ

Thiên Vũ đang thắc mắc Tuyết Nga tại sao ở đây? Bạn của mẹ là ai?...Mọi thắc mắc được giải bày khi Thiên Vũ và mẹ bước vào nhà

-Hằng – Mẹ Thiên Vũ mừng rỡ gọi

-Thì – Mẹ Nhất Anh cũng thế

-Nghe nói bà bệnh, tôi đến thăm bà đây

-Bà ngồi đi – Mẹ Nhất Anh nhìn Thiên Vũ, Thiên Vũ đang lo lắng

-Đây là con trai thứ hai của tôi Thiên Vũ, ở nhà thường gọi nó là Bin, mau chào cô đi con

-Con...con chào..

-Thôi không cần – Mẹ Nhất Anh đứng dậy, Tuyết Nga bên cạnh vội đỡ lấy bà

-Hằng, bà sao thế?

-Bà dạy con bà thế nào thế hả? Tại sao lại tiếp tay cho nó làm điều xằng bậy?

-Bà nói gì thế? Tại sao lại nói con tôi như thế?

-Bà biết nó và con trai tôi...hai đứa nó...vậy mà bà còn đồng ý cho hai đứa nó...bà làm mẹ cái kiểu gì thế hả?

-Bác...xin bác đừng nói mẹ cháu thế, mẹ cháu không làm gì sai cả tất cả là do cháu mong bác đừng dùng những lời lẽ đó mà nói mẹ cháu

-Bin con không được hỗn

-Tôi nói gì sai nào, bà nên xem lại cách dạy con của bà đi

-Bác xin bác đừng dùng những lời như thế mà nói mẹ cháu?

-Bin

-Mẹ...mình về thôi

-Đúng hai người nên đi ra khỏi căn nhà này, căn nhà này không tiếp đón hai người và cậu hãy tránh xa con trai của tôi ra, nó hoàn toàn bình thường chứ không như cậu một tên bệnh hoạn và một người mẹ bệnh hoạn - Mẹ Nhất Anh tức giận, Tuyết Nga đỡ lấy bà sợ bà lại khuy ngã

-Bà...

-Kìa mẹ sao mẹ lại nói bác ấy như thế? – Nhất Anh vừa về đến nhà

-Mẹ mình về thôi – Thiên Vũ tức giận, kéo cánh tay mẹ mình

-Bin – Nhất Anh

-Bà nói đúng tôi là người mẹ không ra gì nhưng nếu điều đó làm con tôi có cuộc sống thoải mái, vui vẻ, hạnh phúc thì tôi cũng chấp nhận. Tôi xin phép...mình về con

-Bin...Bin... - Nhất Anh gọi theo, Thiên Vũ tức giận không nói thêm bất cứ gì mặc cho Nhất Anh gọi cậu vẫn bước đi cùng mẹ, không một cái ngoái nhìn nào

-Nhất Anh con vào nhà ngay ẹ - Bà gặng giọng

-Tại sao mẹ lại nói bác ấy như thế?

-Con đã quên những gì con nói với mẹ hay sao? – Bà tức giận đến tột độ

-Bác...bác đừng quá kích động... - Tuyết Nga

-Mẹ...con xin lỗi...con lên phòng đây – Nhất Anh bỏ về phòng

-Con...con...tức chết mà

-Bác...bác đừng quá kích động, bác uống ít nước đi ạ

Tuyết Nga đỡ mẹ Nhất Anh ngồi xuống, đưa cốc nước cho bà hạ hỏa

Thiên Vũ đưa mẹ về nhà, trong đầu cậu vẫn còn lẫn quẩn những câu nói của mẹ Nhất Anh, nhìn mẹ mình bị người khác mắng chửi cậu không làm gì được, cậu căm ghét bản thân mình. Đưa mẹ lên phòng, nhìn đôi mắt đỏ hoe của bà Thiên Vũ không kiềm nén được nước mắt

-Mẹ...con xin lỗi mẹ nhiều lắm, tại con mà mẹ bị người khác nặng lời như thế...con xin lỗi...con xin lỗi... -
Thiên Vũ quỳ bên giường ôm lấy người bà

-Con không có lỗi gì cả, chỉ tại bà ấy chưa hiểu thôi

-Bác...anh Bin...có chuyện gì thế ạ - Song Thu cũng rưng rưng nước mắt nhìn hai người họ

-Không có chuyện gì đâu, con đừng quá lo lắng

-Mẹ...con suy nghĩ kỹ rồi con sẽ dừng lại...con và Nhất Anh sẽ không đi đến đâu cả

Xoa đầu Thiên Vũ, bà nói

-Con phải có lòng tin chứ cũng như con đã làm ẹ phải suy nghĩ lại

-Nhưng mà con không thể nào nhìn thấy mẹ bị người khác nói như thế được, mẹ à

-Con bỏ cuộc dễ dàng như vậy sao? Còn Nhất Anh...con và nó sẽ thế nào?

-Con đã quyết định rồi mẹ đừng lo, Nhất Anh sẽ hiểu, con ổn mà, thôi mẹ nằm nghỉ đi ạ

-Con...

-Thu chăm sóc mẹ giúp anh

Thu chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra cả chỉ biết là bất ngờ trước câu nói của Thiên Vũ, bất ngờ trước thái độ kiên quyết của Thiên Vũ.

Thiên Minh về nhà không thấy Thiên Vũ đâu cả, nghe Thu nói lại sự việc lúc chiều, Thiên Vũ vào phòng hỏi mẹ. Mẹ Thiên Vũ kể lại tất cả cho Thiên Minh nghe, không chỉ riêng gì Thiên Vũ mà cả Thiên Minh cũng vô cùng tức giận

-Con phải gặp ba ta nói cho ra lẽ chuyện này

-Con đứng lại ẹ, mẹ không muốn chuyện này lớn thêm

-Bác nói phải đẩy anh Minh

-Nhưng mà...

-Mẹ bảo ở nhà con không nghe lời mẹ nữa sao Minh

-Dạ

-Bác, vậy anh Bin và anh Nhất Anh sẽ kết thúc như thế này sao bác?

Thở dài, bà cũng không biết nên trả lời nhỏ như thế nào...ban đầu bà cũng có tâm trạng như mẹ Nhất Anh hiện giờ, bà hiểu cảm giác đó như thế nào nên bà cũng không trách gì mẹ của Nhất Anh. Bà không biết liệu con trai bà làm điều đó có tốt hay không? Liệu hai đứa nó sẽ ra sao sau khi trước đây chỉ vì bà mà....bà không dám nghĩ thêm nữa...

Sau khi đưa mẹ Nhất Anh về phòng nghỉ, Tuyết Nga sang phòng của Nhất Anh

Cốc...cốc...

-Anh Nhất Anh em có thể vào không?

-Uhm em vào đi

Tuyết Nga bước vào nhìn thấy Nhất Anh đang ngồi bên giường, Tuyết Nga đi lại

-Anh đừng buồn bác, rồi bác sẽ hiểu cho anh thôi mà

-Uhm...anh hy vọng thế, Bin nó chắc đang giận lắm

-Vũ sẽ hiểu thôi mà anh đừng lo lắng quá

-Uhm, cảm ơn em

Tuyết Nga ngồi bên cạnh Nhất Anh, cùng trò chuyện với Nhất Anh tâm trạng Nhất Anh cũng khá hơn nhiều, Tuyết Nga xin phép ra về. Nhất Anh qua phòng của mẹ

-Mẹ thấy trong người thế nào rồi ạ

-Mẹ khỏe, chỉ cần con không gặp thành đó nữa mẹ sẽ rất khỏe

-Mẹ...

-Con đừng nói gì cả vô ích thôi không bao giờ mẹ chấp nhận một chuyện vô lý như thế này

Cách, cánh cửa phòng mở ra, ba Nhất Anh vừa về tới

-Mẹ con lại không khỏe nữa à – Ba Nhất Anh đi lại

-Tôi không sao? Ông tắm rửa đi tôi dọn cơm lên

-Mẹ...nằm đó đi để con làm cho

Nhất Anh bước xuống nhà bên, những món ăn Tuyết Nga đã nấu cũng đã bày lên sẵn Nhất Anh chỉ cần gọi ba mẹ xuống. Nhất Anh lên phòng gọi ba mẹ

-Ông thấy bà ấy như thế có thể chấp nhận được không kia chứ? Biết con mình làm sai mà còn hùa theo

-Bà...tại sao bà lại nặng lời với bà ấy như thế? Biết tin bà bệnh bà ấy không ngại quãng đường xa như thế vậy mà bà...

-Tôi thì sao chẳng lẽ vì như thế mà tôi chấp nhận một chuyện điên rồ như thế?

-Nhưng có lẽ bà ấy nói đúng thì sao? Bọn nó sẽ vui vẻ hạnh phúc khi được ở cạnh nhau

-Ông im đi, đừng nói ông cũng như bà ta...

-Mẹ...con xin mẹ hãy nghĩ lại – Nhất Anh đẩy cửa bước vào

-Con im đi không bao giờ có chuyện đó

-Kia bà

-Bây giờ hai ba con các người muốn tôi chết ngay bây giờ đúng vậy không?

-Mẹ...đừng...

-Vậy đừng bao giờ nhắc lại chuyện này nữa, ý tôi đã quyết không bao giờ thay đổi. Giờ xuống ăn cơm đi

-Ba mẹ ăn đi ạ con không đói, con về phòng đây

-Nhất Anh...

Mặc ẹ gọi Nhất Anh vẫn bỏ về phòng, ba Nhất Anh thấy mẹ Nhất Anh thật quá đáng trong cách xử sự với người khác, ông ngán ngẩm cũng chẳng thèm ăn, vào phòng tắm rồi ra phòng khách nằm.

Thiên Vũ về đến nhà trong tình trạng say khướt, loạn choạng bước vào nhà

-Anh Bin sao anh uống say thế này?

-Bin con sao vậy? Minh con đỡ em con vào nhà này

Đưa Thiên Vũ lên phòng, lấy khăn lau mặt cho Thiên Vũ, Thu thì pha nước chanh cho Thiên Vũ.

-Cái thằng này con có chuyện gì thì cứ nói với mẹ chứ sao mà uống say thế này hả con – Mẹ Thiên Vũ nhìn đứa con của mình mà xót xa, Thiên Vũ từ từ chìm vào giấc ngủ

-Mẹ, mẹ về phòng nghỉ đi, con trông nó được rồi – Thiên Minh

-Phải đó bác, bác về phòng nghỉ đi cũng khuya rồi

-Uhm hai con cũng nghỉ sớm đi, nó ngủ rồi không có sao đâu

-Dạ

Thu đưa mẹ Thiên Vũ về phòng, nhỏ cảm thấy ngày hôm nay thật mệt mỏi, nhỏ thương cho bà quá mới lên chưa được bao lâu mà trông bà phiền muộn lo lắng đủ chuyện.

-Bin à, có anh hai đây, em cố gắng lên không có chuyện gì là không thể cả? Anh hai luôn ủng hộ em mà!

Đắp chăn lại cho Thiên Vũ, Thiên Minh bước ra ngoài. Tuy nằm đó nhưng bên tai Thiên Vũ vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng, còn có gia đình luôn luôn bên cạnh cậu ủng hộ cậu, cậu sẽ làm được, cậu không thể nào gục ngã.

42. Chương 42 : Cách Biệt

-Sao hai ngày rồi không thấy Vũ đi học thế? – Lê Quyên

-Lam không biết, Lam gọi điện thì không ai nghe máy cả

-Mình gọi cho anh Minh đi

Thanh Tuấn bấm số của Thiên Minh

-Alo, Thiên Minh nghe

-Anh Minh, em là Thanh Tuấn đây

-Uhm, em gọi anh có gì không?

-Sao mấy ngày nay Vũ không đến lớp vậy anh?

-Ah...nó đang lo thủ tục đi du học

-Sao ạ?

-Uhm nó định sao khi làm xong rồi báo ọi người biết

-Dạ, vậy em cảm ơn anh. Em chào anh

-Uhm chào em

-Sao rồi Tuấn – Tuyết Lam, Lê Quyên

-Vũ sắp đi du học rồi

-Gì cơ?

-Uhm anh Minh nói thế

-Mình phải tìm nhà đến nhà gặp Thiên Vũ hỏi cho ra lẽ mới được

-Nhưng mình làm gì biết nhà...

-Để mình hỏi anh Nhất Anh

Lam bấm số của Nhất Anh

-Alo anh nghe nè Lam

-Anh biết nhà của anh Minh ở đâu không?

-Uhm ở số....mà có chuyện gì thế Lam

-Ah không có gì đâu anh em chỉ muốn hỏi vậy thôi, cảm ơn anh nhiều lắm. Thôi em đi nhé, chào anh!

-Uhm chào em

-Sao cậu không nói cho Nhất Anh biết? – Lệ Quyên

-Tụi mình hãy gặp Vũ trước rồi báo cho anh Nhất Anh sao để anh ấy không phải lo lắng, mình biết hiện giờ gia đình Nhất Anh không cho anh ấy và Thiên Vũ đến với nhau, mình lo nếu anh Nhất Anh biết chuyện này anh ấy sẽ không kiềm chế được bản thân còn mẹ anh ấy nữa bác ấy bị tim nên không thể xúc động mạnh được

-Uhm mình hiểu rồi, chúng ta đi thôi – Lệ Quyên, Thanh Tuấn

Hai chiếc xe đi về hướng nhà của Thiên Minh. Tin...toon....

-Dạ chúng cháu chào bác, Vũ có nhà không vậy bác?

-Uhm các con vào nhà đi, Bin nó đi đón Thu rồi nó về ngay bây giờ đấy

Mọi người vào nhà không bao lâu thì Thiên Vũ và Song Thu bước vào

-Lam, Quyên, Tuấn...sao mọi người biết mình ở đây mà tìm? – Thiên Vũ ngạc nhiên

-Con chào bác, em chào mấy anh chị - Song Thu

-Uhm chào em – Quay sang Thiên Vũ mọi người hỏi – Vũ cậu định đi du học sao?

-Sao mọi người biết?

-Vậy là đúng sao? Vậy còn anh Nhất Anh – Lam hỏi

-Mình sẽ gặp Nhất Anh sau

-Cậu định bỏ chúng tớ mà đi sao? – Lệ Quyên

-Mình không còn sự lựa chọn nào khác

-Tại sao chứ? Cậu... - Tuyết Lam

-Thôi mọi người đừng nói thêm nữa, mình quyết định rồi

-Bao giờ cậu đi? – Thanh Tuấn

-Sớm thôi nhưng mà các cậu đừng nói cho Nhất Anh biết nhé!

-Cậu định ra đi như thế sao? – Tuyết Lam

-Uhm

-Nhưng mà...

-Các cậu hứa với mình là không được cho Nhất Anh biết chuyện này có được không? – Thiên Vũ van nài

-Bọn tớ không thể, cậu nên gặp anh Nhất Anh đi

-Thôi được rồi vậy để tớ gặp Nhất Anh, các cậu không được nói gì hết nếu không tớ sẽ đi mà không cần báo cho các cậu một tiếng

-Thôi được rồi bọn tớ đồng ý

Thở dài, mọi người ngồi đó nhìn nhau, Song Thu và mẹ Thiên Vũ nhìn Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt u buồn của Thiên Vũ mà thấy nghẹn cả lòng, nói gì bây giờ quyết định đến với Nhất Anh cũng là Thiên Vũ, cãi lời mẹ cũng là Thiên Vũ, bây giờ người muốn ra đi muốn bỏ cuộc cũng là Thiên Vũ...Không phải do Thiên Vũ không còn yêu Nhất Anh nữa mà chỉ là cậu cảm thấy khoảng cách của hai người đang càng lớn dần, Thiên Vũ không muốn vì mình mà mẹ phải chịu lời sỉ nhục của người khác, mẹ đã yêu thương Thiên Vũ đến thế nào? Chấp nhận một chuyện mà người khác cho là bất bình thường nhưng mẹ Thiên Vũ đã chấp nhận và

ủng hộ cậu như thế nào? Nhưng bây giờ...cậu không thể tiếp tục. Còn Nhất Anh, chữ hiếu Nhất Anh phải làm sao khi mà mẹ Nhất Anh đang mang một căn bệnh như thế, không thể cãi lời mẹ, không thể làm mẹ buồn...như thế cổ nứ kéo nhau để làm gì? Có phải càng làm cho nhau thêm đau khổ hay không? Nên bây giờ chỉ cần một người buông tay...chỉ cần một người buông tay thì mọi chuyện sẽ tốt hơn...Thiên Vũ nghĩ như thế sẽ tốt hơn cho cả hai, khoảng thời gian xa nhau sẽ xóa mờ tất cả.

Đang trong phòng khách cùng với mẹ mình, tiếng chuông điện thoại vang lên làm Nhất Anh giật thót mình, là của Thiên Vũ, vui mừng, lo sợ...mọi cảm xúc hỗn tạp, liếc nhìn mẹ mình một cái...Nhất Anh lên phòng, mẹ Nhất Anh để ý nghi ngờ bước theo sau

-Alo...Bin gọi Nhất Anh có gì không?

-Nhất Anh có thể ra công viên gặp Bin được không?

-Ngay bây giờ?

-Phải, Bin sẽ đợi

Cánh cửa phòng bật ra làm Nhất Anh run sợ vội tắt điện thoại

-Mẹ...sao mẹ lại vào đây?

-Là điện thoại của thằng đó có phải không?

-Không...không phải...

-Con đừng có dối mẹ, mẹ đã nghe tất cả

-Mẹ...sao mẹ lại nghe lén điện thoại của con

-Con im đi từ bây giờ con ở nhà ẹ, không được đi đâu cả

Rầm, bà đóng cửa, khóa cửa bên ngoài, Nhất Anh đập cửa gọi mẹ nhưng bà chẳng thèm quan tâm đến

-Mẹ mau mở cửa cho con mẹ đang làm gì thế? Mẹ mau mở cửa cho con

Im lặng, mặc cho Nhất Anh đập cửa, Nhất Anh dựa vào cánh cửa từ từ ngồi bệt xuống sàn, lấy tay lau đi những giọt nước mắt vướn trên mi, Nhất Anh bấm số của Thiên Vũ

-Bin, anh không ra được

-VẬY Ờ, KHÔNG SAO

-Bin có chuyện gì nói với Nhất Anh sao?

-“Phải đúng là Bin có chuyện muốn nói với Nhất Anh, chỉ cần Nhất Anh đến, chỉ cần Nhất Anh ôm lấy Bin, chỉ cần Nhất Anh nói là Bin hãy ở lại thì...có lẽ...” Cố gắng dấu những giọt nước mắt vào trong, Thiên Vũ nói: Cũng không có chuyện gì quan trọng đâu...vậy thôi Bin về đây

-Uhm Nhất Anh xin lỗi

Kết thúc cuộc gọi Nhất Anh chán nản nhấn nút tắt nguồn, quăng điện thoại vào một xó mà cậu cũng chẳng quan tâm đến, leo lên giường trùm kín chăn như đang trốn tránh tất cả, giận mẹ cậu không dám, trách mẹ cũng không dám...cậu chỉ mong một điều duy nhất mẹ cậu có thể chấp nhận cậu và Thiên Vũ như vậy cậu đã rất hạnh phúc rồi.

Thiên Vũ trở về nhà lòng nặng trĩu cậu muốn gặp Nhất Anh lần cuối trước khi đi mà cũng không thể...bước vào nhà nhìn thấy mẹ, Thiên Minh, Song Thu, Thiên Vũ chào rồi bước thẳng lên phòng

-Anh Bin anh đã gặp anh Nhất Anh chưa?

-Bin...cái thằng này Thu hỏi mà nó chẳng thèm trả lời gì cả - Thiên Minh trách

-Để mẹ lên xem nó thế nào rồi

Mẹ Thiên Vũ đi rồi, Song Thu nhìn Thiên Minh hỏi

-Anh Bin đi thật sao anh Minh?

-Uhm nó quyết định rồi anh cũng không thể nào khuyên nó được, nó đi cũng tốt cho nó thôi

-Nhưng mà...

-Anh hiểu em muốn nói gì nếu chúng nó thật sự yêu nhau thì dù ở đâu chúng nó cũng tìm lại nhau thôi

-Vâng

Mẹ Thiên Vũ bước vào phòng, nhìn thấy đứa con trai đang thu xếp quần áo bà ngạc nhiên hỏi

-Bin con đang làm gì thế?

-Dạ con đang xếp quần áo, ngày mai con đi

-Nhưng chẳng phải là hai ngày nữa sao?

-Con đổi chuyến bay rồi mẹ, mẹ đừng cho ai biết cả, con cũng đổi cả trường học rồi qua đó con sẽ gọi điện về ẹ hay

-Con...tại sao con lại làm thế?

-Mẹ thương con mẹ đừng nói cho ai hay cả nha mẹ - Thiên Vũ ôm lấy mẹ thúc thích

-Uhm...nhưng con nhớ phải điện thoại thường xuyên về ẹ hay đấy

-Dạ con biết rồi

-Thôi con chuẩn bị đi, mẹ xuống nói anh con

-Mẹ đừng cho anh hai nói với ai nhé!

-Uhm mẹ biết mà

Mẹ Thiên Vũ đi xuống nói chuyện với Thiên Minh, cả Thiên Minh và Song Thu đều bất ngờ nhưng mà ý Thiên Vũ đã thể mọi người cũng không nói gì thêm, chỉ mong Thiên Vũ được vui vẻ mà học hành.

Nhất Anh cả ngày trong phòng không ăn uống gì cả, mẹ Nhất Anh lo lắng nhưng có bảo thể nào Nhất Anh cũng không chịu ăn, cậu nhốt mình trong phòng, Mẹ Nhất Anh mở cửa nhưng cậu cũng chẳng chịu ra ngoài, chẳng thèm ăn uống chỉ nằm thế thôi, bà lại sợ cậu có chuyện như lần trước vội gọi điện cho Tuyết Nga. Tuyết Nga hay tin liền sang nhà gặp Nhất Anh dù gì mà nói trong lòng Tuyết Nga vẫn còn tình cảm với Nhất Anh cố gắng chỉ xem Nhất Anh là bạn nhưng cô cũng cần có thời gian...

-Bác, anh Nhất Anh thế nào rồi ạ?

-Con lên phòng nó xem, nó chẳng chịu ăn uống gì cả cứ nằm trong phòng mãi bác sợ nó lại...

-Không sao đâu bác, bác đừng quá lo lắng để cháu lên xem anh ấy thế nào

-Uhm con lên với nó đi

Tuyết Nga lên phòng Nhất Anh, nhìn Nhất Anh cô lại nhớ cảnh tượng ngày hôm đó, nén nước mắt Tuyết Nga đi lại gần Nhất Anh

-Anh Nhất Anh, anh sao thế?

Nhất Anh im lặng, mắt nhìn vào một khoảng trống, đang suy nghĩ điều gì đó. Tuyết Nga nắm lấy tay Nhất Anh

-Tụi mình là bạn đúng không? Là bạn thì có chuyện gì cũng nên nói cho nhau nghe chứ?

Ánh mắt hướng về Tuyết Nga, Tuyết Nga mỉm cười

-Anh không sao đâu, em đừng quá lo lắng

-Vậy có chuyện gì anh nói em nghe đi

-Sáng nay Bin có điện thoại muốn gặp anh nhưng mẹ không cho anh ra ngoài, anh có gọi điện cho Bin nhưng anh cảm giác Bin đang rất buồn, Bin có chuyện gì đó đâu anh thì phải

-Vũ...ah Vũ không có chuyện gì đâu

-Em biết chuyện gì đúng không? – Nhất Anh giạt hai bả vai của Tuyết Nga làm cô đau buốt, gương mặt nhăn nhó

-Anh làm em đau

-Anh xin lỗi – Nhất Anh buông tay ra – Em biết điều gì đúng không?

-Vũ...sắp đi du học

-Em nói sao? Bin đi du họcKhi nào?

-Hai ngày nữa

-Anh phải gặp Bin ngay bây giờ - Nhất Anh bước xuống giường, phóng ra cửa thì khựng lại

-Con đứng lại đó ẹ

-Mẹ con phải gặp Bin, mẹ đừng cản con

-Con mà đi gặp nó mẹ chết ngay lập tức cho con xem – Bà xúc động, Tuyết Nga đỡ lấy bà

-Mẹ...con...

-Con vào phòng ngay

Nhất Anh đành bước vào, bà cùng Tuyết Nga bước ra ngoài, khóa cửa lại, Tuyết Nga trừng mắt nhìn bà

-Kìa bác...sao bác lại làm thế?

-Bác không làm thế thì con bảo bác phải làm sao?

Bà bỏ xuống phòng khách, lúc đó ba Nhất Anh vừa về

-Cháu chào bác

-Uhm chào con, Nhất Anh đâu rồi sao để con ở đây một mình

-Dạ...anh ấy... - Tuyết Nga nhìn mẹ Nhất Anh

-Tôi nhốt nó trong phòng rồi

-Bà...bà làm cái gì vậy mau mở cửa cho nó ra

-Tôi mở cửa để nó đi gặp cái thằng ấy à

-Bà này... - Ba Nhất Anh tức mình bỏ về phòng

-Thái độ của ông như thế là thế nào chẳng lẽ ông lại đồng ý cho chúng nó...

Ba Nhất Anh xoay lại

-Tôi thấy bà càng ngày càng quá đáng, bà làm như thế con bà có vui không hay là nó đang rất buồn vì việc làm của bà, nó lớn rồi nó có cách nghĩ riêng của nó, tình cảm của nó thì nên cho nó tự quyết định bà làm như thế bà thấy nó có ngày nào được vui vẻ chưa? – Nói xong ông lên phòng đóng cửa lại chẳng muốn đối co với bà ta nữa

-Ông...ông...

-Bác bác đừng quá xúc động không tốt cho sức khỏe của bác

-Nếu Nhất Anh nó thương con thì tốt quá

-Bác đừng nói thế chuyện tình cảm không thể nào gượng ép được tuy con có tình cảm với anh ấy nhưng con không muốn giữ lấy anh ấy cho riêng mình con vì con biết điều đó làm anh ấy không hạnh phúc. Chỉ có khi

nhìn anh ấy được hạnh phúc bên cạnh người anh ấy yêu thì lúc đó con mới thấy vui được - Tuyết Nga rưng rưng nước mắt nhìn mẹ Nhất Anh

Mẹ Nhất Anh nhìn Tuyết Nga, nghe Tuyết Nga nói trong lòng bà có nhiều mâu thuẫn, bà cần có thời gian để suy nghĩ

-Thôi cũng muộn rồi con về nghỉ đi, bác cảm ơn con nhiều lắm

-Dạ, không sao ạ, con rất quý bác nếu con không có phúc phần làm con dâu của bác thì con có thể làm con gái của bác được không ạ?

Mẹ Nhất Anh cảm động ôm Tuyết Nga vào lòng

-Mẹ rất vui vì điều đó, con gái của mẹ ngoan lắm

-Mẹ

Tuyết Nga xúc động, ôm mẹ Nhất Anh vào lòng thúc thích gọi một tiếng “Mẹ” làm cho cả cô và bà cảm thấy ấm lòng hơn

Nghe những gì mẹ nói Thiên Minh thật sự lo lắng cho em mình, cậu biết là nó đang tránh gặp Nhất Anh, nó đang nén chặt tình cảm của mình vì nó không muốn làm mẹ thêm buồn, không muốn vì nó mà Nhất Anh và mẹ Nhất Anh mâu thuẫn với nhau...sao cả nó và Nhất Anh phải khổ khổ thế???

-Anh Minh mình không báo ọi người biết sao anh? – Song Thu vào phòng của Thiên Minh vì nhỏ không ngủ được cứ suy nghĩ mãi

-Bin nó muốn thế mình đành theo ý nó thôi, nếu không nó đi rồi không liên lạc gì về nhà nữa...anh sợ lúc đó nó có làm chuyện gì mình cũng không biết đâu

-Tội anh ấy quá – Thu rưng rưng nước mắt, Thiên Minh ôm nhỏ vào lòng

-Em đừng khóc, biết đâu thời gian qua đi nó và Nhất Anh sẽ không phải đau buồn nữa thì sao?

-Dạ, em mong là như thế!

Ngày hôm sau, mọi người trong nhà Thiên Vũ đã chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho Thiên Vũ, mọi người bắt đầu ra xe đi đến sân bay

-Con xin lỗi mọi người đợi con chút nha – Song Thu nhanh nhẹn chạy vào nhà vệ sinh

-Con bé này, nhanh lên nha con không thôi trễ chuyến bay đó

-Dạ, con biết rồi

Cả ba người phì cười vì cái tính như con nít của Song Thu, Thiên Minh giúp em trai mình mang đồ ra xe. Song Thu chạy vào nhà vệ sinh, mắt nhìn ra ngoài rồi đóng cửa lại, đôi tay run rẩy bấm số của Nhất Anh nhưng không gọi được, bấm số của Tuyết Nga thì Tuyết Nga không bắt máy cố gọi thêm lần nữa nhưng vô ích

-Thu xong chưa con, trễ rồi

-Dạ con ra ngay

Bấm thêm một số nữa, đổ chuông...

-Alo, Thu gọi chị có chuyện gì không?

-Chị...anh Bin hôm nay sẽ bay lúc 8h...chị mau gọi cho anh Nhất Anh đến sân bay ngay đi nếu không sẽ không kịp nữa.

-Em nói sao? Được rồi chị đi ngay

Tuyết Lam tắt máy, run run bấm gọi cho Tuyết Nga nhưng Tuyết Nga chẳng bắt máy, Tuyết Lam gọi cho Lệ Quyên, Thanh Tuấn...cả ba đang trên đường đến sân bay. Tuyết Nga sau khi thấy băng giúp cho bệnh

nhân, mở điện thoại thì thấy 10 cuộc gọi nhỡ của Tuyết Lam và 2 cuộc gọi nhỡ của Song Thu. Tuyết Nga bấm gọi cho Tuyết Lam

-Em gọi chị có chuyện gì không?

-Chị mau gọi anh Nhất Anh đến sân bay ngay đi Thiên Vũ sắp bay rồi còn 30p nữa thôi chị đi nhanh đi chị, bọn em đang trên đường đến sân bay

Chiếc điện thoại rơi xuống đất, Tuyết Nga bật khóc

-Chị...chị...mau lên nhé!

Nhất chiếc điện thoại lên, Tuyết Nga chạy thật nhanh đến nhà của Nhất Anh

-Nhất Anh con ra ăn sáng đi con – Mẹ Nhất Anh mở cửa phòng, Nhất Anh nằm đó với đôi mắt sưng tấy

-.....

-Con giận mẹ sao?

-.....

-Nhất Anh con đi tìm Bin đi – Nhất Anh nhìn mẹ mình để cố khẳng định một lần nữa

-Mẹ...mẹ không cấm cản con nữa sao?

-Uhm mẹ đã suy nghĩ rồi, nếu mẹ cứ cấm cản con như thế này con buồn đau mẹ cũng có vui gì....Con mau tìm Bin đi

-Mẹ...con cảm ơn mẹ nhiều lắm, Bin mà biết mẹ đồng ý Bin sẽ rất vui, con cảm ơn mẹ nhiều lắm – Nhất Anh vui mừng cười nhưng nước mắt vẫn rơi, cậu vui đến mức muốn hét thật to ọi người biết cậu đang rất hạnh phúc

Tiếng chuông in ỏi làm mẹ Nhất Anh và cả Nhất Anh đều giật mình

-Con rửa mặt rồi xuống ăn cơm, để mẹ mở cổng cho

-Dạ... - Nhất Anh vào rửa mặt thật nhanh để xuống đi gặp Thiên Vũ ngay

Bà ra mở cổng thấy Tuyết Nga bà mỉm cười

-Con gái sáng sớm đã đến thăm mẹ rồi sao?

-Mẹ...anh Nhất Anh đâu rồi ạ

-Nó trong nhà ấy. Có chuyện gì mà con khẩn trương thế?

Bỏ qua câu hỏi của bà Tuyết Nga vội chạy vào trong, miệng không ngừng gọi tên Nhất Anh, Nhất Anh nghe Tuyết Nga đến lau vội mặt

-Con có chuyện gì thế Nga? – Mẹ Nhất Anh

-Mẹ...Thiên Vũ sẽ bay vào 8h hôm nay con phải báo cho anh Nhất Anh biết ngay bây giờ nếu không sẽ không kịp nữa

Chân Nhất Anh không còn đứng vững trên cầu thang nữa, ngã khụy xuống nền, thổ huyết. Tuyết Nga và mẹ Nhất Anh vội chạy lên

-Con/ anh Nhất Anh có sao không?

-Em vừa nói gì? Bin đi hôm nay sao? Chẳng phải em nói hai ngày nữa sao?

-Em vừa nghe Tuyết Lam nói Thiên Vũ đã thay đổi chuyến bay

-Anh phải đến sân bay ngay

-Anh...đi được không? Anh...

-Anh phải đi – Nhất Anh đứng lên rồi khụy xuống

-Nhất Anh – Hai người phụ nữ đỡ lấy Nhất Anh

-Bin...đừng đi – Nhất Anh yếu ớt nói rồi ngất đi

-Anh Nhất Anh

-Con à

Nhất Anh làm Tuyết Nga và mẹ hoảng hốt hét lên, Nhất Anh nhanh chóng được đưa đến bệnh viện

Tuyết Lam, Thanh Tuấn, Lệ Quyên đã đến sân bay còn 20p nữa là chuyến bay cất cánh, Thiên Vũ đang chào tạm biệt mọi người

-Mẹ, anh hai, Thu ở nhà giữ gìn sức khỏe nha!

-Uhm con cũng thế

-Anh phải thường xuyên gọi điện về đây đây – Thu

-Uhm anh biết mà, giúp anh chăm sóc mẹ nha

-Cái thằng này, mẹ ở nhà nó trên này bảo nó chăm sóc mẹ thế nào?

-Hihi con quên, mà mẹ lên ở với anh hai đi để có gì còn có anh hai lo cho ba mẹ, con đi rồi không thể chăm sóc cho ba mẹ được

-Bin nó nói phải đó mẹ

-Uhm thôi được rồi, để mẹ về hỏi ý kiến ba con như thế nào đã

-Thôi con vào trong đây

-Uhm

43. Chương 43 : Hận

Thiên Vũ ôm mẹ, ôm anh hai, ôm Song Thu lần nữa, cả bốn người sống mũi cay cay, khoé mắt đỏ lên cả, Thiên Vũ quay người bước đi

-Thiên Vũ...Thiên Vũ... - Tuyết Lam, Lệ Quyên, Thanh Tuấn chạy tới

-Sao mọi người biết mà đến đây? – Thiên Vũ quay lại ngạc nhiên

-Cậu định đi như thế ah? Cậu định im lặng mà đi như thế ah? Cậu có xem bọn tớ là bạn nữa không? – Tuyết Lam đâm vào ngực Thiên Vũ trách móc

-Phải đấy, cậu có xem bọn tớ là bạn nữa không? – Lệ Quyên, Thanh Tuấn

-Mình xin lỗi!

-Ai cho cậu mà cậu xin, qua đó phải thường xuyên gọi điện về cho bọn tớ đấy

-Uhm mình biết mà

-Cậu phải giữ gìn sức khỏe đấy, có gì cũng phải nói cho bọn tớ biết, nếu cậu mà còn dẫu bọn tớ nữa bọn tớ sẽ sang đó mà tính sổ với cậu đấy

-Hihi tớ biết mà

-Cho bọn tớ ôm cái nào

Thiên Vũ ôm Tuyết Lam, ôm Lệ Quyên, ôm Thanh Tuấn, Thanh Tuấn đập mạnh vào lưng Thiên Vũ

-Cho cậu chữa vì tội đi mà không cho bọn tớ hay, sang đó cố gắng học nhé! Bọn tớ đợi cậu về

-Cám ơn cậu, cám ơn mọi người nhiều lắm

Thiên Vũ vẫy tay chào mọi người, đảo mắt nhìn xung quanh một lần nữa để cố tìm bóng dáng của ai đó nhưng thất vọng, xoay người Thiên Vũ bước vào trong.

-Chị Lam sao không thấy anh Nhất Anh đến?

-Chị đã gọi cho chị Nga rồi, lúc trên đường đến đây chị Nga bảo đang sang nhà của anh Nhất Anh nhưng sao đến giờ vẫn không thấy đâu

Chuông điện thoại của Tuyết Lam vang lên là của Tuyết Nga...

-Chị, sao chị và anh Nhất Anh vẫn chưa đến? Thiên Vũ đã đi rồi

-Anh Nhất Anh hiện đang được cấp cứu trong bệnh viện

-Chị nói sao ạ? Anh Nhất Anh có sao không? – Mọi người đều hướng về cuộc nói chuyện của Tuyết Lam

-Hiện tại vẫn chưa có kết quả, chị và mẹ đang bên ngoài

-Uhm em sẽ đến ngay

Tắt máy, Tuyết Lam nhìn mọi người

-Anh Nhất Anh đang cấp cứu trong bệnh viện, bây giờ con phải đến đó, con xin phép mọi người

-Em đi với – Song Thu

-Bác cũng đi

Mọi người ra xe đến ngay bệnh viện

-Bà, con mình sao rồi? – Ba Nhất Anh vừa đến

Bà ngồi thẩn thờ, đôi mắt sưng tấy nhìn vào cánh cửa phòng cấp cứu. Cạch, cánh cửa mở ra, mọi người chạy đến

-Bác sĩ con tôi thế nào rồi?

-Cậu ấy vì quá sốc thêm vào đó cơ thể bị suy nhược, u uất lâu ngày nên sinh bệnh, mọi người cần tạo cho cậu ấy một không gian sống thoải mái tránh tình trạng như bây giờ nếu không tôi nghĩ cậu ấy sẽ lâm vào tình trạng trầm cảm, có khi sẽ ảnh hưởng đến thần kinh của cậu ấy cũng nên. Chúng tôi đã chuyển cậu ấy vào phòng hồi sức, mọi người có thể vào thăm cậu ấy nhưng tránh làm ồn cậu ấy cần nghỉ ngơi nhiều.

-Cám ơn bác sĩ

Mọi người rời khỏi phòng cấp cứu sang phòng chăm sóc mà Nhất Anh đang nằm, bước vào nhìn thấy Nhất Anh quanh người dây nhợ chằng chịt đang vây lấy cậu, nước mắt mẹ Nhất Anh không ngừng rơi...

-Tại mẹ tại mẹ tất cả, mẹ xin lỗi con, do mẹ quá cố chấp – Bà nắm tay Nhất Anh mà khóc tức tưởi

-Mẹ, mẹ đừng như thế anh Nhất Anh không trách mẹ đâu

-Nga nói phải đấy, bà đừng quá xúc động mà ảnh hưởng đến sức khỏe

Cánh cửa phòng mở ra, cả ba người quay lại nhìn

-Cháu chào hai bác

-Cháu chào bác

-Chào anh

-Chào chị

-Chị anh Nhất Anh sao rồi? – Tuyết Lam

-Anh ấy vẫn chưa tỉnh

-Bà đừng quá đau buồn, Nhất Anh nó sẽ tỉnh nhanh thôi – Mẹ Thiên Vũ vỗ nhẹ lên vai mẹ Nhất Anh

-Bà không giận tôi chứ? Tôi xin lỗi!

-Tôi sao giận bà được, tôi hiểu cảm giác của bà như thế nào vì tôi cũng là mẹ

-Nhưng tôi quá cố chấp nên Nhất Anh nó mới ra nông nỗi này

-Bà đừng tự trách mình, do ông trời sắp đặt cả

Mọi người vây quanh bên giường bệnh của Nhất Anh, nhìn gương mặt nhăn nhó đau đớn của Nhất Anh khiến ai cũng phải đau cả lòng...

Chuyến bay đưa Thiên Vũ đến Singapore cũng đã hạ cánh, Thiên Vũ cầm theo tấm bản đồ tìm đường đến ngôi trường mà cậu đăng ký học, cậu đi tìm chỗ trọ gần trường cho tiện việc đi lại. Cuối cùng cậu cũng tìm được một nơi trọ như ý, một căn nhà nhỏ với tiện nghi khá đầy đủ, cậu quyết định thuê căn nhà này. Mang đồ vào trong, dọn dẹp lại căn phòng cho thoáng mát, thả mình xuống chiếc đệm cậu mơ màng rồi thiếp đi vì cậu quá mệt...

Hai ngày trôi qua Nhất Anh vẫn nằm đó, Tuyết Nga vẫn thường ra vào chăm sóc cho cậu, chăm sóc ẹ...cô cũng lo lắng đến hai hốc mắt đã sưng và thâm quầng đi

-Mẹ về nghỉ đi con chăm sóc cho anh hai được mà

-Mẹ sao có thể về được, mẹ muốn nhìn thấy nó tỉnh lại

-Bà nghe con nói đi

Bà vẫn cố chấp không nghe theo, cánh tay Nhất Anh động đậy làm mọi người mừng huých, đôi mắt u buồn khẽ mở ra

-Nhất Anh con tỉnh rồi sao? Con làm mẹ sợ quá – Bà ôm Nhất Anh vui mừng, khóc nức lên, hai người còn lại cũng vui không kém

-Con tỉnh là tốt rồi

Nhất Anh bật người dậy

-Con phải đến sân bay

-Con...vẫn chưa khỏe...

-Mọi người tránh ra con phải đến sân bay – Nhất Anh xúc động, đứng dậy loạn choạng, ngã xuống sàn

-Nhất Anh con đừng như thế nữa có được không? – Bà quỳ xuống ôm lấy Nhất Anh

-Anh hai...Thiên Vũ đã đi rồi

Ầm...ầm....trời đất như rung chuyển, Nhất Anh không tin...không thể tin...!!!

-Đi...??? Không thể nào...!!! Bin.... !!!

Nhất Anh hét lên rồi ngất đi, mọi người hốt hoảng gọi bác sĩ

-Bác sĩ con tôi nó có sao không? – Mẹ Nhất Anh với gương mặt đầy nước mắt nhìn vị bác sĩ

-Cậu ấy chỉ là do quá xúc động thôi, cậu ấy không sao nhưng mà người nhà nên tránh cho cậu ấy xúc động mạnh như thế vì sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của cậu ấy

-Cám ơn bác sĩ nhiều lắm, chúng tôi sẽ cố gắng – Bà Nhất Anh

Bà ngồi bên cạnh nắm lấy tay Nhất Anh, bà Nhất Anh nhìn đứa con trai của mình không tìm được nước mắt, Tuyết Nga cũng thế...trong lòng họ bây giờ đang hướng về một người chỉ mong sao người ấy mau chóng khỏe lại, mau chóng trở về với một Nhất Anh khỏe mạnh mà họ đã quen...

Thiên Vũ bắt đầu với lớp học mới, với những người bạn mới nhưng dường như cậu không vui vẻ như lúc trước, không thích nói chuyện với mọi người xung quanh. Đến trường chỉ chăm chú vào bài giảng hết giờ hoặc vào thư viện đọc sách hoặc về nhà vùi đầu vào tài liệu, sách vở...cậu đang muốn mình thật bận rộn để không còn thời gian nghĩ đến những chuyện khác

Lớp học Tuyết Lam hôm nay lại có thêm một sinh viên mới, sau lời giới thiệu với lớp, tân sinh viên đi xuống tìm chỗ ngồi

-Bạn có thể ỉnh ngồi ở đây được không?

-Chỗ này có người ngồi rồi, bạn làm ơn tìm chỗ khác giùm

-Kìa Lam, bạn cứ ngồi ở đây đi không sao đâu – Lệ Quyên nở một nụ cười, người con trai kia cũng đáp trả bằng một nụ cười thật tươi, Thanh Tuấn liếc xéo

-Cám ơn bạn, mình là Lâm Gia Huy, còn các bạn tên gì thế?

-Tên gì mắc gì tới cậu? – Tuyết Lam nói không thèm nhìn cái tên đang ngồi bên cạnh, cậu ta mi้ม cười thâm nghĩ “Bạn rất đẹp và đáng yêu”

-Hihi bạn thông cảm, mình là Lệ Quyên, đây là Tuyết Lam còn kia là Thanh Tuấn

-Tuyết Lam cái tên đẹp thật

-Này đẹp ha không mắc mớ gì tới cậu

-Kìa Lam cậu sao thế? – Lệ Quyên

-Đáng lẽ cậu không nên cho cái tên này ngồi vào chỗ của Thiên Vũ

-Chỗ này có người ngồi rồi sao? – Gia Huy

-3 ngày trước đây thì có nhưng bây giờ thì không? – Thanh Tuấn

-????? – Gia Huy

-Bạn mình vừa đi du học rồi

-Oh... vậy mình có thể làm bạn với mọi người không? Mới gặp mình rất có cảm tình với các bạn

-Này cảm tình gì hả? Cẩm cậu...Lệ Quyên là người yêu của tớ đấy nhé! – Thanh Tuấn làm Lệ Quyên đỏ mặt, nhỏ véo một cái đầu điển vào eo Thanh Tuấn

-Hihi các cậu thú vị thật, đặc biệt là Tuyết Lam

-Này cậu nói bậy bạ gì thế hả? – Tuyết Lam

-Hơ...hơ...không có gì?

Gia Huy nhìn ánh mắt của Tuyết Lam không dám nói thêm điều gì còn Thanh Tuấn, Lệ Quyên cố gắng cười không phát ra tiếng đến đỏ mặt, Tuyết Lam thì mặt nóng hừng hực vì hai người bạn đang trêu tức mình.

Bên chiếc giường trắng, mẹ Nhất Anh ngồi đó nhìn cậu con trai của mình vẫn chưa tỉnh lại, nước mắt bà đã rơi quá nhiều, bên cạnh bà còn có ba Nhất Anh và cô con gái nuôi đang làm nhiệm vụ của một y tá chăm sóc cho bệnh nhân chính là anh trai của mình. Bàn tay Nhất Anh cử động, đôi mắt từ từ mở ra

-Mẹ... - Chết giọng yếu ớt

-Con tỉnh rồi ah... - Mọi người vui mừng vây lấy Nhất Anh

-Con xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng

-Không sao, con tỉnh lại là tốt rồi

-Con muốn về nhà

-Như vậy sao được con chưa khỏe hẳn mà

-Nhưng con muốn về nhà – Nhất Anh xúc động

-Mẹ, không sao đâu anh khỏe tỉnh lại rồi về nhà nghỉ ngơi nhiều là được không sao đâu ạ - Tuyết Nga

-Uhm được rồi con nằm đây để ba mẹ đi lo thủ tục xuất viện cho con

-Dạ

-Anh hai cố gắng nghỉ ngơi nhé! Em phải qua phòng bệnh nhân khác

-Uhm cảm ơn em

Mọi người ra ngoài, Nhất Anh ngồi tựa vào thành giường, đôi mắt sụp xuống, một giọt nước mắt rơi ra

-“Tại sao lại ra đi? Tại sao lại không cho Nhất Anh thời gian? Chính Bin là người đã hứa đợi Nhất Anh thêm một thời gian nữa mà, sao Bin lại ra đi như thế? Sao Bin có thể thất hứa? Tại sao? Tại sao ...???”

Trái tim Nhất Anh như bị bóp nghẹn, tiếng nấc từng tiếng từ từ vang lên, Nhất Anh ôm lấy đầu cố gắng không nghĩ, cố gắng quên đi nhưng sao nó không thể vụt ra khỏi suy nghĩ của Nhất Anh càng cố quên thì lại càng nghĩ đến. Nhất Anh gào thét trong suy nghĩ của mình cố tìm câu trả lời nhưng chỉ là vô vọng

-“Tại sao Bin lại bỏ Nhất Anh mà ra đi? Có phải Bin không cần Nhất Anh nữa không? Bin nói đi...nói cho Nhất Anh biết đi...tại sao Bin đi mà không nói một lời nào cho Nhất Anh biết? Bin xem Nhất Anh là gì thế? Muốn ra đi là đi dễ dàng như vậy sao? Nhất Anh hận Bin...Nhất Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho Bin...sẽ không bao giờ tha thứ cho Bin...!!!”

-Nhất Anh con sao thế? – Mẹ Nhất Anh nhìn thấy con mình khóc, chạy lại ôm Nhất Anh

-.....

-Con có chuyện gì thì nói với ba mẹ đừng cố để trong lòng nha con – Ba Nhất Anh

Vẫn không một tiếng trả lời mà chỉ có tiếng khóc và tiếng nấc

-Nhất Anh con đừng như thế nữa được không? Con trách mẹ thì cứ nói ra mẹ xin con đừng như thế này nữa có được không?

-Mẹ, con không sao đâu – Nhất Anh quệt đi hàng nước mắt – Mình về được chưa mẹ

-Uhm mình về thôi con

Cạch, cánh cửa phòng mở ra, Thiên Minh cùng mẹ và Song Thu vừa đến, gật đầu chào mọi người, mẹ Thiên Minh lên tiếng

-Nhất Anh con khỏe chưa?

-Nhất Anh/ Anh Nhất Anh thấy trong người thế nào rồi? – Thiên Minh & Song Thu

-Con chào bác, con khỏe rồi, con chuẩn bị về nhà

-Uhm thấy con khỏe rồi bác cũng yên tâm, Bin nó...

-Dạ không sao đâu bác, con không sao đâu

-Con đừng giận nó, nó...

-Dạ con không sao mà

-Mẹ, Nhất Anh vừa khỏe... - Thiên Minh

-Uhm mẹ biết rồi, thôi bác đến đây thăm cháu thấy cháu khỏe bác cũng mừng, khi nào rảnh sang nhà thằng Minh chơi nhé! Bác về để con còn về sớm mà nghỉ ngơi

-Dạ, con cảm ơn bác, khi nào rảnh con sẽ ghé thăm bác

-Uhm chào con, chào anh chị

-Chào hai bác

Thiên Minh đưa mẹ và Song Thu trở về nhà. Ba mẹ Nhất Anh cũng thu dọn mọi thứ đưa Nhất Anh về nhà nghỉ ngơi. Về đến nhà Nhất Anh lên phòng nằm không nói thêm lời nào dường như bây giờ lời nói đối với Nhất Anh rất hiếm hoi, ba mẹ Nhất Anh cũng không nói gì vì họ biết Nhất Anh bây giờ cần một không gian yên lặng....

Một tháng trôi qua tại ngôi trường mới, Thiên Vũ vẫn thế như ngày mới vào đây, không tiếp xúc với nhiều người hầu như chỉ có một số người ngồi gần cậu là nói chuyện với cậu được dăm ba câu liên quan đến bài học. Thiên Vũ có khả năng tiếp thu bài vở rất tốt nên được mọi người đặc biệt chú ý nhưng hầu như cậu không quan tâm, cậu sống một cách khép kín....

-Thiên Vũ, cậu chỉ giúp mình vấn đề này được không? – Andy Nguyễn

-Uhm cậu để tớ xem...đây...cậu đọc kỹ phần này rồi áp dụng phương pháp vào

-Uhm cảm ơn cậu, có vậy mà tớ không nghĩ ra

Thiên Vũ không nói gì, tiếp tục với bài vở của mình, Andy cảm thấy tò mò về Thiên Vũ

-Sao cậu ít nói thế?

-Tớ là vậy

-Tớ có thể làm bạn với cậu được không?

-Tớ rất nhàm chán, cậu không thấy vậy sao?

-Không! Tớ cảm thấy cậu rất thú vị

Thiên Vũ nhếch môi, nói tiếp

-Ok

-Hihi vậy bây giờ tụi mình chính thức là bạn thân nhé!

Andy chia tay ra, Thiên Vũ cũng thế...vậy là bắt đầu từ bây giờ Thiên Vũ có thêm một người bạn nơi đất khách.

Tại lớp học của Tuyết Lam, không còn Thiên Vũ nhưng có thêm một người bạn mới rất vui vẻ hoà đồng, luôn làm ọi người phải ôm bụng cười....riêng Tuyết Lam thấy cái tên này thật là đáng ghét

-Lam, tớ thấy hình như Gia Huy để ý cậu đấy – Lệ Quyên

-Tớ cũng cảm thấy thế - Thanh Tuấn

-Hai cậu thôi đi, lo ôn bài đi kìa ở đó mà nói nhảm

-Chào mọi người, đang nói chuyện gì mà vui thế? – Gia Huy vừa vào lớp

-Hihi nói về cậu và Tuyết Lam – Lệ Quyên dứt lời, Tuyết Lam đã tặng cho nhỏ cái nhìn sắc như dao, nhỏ run người im lặng, Gia Huy cười khẩy

-Thôi cô vào rồi kìa mọi người – Thanh Tuấn điều hoà không khí trở lại

-Cậu mà nói nhảm nữa là chết với tớ - Tuyết Lam véo vào eo Lệ Quyên làm nhỏ nhảy dựng

-Ui da...

Nhỏ đau quá đứng lên làm mọi người đều nhìn về phía nhỏ, Tuyết Lam cười khúc khích

-Lệ Quyên em đang làm gì vậy hả? Mau lên giải bài toán này cho tôi – Giảng viên

-Dạ... - Nhỏ hặn con bạn bên cạnh, còn ba người kia ngồi ôm bụng cười hì hì

Tinh thần Nhất Anh đã ổn định hơn, Nhất Anh đã trở lại với công việc để quên đi mọi thứ cần quên. Tuyết Nga cũng thường sang nhà trò chuyện với ba mẹ Nhất Anh, quan tâm đến Nhất Anh như một người anh trai....Nhất Anh cảm nhận được sự quan tâm của mọi người, cậu cố đem những suy nghĩ về Thiên Vũ giấu vào một nơi mà không ai biết, cố gắng gượng cười để mọi người yên tâm hơn.

Ba mẹ Thiên Vũ cũng lên Sài Gòn sống với Thiên Minh và Song Thu, họ vẫn thường xuyên liên lạc với Thiên Vũ nhưng chủ yếu là hỏi về chuyện học hành và ăn ở như thế nào? Đôi khi họ đề cập đến chuyện của Nhất Anh thì Thiên Vũ lại né tránh, họ cũng không còn cách nào khác đành im lặng để Thiên Vũ an tâm mà học hành, họ nghĩ có lẽ sau khi trở về những mâu thuẫn của Thiên Vũ và Nhất Anh sẽ được giải đáp....

44. Chương 44 : Muốn Quên Nhưng Rất Khó

Một năm sau....

-Ba mẹ, con sẽ đi du học – Nhất Anh

-Con nói sao?

-Dạ con muốn học thêm để phát triển sự nghiệp của mình

-Uhm nếu con đã quyết định như thế, ba mẹ cũng không ép con làm gì...Khi nào con đi?

-Dạ trong tuần tới

-Uhm vậy con nhanh chóng thu xếp việc ở công ty đi

-Dạ con biết rồi ạ

Nhất Anh đã vào công ty ba mẹ được gần một năm nhưng niềm đam mê về nhiếp ảnh thôi thúc Nhất Anh đi du học mà cũng vì cậu muốn rời xa mảnh đất này một thời gian để có thể quên đi..., Nhất Anh muốn vừa phụ giúp ba mẹ vừa thỏa chí niềm đam mê của mình vì thế Nhất Anh cần học hỏi thêm...rất nhiều điều.

Tiền Nhất anh ra sân bay không chỉ có ba mẹ Nhất Anh mà còn có Tuyết Nga, Thiên Minh, mẹ Thiên Minh và cả Song Thu...mọi người ôm Nhất Anh chào tạm biệt...hy vọng cậu sẽ tìm ình một niềm vui nào đó nơi đất khách chứ không phải vùi đầu vào công việc, ngày nào cũng u buồn như ở nơi đây....

-Con chào mọi người, con vào đây

-Rán giữ gìn sức khỏe nhe con!

-Phải thường xuyên liên lạc về nhà đấy!

-Dạ con biết rồi, mọi người về đi ạ - Nhất Anh vẫy tay lần cuối rồi đi thẳng vào trong

Thiên Vũ đang thong dong ngoài công viên tìm sự yên tĩnh, Thiên Vũ khá mệt mỏi vì bài luận mà suốt đêm hôm qua cậu gần như không ngủ, chỉ chợp mắt được ít phút gần sáng. Trời đột nhiên kéo mây đến và một cơn mưa to đổ xuống, Thiên Vũ không tìm chỗ nấp mà đứng đó, lấy tay đùa nghịch với những giọt mưa, lòng lắng xuống lại trở nên nhói đau, Thiên Vũ lại nhớ đến Nhất Anh, nhớ đến ngày nào vì muốn tặng cho Nhất Anh một món quà mà Thiên Vũ đã dầm mưa đến phát sốt mấy ngày liền, nhớ đến ngày nào vì tìm kiếm Nhất Anh mà cậu đội cả cơn mưa trở về nhà trong niềm vui sướng...Nở một nụ cười chua chát, Thiên Vũ hét lớn trong cơn mưa

-Tại sao không níu kéo Bin ở lại? Bin thật lòng không muốn ra đi? Vì sao hai chúng ta lại khổ như thế?

Ngồi gục trong cơn mưa, cơn mưa lạnh buốt nhưng trong lòng Thiên Vũ còn lạnh hơn....đôi mắt ướt đầm vì mưa hay nước mắt....một cơn nóng đang xâm chiếm lấy cơ thể cậu, cơn mưa dần tạnh, cậu lê bước chân về nhà...thay quần áo, nằm xuống giường rồi thiếp đi lúc nào không hay...

Khi tỉnh dậy đầu cậu quay như chong chóng, nhưng cậu cũng phải bò dậy vì hôm nay có tiết ở trên trường. Bước từng bước mệt mỏi đến trường, thì cậu nghe tiếng la...

-Cướp...cướp....

Tên cướp đang chạy về phía cậu, một cô gái đang đuổi theo phía sau. Tên cướp quăng cho cậu cái túi xách và chạy thục mạng vào trong cái hẻm, cậu vẫn còn ngơ ngác thì cô gái đó chạy đến, nắm lấy tay cậu bẻ về phía sau

-Xem nhà người chạy đằng nào

Thiên Vũ nhếch mép, cậu không còn sức phản kháng nữa

-Đây cô kia có mau bỏ tôi ra không? Tôi cướp gì của cô, mau bỏ ra

-Còn chối hả? Vật chứng rành rành mà anh còn chối sao? Mau đi đến đồn cảnh sát với tôi, mau lên

Bất chợt Thiên Vũ có cảm giác như lần gặp lại Nhất Anh, Thiên Vũ vùng vằng thoát khỏi cô gái, bóp chặt hai bắp vai của cô gái. Đầu Thiên Vũ ong ong, Thiên Vũ nhìn thấy Nhất Anh, ôm trọn cô gái vào lòng

-Nhất Anh, Bin nhớ Nhất Anh nhiều lắm, nhớ nhiều lắm!!

-Này anh kia có mau buông tôi ra không?

Mặc cho cô gái cùng văng, Thiên Vũ vẫn ôm chặt lấy

-Anh có mau buông tôi ra không? – Cô gái giẫm mạnh vào chân Thiên Vũ, đẩy Thiên Vũ ra, lúc này Thiên Vũ không còn nhìn thấy gì nữa chỉ một mảng tối vây lấy cậu

-Nhất Anh...Bin xin lỗi... - Thiên Vũ ngã xuống đất, bất tỉnh

-Này anh kia, mau tỉnh lại...

Cô gái hốt hoảng không biết nên làm thế nào với tên cướp trước mặt, đành gọi xe đưa cái tên cướp nguyên rữa này về nhà mình

-Đúng là xui tận mạng mà, bị cướp còn phải lo cho tên cướp này nữa

Cô gái vừa lấy khăn lau mặt cho Thiên Vũ vừa lăm bầm móng diết. Khuôn mặt Thiên Vũ đang ngủ trông thật hiền và ấm áp làm sao làm cho cô gái một phút bối rối

-Anh ta đẹp thật – Lấy tay sờ lên khuôn mặt Thiên Vũ, cô gái giật mình – Mình đang làm gì thế này? - Lúng túng đứng dậy ra khỏi phòng

Andy đến trường không thấy Thiên Vũ, cậu lo lắng không biết Thiên Vũ sao nhưng chẳng biết nhà Thiên Vũ chốn nào vì Thiên Vũ rất ít khi nói về cuộc sống riêng của mình cho Andy biết mặc dù hai người khá thân nhưng Thiên Vũ rất kín miệng. Andy trở về nhà thấy có cảnh sát dừng ngay trước nhà mình, Andy đến hỏi thì hay tin em gái mình bị cướp và tên cướp vừa bị bắt. Andy hốt hoảng vào nhà xem em gái mình như thế nào?

-July, em có bị làm sao không? Phía cảnh sát vừa nói lúc sáng em bị cướp và tên cướp vừa bị bắt

-Tên cướp bị bắt rồi ạ? Chẳng lẽ không phải anh ta?

-Em nói ai?

-Lúc sáng em đuổi theo tên cướp khi chạy qua một khúc cua thì tên cướp đứng trước mặt em, em bẻ tay hấn định dẫn đến cảnh sát thì anh ta lại ôm em và gọi cái gì Nhất Anh gì gì đấy rồi anh ta ngắt đi. Em đã đưa anh ta về nhà, hiện đang trong phòng em đấy

Andy và July lên phòng, Andy ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Vũ

-Thiên Vũ, cậu bị sao thế này?

-Anh biết anh ta sao?

-Cậu ấy là bạn chung lớp với anh, cậu ấy tên Thiên Vũ

-Nhất Anh...Bin nhớ Nhất Anh nhiều lắm – Thiên Vũ mơ màng

-Anh xem...từ lúc em đưa anh ta về, anh ta cứ gọi Nhất Anh, rồi nào là Bin nhớ Nhất Anh gì đấy...

-Cậu ấy bị sốt rồi

-Em đã cho anh ta uống thuốc rồi, cũng khá hơn lúc sáng rồi

-Uhm, em không đi học sao?

-Em đi nhưng sợ nhớ cái tên này tỉnh lại hấn lại làm bừa nên em nghỉ ngày hôm nay luôn rồi, nhưng giờ biết hấn không phải em căng tức, để hấn tỉnh lại em sẽ cho hấn biết tay

Andy miễn cười...hai anh em bước xuống nhà trò chuyện để yên cho Thiên Vũ nghỉ ngơi

-Nhất Anh...đừng đi...cho Bin xin lỗi...không...không...!!!

Thiên Vũ tỉnh giấc hét lên....nghe tiếng hét, Andy và July chạy lên

-Vũ tỉnh rồi à?

-Đây là đâu? – Thiên Vũ nhìn quanh căn phòng xa lạ đối với mình

-Đây là phòng của tôi, anh tỉnh rồi thật tốt mau trả lại phòng cho tôi – July

-Cô là...

-Đây là em gái mình, July

-Uhm...cám ơn cô nhiều lắm, cám ơn cậu...tớ phải về đây

Thiên Vũ bước xuống giường, đầu vẫn còn ê buốt, Andy đỡ Thiên Vũ nằm xuống

-Cậu cứ nghỉ ngơi đi, em gái tớ chỉ đùa thôi

-Ai bảo thế?

-July...

-Em biết rồi – Quay sang Thiên Vũ – Anh nghỉ ngơi đi, coi như tôi xin lỗi vì đã hiểu nhầm anh

July đi ra ngoài mang cháo vào cho Thiên Vũ, ngoài miệng thì nói cứng nhưng trong lòng nhỏ không nghĩ như thế

-Nhất Anh là ai vậy Vũ, lúc cậu mơ màng tớ nghe cậu gọi tên này rất nhiều

-Không...không có gì đâu

-Sao vậy? chẳng phải nói chúng ta là bạn hay sao? Có chuyện gì nói cho tớ biết được không? Nói ra sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều

-Nhất Anh...chính là...chính là....

-Anh Andy, em mang cháo lên rồi này, anh cho anh Vũ ăn rồi uống thuốc nha

-Uhm em đưa anh....cậu rán ăn rồi uống thuốc...

Thiên Vũ cầm lấy tô cháo, nhìn phía trên có vị tiêu...cậu lại nhớ tô cháo của Nhất Anh...nước mắt cậu rơi ra

-Anh ấy sao vậy anh hai?

-Anh...anh không sao? – Lấy tay quệt đi nước mắt, Thiên Vũ nhìn July – Em có thể cho anh tô khác được không? Anh bị dị ứng với tiêu

-Dạ, anh đợi em một chút nhanh thôi – Nhìn thấy Thiên Vũ khóc trong lòng nhỏ có một cảm giác rất lạ

-Cậu nằm đó đi, em tớ lên nhanh thôi

-Uhm làm phiền hai anh em cậu quá

-Có gì đâu, chúng ta là bạn kia mà

Thiên Vũ mỉm cười, có lẽ đây là nụ cười hiếm hoi mà Andy thấy được...July mang cháo vào, Thiên Vũ ăn xong Andy hỏi tiếp

-Cậu nói cho tớ biết được không?

Gật đầu, Thiên Vũ kể về Nhất Anh, kể đến đâu nước mắt Thiên Vũ rơi đến đó, Andy và July cũng không kiềm được nước mắt

-Vậy nên lúc em bắt anh anh tưởng em là Nhất Anh

-Uhm, phải...thật xin lỗi em

-Hihi không có gì...em không ngờ hai anh lại đáng thương như thế

-Cậu không sao đấy chứ? - Nhìn Thiên Vũ vẫn còn khóc, Andy hỏi

-Tớ không sao, nói ra tớ cảm thấy nhẹ hơn rất nhiều rồi. Cảm ơn cậu, cảm ơn July

Ba người họ tiếp tục những câu chuyện vui cổ xưa đi cái không khí buồn bã trong lòng Thiên Vũ, Thiên Vũ thấy đã nhẹ hơn rất nhiều...

Một năm lại trôi qua, Nhất Anh đến với Thành Phố New York, cậu hằng say với những bức ảnh của mình, cậu tiếp tục đi sâu hơn tìm những ý tưởng cho những bức ảnh của mình. Một ngày đẹp trời trên bãi biển, cậu đang chụp những bức ảnh của ngư dân lúc ra khơi...những bức ảnh thật đẹp biết bao. Cậu dọc theo bờ biển chụp những tảng đá lớn giữa trời, đất, và sóng biển mênh mông, máy ảnh cậu dừng lại tại một góc chụp...mở trò to đôi mắt khi nhìn thấy một người phụ nữ đang tiến thẳng ra biển

-Cô gì ơi, mau vào trong ngoài đó sâu lắm

Không một tiếng trả lời, người phụ nữ đó vẫn tiến ra biển, Nhất Anh buông vội máy ảnh chạy ra kéo người phụ nữ đó vào bờ

-Anh làm gì thế mau buông tôi ra, tôi không muốn sống nữa, mau buông tôi ra – Người phụ nữ giãy nảy

-Cô không được chết, dù thế nào tôi cũng không cho cô chết

Nhất Anh kéo người phụ nữ đó vào bờ, người phụ nữ đó ngồi khóc tức tưởi

-Tại sao anh lại cứu tôi? Tôi không muốn sống...

-Cô nghĩ cô đang làm gì thế hả? Con kiến còn ham sống nói gì con người vả lại cô còn đang mang trong mình một sinh mạng, cô có biết không hả?

Lấy tay sờ vào bụng mình, người phụ nữ khóc nức lên

-Con ơi mẹ xin lỗi, mẹ không muốn thế nhưng con sinh ra chỉ khổ mà thôi, con không có cha chúng bạn sẽ trên con, con của mẹ thật bất hạnh

-Sao cô lại nghĩ thế? Con cô không có cha nhưng nó còn có mẹ...sao cô biết nó sẽ khổ...? Nó sẽ rất hạnh phúc nếu được sinh ra, nó sẽ rất hạnh phúc nếu nó được một người mẹ yêu thương hết mực

-Anh...anh nói thật sao?

Nhất Anh mỉm cười, gật đầu

-Những gì tôi nói hoàn toàn là sự thật

-Tôi cảm ơn anh...mẹ xin lỗi con... - Người phụ nữ xoa xoa đứa con trong bụng của mình

-Cô sống ở đâu để tôi đưa cô về?

-Nhà...??? Tôi không có nhà

-Vậy trước giờ cô sống ở đâu?

-Tôi sống cùng với một tên khốn nạn, tên đó đã bỏ tôi mà ra đi khi hay tin tôi có mang, tôi ở trong một khu nhà trọ nhưng không có tiền chủ nhà đã tống tôi ra khỏi nhà...tôi với con tôi chẳng còn nơi nào để sống cả - Người phụ nữ nước mắt đầm đìa nói

-Vậy cô về nhà tôi đi, tôi dù sao cũng sống một mình

-Anh...anh nói thật sao?

-Uhm... - Nhất Anh nở một nụ cười làm cho người phụ nữ kia thấy an tâm

-Nhưng tôi và anh chẳng quen biết nhau, cũng chẳng họ hàng thân thuộc gì cả

-Tôi và cô chẳng phải đều là người Việt Nam sao? Như thế không đủ gần hay sao?

Nhất Anh trêu, lại nở thêm một nụ cười

-Tôi...tôi...

-Thôi chúng ta về nhà thôi

“Chúng ta” hai từ này sao mà nghe ảm lòng đến thế, người phụ nữ nhìn Nhất Anh

-Tôi cảm ơn anh, mà anh tên gì thế? Tôi là Mỹ Vân

-Tôi tên Nhất Anh

-Cảm ơn anh Nhất Anh

Nhất Anh đưa người phụ nữ về nhà mình, sắp xếp cho người phụ nữ một căn phòng trống, Nhất Anh trở về phòng mình thiếp đi

-Anh Andy hôm nay chủ nhật anh gọi anh Thiên Vũ sang nhà mình chơi nha – July

-Có chuyện gì không?

-Đâu có gì đâu anh – July bẽn lẽn

-Ngày đừng có nói em thích Vũ nha!

-Cái anh này, anh mau gọi anh Thiên Vũ sang đây đi

-Uhm thôi được rồi anh gọi đây

July miễn cưỡng, Andy bấm số gọi cho Thiên Vũ

-Vũ nghe đây, Andy gọi tớ có chuyện gì không?

-Cậu rảnh không sang nhà tớ chơi

-Tớ đang dọn lại nhà, cậu sang đây đi

-Uhm ok

Tắt máy, Andy nhìn July

-Nó không sang đây được

-Vây à – July buồn so

-Nhưng nó bảo sang nhà nó chơi

-Vây hả hihi mình đi ngay đi anh – July mừng huỳnh kéo tay Andy

-Từ từ...cái con bé này

Andy lắc đầu, cậu biết cô em gái mình thích Thiên Vũ nhưng mà...cậu thờ dài

Mỹ Vân thức dậy, đi xuống nhà thì thấy Nhất Anh đang nấu gì đó trong bếp, mùi hương toả ra, lôi cuốn cô vào trong nhà bếp

-Anh Nhất Anh cũng biết nấu ăn ah?

-Uhm, chỉ mới đây thôi

-Thật sao...? Nhìn những món anh nấu này trông hấp dẫn quá

-Uhm...cũng do một người mà anh mới cố gắng học nấu đây

-Ai vậy anh? Anh làm em tò mò quá, người này rất đặc biệt với anh đúng không?

Gương mặt cuối xuống che đi một nỗi buồn

-Em đói chưa? Ngồi đi anh dọn ra

Nhìn Nhất Anh thêm một lần, Mỹ Vân cảm thấy Nhất Anh dường như đang mang trong mình một tâm sự, cô muốn sang sẽ điều đó với Nhất Anh, muốn là một người bạn của Nhất Anh không chỉ vì Nhất Anh đã giúp cô mà vì cô cũng quý Nhất Anh, cô xem Nhất Anh như một người anh trai.

-Anh có chuyện gì buồn sao?

-Sao em lại hỏi thế? – Nhất Anh vừa mang thức ăn ra bàn vừa trả lời

-Em hỏi anh câu này nhé! Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi đúng không anh? Em trông anh rất quen

-Vậy à, anh cũng cảm thấy thế...nhưng anh không nhớ hihi. Thôi em ăn đi nào

-Dạ

Mỹ Vân cùng trò chuyện ăn uống với Nhất Anh. Trong căn nhà tưởng chừng như ngọt ngào nhưng giờ có Mỹ Vân lại trở nên ảm cúng hơn rất nhiều. Xong bữa cơm, Nhất Anh bảo Mỹ Vân về phòng nghỉ ngơi nhưng cô không chịu, cô muốn phụ Nhất Anh dọn dẹp. Nhất Anh không cho cô đành đứng nhìn Nhất Anh làm, cô trò chuyện hỏi về cuộc sống của Nhất Anh, cô muốn hiểu thêm về Nhất Anh...

-Vậy anh sang đây là học thêm về ngành quản trị?

-Uhm, anh cũng muốn trau dồi thêm về nghề nhiếp ảnh của mình

-Anh hay thật đấy. Hồi trước em cũng ước mơ nhiều lắm, em muốn trở thành một y tá giỏi nhưng khi em gặp anh ta, vì gia đình cấm cản nên em và anh ta đã bỏ trốn sang đây...rồi bây giờ anh ta lại... - Mỹ Vân thích thú

-Thôi em đừng buồn nữa, từ nay có anh làm bạn với em rồi này

-Dạ, em không khóc nữa – Mỹ Vân lau đi hàng nước mắt – Còn anh, anh đã bao giờ yêu ai chưa? Đừng nói với em là chưa, em không tin đâu

-Ồ...thì có...nhưng bọn anh chẳng tới đâu cả...

Nở một nụ cười chua chát, Nhất Anh cúi xuống không nhìn mặt Mỹ Vân vì sợ Mỹ Vân sẽ nhìn thấy những giọt nước mắt trên mi cậu, nhưng Mỹ Vân tinh ý đã vô tình thấy nó, cô nghĩ có lẽ đây chính là nỗi buồn mà Nhất Anh cố nén trong lòng, Mỹ Vân nói

-Anh có thể nói cho em nghe về chuyện tình cảm của anh được không? Cứ xem em như một người bạn, một người em gái được không anh?

Ngước mặt lên nhìn Mỹ Vân, Nhất Anh nở một nụ cười

-Cám ơn em, anh không sao đâu

-Anh không tin tưởng em sao?

-Anh không có ý đó...chỉ là...mà thôi anh sẽ kể em nghe, em ra phòng khách đi

Nhất Anh cùng Mỹ Vân ra phòng khách, Mỹ Vân ngồi xuống nhìn Nhất Anh. Nhất Anh bắt đầu kể lại câu chuyện của mình, nước mắt không biết đâu mà rơi ra nhiều đến nỗi nuốt lòng người.

-Người anh yêu tên là Bin, là em trai của một người bạn...là con trai đấy...tình yêu của bọn anh bị gia đình Bin cấm cản nhưng sau một thời gian...thì gia đình Bin đã đồng ý cho bọn anh đến với nhau. Niềm vui chưa được bao lâu thì đến lượt ba mẹ anh...Bin hứa sẽ cho anh thời gian, Bin sẽ đợi anh....thế mà...Bin đã bỏ anh mà đi...thật sự...thật sự trong khoảng thời gian đó anh chỉ muốn...rời xa cái thế giới này....cũng may nhờ Tuyết Nga bên cạnh...anh nợ cô ấy nhiều quá..

Nhất Anh lấy tay lau đi hàng nước mắt nhưng sau cú ướm thế này? Mỹ Vân nghe xong câu chuyện cũng không cầm được nước mắt, cô đứng dậy ôm Nhất Anh, cô muốn truyền hơi ấm của mình sang Nhất Anh, muốn Nhất Anh biết rằng bên cạnh Nhất Anh còn có một người bạn, một người em gái sẵn sàng chia sẻ với Nhất Anh...

-Anh, có phải Tuyết Nga hiện tại đang là y tá trong bệnh viện JP không?

-Em quen với Tuyết Nga sao?

-Vậy là đúng rồi, em và anh đã gặp nhau tại công viên, lúc đó em đi cùng với Tuyết Nga, mình đã gặp nhau ở đó

-Anh nhớ rồi. Cám ơn em đã lắng nghe anh, em có kinh tởm bọn anh không?

-Không, em cảm thấy hai người rất đáng thương....em hy vọng hai người sẽ có một kết cục thật đẹp

-Điều đó có lẽ không bao giờ có...

-Anh à...

-Thôi em nghỉ đi, anh phải đi ra ngoài một chút

-Dạ

Nhất Anh ra ngoài tìm sự yên tĩnh, cậu không muốn nghĩ đến Thiên Vũ nhưng sao làm việc gì cậu cũng nhớ về Thiên Vũ, hình ảnh của Thiên Vũ cứ bám lấy cậu dù đã 2 năm, 2 năm cậu và Thiên Vũ không gặp nhau....

Andy và July đi đến nhà của Thiên Vũ, đứng bên ngoài thấy Thiên Vũ trông một chiếc quần sọt, một cái áo thun mặc nhà, Thiên Vũ đang tưới cây, July nhìn cười típ mắt

-Anh Thiên Vũ - July

-Ừa hai người đến rồi à, vào nhà đi...đợi mình một chút nha

-Hihi trông cậu kìa ướt hết trơn rồi – Andy

-Uhm hihi....

-Cho em làm với

July giật lấy ống nước từ tay Thiên Vũ làm nước bắn vào người Thiên Vũ, July mặc Thiên Vũ, cô cười típ mắt tưới nước cho cây, Thiên Vũ lại nhớ...lại nhớ đến Nhất Anh, Thiên Vũ bất động đứng nhìn July đang cười mà cứ ngỡ là Nhất Anh.

-Vũ...Vũ... - Andy lấy người làm Thiên Vũ giật mình

-Cậu gọi mình ah

-Cậu làm sao vậy?

-Ờ...không...

-July à, em nghịch quá rồi đấy

-Anh hai này

July giận dỗi bỏ ống nước ra, đi lại Thiên Vũ

-Hai người vào nhà đi, đợi mình tí nha – Thiên Vũ vào nhà thay quần áo

Andy và July ngồi trong phòng Thiên Vũ nghịch phá đủ thứ, July nhìn thấy tấm hình của một người con trai trong quyển sách mà nhỏ vừa mở ra, nhỏ cầm lên ngắm

-Anh ấy là Nhất Anh sao?

Thiên Vũ đi lại, lấy lại tấm hình

-Uhm, đó là Nhất Anh

-Đã hai năm rồi mà tình cảm của anh đối với anh Nhất Anh vẫn còn nguyên vẹn như ngày nào, em thật khâm phục anh đấy

-Có gì đâu, khi em thật sự yêu một người thì em cũng sẽ như anh hiện giờ thôi

-Thôi hai người đừng nói đến chuyện này nữa được không? Mình đói lắm rồi – Andy xoa xoa cái bụng làm Thiên Vũ và July bật cười

-Uhm xuống bếp đi mình nấu cái gì cùng ăn

-Hihi anh Thiên Vũ giỏi thật chả bù cho ông anh nhà em

-Này em nói gì thế hả?

-Hihi em không dám, em đi trước đây

July bỏ chạy xuống nhà để lại hai người con trai nhìn theo mà lắc đầu với cái tính thật là con nít của July

45. Chương 45 : Trở Về

Năm năm sau:

Thiên Vũ được vị giáo sư tin cậy, cậu nhanh chóng trở thành trợ giảng cho giáo sư, cậu hằng say trong học tập cũng như trong thực tập thực tế trên cơ thể con người. Đôi lúc sợ hãi nhưng vì đam mê cậu cũng cố gắng vượt qua, chính vì thế cậu hiển nhiên trở thành một vị bác sĩ giỏi được nhiều bệnh viện mời vào làm việc nhưng cậu từ chối, cậu muốn trở lại Việt Nam.

Nhất Anh càng ngày càng tiến bộ hơn trong những bức ảnh mà cậu đưa ra, bức nào cũng mang một nét riêng, một sự biểu cảm lôi cuốn người xem. Nhất Anh dần dần chinh phục được những người yêu tranh ảnh, cậu mở công ty chuyên quản lý về chụp ảnh nghệ thuật, ảnh cưới....dù là giám đốc của một công ty lớn, dù niềm đam mê trong cậu không bao giờ tắt nhưng bây giờ cậu chỉ chụp ảnh khi nào cậu có hứng thú còn không cậu chỉ hướng dẫn những người đi sau có chung niềm đam mê với cậu, cậu lấy đó làm niềm vui ỉn.

-Ba...ba mới về - Sumo chạy ra ôm lấy Nhất Anh, Nhất Anh xoa đầu thằng bé

-Con hôm nay có ngoan không?

-Dạ có

-Thật không?

-Dạ hihi

-Ngao, ba cho con nè – Nhất Anh lôi trong cặp mình ra một con siêu nhân – Con thích không?

-Dạ có, con cảm ơn ba

Sumo hôn chụt trên má Nhất Anh, bỏ chạy vào bếp khoe với mẹ, Nhất Anh cũng vào theo sau

-Mẹ, ba vừa mua cho con nè

-Uhm con ngoan lên phòng chơi đi con

-Dạ, thưa ba mẹ con đi

Sumo cầm lấy con siêu nhân chạy lên phòng

-Anh chiều con quá nó sẽ hư đấy – Mỹ Vân

-Không sao đâu, con ngoan là được rồi, em đang nấu gì đấy

-Em đang nấu cháo, anh lên thay đồ đi rồi xuống em dọn lên mình cùng ăn

-Uhm

Tại sân bay

-Thôi mình vào đây, khi nào có dịp mình lại sang đây thăm hai người – Thiên Vũ ôm Andy và July lần nữa

-Anh nhớ nha! Không là em sang Việt Nam bắt đền anh đó – July khóc nhưng miệng vẫn cố cười

-Uhm anh nhớ mà – Thiên Vũ xoa đầu July, cậu từ lâu đã xem July như cô em gái

-Cậu về tớ sẽ nhớ cậu nhiều đấy – Andy

-Tớ cũng thế

Thiên Vũ nhìn lại mảnh đất mà cậu đã gắng bó suốt 7 năm, cậu kéo chiếc vali vào trong để lại hai con người vẫn đứng bên ngoài nhìn theo bóng dáng cậu đến khi khuất dần.

Chuyến bay từ Singapo đến Việt Nam đã hạ cánh, Thiên Vũ bước ra trong lòng cảm thấy nôn nao, muốn làm một cái gì đó ngay bây giờ, muốn gặp lại ai đó, muốn...muốn...rất nhiều...Bắt taxi trở về nhà, Thiên Vũ nhấn chuông...

-Bin...em về rồi à? Sao không báo với gia đình một tiếng – Thiên Minh vui mừng ôm lấy đứa em trai

-Dạ, em vừa về

-Vào nhà đi, ba mẹ sẽ rất vui đấy...

Thiên Vũ nhìn lại ngôi nhà lần nữa, cậu bước vào cùng Thiên Minh

-Ba mẹ xem ai về đây – Thiên Minh gọi to

-Bin...con về khi nào sao không gọi ba mẹ - Ba mẹ Thiên Vũ vui mừng, ôm lấy Thiên Vũ

-Dạ con vừa về thôi, ba mẹ vẫn khoẻ chứ ạ

-Uhm ba mẹ vẫn khoẻ

-Anh Bin – Song thu gọi, Thiên Vũ đi đến ôm lấy nhỏ

-Em vẫn thế...

-Anh thì khác nhiều quá, không còn là một anh Bin trẻ con nữa

-Uhm có lẽ thế!!!

Cả nhà vây lấy Thiên Vũ, hỏi đủ chuyện, họ vui mừng đến nỗi nước mắt không thể kiềm nén được... Mọi người không ai nhắc đến Nhất Anh trước mặt Thiên Vũ, tránh cho cậu phải suy nghĩ mông lung...Sau bữa tối, Thiên Vũ xin phép ba mẹ đi ra ngoài, mọi người biết Thiên Vũ định đi đâu...vì họ vẫn chưa nói gì về chuyện của Nhất Anh cho Thiên Vũ nghe, họ muốn Thiên Vũ không bận tâm gì mà chăm chú vào việc học....bây giờ thì cũng đã đến lúc rồi...

-Uhm con đi rồi về sớm nha con – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ con biết rồi, con chào mẹ, chào cả nhà

Thiên Vũ lấy xe chạy một vòng quanh thành phố, cảm nhận của cậu về thành phố này vẫn thế, xe vẫn tấp nập như ngày cậu ra đi...Đảo một vòng rồi lại trở về với con đường quen thuộc, đứng trước căn nhà đó...căn nhà năm nào cậu cùng với ai đó có thật nhiều kỉ niệm đẹp, chống xe bước xuống, tay đưa lên định nhấn chuông thì cánh cổng mở ra

-Cậu tìm ai?

-Chị cho em hỏi chủ nhà này...

-Chồng tôi chưa về, cậu tìm chồng tôi có việc gì không?

-“Chồng”...Vậy chị đây là.... – Bờ môi Thiên Vũ đắng nghẹn, tim cậu đau thắt lại

-Ồ...chồng tôi về rồi kìa – Thiên Vũ như ngừng thở, từ từ đưa mắt nhìn về phía sau

-Em ra đón anh đấy à? Mà đây là ai thế?

Nhìn khuôn mặt người đàn ông đó, Thiên Vũ vui mừng trong lòng “Không phải Nhất Anh”, cuối đầu chào hai vợ chồng, Thiên Vũ lên xe đi về ngôi nhà ba mẹ Nhất Anh

-Con...là Bin đúng không? – Mẹ Nhất Anh mở cổng

-Con chào bác... - Đảo mắt nhìn vào trong

-Con vào nhà đi

Thiên Vũ theo mẹ Nhất Anh vào trong, nhìn thấy ba Nhất Anh Thiên Vũ cuối đầu chào

-Con ngồi ghế đi – Ba Nhất Anh

-Dạ

-Con về khi nào? – Mẹ Nhất Anh

-Dạ con vừa về lúc trưa thôi ạ

-Uhm, con vẫn khỏe chứ

-Dạ, còn hai bác, vẫn khỏe chứ ạ?

-Uhm, hai bác vẫn khỏe....từ ngày Nhất Anh đi cũng may có Tuyết Nga hay sang đây nếu không hai bác buồn vì nhớ con mất

-Sao ạ? Nhất Anh đi đâu ạ?

-Sau khi con đi thì một năm sau nó cũng sang Mĩ, con không hay gì sao?

-Dạ...

Thiên Vũ trò chuyện với ba mẹ Nhất Anh hồi lâu thì xin phép ra về. Có một chút gì đó hối hận, một chút gì đó nhớ nhung, một chút gì đó xót xa....cậu chạy xe mà tâm trí cứ để đâu đâu, quẹo qua một khúc cua, cậu đâm vào một người...cả hai ngã ra đường cũng may không nghiêm trọng. Đứng dậy đỡ người vừa bị cậu tông vào, Thiên Vũ gật gù xin lỗi

-Anh không sao chứ? Tôi xin lỗi

-Không sao hì hì

Thiên Vũ nhìn người trước mặt bằng một cái nhìn quái lạ, bị mình tông mà còn cười được hay sao? Thấy tên đó đang tìm kiếm gì đó, Thiên Vũ nhìn theo, thấy một cái móc chìa khoá, Thiên Vũ nhặt lên

-Anh đang tìm cái này đúng không?

-Ồ...đúng rồi, cảm ơn cậu nhiều lắm – Người con trai cầm lấy

Ánh đèn một chiếc xe máy chiếu thẳng về hướng hai người họ, làm họ chói mắt, chiếc xe dừng lại...

-Này cái tên kia về sao không mang đồ của anh về - Tuyết Lam quăng cái áo khoác lúc nãy được Gia Huy ượn

Tiếng nói quen quen, Thiên Vũ quay lại nhìn người con gái đó, cả hai ngỡ ngàng

-Là...là....Thiên Vũ đúng không? – Tuyết Lam bước xuống xe, đi lại gần Thiên Vũ để xác định lại

-Uhm...cậu vẫn khỏe chứ?

-Đúng là cậu rồi...Thiên Vũ mình nhớ cậu nhiều lắm

Tuyết Lam vui mừng ôm lấy Thiên Vũ, một người đứng đó lặng lẽ nhìn theo hai người, trái tim hơi nhói...Thiên Vũ tỉnh ý, kéo Lam ra khỏi mình

-Lam, đây là...

-Đây là Gia Huy, khi cậu vừa đi thì cậu ấy chuyển đến lớp mình

-Chào cậu – Thiên Vũ giơ tay mình ra, Gia Huy cũng thế

-Chào...Hoá ra cậu chính là Thiên Vũ, rất vui khi được gặp cậu

Gia Huy nhìn Thiên Vũ bằng ánh mắt sắt bén, Thiên Vũ cười khẩy nhìn Tuyết Lam thầm nghĩ “Cậu tìm được một nửa của mình rồi đấy”

-Thôi mình về đây, hẹn gặp cậu khi khác – Thiên Vũ chào Tuyết Lam

-Uhm bye bye cậu

Thiên Vũ nhìn Gia Huy gật đầu, Gia Huy cũng thế, khi Thiên Vũ đi rồi Gia Huy nhìn Tuyết Lam

-Em thích người đó à?

-Thích hay không liên quan gì đến anh

-Nhưng anh thật lòng thích em mà

-Mặc xác anh – Tuyết Lam lên xe để lại nỗi huyệt hấn và lo sợ trong lòng Gia Huy nhưng Gia Huy đâu biết rằng trái tim nhỏ đang lồi nhịp vì câu nói đó

Thiên Vũ trở về nhà mọi người đang trong phòng khách đợi cậu, Thiên Vũ bước vào trong nhìn mọi người với ánh mắt đầy nghi vấn

-Ba mẹ, anh hai

-Uhm con mới về

-Ba mẹ nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra khi con đi thế?

-Cũng đến lúc con cần biết rồi – Mẹ Thiên Vũ chậm rãi nói – Lúc con đi Nhất Anh vì quá xúc động, nó đã thổ huyết và nhập viện mấy ngày liền, khi tỉnh dậy thì nó tự nhốt mình trong phòng không thèm gặp mặt ai cả, ba mẹ nó có nói gì có khuyên như thế nào nó cũng thế....Khoảng hơn một tháng nó mới dần khá hơn, rồi một năm sau đó, nó đã sang Mỹ du học đến giờ nó vẫn chưa về...

Nghe từng câu từng chữ từ mẹ mà Thiên Vũ cảm thấy thật có lỗi, Thiên Vũ đã quá nóng vội, Thiên Vũ nghĩ có lẽ Nhất Anh đang trách cậu rất nhiều, đang giận cậu rất nhiều, trái tim cậu quặn thắt, cậu chỉ ước một điều có thể gặp lại Nhất Anh, dù nghe Nhất Anh mắng chửi như thế nào cậu cũng chịu, chỉ cần Nhất Anh tha thứ cho cậu, chỉ cần như thế....Giọt nước mắt trên mi từ từ rơi xuống, mẹ Thiên Vũ ôm lấy cậu

-Con đừng đau lòng, Nhất Anh nó sẽ hiểu cho con mà

-Mẹ...!!!

Thiên Vũ làm cả nhà khóc theo, họ nghĩ mà thương cho cậu và Nhất Anh, yêu nhau nhưng lại gặp nhiều đau khổ đến thế....

Trở về, Thiên Vũ đi gặp những người bạn cũ kể cho họ nghe những gì cậu đã học đã trải qua trong suốt 7 năm bên nước ngoài. Ai cũng vui vì Thiên Vũ bây giờ đã cứng chạt hơn rất nhiều...họ cùng kể cho nhau những chuyện đã xảy ra khi Thiên Vũ đi nhưng hầu như là nhắm vào Tuyết Lam và Gia Huy

-Này các cậu có thôi đi không hả? Tổ và anh ta liên quan gì nhau mà sao cứ nhắm vào tổ thế? – Tuyết Lam

-Hihi còn không mau đồng ý đi, 7 năm rồi chứ ít ỏi gì – Lệ Quyên

-Cậu làm tổ bất ngờ thật đấy – Thiên Vũ

-Các cậu...không thèm nói chuyện với các cậu nữa

-Ấy ấy...mau giận thế? Trở thành một bác sĩ rồi mà còn...haizzz – Thanh Tuấn

-Cậu nói thế có ý gì? – Tuyết Lam véo tai Thanh Tuấn

-Ui ui...đau tổ...

-Lam thả ra mau, đau anh ấy – Lệ Quyên

-Hihi xem bên nhau chưa kia – Tuyết Lam

-Khi nào cho bọn tổ uống rượu mừng đây – Thiên Vũ

-Sắp rồi...nhanh thôi – Thanh Tuấn

Lệ Quyên đỏ mặt, Tuyết Lam và Thiên Vũ phì cười riêng Gia Huy vẫn nhìn theo Tuyết Lam, cậu cảm thấy Thiên Vũ trở về có vẻ như cậu sẽ là người thua cuộc... Ăn xong cả bọn chia tay nhau ra về, trước khi về Thiên Vũ nói nhỏ với Gia Huy

-Cậu cố gắng lên, Tuyết Lam nhìn bề ngoài cứng nhắc nhưng bên trong rất yếu đuối....chỉ cần cậu dùng hết sự chân tình của mình, cô ấy sẽ hiểu thôi

-Tại sao cậu lại nói với tôi những điều đó?

-Vì tớ muốn cô ấy được hạnh phúc và tớ tin cậu làm được điều đó

-Chẳng phải Tuyết Lam thích cậu sao?

-Đó là trước kia...còn bây giờ....cậu hãy cố gắng lên

Thiên Vũ bỏ về, Gia Huy nhìn theo Thiên Vũ cậu nở một nụ cười đầy hy vọng

Bữa cơm tối tại nhà Nhất Anh trở nên ấm cúng hơn từ khi có tiếng cười của Sumo, Nhất Anh gấp cho Sumo một cái đùi gà to, cậu nhóc thích thú cười tít mắt. Mỹ Vân cảm giác hạnh phúc vô cùng khi nhìn thấy đứa con ngày nào chưa chào đời mà cô nở丹田 lòng...cô rùng mình khi nhớ lại. Bây giờ có đánh đổi bất cứ thứ gì cô cũng không bao giờ dám nghĩ đến những chuyện như thế...thật kinh khủng

-Kìa em ăn đi chứ, đang nghĩ gì thế? – Nhất Anh

-Mẹ ăn đùi gà này

-Uhm con ngoan, mà anh định về Việt Nam sao?

-Uhm anh sắp xếp công việc bên này rồi sẽ về Việt Nam một chuyến đã lâu rồi anh không về...

-Em có thể về cùng anh không? Em cũng muốn về thăm ba mẹ

-Uhm vậy chúng ta cùng đi, Sumo có muốn về thăm ông bà không?

-Dạ có, ba mẹ cho Sumo đi với

-Ng Sloan, vậy con phải ăn mau rồi đi ngủ sớm, ba sẽ cho con đi chịu không?

-Dạ

46. Chương 46 : Gặp Lại

Sau hơn một tháng trở về, Thiên Vũ vào làm việc tại một bệnh viện lớn trong thành phố. Thiên Vũ gặp lại Tuyết Nga, những lúc rảnh rỗi họ lại gặp nhau kể cho nhau nghe những chuyện đã xảy ra, Thiên Vũ thầm cảm ơn Tuyết Nga đã bên cạnh Nhất Anh khi Nhất Anh đau khổ nhất vì cậu, cậu thật sự hối hận vì cậu đã ra đi một cách đường đột chỉ vì không muốn mẹ phải buồn vì cậu, chỉ vì sợ Nhất Anh phải đối diện với sự lựa chọn giữa gia đình và cậu... Bây giờ Thiên Vũ chỉ muốn một điều...nếu...nếu...và nếu... Nếu cậu bình tĩnh một chút thì đã không phải bỏ đi như thế. Nếu cậu bình tĩnh một chút thì cả hai đã sớm ở bên cạnh nhau chứ không phải như lúc này mỗi người một nơi....Giá như có thể quay trở lại chắc chắn Thiên Vũ sẽ không mất bình tĩnh như thế....

Hôm nay Thiên Vũ có một ca cấp cứu trong bệnh viện, dù đã nhiều lần tiến hành cấp cứu bệnh nhân nhưng trường hợp lần này là một bé nhỏ, bé bị hở van tim có dấu hiệu khó thở....nguy cơ tử vong rất lớn. Cánh cửa phòng cấp cứu khép lại, các bác sĩ đang cố gắng hỗ trợ Thiên Vũ thực hiện ca phẫu thuật. Một giờ, hai giờ đồng hồ trôi qua, các bác sĩ vẫn còn bên trong với sự tập trung cao độ....Cạch, cánh cửa phòng mở ra, Thiên Vũ cùng các bác sĩ bước ra trong niềm vui vừa tìm được, cháu bé đã qua cơn nguy kịch, nhìn nụ cười của ba mẹ cháu bé Thiên Vũ cảm thấy thật ấm lòng.

-Này anh mau bỏ tôi ra, tôi không cần anh tránh ra – Tuyết Lam vùng vằng trên tay của Gia Huy, cô đang bị thương ở chân

-Em yên nào, để anh rửa vết thương cho em

-Tôi không cần, tại ai mà tôi bị thương hả, anh chạy xe cái kiểu gì đấy muốn chết hả? Mau buông tôi ra, tôi tự làm được anh nên nhớ tôi cũng là bác sĩ đấy

-Em yên nào

-Có chuyện gì thế? – Thiên Vũ nhìn hai người đang gây gổ trong phòng bệnh, chau mày khi thấy chân Tuyết Lam bị thương – Lam bị sao vậy?

-Cũng tại cái tên đó đó, Vũ băng lại giúp Lam

Thiên Vũ nhìn Gia Huy, Gia Huy đưa bông băng cho Thiên Vũ, nói với Tuyết Lam: “Anh xin lỗi” rồi bỏ ra ngoài. Tâm trạng Gia Huy thật không tốt tí nào, chẳng phải vừa lúc này đi chơi với Lam rất vui sao nhưng khi nhắc tới Thiên Vũ trong lòng cậu bực bội vô cớ, gây chuyện vô cớ với Tuyết Lam rồi phóng xe đi...sau đó là ngã xe, hậu quả là chân Lam bị thương, cậu lo lắng tự trách mình không làm được gì cho Lam, bây giờ có lẽ...cậu sẽ buông tay....

-Tớ thấy Gia Huy rất thích cậu đấy? – Thiên Vũ vừa băng vết thương cho Lam vừa trêu

-Thích...thích gì...Vũ đừng có nghĩ lung tung, tớ với anh ta chẳng có gì đâu – Mặt Lam đỏ ửng

Thiên Vũ mi้ม cười

-Cậu không dấu được tớ đâu

-Cậu...hichic...không tin tui cậu

Tuyết Lam quay sang chỗ khác che đi cái gương mặt thẹn thùng của mình khi Thiên Vũ nhắc đến Gia Huy, Thiên Vũ nhìn thấy thế mi้ม cười....thôi không trêu Tuyết Lam nữa, họ nói sang chuyện khác....

Chiếc xe BMW rời khỏi nhà Thiên Vũ tiến thẳng đến sân bay, Thiên Vũ khoác lên người một cái áo thun body tôn thêm phần cơ thể săn chắc đầy nam tính, thêm vào chiếc quần jean đầy năng động, bước xuống xe đi vào chờ người từ chuyến bay sắp hạ cánh.

Một người con trai tay kéo chiếc vali to tướng đang bước ra ngoài, ngay lập tức ánh mắt Thiên Vũ bắt gặp dáng người đó, dáng người mà cả trong mơ cậu vẫn muốn gặp, trái tim lại thổn thức, nụ cười hạnh phúc nở trên môi, Thiên Vũ chạy ngay đến người đang đứng trước mặt mình, khẽ gọi

-Nhất Anh!!!

Âm thanh này, tiếng nói này...làm trái tim Nhất Anh hồi nhip, lại vui mừng lại đau xót...Nhất Anh xoay người, hai ánh nhìn chạm vào nhau như có một luồng điện cực lớn làm cả hai đứng bất động, trái tim đập mạnh liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...cảm giác đau đớn lại xuất hiện trong tim Nhất Anh....

-Ba...ba...

Bé Sumo chạy đến ôm lấy chân Nhất Anh, Mỹ Vân đứng phía sau nhìn thấy Nhất Anh có vẻ khác so với lúc này, nhìn người con trai trước mặt, Mỹ Vân có lẽ đoán được phần nào. Nhất Anh bế bé Sumo lên, hôn vào má bé Sumo...

-Con ngoan, mẹ con đâu rồi?

-Em đây... - Mỹ Vân bước ra phía trước

-““Con” chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ...chẳng lẽ...”

Thiên Vũ nhìn Nhất Anh như muốn Nhất Anh trả lời những thắc mắc trong lòng cậu...thế này là thế nào? Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Nhất Anh lại.... Chẳng lẽ Nhất Anh hận Bin đến thế sao? Khoé mắt Thiên Vũ đỏ lên, trân trân nhìn Nhất Anh...Nhất Anh cũng đâu kém gì Thiên Vũ nhưng nỗi đau đó...khi Thiên Vũ ra đi làm sao Nhất Anh có thể quên. Nhất Anh cố mở lời

-Em vẫn khỏe chứ? Đây là bé Sumo con của anh và đây là Mỹ Vân....mẹ của bé Sumo – Nhất Anh chìa tay ra trước mặt của Thiên Vũ

-Em khỏe, cảm ơn anh, chúc...anh chị hạnh phúc – Thiên Vũ nắm lấy bàn tay của Nhất Anh mà chua chát trong lòng

Từ phía sau, hai người đang kéo chiếc vali nặng trĩu vui mừng tiến về phía Thiên Vũ, người con gái buông vội chiếc vali ra chạy đến ôm lấy Thiên Vũ, hôn lên má Thiên Vũ

-Anh Thiên Vũ, em nhớ anh nhiều lắm!!

-Uhm...anh cũng nhớ đến hai người.....

-Đây là... – July buông Thiên Vũ ra nhìn người con trai đang đứng đối diện

-Thôi anh phải đi đây, chào em! – Nhất Anh bế bé Sumo đi, Mỹ Vân đi theo sau không quên nhìn Thiên Vũ một lần nữa

-Anh Thiên Vũ, đó có phải là... - July

-Uhm...mà thôi anh em đâu rồi

-Tở đây này, con bé này thấy Thiên Vũ là quên mất tiêu anh hai rồi bỏ anh với một đồng đồ thể này

-Hihi cho em xin lỗi mà!!!!

-Để tớ giúp

Mang đồ ra xe, cả ba đi về nhà Thiên Vũ. Nhất Anh được ba mẹ cho người đến đón về nhà, trên đường về Mỹ Vân hỏi Nhất Anh

-Cậu ấy có phải là người đó không anh Nhất Anh?

-Uhm...

-Sao anh không nói cho cậu ấy hiểu? Bé Sumo thật sự...

-Bé Sumo là con anh, thôi không sao đâu, em đừng nghĩ ngợi nhiều quá

-Ba, bây giờ mình đi đâu vậy ba?

-Mình về nhà ông bà nội con chịu không?

-Dạ chịu

Nhất Anh ôm Sumo vào lòng, Mỹ Vân không muốn vì mình mà gây ra sự hiểu lầm của Nhất Anh và Thiên Vũ nhưng mà vì nụ cười của Sumo cô đành im lặng....

Tin...toon...

-Nhất Anh về rồi này ông ơi! – Mẹ Nhất Anh vui mừng

Dẫn Mỹ Vân và Sumo vào nhà, mọi người ai cũng ngạc nhiên

-Đây là... - Mẹ Nhất Anh

-Đây là Mỹ Vân và bé Sumo, Sumo con chào ông bà nội đi con

-Dạ con chào ông bà nội

Bất ngờ nhưng hai người lại rất vui mừng vì tự nhiên lại xuất hiện một đứa cháu, hai người ông lấy đứa cháu hôn lấy, hôn để....

-Con chào hai bác

-Kìa sao lại gọi là hai bác – Mẹ Nhất Anh

-Dạ con và Nhất Anh không phải như hai bác nghĩ đâu ạ, anh Nhất Anh là người đã cứu con....

-Vậy Sumo?

-Là con của con

Như hiểu ra vấn đề, hai ông bà cũng thương bé Sumo không kém gì. Tuyết Nga hay tin Nhất Anh trở về liền đi đến nhà Nhất Anh

-Anh hai anh về rồi – Tuyết Nga đi vào, ngạc nhiên khi thấy Mỹ Vân

-Cậu là Mỹ Vân?

-Chào cậu, đã lâu không gặp – Mỹ Vân ôm lấy Tuyết Nga

-Đây là...

-Con của mình, tên Sumo

-Hai người???

-Không phải...cậu cũng biết chuyện đó mà...

-Uhm, thương cậu quá – Tuyết Nga quệt đi hàng nước mắt nhìn Nhất Anh – Anh hai, Thiên Vũ đã về rồi, anh...

-Anh vừa gặp Bin ở sân bay...Mọi người đừng cho Bin biết về chuyện của Sumo nhé!

-Tại sao?

-Anh không muốn phá vỡ tình cảm của cậu ấy và.... – Nhất Anh nhớ tới người con gái lúc gặp ở sân bay, hai người đó thật xứng đôi....

-Có chuyện gì sao anh hai?

-Không!!!

Mọi người vây quanh bên nhau cười nói vui vẻ, hai ông bà thì khỏi phải nói vì tự nhiên có một Sumo trong nhà, có một đứa nhóc chạy lăng xăng trong nhà ông bà thấy hạnh phúc làm sao.

Thiên Vũ đưa Andy và July về nhà mình, giới thiệu với gia đình về hai người bạn mà Thiên Vũ đã biết ở nước ngoài, hai người khá thân thiện nên nhanh chóng chiếm được tình cảm của cả gia đình. Sắp xếp phòng ngủ cho hai anh em, Thiên Vũ về phòng xem một số tài liệu...

Cốc...cốc...cốc...

-Anh Bin, em vào được không?

-Uhm em vào đi

-Anh Bin, anh đã gặp anh Nhất Anh chưa?

-Uhm...có gì không?

Song Thu ngạc nhiên trước thái độ lạnh lùng của Thiên Vũ

-Anh và anh ấy còn giận nhau sao?

-Không! Chỉ là Nhất Anh giờ đã có một gia đình của riêng mình rồi, anh không muốn mình làm người thừa – Thiên Vũ bỏ tài liệu xuống bàn, nhìn Song Thu

-Anh bảo sao cơ?

-Uhm...chính mắt anh thấy, con của Nhất Anh cũng lớn rồi... - Nở một nụ cười chua chát

-Điều em nói có thật không? – Thiên Minh bước vào

-Uhm....em không sao đâu, mọi người về nghỉ đi

-Em thật không sao đấy chứ?

-Thật mà...anh với chị dâu về nghỉ đi – Thiên Vũ đứng dậy đẩy hai người ra ngoài

-Anh Bin...chị dâu nào ở đây hả? – Song Thu mặt đỏ bừng bừng nhìn Thiên Vũ

-Hihi hai người mau đi...để em chờ đợi uống rượu của hai người lâu quá đấy

-Không để em phải đợi lâu đâu

Thiên Minh nháy mắt Thiên Vũ, Song Thu bỏ ra ngoài vì ngượng, Thiên Vũ mỉm cười cho hạnh phúc của anh mình

47. Chương 47 : Xóa Đi Nỗi Đau Trong Quá Khứ

Nhất Anh về được hai hôm mà vẫn chưa liên lạc với Thiên Minh, Thiên Minh muốn làm một cái gì đó cho Thiên Vũ và Nhất Anh

-Nhất Anh cậu về nước sao không liên lạc với tớ?

-Tớ...xin lỗi...tại có nhiều việc quá nên chưa liên lạc với cậu thôi! Cậu vẫn khỏe chứ?

-Không, tớ không khỏe tí nào...nên bây giờ cậu sang nhà thăm tớ đi nhá

-Nhưng mà tớ...

-Không nhưng gì cả, tớ đợi cậu đấy

Thiên Minh tắt máy mỉm cười, bảo Song Thu liên lạc với Tuyết Lam, Thanh Tuấn, Lệ Quyên và cả Tuyết Nga đến nhà để tổ chức một bữa tiệc mừng gặp mặt

-Hihi anh chị đến rồi à, vào đi – Song Thu mở cổng ọi người – Chị Tuyết Nga đâu ạ?...còn đây là...? – Song Thu nhìn Gia Huy thắc mắc

-Chị Nga phải trực nên không đến được, còn đây là Gia Huy bạn của bọn chị - Tuyết Lam

-Và còn là người đặc biệt của Lam – Lệ Quyên

-Cậu nói nhảm gì thế hả? – Tuyết Lam quạo

-Hihi...em thấy anh ấy được đẩy chị...thôi vào nhà đi – Song Thu nói mọi người khúc khích cười còn Tuyết Lam nhìn hai người vừa trêu mình bằng nửa con mắt

Mọi người vào trong, Thiên Minh nở một nụ cười thật tươi chào đón, cùng lúc đó Andy vừa đi xuống, thấy nhà có khách Andy gật đầu chào

-Cháu chào hai bác

-Uhm chào các con

-Đây là anh Andy bạn của anh Bin bên Singapore, còn đây là chị Tuyết Lam, anh Thanh Tuấn, chị Lệ Quyên, anh Gia Huy đều là bạn của anh Bin – Song Thu giới thiệu, mọi người gật đầu chào làm quen

-Còn Thiên Vũ đâu rồi Thu? – Lệ Quyên

-Bin với July đi về ngay ấy – Thiên Minh – Các em ngồi chơi đi

-Dạ, anh chị ngồi đây đi ạ em đang đang dỡ trong bếp... - Thu vào trong

-Để bọn chị giúp

Nhất Anh đưa Mỹ Vân về nhà gặp ba mẹ Mỹ Vân rồi sẽ đến nhà của Thiên Minh...trên đường đi Nhất Anh cứ nghĩ ngợi rồi thở dài.

-Anh sao thế?

-Không có gì...chỉ là Thiên Minh lúc này gọi anh sang nhà...

-Vậy anh đưa em đến nhà thôi không cần vào trong đâu...

-Không phải...chỉ là...anh không biết khi gặp lại...anh phải làm gì cả

-Ai vậy mẹ? - Sumo

-Bạn của ba con... - Mỹ Vân nhìn Nhất Anh nói – Anh nên nói tất cả suy nghĩ của mình cho cậu ấy biết

-Cám ơn em...nhưng anh nghĩ như thế này sẽ tốt hơn

-Anh...

-Thôi em đừng bận tâm chuyện của anh nữa... - Nhìn qua chiếc kính, Nhất Anh nói – Sumo con sắp được gặp ông bà ngoại rồi, con có vui không?

-Dạ, có hihi

Nhất Anh mỉm cười, Mỹ Vân xoa đầu đứa con của mình...nghĩ đến chuyện của Nhất Anh và Thiên Vũ cô lại thở dài

Tin...toon....

-Ai đấy? – Mẹ Mỹ Vân mở cánh cổng, đôi mắt rưng rưng

-Mẹ...!!! – Mỹ Vân nức nở ôm lấy bà

-Con về khi nào? Tại sao giờ mới về hả con?

-Con xin lỗi mẹ!

-Con về là tốt rồi – Bà nhìn Nhất Anh và đứa bé trên tay Nhất Anh – Còn đây là...???

-Dạ, đây là con của con Sumo, mau chào bà ngoại đi con

-Con chào bà ngoại

-Uhm con ngoan, bà bế nào... Còn kia là ba của con đúng không?

-Dạ

Bà nhìn Nhất Anh mỉm cười, bà tin con gái bà không lựa chọn sai...Cô như hiểu ý vội lên tiếng

-Không...không phải đâu mẹ...

-Thôi vào nhà đi mẹ có trách mắng gì con đâu

-Nhưng mà...

-Mình vào thôi em – Nhất Anh không muốn cô làm bà mất vui

Vào trong nhà, đôi mắt Mỹ Vân nhìn quanh căn nhà của mình, mắt rưng rưng....nhìn thấy ba bước xuống, cô vui mừng ôm lấy ba. Mọi người ngồi lại cùng nhau cùng trò chuyện, cùng đùa với đứa cháu vừa gặp mặt. Hồi lâu Nhất Anh xin phép ra về...

-Con không ở lại đây với vợ con con sao?

-Kìa mẹ, con nói là không phải mà...

-Dạ, hôm khác rảnh con sẽ đến chơi ạ

-Uhm...vậy con về nhé!

-Ba...sao ba không ở lại với con – Sumo chạy đến bên Nhất Anh

-Sumo ngoan, con ở lại với mẹ với ông bà ngoại, khi nào rảnh ba sẽ đến thăm con chịu không?

-Con không chịu...con không chịu...con muốn ba ở lại với con – Thằng bé khóc nức lên

-Thôi được rồi ba đi công chuyện chút nữa sang đón con và mẹ chịu không?

-Dạ, ba nhớ đón con nha!

-Uhm ba nhớ mà....thưa hai bác con đi...anh đi nha!

-Uhm chào con!

-Dạ, anh đi!

Nhất Anh chào mọi người xong lấy xe đi đến nhà Thiên Minh. Tâm trạng Nhất Anh thật sự hỗn loạn, không biết khi gặp Thiên Vũ rồi sẽ xảy ra chuyện gì? Đến đèn đỏ xe Nhất Anh dừng lại, đưa mắt nhìn xung quanh...một lần nữa trái tim Nhất Anh lại nhói lên khi nhìn thấy dáng người quen thuộc đó đang cùng ai từ

trong cửa hàng quần áo bước ra, trông họ thật vui, trông họ thật đẹp, trông họ thật xứng đôi... Đèn xanh bật lên, Nhất Anh quay trở về với thực tại, lái xe đi đến nhà của Thiên Minh và tự hứa với lòng sẽ xem những chuyện như thế rất bình thường...Nhất Anh sẽ quen dần...

Tin...toon....

-Cậu đến rồi à, mau vào nhà đi – Thiên Minh vui mừng

-Uhm..

Nhất Anh vào trong chào hỏi mọi người, làm quen với Andy...Ba mẹ Thiên Vũ gặp lại Nhất Anh cảm thấy rất vui, họ cùng trò chuyện một chút rồi lên phòng nghỉ cho bọn trẻ tự do thoải mái.

Song Thu nhìn thấy Nhất Anh nhỏ rất vui, nhỏ nghĩ đến chuyện Nhất Anh và Thiên Vũ lại trở nên như trước kia nhỏ luôn tủm tỉm cười, những người trong bếp nhìn thấy nhỏ thế cũng cười theo.

Một lúc sau Thiên Vũ và July vui vẻ bước vào nhà, nụ cười Thiên Vũ khựng lại khi nhìn thấy người con trai đó đang ngồi ngay trong nhà cậu, đang trước ánh mắt của cậu....trái tim Thiên Vũ lại thổn thức, Thiên Vũ bước đến

-Em về rồi à, mọi người sang đây đông đủ cả đấy – Thiên Minh nhìn Thiên Vũ rồi nhìn Nhất Anh, hai người họ cứ trân trân nhìn nhau, Thiên Minh nói tiếp – Đây là July em gái của Andy lúc này mình có nói

-Chào em – Nhất Anh đưa tay ra, July cũng thế

-Chào anh

-Anh Bin với July về rồi à?

Song Thu và mọi người trong bếp đi lên, mọi người gật đầu chào July, Song Thu giới thiệu mọi người làm quen...sau đó July vào trong phụ mọi người nấu nướng, còn Thiên Vũ vẫn nhìn Nhất Anh không nói lời nào, Nhất Anh chỉ quay sang nói chuyện với Thiên Minh. Thiên Minh thấy bầu không khí căng thẳng quá, Thiên Vũ thì chịu hết nổi, đứng dậy kéo tay Nhất Anh, những người còn lại ngỡ ngàng

-Nhất Anh lên phòng, Bin có chuyện muốn nói

-Chuyện gì thì nói ở đây cũng được mà

-Mau lên phòng với Bin

-Bin làm gì thế mau buông tay Nhất Anh ra

Nhất Anh vùng vằng, Thanh Tuấn, Thiên Minh, Gia Huy nhìn theo hành động của hai người mà há hốc mồm, Gia Huy càng ngạc nhiên nhiều hơn

-Bin...em buông tay Nhất Anh ra đi – Thiên Minh đứng dậy gỡ tay Thiên Vũ ra – Nhất Anh tố nghĩ cậu và em tố nên nói chuyện với nhau

-Thôi được rồi, mình đi – Nhất Anh bước đi trước, Thiên Vũ bước theo sau

-Tuấn...Thiên Vũ và Anh Nhất Anh??? – Gia Huy

-Uhm đúng như cậu nghĩ, chuyện dài dòng lắm

Nhất Anh dừng lại trước phòng Thiên Vũ, Thiên Vũ bước đến mở cửa phòng ra bước vào, Nhất Anh bước vào Thiên Vũ khép cánh cửa lại

-Bin có chuyện gì muốn nói với Nhất Anh?

-Nhất Anh làm thế thật sao?

-Bin muốn hỏi chuyện gì?

-Đứa bé và người phụ nữ...Bin đã thấy lúc ở sân bay...Nhất Anh giải thích thế nào?

-Thế nào là thế nào...chẳng phải rõ ràng lắm sao?

-Nhất Anh đừng như thế có được không? Nhất Anh nhìn Bin mà trả lời

Thiên Vũ bóp lấy hai bả vai của Nhất Anh, Nhất Anh không nhìn thẳng vào mắt Thiên Vũ mà nhìn sang một bên, hai khóe mắt đã đỏ hoe

-Xin lỗi!

Nhất Anh lấy tay gạt đi đôi tay như không còn chút sức lực trên đôi vai mình khi nghe Nhất Anh nói hai từ “Xin lỗi”. Nhất Anh quay người bỏ ra ngoài, Thiên Vũ đứng bất động. Nhất Anh bước ra ngoài nhìn thấy Song Thu và July, Nhất Anh gượng cười rồi bước xuống nhà.

-Anh Bin, anh không sao đấy chứ? – Song Thu và July bước vào

-Không, anh không sao

-Chuyện đó...là thật sao anh? – Song Thu

-Anh muốn yên tĩnh

-Anh...

-Anh đã nói anh muốn yên tĩnh kia mà – Thiên Vũ gắt lên làm hai người kia giật thót cả tim, khuôn mặt tái mét – Anh xin lỗi!

-Bọn em xuống đây, anh nghỉ đi – Song Thu và July đi xuống

Thiên Minh nhìn Nhất Anh bước xuống một cách mỗi mết, kéo Nhất Anh lại ghé Thiên Minh nói

-Cậu đừng giận Bin, lúc đó vì nó không muốn mẹ phải buồn, nó sợ cậu phải đối diện với sự lựa chọn giữa gia đình và nó...nên nó mới lựa chọn cách ra đi

Nhất Anh nhìn Thiên Minh nở một nụ cười cay đắng

-Cậu nói với tớ chuyện này làm gì...

-Cậu đừng như thế? Tớ...

-Thôi tớ có việc tớ phải về, cậu nhắn với hai bác giúp tớ...khi nào rảnh tớ sẽ ghé thăm hai bác...Anh về trước nha tụi em ở lại chơi vui vẻ

Gật đầu, Thanh Tuấn nhìn theo Nhất Anh bước ra ngoài...thở dài chẳng biết làm sao để có thể giúp họ.

Nhất Anh trở về nhà đến xế chiều Nhất Anh đến nhà Mỹ Vân để đón Sumo

-Ba..ba... - Sumo nhìn thấy Nhất Anh bước vào nhà, vui mừng ôm lấy Nhất Anh

-Anh...mọi chuyện vẫn tốt chứ? – Mỹ Vân

Nhất Anh không nói gì chỉ nở một nụ cười nhạt. Cả gia đình quây quần bên mâm cơm, trời cũng gần tối Nhất Anh xin phép ra về, ba mẹ Mỹ Vân muốn giữ Mỹ Vân ở lại vì đã lâu họ không gặp nhau, Mỹ Vân đồng ý...Nhất Anh thì thấy ngại muốn trở về nhà nên đành để hai mẹ con Sumo ở lại

-Ba ở lại với Sumo đi ba – Sumo ôm Nhất Anh không muốn Nhất Anh đi

-Con ngoan, khi nào rảnh ba sẽ đến chơi với con

-Con không chịu...ba ở lại với con...huhu..

-Chị hai, chị về khi nào? – Thanh Tuấn vừa về - Anh Nhất Anh, anh cũng ở đây sao?

-Hai người biết nhau sao? – Mỹ Vân ngạc nhiên

-Uhm chào em, thôi anh phải về rồi...Sumo ngoan ba thương – Nhất Anh ôm thẳng bé vào lòng

-Sumo con lại đây với mẹ - Mỹ Vân kéo Sumo ra khỏi Nhất Anh

-Ba..ba... - Thắng nhỏ khóc lớn

Nhất Anh cuối chào mọi người, hôn Sumo lần nữa rồi ra về, tiếng khóc gọi ba của Sumo làm bước chân Nhất Anh thêm nặng nề hơn. Thanh Tuấn gặp lại chị vui biết bao nhưng nhìn thấy Nhất Anh thì càng khó hiểu hơn, còn thằng bé Sumo...???

48. Chương 48 : Kế Hoạch Của Song Thu

Nhất Anh đi về hướng công viên nằm ở vùng ngoại ô, đã lâu rồi không đến nơi này không biết có thay đổi gì không? Nhìn xung quanh mọi vật dường như đã thay đổi rất nhiều, nhiều cửa hàng mọc lên, công viên cũng đông người hơn trước đây...Tấp xe vào lề, Nhất Anh đi một vòng quanh công viên, khi đôi chân đã mỏi, Nhất Anh thả người ngồi xuống bãi cỏ trước con sông năm nào...lời trong túi áo khoác ra cái hộp, mở ra bên trong là đôi nhẫn...đôi nhẫn năm nào...khẽ mỉm cười nhưng một giọt nước mắt đã rơi ra....

-Anh còn nhớ nơi này sao? – Thiên Vũ không biết khi nào đã đứng sau lưng Nhất Anh, giật mình Nhất Anh vội giấu đi cái hộp nhưng không may cái hộp rơi ra ngoài, Thiên Vũ vội chụp lấy

-Trả lại anh

-Anh còn giữ nó sao? – Thiên Vũ xúc động

-Không liên quan đến em – Nhất Anh giật phăng cái hộp trong tay Thiên Vũ, bỏ đi nhưng Thiên Vũ kịp nắm lấy cổ tay Nhất Anh, kéo Nhất Anh lại, ôm Nhất Anh vào lòng

-Buông ra, em đang làm gì thế hả? – Nhất Anh căng vùng vằng Thiên Vũ càng ôm chặt hơn

-Xin lỗi...Xin lỗi...Xin lỗi...Bin xin lỗi Nhất Anh nhiều lắm! – Khoé mi Thiên Vũ đã ướt ướt

-Xin lỗi...xin lỗi là xong sao? Bin nghĩ Nhất Anh là gì? Bin làm trái tim Nhất Anh đau đến như thế nào Bin biết không hả? Tại sao không cho Nhất Anh thời gian? Chẳng phải Bin hứa như thế rồi sao? Bin hứa Bin sẽ đợi Nhất Anh...thế Bin đã làm được chưa? Bin ra đi không nói cho Nhất Anh biết...người cho Nhất Anh biết lại chính là Tuyết Nga, không phải Bin...Vậy Bin nói đi Nhất Anh phải làm sao? Bin xem Nhất Anh là gì? Bin nói đi?

Nhất Anh trút tất cả những oán giận trong lòng, từng câu từng chữ của Nhất Anh Thiên Vũ cảm nhận được sự đau đớn mà mình đã gây ra cho Nhất Anh, Thiên Vũ hối hận, thật sự rất hối hận....Nhất Anh vùng thoát khỏi cánh tay Thiên Vũ, Thiên Vũ vội ôm chặt lấy Nhất Anh, hôn lên đôi môi vờn ướt cái vị mặn của nước mắt, Nhất Anh vùng vằng yếu dần...yếu dần...đôi tay dần mất đi sức lực, đôi tay thả lỏng rồi vòng ra sau ôm lấy Thiên Vũ, đôi môi đáp trả lại nụ hôn của Thiên Vũ một cách mãnh liệt....

Một cô gái đứng phía xa đã trông thấy tất cả, trái tim cô không biết từ lúc nào đã trao về Thiên Vũ nhưng cô biết tình cảm này của mình chẳng bao giờ được đáp trả, dù cố xem Thiên Vũ như một người anh nhưng trái tim này vẫn đau đay thôi...đôi tay buông lơi hai chai nước xuống bãi cỏ, July quay người bước đi, Thiên Vũ buông Nhất Anh ra khẽ gọi

-July!!!

-Bin mau đuổi theo người con gái đó đi –Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ra

-Nhất Anh đợi Bin, Bin sẽ quay lại ngay...

Thiên Vũ đuổi theo July, Nhất Anh mỉm cười chua chát

-Bin và cô ấy mới là một đôi, Nhất Anh sẽ chúc cho hai người hạnh phúc. Phải, hai người phải thật hạnh phúc đấy...AAAAAAAAAAAAA.....

Nhất Anh hét lớn, hét để giải tỏa nỗi đau trong lòng, hét để xóa bỏ hình dáng ai đó trong tim, hét để quên đi cái quá khứ đẹp mà hai người đã từng có, hét để biết mình đang ở thực tại để biết mà tỉnh lại, Thiên Vũ đã không còn là Thiên Vũ trước kia, tình cảm của Thiên Vũ liệu có còn dành riêng cho Nhất Anh không? Từ hôm gặp July Nhất Anh đã có một cảm giác...lo sợ...và có lẽ điều Nhất Anh nghĩ đã trở thành sự thật...Nhất Anh bỏ chạy, chạy và chạy...chạy đến đôi chân khụy xuống cũng là lúc nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt Nhất Anh. Trời khéo thương Nhất Anh, biết Nhất Anh đang buồn nên cũng khóc cùng Nhất Anh đấy thôi, Nhất Anh ngước lên nhìn bầu trời về đêm, không một ánh sao cũng như trong tình cảm của Nhất Anh,

Nhất Anh cảm thấy quá mong manh không có một điểm sáng hy vọng nào...Nhất Anh đắm trong cơn mưa trở về nhà...

Khi Thiên Vũ quay lại thì không thấy Nhất Anh đâu, Thiên Vũ tìm khắp công viên nhưng chẳng thấy bóng dáng thân quen đâu cả, điện thoại thì Nhất Anh đã khóa máy. Thiên Vũ lủi thủi đi về, về đến nhà thì trời đổ cơn mưa lớn, lo lắng Thiên Vũ đứng ngồi không yên, cầm chiếc điện thoại trong tay cố bấm số của Nhất Anh nhưng mãi vẫn không liên lạc được, Thiên Vũ bấm số điện thoại nhà Nhất Anh...chờ đợi...và hy vọng...

-Alo

-Con chào bác, con là Bin đây, anh Nhất Anh đã về nhà chưa bác?

-Nó vừa về tới, con gọi nó chuyện gì không? Nó vừa lên phòng thay đồ rồi, bị dầm mưa ướt hết cả

-Dạ, con cảm ơn bác, con chào bác

-Con có nhắn gì không?

-Dạ không ạ

-Uhm vậy chào con

Tắt điện thoại, Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, bước lên phòng thì July gọi

-Anh Thiên Vũ...Em xin lỗi!!!

-Không sao mà, thôi em nghỉ sớm đi

Thiên Vũ bước vào phòng, July cảm nhận được tâm trạng Thiên Vũ thế nào, chắc chắn Thiên Vũ đang lo Nhất Anh sẽ hiểu nhầm...cô thở dài vì nghĩ tại mình mà làm hai người họ như thế...

-July, anh Bin có chuyện gì thế? – Song Thu

-Tại mình mà anh Thiên Vũ và anh Nhất Anh lại hiểu lầm nhau...

-Cậu đừng tự trách mình, từ từ hai người họ sẽ hiểu nhau thôi mà

-Mình muốn giúp hai người, cậu có cách nào không?

-À...hay mình tổ chức đi chơi đi, đi ra biển ấy

-Uhm hìhì...

Cuộc trò chuyện của Song Thu và July vô tình để hai chàng trai Thiên Minh và Andy nghe thấy, họ gật gù với ý kiến này của hai cô nhóc.

49. Chương 49 : Chú Đẹp Trai

Buổi sáng thức giấc, Mỹ Vân nhìn cậu con trai đang ngủ say bên cạnh, mỉm cười. Ngày hôm qua sau khi Nhất Anh ra về Sumo cứ khóc miết, bây giờ nhìn nhóc ngủ trông thật hiền biết bao, thở dài, Mỹ Vân nghĩ nếu sau này không sống chung với Nhất Anh nữa thì không biết thằng bé sẽ thế nào??? Mỹ Vân chòm người hôn vào trán Sumo, cô hoảng hốt..

-Sumo sao con nóng vậy nè

Cố gắng lay người Sumo nhưng cậu nhóc vẫn không chịu mở mắt ra, Mỹ Vân chạy xuống nhà gọi Thanh Tuấn nhưng chẳng có ai ở nhà cả, tay run run bấm số của Nhất Anh, Nhất Anh thấy số của Mỹ Vân liền trả lời

-Anh nghe

-Anh...Sumo... - Mỹ Vân khóc nức lên

-Sumo làm sao? – Nhất Anh đang đau đầu vì ngày hôm qua dầm mưa, cố gắng bật dậy

-Sumo nóng quá, nhà lại không có ai...em sợ quá

-Em bình tĩnh nào, anh đến ngay

Tắt điện thoại Nhất Anh chạy ra xe, mẹ gọi nhưng Nhất Anh chẳng kịp trả lời rồi phóng xe đi mất. Đến nhà Mỹ Vân, Nhất Anh bế thốc Sumo trên tay đến thẳng bệnh viện

Các bác sĩ nhanh chóng đến phòng cấp cứu có cả Thiên Vũ, Thiên Vũ nhìn tâm trạng lo lắng của Nhất Anh cậu biết đứa bé này rất quan trọng đối với Nhất Anh. Sau gần một giờ trong phòng cấp cứu, Thiên Vũ cùng các bác sĩ ra ngoài, lòng nhẹ hơn hẳn

-Sumo thế nào rồi? – Nhất Anh và Mỹ Vân chạy đến

-Cháu bé không sao rồi, cũng may người nhà đưa đến kịp lúc. Bé bị sốt do tinh thần không ổn định, thêm vào đó việc thay đổi khí hậu bé chưa quen nên mới phát sốt, mọi người cứ yên tâm vào chăm sóc bé đi

-Cám ơn bác sĩ – Mỹ Vân nhìn Thiên Vũ

-Cám ơn...em

-Không có gì đây là nhiệm vụ của em. Thôi em đi đây

Nhất Anh cùng Mỹ Vân bước vào phòng, nhìn thằng nhóc Sumo đang nằm đó mà đau cả lòng. Mỹ Vân ngồi bên cạnh, vuốt mái tóc Sumo nghẹn ngào đến rơi nước mắt

-Con không sao đâu, em đừng lo lắng quá – Nhất Anh an ủi Mỹ Vân

-Dạ, em biết...chỉ tại hôm qua nó khóc quá nên mới sinh bệnh thế kia

Nhất Anh nhìn thằng bé, Nhất Anh cũng yêu nó lắm, xem nó như con của mình vậy. Cánh cửa phòng mở ra Tuyết Nga đi vào

-Em cần tiêm thuốc cho bé

-Uhm, em làm đi

Đứa bé mở mắt ra, nhìn thấy mũi kim tiêm, thằng bé sợ ngồi bật dậy

-Mẹ...

-Có mẹ đây con đừng sợ, để cô tiêm thuốc cho con con mới mau khỏe lại chứ

-Con sợ huhu...ba..ba...

-Sumo ngoan, không đau đâu...Sumo ngoan ba thương

-Ba đừng bỏ con nữa nha ba! Con muốn ở với ba với mẹ

Mỹ Vân nhìn Nhất Anh, cả Tuyết Lam cũng nhìn Nhất Anh, bên ngoài cánh cửa cũng có một người đứng nhìn Nhất Anh...Nhất Anh khẽ gật đầu

-Uhm ba đồng ý, vậy con phải ngoan nằm xuống để cô y tá tiêm thuốc nha!

-Dạ

Dù đau nhưng thằng bé vẫn cố gắng không la, nó muốn ba với mẹ nó sống cùng nhau như hồi bên Mỹ. Tiêm thuốc xong nó ngồi dậy ôm lấy Nhất Anh

-Con không khóc, ba nhớ giữ lời hứa nha

-Uhm ba nhớ – Nhất Anh xoa đầu Sumo mỉm cười

Tuyết Nga đi ra, nhìn thấy Thiên Vũ, Thiên Vũ vội quay mặt bỏ đi

-Thiên Vũ – Tuyết Nga gọi nhỏ nhưng đủ làm Nhất Anh và Mỹ Vân nhìn lại

-Cậu ấy có lẽ đã hiểu nhầm anh rồi, để em giải thích cho cậu ấy hiểu – Mỹ Vân đứng lên

-Không cần đâu...như vậy có lẽ tốt hơn

Tuyết Nga nhìn Nhất Anh lắc đầu, cô không hiểu vì có gì mà hai người họ lại dầy vò nhau đến thế? Cô bước ra ngoài...

Ba mẹ Mỹ Vân và Thanh Tuấn đến thăm Sumo, thằng bé được mọi người quan tâm ra vẻ nhõng nhẽo làm cả nhà cười phá lên

-Bà ngoại ba hứa về sống với mẹ con con rồi đó!

Mọi người nhìn về phía Nhất Anh

-Mọi người đừng nghe Sumo, nó không hiểu chuyện... – Mỹ Vân

-Em nghĩ Sumo nói đúng dù gì anh chị cũng đã có con với nhau rồi, thì sống cùng nhau có chuyện gì là lạ đâu – Thanh Tuấn

-Tuấn, em nói gì thế...anh chị...

-Em con nó nói đúng đấy, chúng ta nên có một lễ cưới mới phải – Mẹ Mỹ Vân

-Kìa mẹ...mẹ biết là con và anh ấy....

Bà không nhìn mặt Mỹ Vân, bà cảm nhận được Nhất Anh là một người tốt bà muốn con gái bà có một bờ vai vững chắc để nương tựa, bà lảng tránh cái nhìn của Mỹ Vân còn ba Mỹ Vân thì không ý kiến gì cả

-Nhất Anh con có đồng ý không?

-Con...con...

-Anh mau trả lời đi chứ, chẳng lẽ anh không muốn chịu trách nhiệm – Thanh Tuấn

-Ba...ba đồng ý đi ba....

Trước sự thúc ép của gia đình, trước cái nhìn đầy hy vọng của Sumo, trước sự đau đớn khi nhìn Thiên Vũ chạy theo người con gái khác...có lẽ...Nhất Anh nên buông tay....khẽ gạt đầu, đôi mắt cúp xuống...mọi người đều mừng rỡ còn Mỹ Vân nhìn Nhất Anh với một cảm giác chính cô là người gây tổn thương cho Nhất Anh, chính cô là người chia rẽ Nhất Anh và Thiên Vũ...Cô sẽ tìm cơ hội thích hợp để giải thích mọi chuyện, đem Nhất Anh trả về lại cho Thiên Vũ...

Song Thu và July bắt đầu thực hiện kết hoạch của mình, đầu tiên Song Thu gọi điện cho Tuyết Lam

-Alo chị nghe, hôm nay có chuyện gì mà gọi cho chị thế?

-Chị, chủ nhật này mình tổ chức đi biển đi chị, từ khi anh Bin về bọn mình chưa đi chơi với nhau ngày nào cả

-Ok, để chị gọi cho Lệ Quyên và Thanh Tuấn cùng đi

-Dạ, chị gọi chị Tuyết Nga luôn nha! Em sẽ nói anh Bin và anh Nhất Anh

-Uhm, vậy nhé! Chào em

-Dạ, chào chị

Tắt điện thoại Song Thu nhìn July cười hí hửng. Tuyết Lam tắt điện thoại, bên cạnh có một tên con trai đang nhìn cô thắc mắc

-Em đi đâu thế? Cho anh đi với được không?

-Tùy anh, muốn đi thì đi

-Hihi vậy nhé!

Gia Huy nở một nụ cười làm trái tim ai kia xao xuyến, đôi má ửng hồng vội quay sang chỗ khác

Đầu giờ buổi sáng Thiên Vũ đến phòng Sumo khám cho bé, mở cánh cửa bước vào nhìn thấy Nhất Anh đang đùa với Sumo trông thật đáng yêu, Thiên Vũ đứng đó nhìn Nhất Anh cậu quên luôn cả nhiệm vụ mình vào đây để làm gì...

-Chú đẹp trai – Sumo gọi Thiên Vũ, Nhất Anh quay lại nhìn ánh mắt Thiên Vũ đang nhìn mình một cách triu mến làm cậu bối rối

-Em...em vào khám cho Sumo ah

-Uhm – Thiên Vũ đi lại giường bệnh – Con đã ăn uống được chưa?

-Dạ được ạ...Chú đẹp trai hơn ba con nữa

Thiên Vũ xoa đầu thằng bé, mi้ม cười quay nhìn Nhất Anh làm Nhất Anh lúng túng vội đứng lên

-Em...khám cho Sumo đi, anh ra ngoài một chút

-Anh...xuống nhà thuốc mua theo toa này cho bé nha!

Thiên Vũ đưa toa thuốc cho Nhất Anh, Nhất Anh cầm lấy, tay Nhất Anh vô tình chạm vào tay Thiên Vũ như có một luồng điện xẹt ngang, Nhất Anh vội rút tay ra, Thiên Vũ mi้ม cười trước thái độ bối rối của Nhất Anh, nắm lấy tay Nhất Anh Thiên Vũ bỏ toa thuốc vào

-Anh...anh đi rồi về ngay – Nhất Anh lúng túng bỏ ra ngoài, trên môi Thiên Vũ vẫn còn nụ cười tinh nghịch

-Chú...ba con bị sao vậy?

-À không có gì đâu con, con vén áo cho chú khám nào

-Dạ

-Con rắn ăn nhiều au hết bệnh nha!

-Dạ, chú đẹp trai – Thiên Vũ xoa đầu thằng bé

-Con khen chú không sợ ba giận con sao?

-Dạ không có đâu ạ

-Mà mẹ con đâu rồi?

-Dạ mẹ về nhà lấy đồ chơi cho con rồi ạ

-Chú cho con cái này, nằm ở đây con buồn lắm phải không? – Thiên Vũ lấy cái máy chơi game ra cho Sumo, Sumo thích cười tít mắt

-Con cảm ơn chú, ba con cũng có cái máy chơi game giống cái này mà bị hỏng rồi...nhưng mà ba không có cho con đựng tới, đựng tới ba la...con sợ lắm, con qua phòng của ba con muốn chơi gì ba cũng à có cái máy đó là ba không cho thôi...

-“Máy chơi game bị hỏng?” “Phòng của ba”....Con nói sao? Phòng của ba?

-Dạ...phòng của ba đó chú

-Ba mẹ con không ngủ chung với nhau sao?

-Dạ... - Sumo gãi đầu – Con toàn ngủ với mẹ, lâu lâu sang phòng của ba

-Vậy ba mẹ con không ngủ cùng nhau sao? – Thiên Vũ hỏi một lần nữa

-Đương nhiên là ngủ chung rồi – Nhất Anh vừa vào

-Ba...ba đâu có ngủ chung với mẹ đâu... Sao ba nói dối...

-Ba...ba... - Nhất Anh ấp úng còn Thiên Vũ thì mi้ม cười

-Thôi con nằm nghỉ nha, chú phải đi khám cho bệnh nhân khác khi nào rảnh chú qua chơi với con chịu không?

-Dạ chịu

Sumo hôn chụt lên má Thiên Vũ, Nhất Anh nhìn thấy nụ cười của Thiên Vũ ngượng ngịu quay đi chỗ khác.

50. Chương 50 : Thực Hiện Kế Hoạch

Sau giờ làm việc Thiên Vũ trở về nhà vừa về đến nhà đã bị Song Thu kéo vào phòng.

-Em làm gì vậy? Ủa mọi người ở đây cả sao?

-Anh Bin chủ nhật này mình đi biển đi, em đã rủ chị Lam, chị Nga, chị Quyên, anh Tuấn rồi đó – Song Thu

-Sao tự nhiên lại đòi đi biển – Thiên Vũ ngồi xuống ghế

-Đi đi anh Thiên Vũ, em với anh hai về đây chưa được đi đâu cả - July

-Cậu bảo bọn tớ về đây cậu dẫn đi thăm quan mà suốt ngày cậu cứ trong bệnh viện còn tớ và July phải ngồi ở nhà chờ cậu – Andy

-Bin đi đi em – Thiên Minh

-Anh Bin – Song Thu

-Em có nói là không đi đâu – Thiên Vũ

-Yeahhhh....vậy là quyết định rồi nha! Giờ chỉ còn anh Nhất Anh nữa thôi – Song Thu

-Có Nhất Anh nữa sao?

-Uhm...uhm...

Song Thu & July gật đầu. Thiên Vũ chau mày nhìn họ không biết họ định giở trò gì đây

-Nhất Anh hả? Thiên Minh đây, cuối tuần này cậu rảnh đúng không?

-Cậu có chuyện gì thế?

-Cuối tuần cậu đi biển với bọn tớ không?

-Đi biển àk?

-Uhm, đi nha...vậy nhé! Chào cậu

-Nhưng mà...alo...alo...

Thiên Minh tắt máy cười đắc ý. Nhất Anh thở dài....Sumo còn nằm đây làm sao mà đi...

-Anh định đi biển sao? – Mỹ Vân

-Uhm Thiên Minh vừa gọi anh

-Ba...cho con đi với

Miễn cười xoa đầu Sumo, Nhất Anh nói

-Con ăn nhiều vào mau hết bệnh rồi ba đưa con đi

-Dạ...mẹ ơi cho con ăn đi...con đói

-Đây...cái thằng nghe đi chơi là vậy đó

-Hihi mẹ cùng đi với ba luôn nha

-Mẹ... - Mỹ Vân nhìn Nhất Anh

-Uhm em cùng đi đi

Mỹ Vân gật đầu, Sumo vỗ tay cười khoái chí

Do tình trạng sức khỏe của Sumo tốt hơn nhiều nên Sumo được ra viện ngay ngày hôm sau. Ở nhà cậu nhóc được mọi người đặc biệt quan tâm nên sau cơn bệnh không những không ốm mà béo tròn hơn hẳn. Nhất Anh đưa Mỹ Vân và Sumo trở về nhà mình, tạm thời như thế vì cậu lỡ hứa với Sumo...ba mẹ Nhất Anh thì có niềm vui nào bằng khi nhìn thấy một cậu nhóc lằng xằng trong nhà. Hai ngày sau, ba mẹ Mỹ Vân đến

nhà Nhất Anh, thứ nhất là để thăm con gái và Sumo, thứ hai là nói về chuyện đám cưới dù là bên nhà gái có một chút gì đó không hợp lý cho lắm nhưng vì con gái ông bà đành hành động như thế

-Chúng nó đã đồng ý rồi, tôi mong anh chị hãy chấp nhận – Mẹ Mỹ Vân

-Chuyện này...thôi được rồi, nếu Nhất Anh nhà tôi đồng ý thì tôi cũng không cấm cản chúng làm gì – Mẹ Nhất Anh

Hai gia đình gặp nhau và cuối cùng đưa ra ngày cưới...sau hai tháng nữa. Nhất Anh đi làm về được mẹ nói lại sự việc...bản thân như người mất hồn đi vào trong phòng, Mỹ Vân bước theo sau

-Anh không cần phải lo lắng thế đâu, em sẽ nói lại với ba mẹ

-Không cần đâu em...anh đã quyết định rồi...

-Nhưng anh và em...hai chúng ta...

-Anh sẽ cố gắng làm một người chồng một người cha tốt

-Em xin lỗi...

Mỹ Vân ra ngoài, Mỹ Vân không muốn mình trở thành gánh nặng của Nhất Anh vì Nhất Anh đã giúp cô quá nhiều vả lại cả cô và Nhất Anh không có tình cảm với nhau thì làm sao có thể nên duyên vợ chồng được kia chứ....Dù như thế nào cô cũng không thể làm cho Nhất Anh thêm gánh nặng từ cô nữa...

Ngày chủ nhật mong chờ cuối cùng cũng đã đến. Thiên Minh cùng Song Thu, Thiên Vũ, Andy, July đến nhà từng người để đón họ ra biển. Đến nhà của Lệ Quyên, Thanh Tuấn rồi đến nhà Tuyết Lam

-Hey...lên xe đi hai người – Thiên Minh gọi

Tuyết Lam, Tuyết Nga bước lên xe

-Xin giới thiệu với chị Nga đây là Andy và July, họ là bạn của anh Bin – Song Thu

Tuyết Lam, Tuyết Nga gật đầu chào, Andy thì đứng hình với nụ cười của Tuyết Nga

-Anh hai, anh sao vậy – July

-Hả...?

-Hihi anh hai bị trúng tiếng sét ái tình rồi – July cười khúc khích, mặt Andy thì đỏ ửng

Chiếc xe dừng lại tại nhà của Nhất Anh, mọi người đều ngạc nhiên trừ Thiên Vũ, Thanh Tuấn và Tuyết Nga. Mọi người bước xuống xe

-Ai thế Nhất Anh – Thiên Minh

-Đây là Mỹ Vân, còn đây là Sumo....Sumo chào cô chú đi con

-Dạ con chào cô chú....Ba mình lên xe đi ba

-Ba...cậu có vợ con khi nào đấy? – Thiên Minh bất ngờ

-Anh rẽ lên xe đi, đó là chị hai của mình, anh chị ấy sẽ tổ chức đám cưới sau hai tháng nữa

-Sao? – Mọi người đều bất ngờ, có lẽ người bất ngờ nhất chính là Thiên Vũ

Nhất Anh lén nhìn Thiên Vũ, gương mặt đanh lại của Thiên Vũ làm Nhất Anh thấy xót xa. Bước lên xe, chiếc xe đi về hướng có biển, Tuyết Lam vội lên tiếng

-Anh Minh quay xe lại đi, em còn một người bạn nữa

Tuyết Lam thẹn thùng, nghĩ tự nhiên lại muốn hấn ta đi làm gì kia chứ...Chiếc xe dừng lại ngay nhà của Gia Huy, Gia Huy nhìn thấy Tuyết Lam vui vẻ bước lên làm quen với mọi người. Chiếc xe quay đầu, hướng thẳng ra phía biển...

Đến biển, mọi người vui vẻ bước xuống xe, Sumo nhìn thấy biển mà thích thú cứ đòi Nhất Anh dẫn ra biển

-Ba...ba...mình ra biển đi

-Uhm con đợi mọi người cùng đi chứ – Nhất Anh bế Sumo trên tay

-Anh để nó tự đi không cần phải bế đâu – Mỹ Vân

-Nhìn hai anh chị ấy hạnh phúc chưa kìa – Thanh Tuấn, Lệ Quyên và mọi người đều nhìn Thanh Tuấn với ánh mắt kỳ lạ còn Thiên Vũ cảm thấy hơi ngọt ngào nên ra biển trước

-Anh Thiên Vũ/ Bin đợi em – July & Song Thu chạy theo Thiên Vũ

-Tuấn em nói bậy gì thế? – Mỹ Vân

-Em nói gì sai sao?

-Anh nói thế mà nghe được ah? – Lệ Quyên giận dỗi, bỏ chạy theo Thiên Vũ, Thanh Tuấn bực mình mặc kệ Lệ Quyên

-Thôi mọi người cất đồ vào đi, bọn mình ra biển – Thiên Minh giãn hòa không khí

-Chị Tuyết Nga...mình cùng ra biển chứ? – Andy nhỏ nhẹ, Tuyết Nga gật đầu, đi ra biển cùng Andy

-Mình cũng đi chứ Tuyết Lam

-Chứ chẳng lẽ ra đây lại không ra biển – Tuyết Lam nói rồi bỏ đi không thèm đợi Gia Huy, Gia Huy mi้ม cười chạy theo sau, cậu cũng quen với thái độ của Tuyết Lam nên thiếu cũng cảm thấy không vui

Nhất Anh thay bộ quần áo khác cho Sumo rồi dẫn Sumo ra biển còn Mỹ Vân, Thanh Tuấn, Thiên Minh ngồi lại bên trong

-Anh Bin/ Anh Thiên Vũ đợi bọn em với

-Hai em gọi anh có chuyện gì không?

-Anh buồn sao? – Song Thu

-Cậu đừng buồn Thanh Tuấn nhé! Anh ấy không cố ý đâu – Lệ Quyên

-Uhm tớ biết mà, không sao đâu...mọi người ra tắm đi

-Cậu cùng đi chứ?

-Tớ muốn ngồi ở đây thôi

-Vậy bọn mình đi thôi – Lệ Quyên kéo Song Thu, July chạy ra phía biển nghịch nước

Thiên Vũ nhìn theo mi้ม cười rồi nụ cười nhanh chóng tắt đi

-“Anh rẽ lên xe đi, đó là chị hai của mình, anh chị ấy sẽ tổ chức đám cưới sau hai tháng nữa”

-“Nhìn hai anh chị ấy hạnh phúc chưa kìa”

Nhớ lại lời nói của Thanh Tuấn, Thiên Vũ nhếch mép cười mà trong lòng đau nhói

-Là thật sao? Nhất Anh sẽ cưới vợ sao? Là thật sao.....??????

Thiên Vũ đứng dậy hét lớn. Có lẽ bây giờ chỉ có trời, chỉ có biển, chỉ có cát...là thấu hiểu nỗi đau đang âm ỉ trong trái tim Thiên Vũ. Có gì đau hơn khi người mình thương đang trước mặt mình mà mình không thể ôm, không thể nói lời yêu, không thể trau nhau những vị ngọt liếm của tình yêu. Có gì đau hơn khi biết người mình yêu sắp cùng ai kia bước đi trên con đường hạnh phúc chỉ có hai người...nghĩ đến đây thôi, trái tim Thiên Vũ như bị bóp nghẹt, như bị ngàn mũi kim châm vào...đau đến nhức nhối cả trái tim Thiên Vũ...

-Ba...chú đẹp trai kìa...mình lại chú đẹp trai đi – Sumo kéo Nhất Anh đi về phía Thiên Vũ

Nhất Anh nhìn Thiên Vũ từ phía sau, Nhất Anh chưa xót...thậm nghĩ liệu trái tim Thiên Vũ có còn duy nhất một người là Nhất Anh không?

-Chú đẹp trai – Sumo khều tay Thiên Vũ, Thiên Vũ giật mình quay lại những giọt lấp lánh trên đôi mắt Thiên Vũ, Nhất Anh đã nhìn thấy trước khi Thiên Vũ kịp lau đi

-Em khóc sao?

-Không!! – Cuối xuống xoa đầu Sumo – Sumo thích tắm không?

-Dạ có

-Vậy chú cháu mình cùng tắm nha!

-Dạ

Thiên Vũ bế Sumo ra nghịch nước, bế Sumo nhảy lên khi có những con sóng xô đến, Sumo cười hắc hắc...cười đến chảy cả nước mắt...Nhất Anh đứng trên bờ cát nhìn hai người họ nghịch nước thật đáng yêu, lâu lâu lại lên nhìn nụ cười của Thiên Vũ làm trái tim Nhất Anh lỡ nhịp, lấy tay sờ lên ngực mình Nhất Anh thầm nghĩ

-“ Trái tim này chỉ thuộc về một người là Bin thôi! Nhất Anh xin lỗi, nếu Nhất Anh buông tay làm Bin thấy nhẹ nhàng hơn...Nhất Anh sẽ làm dù chỗ này của Nhất Anh rất đau...chúc Bin và người con gái ấy hạnh phúc”

-Ba...ba ra với con đi, vui lắm – Sumo kéo Nhất Anh ra

Sumo tạt nước lên người Nhất Anh, Nhất Anh hắt nước lại Sumo, Sumo kéo Thiên Vũ ra trước mình hứng chịu, nhìn thấy Thiên Vũ đôi tay Nhất Anh không hắt nước nữa, Nhất Anh đứng khựng người

-Kìa ba, ba tạt nước tiếp đi ba, vui lắm...

-Ồ...ờ...ba tạt...

-Chú đẹp trai, chú cũng tạt nước ba cháu đi, cháu với chú cùng tạt ba cháu hihi

Sumo vừa nói vừa hắt nước vào Nhất Anh, Nhất Anh đành ngượng ngùng làm theo Sumo, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh mỉm cười...

-Nào đánh úp ba con thôi! – Thiên Vũ tạt nước vào Nhất Anh

-Hihi ba ướt hết rồi kìa...chú đẹp trai tấn công ba thôi...

-Này sao con không về phe ba mà về phe người khác hả, cho con ướt nè

-Hihi tại ba không đẹp trai bằng chú...Cho ba ướt nè

-Dám bảo ba không đẹp trai bằng chú hả...xem ba xử con nè

Nhất Anh rượt theo Sumo, Sumo cười bỏ chạy, lấy Thiên Vũ ra làm bia đỡ đạn mỗi khi Nhất Anh tạt nước vào...Thiên Vũ bế Sumo chạy qua hướng này, chạy sang hướng kia tránh cho Nhất Anh bắt được. Sumo thích quá cứ cười là cười. Mỹ Vân ngồi bên trong mỉm cười nhìn ba người họ đùa giỡn, Thanh Tuấn nhìn chị rồi nhìn ba người kia trong lòng có chút gì đó nghi ngờ, Thiên Minh cũng giống như Thanh Tuấn.

Tuyết Nga cùng Andy dạo quanh bờ biển, họ nói chuyện rất vui dường như họ rất ăn ý nhau. Andy thì bị cuốn hút ngay lần Tuyết Nga bước lên xe...cậu đang tìm cách chinh phục trái tim của Tuyết Nga, Tuyết Nga thì cảm thấy Andy rất hài, đi một lúc bên Andy mà cô đã cười không biết bao nhiêu lần, cô cảm thấy quý Andy nhiều hơn....

Tuyết Lam và Gia Huy cứ cãi nhau suốt chặng đường trên biển tuy vậy mà trong lòng họ đã có bóng hình của đối phương từ lâu nhưng chỉ có một bên chịu thừa nhận còn một bên vẫn cố chấp....

-Ba không bắt được con đâu hihi

-Haha bắt được rồi xem ba xử con nè

Nhất Anh ôm lấy Sumo từ phía sau lưng Thiên Vũ, Nhất Anh vô tư không để ý đến Thiên Vũ bây giờ đang đứng như pho tượng, trái tim Thiên Vũ đập mạnh liên hồi. Khi Nhất Anh cảm nhận được nhịp đập của

trái tim Thiên Vũ cũng là lúc cậu không còn kiểm soát được trái tim của mình nữa....Buông tay ra, Nhất Anh không dám nhìn mặt của Thiên Vũ vì giờ đây hai má Nhất Anh đang ửng đỏ vì ngượng...

-Chú đẹp trai thả con xuống đi – Sumo làm Thiên Vũ tỉnh, thả Sumo ra

-Cứu...cứu...

Tiếng hét của Lệ Quyên và Song Thu làm Thiên Vũ & Nhất Anh quay lại, không thấy July đâu Thiên Vũ chạy nhanh về phía họ, lao mình vào dòng nước biển tìm kiếm July. Mọi người bên trong nghe tiếng kêu cứu chạy ra. Đưa July vào bờ, Thiên Vũ tiến hành sơ cứu...Nhất Anh nhìn thấy hành động của Thiên Vũ, Thiên Vũ lo lắng đến thế sao?... July nôn hết nước ra ngoài, mở mắt ra ôm chầm lấy Thiên Vũ khóc tức tưởi

-Anh Thiên Vũ, em sợ...huhu

-Không có chuyện gì rồi...lần sau đừng ra xa quá nghe không?

-Dạ

-Có chuyện gì thế? – Thiên Minh

-Không sao rồi, mọi người cứ tiếp tục đi, em đưa July vào trong nghỉ

Thiên Vũ bế thốc July trên tay, đưa July vào trong...đi lướt qua người Nhất Anh. Sóng mũi cay cay, Nhất Anh cảm thấy tim mình thật khó thở...Mọi người đi theo sau Thiên Vũ, Lệ Quyên cũng bỏ vào không thèm nhìn mặt Thanh Tuấn, Thanh Tuấn chạy theo nắm lấy tay Lệ Quyên

-Anh buông tôi ra mau

-Em nghe anh nói

-Nói gì nữa chứ, tôi đã nhìn lầm anh rồi. Anh biết Nhất Anh và Thiên Vũ họ rất khốn khổ rồi vậy mà anh còn có thể nói ra những lời như thế?

-Nhưng sự thật thì Nhất Anh và chị anh họ đã có bé Sumo, anh nói như thế có gì là sai nào?

-Dù vậy đi chăng nữa em cũng không muốn trước mặt Thiên Vũ mà anh nói những lời làm cậu ấy thêm buồn

-Em sợ nó buồn, sợ nó buồn nên em khó chịu với anh vậy em đi yêu nó thì đúng hơn chứ đừng nên yên anh

-Bốp... - Lệ Quyên tát vào mặt Thanh Tuấn, nước mắt giàn giụa hai bên má, Lệ Quyên nhìn Thanh Tuấn – Được, nếu anh nói thế... - Lệ Quyên bỏ đi, Thanh Tuấn trút tức giận vào cát, sút chân vào cát cho thỏa nỗi bực tức trong lòng

Mỹ Vân nhìn thấy Thanh Tuấn cãi nhau với Lệ Quyên, cô đi về phía họ, cô nghe những gì họ nói, cô muốn giải thích cho Thanh Tuấn hiểu mọi chuyện nhưng mà cô không đủ dũng khí...Cô quay mặt bỏ vào trong...

51. Chương 51 : Sự Sắp Đặt Cố Ý

-Ba...con đói bụng

-Uhm ba dẫn con đi ăn, mọi người cùng đi chứ?

-Uhm mọi người đi thôi, cũng trễ rồi, ăn xong chúng ta tìm khách sạn đặt phòng

Mọi người đứng lên đi về phía nhà hàng, chọn món và gọi thức ăn...Chuyến đi biển này nằm trong kế hoạch của Song Thu và July muốn mọi người có một ngày cuối tuần vui vẻ và muốn mối quan hệ của Thiên Vũ và Nhất Anh tốt hơn nhưng dường như trái ngược hoàn toàn với những gì họ nghĩ...không khí nặng nề đang vây lấy bọn họ...Lệ Quyên và Thanh Tuấn không nhìn mặt nhau, Thiên Vũ và Nhất Anh vẫn không có tiến triển gì khả quan cả...Có lẽ người vui nhất chính là Andy anh của July và người hạnh phúc nhất chính là Gia Huy...Song Thu nhìn July thở dài....

-Mẹ...con muốn đi tè.... – Sumo xấu hổ làm mọi người bật cười

-Để ba đi với con

-Anh ngồi ăn đi em đi với con được mà

Mỹ Vân đưa Sumo vào nhà vệ sinh, cho Sumo vào trong Mỹ Vân ra ngoài đứng đợi

-Cô gì ơi! Cho tôi hỏi...

Người đàn ông phía sau Mỹ Vân gọi, Mỹ Vân quay lại, cả hai đều ngỡ ngàng, xúc động, đôi môi bấp bầy không nói nên lời, trái tim quặng thắc, cố gắng che đi cảm xúc của mình, Mỹ Vân lên tiếng

-Anh gọi tôi sao?

-Em...là Mỹ Vân

-Xin lỗi...ông nhầm người rồi – Mỹ Vân quay mặt đi

-Không...anh không nhìn lầm...em chính là Mỹ Vân – Người đàn ông đi về trước mặt Mỹ Vân, nắm lấy hai bả vai Mỹ Vân nói

-Anh kia...mau buông cô ấy ra

Nhất Anh nghĩ Sumo cần Nhất Anh nên sau khi Mỹ Vân đưa Sumo đi, Nhất Anh đã theo sau. Người đàn ông buông Mỹ Vân ra nhìn Nhất Anh

-Anh là ai? Chuyện của tôi liên quan gì đến anh

-Anh ấy là chồng tôi

-Sao? Em...

-Bây giờ tôi đề nghị anh để cho vợ tôi được yên

Nhất Anh kéo Mỹ Vân về phía mình vô tình để một người phía sau trong thấy. Thiên Vũ thấy Nhất Anh bỏ đi, cậu cũng bỏ đi theo nên những gì Nhất Anh làm, Nhất Anh nói Thiên Vũ đều nghe thấy tất cả, Thiên Vũ lặng lẽ bỏ đi

-Mẹ ơi...con xong rồi – Sumo đi ra

-Đây là... - Người đàn ông nhìn Sumo, Mỹ Vân kéo Sumo về phía mình

-Con chào chú, con tên Sumo

-Có phải nó là... - Người đàn ông đi đến gần Sumo, Mỹ Vân kéo Sumo lùi về sau Nhất Anh

-Xin lỗi anh nhưng nếu anh còn có những hành động quấy rối vợ con tôi, tôi sẽ gọi bảo vệ đấy

-Được...tôi sẽ không bỏ qua chuyện này... - Người đàn ông đó bỏ đi, Mỹ Vân lúc này không kiềm nén được nước mắt nữa rồi

-Mẹ...sao mẹ khóc...chú đó bắt nạt mẹ hả?

-Không có đâu con...

-Có phải người đó là... - Nhất Anh nhìn Mỹ Vân

-Phải, đó chính là Quốc Hùng, người đã bỏ rơi mẹ con em

-Không việc gì em phải khóc vì anh ta...thôi mình vào với mọi người thôi

Khi Nhất Anh và Mỹ Vân đã đi khỏi, người đàn ông lúc này bước ra nhìn Mỹ Vân với ánh mắt đầy hối lỗi

-Anh xin lỗi Mỹ Vân, lúc đó anh không còn sự lựa chọn nào khác...còn bây giờ anh nhất định phải giành lấy em về bên cạnh anh

Mọi người ăn uống xong liền đi tìm khách sạn đặt phòng. Chạy quanh một vòng cuối cùng cũng tìm được khách sạn như ý. Mọi người vào trong đặt phòng còn Thiên Minh đi gửi xe.

-Chị cho em 6 phòng – Song Thu

-Em cho chị xin CMND của mọi người

Cô tiếp tân nhập số CMND của mỗi người rồi đưa chìa khóa phòng cho Song Thu, Song Thu phân phòng ỗi người

-Thanh Tuấn cậu chung phòng 102 với Gia Huy nha! Anh Thiên Minh chung phòng 105 với anh Andy, Chị Tuyết Lam với chị Tuyết Nga phòng 108, Chị Lệ Quyên với chị Mỹ Vân phòng 103 nha, em với July phòng 106, còn anh Thiên Vũ với anh Nhất Anh phòng 107 nha!

-Gì cơ? – Nhất Anh và Thiên Vũ đồng thanh

-Hai anh chung phòng – July

-Sao? – Lại đồng thanh

-Sao anh Nhất Anh không chung phòng với chị Mỹ Vân, dù gì họ cũng... - Thanh Tuấn nói, Lệ Quyên liếc xéo Thanh Tuấn đành im lặng

-Hai anh chung phòng với nhau, không bàn cãi nữa...mọi người mau về phòng tắm rửa đi rồi bọn mình đi hát karaoke

-Uhm uhm...mình tán thành – July và Song Thu giơ tay lên đập vào nhau

Mọi người nhìn hai con nhóc, một đứa sắp lên xe bông...một đứa đã là cô giáo mà cứ như hai đứa con nít....thiệt hết biết

52. Chương 52 : Uất Ức Của Nhất Anh

-Anh tắm trước đi – Thiên Vũ đang xếp quần áo

-Uhm

Nhất Anh cầm quần áo vào trong nhà tắm, vẫn cái gương mặt lạnh lùng không biểu cảm nhìn Thiên Vũ, Nhất Anh đóng cánh cửa nhà tắm lại, đôi mày Thiên Vũ chau lại

-Anh thật sự muốn chúng ta như thế này sao?

Một lúc sao, Nhất Anh bước ra trông một chiếc quần kaki xám ngắn kết hợp với một chiếc áo thun màu trắng, Thiên Vũ nhìn một cách ngất ngây, nhìn Nhất Anh đáng yêu vô cùng...thấy Thiên Vũ nhìn mình thế làm Nhất Anh bối rối

-Em...tắm đi

-Uhm

Thiên Vũ bước vào trong, một lúc sau Thiên Vũ bước ra với cái khăn trắng quấn nửa người, khuôn ngực trần rần rần, mái tóc còn ướt, một vài giọt nước rơi xuống bờ ngực săn chắc đó làm Thiên Vũ càng thêm hấp dẫn, Nhất Anh trân trân nhìn Thiên Vũ, Thiên Vũ nhếch mép...đi lại gần Nhất Anh. Đôi mắt Nhất Anh càng mở to hơn, Nhất Anh như bất động, Thiên Vũ càng lúc càng gần Nhất Anh, mùi hương từ cơ thể Thiên Vũ toát ra làm Nhất Anh điêu đứng, cái mùi quen thuộc đầy nam tính mà Nhất Anh ngày nhớ đêm mong, muốn quên nhưng không thể nào làm được, muốn xóa bỏ nó ra khỏi suy nghĩ của mình nhưng nó lại đeo đuổi cậu đến từng phút từng giây...

Nhất Anh đứng bật dậy do lúng túng nên mất đà ngã nhào về phía Thiên Vũ, cánh tay rắn chắc của Thiên Vũ ôm lấy Nhất Anh, từng nhịp tim của Nhất Anh dường như tăng lên thì phải, Nhất Anh cảm thấy thân người như rã rời không còn sức lực nữa, muốn đẩy Thiên Vũ ra nhưng trái tim Nhất Anh không cho phép Nhất Anh làm điều đó. Thiên Vũ ôm Nhất Anh, siết chặt Nhất Anh trong vòng tay của mình...

-Đừng rời xa Bin có được không? Đừng cưới Mỹ Vân có được không? – Thiên Vũ thổ thổ bên tai Nhất Anh, Nhất Anh vội đẩy Thiên Vũ ra

-Bin nói thế là thế nào? Bin thấy đó...Nhất Anh và Mỹ Vân đã có Sumo...còn Bin...bây giờ Bin còn có July chẳng phải thế sao? Hai chúng ta...không thể nào....

-Bin và July thì liên quan gì nhau...còn Mỹ Vân, chẳng phải Sumo bảo Nhất Anh không hề ngủ chung với Mỹ Vân hay sao? Nhất Anh định nói dối Bin đến bao giờ...Bin biết Nhất Anh không bao giờ làm ra chuyện đó được...Có đúng không? Nhất Anh hãy nhìn thẳng vào mắt Bin mà trả lời – Thiên Vũ để Nhất Anh đứng đối diện với mình

-Nhất Anh.... – Nhất Anh lúng túng khi nhìn vào mắt Thiên Vũ vì đôi mắt đó khiến Nhất Anh không thể nào nói dối được

-Nhất Anh thế nào...mau trả lời Bin đi

-Vậy còn July...chẳng phải Bin lo cho cô ấy sao? Khi cô ấy nhìn thấy hai chúng ta ngoài công viên chẳng phải Bin đã bỏ Nhất Anh lại mà đuổi theo cô ấy sao? Khi thấy cô ấy mém bị chết đuối không phải Bin đã rất lo cho cô ấy sao? – Nhất Anh nói một lèo, Thiên Vũ thì phì cười

-Cười...cười cái gì hả? – Nhất Anh ngượng đỏ mặt, cuối xuống không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên Vũ

-Nhất Anh đang ghen đúng không? – Thiên Vũ cúi xuống sát mặt của Nhất Anh

-Ai thêm....

Nhất Anh ngước lên, môi Nhất Anh chạm vào môi Thiên Vũ, Thiên Vũ được dịp lần tới vòng tay ôm lấy Nhất Anh, đôi môi Thiên Vũ tham lam chiếm lấy đôi môi Nhất Anh, Nhất Anh không phản kháng ngược lại còn đáp trả nụ hôn ấy...Thiên Vũ hôn đến lúc Nhất Anh muốn nghẹt thở mới nhẹ nhàng buông Nhất Anh ra, mi้ม cười Thiên Vũ nói:

-Bin đuổi theo July là vì khi July bỏ chạy như thế Bin sợ sẽ có chuyện gì không hay xảy ra. Lúc bắt kịp July, Nhất Anh biết July đã nói gì với Bin không? Cô ấy nói: “Đã từ lâu em đã thích anh nhưng em biết trái tim anh chỉ có duy nhất một người đó là anh Nhất Anh, em xin lỗi vì hành động vừa rồi nhưng khi anh đuổi theo em em biết anh vẫn rất quý em. Từ nay em sẽ làm một người em gái của anh có được không? Em hy vọng anh và anh Nhất Anh sau một thời gian xa cách hai người có thể hạnh phúc bên nhau mãi mãi”

-Vậy còn lúc ngoài bờ biển thì sao? – Nhất Anh vặn hỏi một cách vô tư không biết là mình vừa làm Thiên Vũ rất...rất hạnh phúc. Thiên Vũ mi้ม cười nói tiếp

-Vì Bin là một bác sĩ, bác sĩ thì có nghĩa vụ cứu sống người, bất kể đó là ai Bin cũng sẽ làm thế!!!

-.....

Nhất Anh nghe những lời nhẹ nhàng từ Thiên Vũ, e thẹn, cuối đầu, tay vò vò cái áo muốn rách luôn....Thiên Vũ nhẹ nhàng nâng cằm Nhất Anh lên, hôn nhẹ lên đôi môi Nhất Anh

-Trái tim của Bin nhỏ lắm, trái tim của Bin chỉ có thể chứa đủ một người là Nhất Anh thôi!!!

Nhất Anh cuối đầu che đi cái gương mặt đang ửng đỏ vì vui sướng của mình, khẽ mi้ม cười, Nhất Anh lí nhí:

-Thật sao?

-Thật!!!

Thiên Vũ ôm lấy Nhất Anh trao cho Nhất Anh những vị ngọt liếm từ tình yêu của mình. Nhất Anh nồng nhiệt đón lấy, bàn tay Thiên Vũ không chịu định vị một chỗ mà di chuyển khắp cơ thể Nhất Anh, Nhất Anh khẽ rùng mình. Thiên Vũ bế Nhất Anh lên giường, đặt cơ thể mình trên cơ thể Nhất Anh, Thiên Vũ thả thả

-Bin rất yêu Nhất Anh, rất nhớ Nhất Anh...Nhất Anh có biết không?

-..... – Nhất Anh khẽ gật đầu – Nhất Anh cũng thế, cũng rất yêu Bin, cũng rất nhớ Bin...

-Vậy hứa với Bin đừng rời xa Bin, đừng cưới Mỹ Vân có được không?

Như trong cơn say Nhất Anh bừng tỉnh hẳn, đẩy Thiên Vũ sang một bên....

-Nhưng còn Sumo...Nhất Anh không thể nhìn nó phải khóc

-Bin hiểu, chúng ta sẽ thường xuyên đến thăm nó được không? – Thiên Vũ nhẹ nhàng ôm Nhất Anh

-Cho Nhất Anh một thời gian để giải quyết chuyện này có được không?

-Bao lâu? Chỉ hai tháng nữa thôi...Nhất Anh muốn Bin phải đau đớn nhìn Nhất Anh cùng người khác bước lên lễ đường sao

Thiên Vũ xúc động lớn tiếng, khoé mắt Nhất Anh cay xè, Nhất Anh cuối đầu im lặng...một lúc Nhất Anh nói

-Nếu không thể...thì Nhất Anh xin lỗi...

-Nhất Anh đang nói gì thế hả? Nhất Anh làm vậy biết trái tim của Bin đau lắm không hả? – Thiên Vũ mắt bình tĩnh giật mạnh bã vai của Nhất Anh

-Ba ơi! Chú đẹp trai ơi! Ba với chú đẹp trai tắm xong chưa? Mọi người đợi lâu lắm rồi – Tiếng Sumo ngoài cửa

-Ba...ba ra ngay – Đẩy Thiên Vũ ra, Nhất Anh bước xuống giường – Bin mặc đồ vào đi rồi mình cùng xuống với mọi người

Thiên Vũ bước xuống, lấy quần áo để trên giường, tay nắm chiếc khăn trắng giặt phẳng ra trước mặt Nhất Anh. Nhất Anh đỏ bừng cả mặt, vội quay đi hướng khác...Thiên Vũ nhếch mép bước đến ôm Nhất Anh từ phía sau

-Bin sẽ đợi, bao lâu Bin cũng đợi!

-B...Bin...mau mặc quần áo vào đi

-Nhất Anh ngại sao?

-N..Nha...Nhanh...đi – Nhất Anh bối rối

Thiên Vũ buông Nhất Anh ra, vội lấy chiếc quần sọt ngắn màu xanh lục sậm và cái áo thun đen. Nhìn Thiên Vũ trông thật ngầu

-Mình đi thôi – Thiên Vũ kéo cánh tay Nhất Anh, Nhất Anh đứng nhìn Thiên Vũ chết trân, Thiên Vũ mi้ม cười

-Nhất Anh, mình đi thôi

-Uhm...uhm

Mở cánh cửa ra, Sumo chạy đến ôm Nhất Anh

-Ba với chú đẹp trai tắm gì mà lâu thế?

-Hai người lâu quá đấy, mau đi thôi – Thiên Minh cùng mọi người đi trước

-Tại ba con chứ không phải tại chú đâu – Thiên Vũ véo gò má phúng phính của Sumo

-Ba làm gì mà tắm lâu vậy?

-Ba...ah..ba....

-Mình đi thôi – Thiên Vũ nhìn Nhất Anh nháy mắt bảo, bé Sumo nhìn hai người gãi đầu thầm nghĩ: “Ba với chú đẹp trai đang làm gì vậy ta? Vui không sao không rủ mình” nghĩ là nói

-Ba

-Sao con?

-Ba với chú đẹp trai lúc này làm gì vậy? Sao không rủ con? Có vui không ba?

-Hả? – Nhất Anh lại đỏ mặt, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh mi้ม cười

-Chú với ba con làm chuyện bí mật...làm sao cho con biết được

-Chú đẹp trai, nói cho con biết đi con hứa sẽ giữ bí mật

Thiên Vũ mỉm cười xoa đầu Sumo

-Sang chú bế, chú nói cho nghe

Sumo liền đòi sang Thiên Vũ, Nhất Anh nhìn Thiên Vũ bằng đôi mắt cảnh cáo “Cầm Bin nói bậy...!!!”, Thiên Vũ cũng đáp trả bằng một ánh mắt dễ thương “Bin chỉ nói sự thật thôi...!!!” Thiên Vũ nhếch mép mỉm cười, Nhất Anh thì nhăn mặt không biết Thiên Vũ định giở trò gì nữa

-Chú, chú nói con nghe đi

-Con nhớ phải giữ kín nhé!

-Dạ, con hứa

-Ba con đi tắm mà quên mang quần vào nhà tắm, phải gọi chú lấy giúp đây

-Hả? Ba quên mang quần hả? – Sumo hét lớn, Nhất Anh nghe thấy quê độ nhìn Thiên Vũ

-Suyt!!!...đã bảo là bí mật mà – Thiên Vũ nói nhỏ

-Dạ...con biết rồi...bí mật chỉ có con và chú biết thôi hihi

Sumo thì cười khúc khích khiến những người đi phía trước cũng phải quay lại nhìn khó hiểu. Thiên Vũ nhìn Nhất Anh mỉm cười còn Nhất Anh thì trừng mắt nhìn Thiên Vũ ý bảo “Bin hãy đợi đây...!!!”

53. Chương 53 : Dâng Trào Cảm Xúc

Mọi người đi được một đoạn nhìn thấy một nhà hàng có hát karaoke, Song Thu hí hửng gọi mọi người vào. Chọn một căn phòng VIP, kêu đồ uống, thức ăn đặc biệt không quên một thứ đó chính là bia

-Nào cùng nâng ly, chúc mọi người có ngày nghỉ thật vui và nhiều ý nghĩa

-1 2 3 zô.....

Thiên Minh cầm ly bia đưa lên nói, mọi người ai cũng hưởng ứng theo, không biết thì nhắm môi, biết thì hết sức mình... Đặc biệt một điều con gái chỉ có Lệ Quyên là hào hứng nhất không biết nhở đang vui hay đang buồn mà cứ uống hết ly này đến ly khác, người con trai ngồi đối diện nhìn thấy mà đau lòng, đi sang giật lấy ly bia trên tay Lệ Quyên

-Em đừng uống nhiều quá

-Mặc kệ tôi, anh tránh ra đi – Lệ Quyên giật lại chiếc ly từ tay Thanh Tuấn, đẩy Thanh Tuấn ra, Thanh Tuấn dùng dùng đi lại chỗ cũ

-Mọi người hát đi nào...em mở màng nha!

Song Thu giành lấy cái micro đứng lên vừa hát vừa biểu diễn bài “Ngày hạnh phúc”, mọi người vỗ tay hưởng ứng, Andy đẩy Thiên Minh lên cùng biểu diễn với Song Thu làm nhở ngại quá trở lại chỗ ngồi khi bài hát còn chưa kết thúc....

-July cậu hát đi

Song Thu đưa micro cho July, July chọn bài “Giả vờ nhưng em yêu anh”, chất giọng ngân nga theo bài hát làm cho người nghe chỉ muốn bật khóc, ánh mắt July hướng về Thiên Vũ một cách chan chứa tình cảm, Thiên Vũ ái ngại quay sang Nhất Anh, Nhất Anh có vẻ không vui cầm ly bia trên tay mà cạn hết ly này đến ly khác...mặc dù tửu lượng Nhất Anh không cao cho lắm. Kết thúc bài hát July chọn tiếp một bài nữa “Chúc anh hạnh phúc”. Tiếp theo Song Thu nhẩy ra giành lấy micro, nhỏ hát bài “Nợ duyên” vừa hát vừa nhìn Thiên Vũ và Nhất Anh đồng thời kéo Nhất Anh và Thiên Vũ ra cùng với mình, Song Thu diễn trò quay họ vòng vòng khiến họ ngượng đỏ cả tai, mọi người bên dưới mặc sức mà cười chỉ có Thanh Tuấn là cảm thấy khó chịu cho chị mình. Song Thu kết thúc bài hát cũng tha cho hai người họ về chỗ ngồi, Thanh Tuấn liền giật lấy micro

-Anh Nhất Anh và chị Mỹ Vân cùng hát bài “Túp liều lý tưởng” nhé!

-Chị...không hát đâu

-Hứ...thật lố bịch – Lệ Quyên cầm ly bia, cười nhạt nói

-Thôi...được rồi, bây giờ đến lượt Gia Huy, em hát đi

Thiên Minh làm không khí nhẹ lại, Gia Huy mi้ม cười bước lên, Gia Huy hát bài “Người tôi yêu” mà ánh mắt luôn nhìn Tuyết Lam làm nhỏ đỏ cả mặt.... Tiếp theo sau đó là Andy, Tuyết Lam...đến lượt Thiên Vũ thì Thiên Vũ chọn bài “Dành cho em”

“Anh vẫn nhớ đến lúc em hé môi cười

Hay những lúc vu vơ hờn ghen

Anh sẽ nhớ mãi mãi đến lúc bên em

Dù cách xa trong tim hoài mong.

Tình yêu em trao anh khiến anh thay đổi

Để bình minh trong anh thức giấc

Nhớ em, viết nên bao câu chuyện

Mà hai ta vẫn luôn nguyện cầu.

Rồi bao đêm thầm mong thầm mơ về em biết không anh đang suy tư

Cuộc đời anh chẳng cần đâu những điều quá xa

Chỉ cần em hiểu anh và biết rằng anh mãi mãi yêu em mà thôi

Vì trong anh em là điều duy nhất.

Dành cho em ngàn câu ca và thương yêu đó

Dành cho em tia nắng ấm cùng bao cơn gió

Dành cho em dành cho em niềm đam mê tuyệt vời

Mà anh muốn nắm lấy trong giấc mơ.

Mọi âu lo hãy quên đi vì anh ở đó

Là chiếc bóng mong bên em dịu bước em đi

Ở trên con đường dài có hai chúng ta. ”

Tiếng hát trầm bổng bay cao khiến cho người nghe đắm chìm hoàn toàn theo bài hát, lời bài hát như nói lên tất cả những suy nghĩ của Thiên Vũ, Nhất Anh say sưa cảm nhận, một giọt nước mắt hạnh phúc đã rơi ra, Nhất Anh lấy tay lau vội đi, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh mi้ม cười, Thiên Vũ tiếp tục những âm điệu trầm bổng của bài hát cho đến khi kết thúc.

-Hay quá, không ngờ anh Bin lại hát hay đến thế em muốn khóc luôn rồi nè – Song Thu

Thiên Vũ không nói gì nhìn Nhất Anh còn Nhất Anh ngại ngùng cúi mặt xuống

-Giờ tới anh Nhất Anh đi – July

-Uhm anh Nhất Anh hát đi, này giờ ai cũng hát hết rồi

Song Thu đưa cái micro cho Nhất Anh, Nhất Anh đón lấy, Nhất Anh chọn bài “Xem như là giấc mơ”....mọi người đều nhìn lắng nghe Nhất Anh hát, sao lời bài hát làm cho người ta nào lòng đến thế nào ấy vậy mà Nhất Anh thể hiện một cách say sưa như lời bài hát ấy nói về Nhất Anh thì phải....

”Có buồn đau cũng phải chịu thôi hỡi em

Vài hôm nữa thì em đã đi theo người
Có ai muốn sốt chia tình đâu hỏi em
Vì đôi ta chỉ có duyên không nợ nhau
Chuyện gì đến cuối cùng cũng đã đến
Thì thôi anh xin chúc em bên người
Sẽ hạnh phúc ấm êm đừng lo tới anh
Mà mất đi tương lai tốt đẹp người ơi
Rồi từ đây đôi ta hai lối đường của em em cứ bước đi
Và hãy xem như hai chúng ta chưa từng gặp
Ngày mai nữa nếu có gặp nhau một hai câu quan tâm đến nhau
Rồi đi thôi đừng để trái tim ngậm ngùi
Và hãy quên anh đi người ơi
Hãy xem như là một giấc mơ
Vì đôi ta đã đến với nhau quá bất ngờ
Thời gian cho đôi ta đã hết
Người hãy đi đi lưu luyến chi
Hãy xem như ngày qua chúng ta sống tạm mà thôi.”

Chưa hết bài hát Thiên Vũ đã giắt lấy cái micro

-Bin làm gì thế? – Nhất Anh

-Anh Nhất Anh hát hay mà anh Bin – Song Thu

-Chọn bài khác đi, Bin không muốn nghe bài này

Thiên Vũ đưa remote cho Nhất Anh, Nhất Anh không muốn hát nữa trở lại chỗ ngồi cầm lấy ly bia mà tuông một hơi

-Anh Bin thiệt là... Mọi người chú ý, sau tiếng hát của ca sĩ Nhất Anh là tiếng hát của ca sĩ Song Thu, là em đây...em xin tiếp tục chương trình với bài hát “Ngốc ơi!” của thần tượng mà em rất hâm mộ đó chính là ca sĩ Đan Trường

Sau màn giới thiệu Song Thu cất tiếng hát, âm điệu có vẻ mang hơi hướng dân ca nhưng lời bài hát lại rất cool, mọi người đều nhún nhảy theo Song Thu, chỉ có ba con người lạc lối...Thanh Tuấn nhìn Thiên Vũ và Nhất Anh như đang theo dõi hành động của họ không bằng. Thiên Vũ bực tức vì sao Nhất Anh lại như thế? Nhất Anh thì cứ uống hết ly này đến ly khác Nhất Anh cũng đã ngà ngà say

Kết thúc bài hát Song Thu lại tiếp tục một ca khúc dân ca nữa, lời bài hát có vẻ buồn nhưng lại có rất nhiều ý nghĩa Song Thu đặc biệt rất thích bài hát này: “Vắng em vắng mãi câu hò”

“Chiều nay vắng em lúa trên đồng đang trở bông

Nhớ em bao chiều mà cây lúa buồn mênh mông

Từng giọt mồ hôi rơi ngày xưa còn trên áo

Áo nay phai màu mà tình anh vẫn còn đây

Áo nay phai màu thì tình em đã đổi thay

Chiều nay bước em đã theo chồng sang bến sông

Lúa ơi bên dòng sầu anh với người mêng mông
Đò chiều nào đưa em rời xa làng quê ấy
Để anh bên này ngồi nhìn cây lúa buồn lay
Nhớ em bao ngày mà đồng lúa đã héo gầy
Chiều nay đò đưa bước em theo chồng rời xa bến sông
Để mình anh mãi còn trông ngóng
Biết em bên đó em có nhớ cây lúa quê nhà
Lúa thương lúa nhớ em thiết tha tình quê đậm đà
Chiều nay vắng em vắng câu hò buông lả lơi
Vắng đi tiếng cười, đồng quê vắng người thật rồi
Chiều buồn dần trôi bên dòng sông người còn nhớ
Bước chân trên đồng ngày nào câu hát ầu ơ
Nhớ câu em hò mà đồng lúa vắng cánh cò”

Càng nghe Nhất Anh càng uống nhiều hơn, khoé mi bắt đầu ươn ướt, Thiên Vũ giật lấy ly bia không cho Nhất Anh tiếp tục nữa. Thanh Tuấn nhìn Lệ Quyên cũng nóng cả ruột, giật lấy ly bia ra kéo Lệ Quyên ra ngoài.

-Bin trả lại cho anh

-Anh say quá rồi không uống nữa. Mình đưa anh ấy về trước mọi người về sau nha!

-Vây thì cùng về thôi

-Uhm cũng được

-Em đưa Nhất Anh về trước đi, anh trả tiền cho – Thiên Minh nói trước

Thiên Vũ gật đầu, đưa Nhất Anh về trước. Thanh Tuấn kéo Lệ Quyên ra ngoài trong khi cô cứ giật tay cố thoát khỏi bàn tay Thanh Tuấn

-Anh buông ra mau...buông ra

Thanh Tuấn vẫn im lặng kéo Lệ Quyên đi, Lệ Quyên bực xúc cắn vào tay Thanh Tuấn thật mạnh, khuôn mặt Thanh Tuấn nhăn nhó vẫn không buông tay Lệ Quyên ra, Thanh Tuấn kéo Lệ Quyên đến một nơi vắng người rồi mới buông tay Lệ Quyên ra, Lệ Quyên nhìn bàn tay rướm rướm máu do mình gây ra cô nắm lấy bàn tay Thanh Tuấn mà không kiềm được nước mắt

-Anh đau lắm phải không?

-Thử anh cắn em như thế xem em có đau không?

-Mặc xác anh...anh lôi tôi ra đây làm gì? – Lệ Quyên quay mặt đi chỗ khác, lớn giọng

-Anh xin lỗi – Thanh Tuấn ôm Lệ Quyên từ phía sau

-Anh có lỗi gì mà xin, tôi không dư lỗi cho anh xin đâu. Tôi về đây – Lệ Quyên gỡ bàn tay Thanh Tuấn ra nhưng không làm được

-Anh xin lỗi, đừng giận anh nữa có được không?

-Xin lỗi, tôi không quen biết một con người vừa ích kỷ vừa không biết cư xử như anh

Lệ Quyên gạt tay Thanh Tuấn ra bỏ đi, Thanh Tuấn vọng theo oán trách

-Anh làm gì mà em nói anh là một con người ích kỷ không biết cư xử, chẳng lẽ bảo vệ hạnh phúc cho chị mình là sai sao?

Lệ Quyên dừng bước chân, quay người lại:

-Đúng, anh bảo vệ hạnh phúc cho chị mình thì không sai....Cái sai ở đây là anh đang cố ép người khác phải làm theo ý mình, anh thấy đó chị Mỹ Vân có tỏ vẻ gì là yêu anh Nhất Anh hay không? Em nghĩ trong chuyện Sumo có một điều gì đó hai người đó đang cố che giấu. Còn Thiên Vũ chẳng phải cậu ấy là bạn của chúng ta sao? Tại sao anh nỡ làm tổn thương người bạn của mình kia chứ...Vậy thế em nói anh vừa ích kỷ vừa không biết cách cư xử đã đúng chưa?

Thanh Tuấn lắng nghe những lời nói của Lệ Quyên mà thấm thía, đúng là cậu cũng thấy giữa Nhất Anh và chị của mình chẳng có biểu hiện gì yêu đương cả, còn về Thiên Vũ đúng là cậu đã làm tổn thương cậu ấy trong cách xử sự phân biệt của mình....Thanh Tuấn đứng chết lặng nhìn Lệ Quyên bỏ đi.

Lệ Quyên về phòng với đôi mắt đỏ hoe, Mỹ Vân muốn giãn hoà cho hai đứa

-Quyên em đừng giận Tuấn, nó không cố ý đâu

-Chị nghỉ ngơi đi ạ, em mệt rồi, em ngủ trước đây

Mỹ Vân thở dài, nhìn thấy hai người họ vì cô mà không vui nhưng cô thật sự không có dũng khí để nói ra ngay bây giờ

Thiên Vũ đưa Nhất Anh về phòng, Nhất Anh do không uống được nhiều mà cứ cố uống nên vừa vào đến cửa phòng đã “xả” toàn bộ thức ăn, nước uống vào người và cả người của Thiên Vũ. Thiên Vũ giúp Nhất Anh thay đồ mà cậu nóng cả mặt, giúp Nhất Anh thay quần áo xong Thiên Vũ cũng thay quần áo rồi lấy khăn thấm nước lau mặt cho Nhất Anh

-Uống típ...đi mọi người – Nhất Anh ngồi dậy tay quơ tứ hướng, Thiên Vũ đẩy Nhất Anh nằm xuống, lắc đầu

-Nhất Anh thiệt là...uống không được sao cứ cố uống thế?

-Bin là đúng tên đáng ghét, khó ưa...có biết không hả?

-Mình.... – Thiên Vũ lấy ngón trỏ chỉ vào mặt mình

-Bin là đồ khó ưa...đồ đáng ghét....

-Mình...khó ưa...đáng ghét sao...?

-Tại sao lại làm Nhất Anh đau hả?

-.....

-Khi Bin đi rồi Nhất Anh đau....lắm Bin biết không hả?

-.....

-Nhất Anh hận...Bin... thật ra thì...Sumo không phải con của....Nhất Anh...ban đầu...Nhất Anh chỉ muốn....chọc tức...trả thù Bin....nhưng...không ngờ....lại ra thế này....

-Thật ư?

-Còn July nữa....khi nhìn thấy hai người....ôm nhau ở sân bay...Nhất Anh muốn....đánh cho Bin...một trận nhớ đời....ra đi bỏ lại...Nhất Anh...giờ còn dám ôm người con gái khác trước mặt...Nhất Anh nữa...sao không ghen cho được kia chứ...đáng ghét...

Thiên Vũ nhìn Nhất Anh, nghe những gì Nhất Anh nói....thật đáng yêu, Thiên Vũ mi้ม cười hôn lên môi Nhất Anh...

-Đúng, Bin là một tên đáng ghét, là một tên khó ưa nhưng...chỉ duy nhất mình Nhất Anh ưa thôi!

Nhất Anh chồm người dậy trở mình đè lên người Thiên Vũ, Thiên Vũ trân trân nhìn hành động của Nhất Anh tìm Thiên Vũ đập thành thịch....càng lúc càng nhanh hơn, cả người Thiên Vũ nóng ran lên....

-Tên khó ưa kia...có biết Nhất Anh yêu nhiều lắm không hả?

Không cho Thiên Vũ trả lời, Nhất Anh cúi xuống hôn lên đôi môi Thiên Vũ một cách nhẹ nhàng mãnh liệt, bờ môi Thiên Vũ ướt át đáp trả lại nụ hôn ngọt ngào của Nhất Anh. Bàn tay Thiên Vũ và cả bàn tay của Nhất Anh từ từ di chuyển trên cơ thể của đối phương... Thiên Vũ xoay chuyển tình hình từ bị động chuyển sang chủ động, Thiên Vũ xoay người đè lên cơ thể Nhất Anh....từng mãnh áo, quần thay phiên nhau rơi xuống sàn kèm theo đó là những tiếng rên nhẹ nhàng....càng lúc càng gấp gáp hơn....

54. Chương 54 : Những Điều Giản Dị Thật Đáng Yêu

Một đêm thật đầy ý nghĩa, Thiên Vũ mở mắt tỉnh dậy...cứ ngỡ là mơ, nhìn sang bên cạnh Nhất Anh vẫn ngủ một cách ngon lành, miềm cười Thiên Vũ hôn Nhất Anh rồi ngồi tựa người vào thành giường ngắm nhìn Nhất Anh ngủ. Nhất Anh trở mình, tay ôm lấy Thiên Vũ, miệng nở một nụ cười chắc là Nhất Anh đang mơ một giấc mơ rất đẹp...

-Sao gối ôm hôm nay ấm thế...? – Nhất Anh nói mà mắt vẫn chưa mở ra

-.....

-Mẹ mới mua gối ôm mới cho con phải không?

-Uhm

-Ấm lắm...con cảm ơn mẹ nhiều!

-Uhm

-?????

Nghe tiếng trả lời bên cạnh, Nhất Anh bừng tỉnh mở mắt ra nhìn từ phần chăn trở lên trên, Nhất Anh thấy một bờ ngực rắn chắc, Nhất Anh thấy nụ cười khó ưa, Nhất Anh thấy đôi mắt Thiên Vũ....Nhất Anh ngại ngần lấy chăn trùm kín cả đầu lại. Thiên Vũ nhìn Nhất Anh, miềm cười, càng nhìn sao mà Nhất Anh càng đáng yêu đến thế kia chứ...

-Còn không mau dậy, muốn “Mẹ” đánh đòn sao?

-.....

-Dậy nào “Vợ” - Thiên Vũ kéo cái chăn ra nhưng mà không kéo được vì Nhất Anh giữ chặt quá

-Bin...Bin...dậy trước đi...

-Uhm...Bin vào trước nha!

Thiên Vũ đi rồi Nhất Anh mới từ từ hí hí nhìn ra, khi không thấy Thiên Vũ đâu nữa Nhất Anh mới dám mở cái chăn ra

-Trời...mình đang làm cái gì đây? Ngại chết đi được... Sao nhìn Bin đây....trời ơi!...

Nhất Anh ôm đầu, vò tóc rối bời như suy nghĩ của Nhất Anh vậy rồi...rối...và rối....

-Trời ơi! Sao bây giờ....trời ơi...hichic...sao bây giờ....

Thiên Vũ bước ra nhìn hành động của Nhất Anh Thiên Vũ rần kiêu chế không bật ra tiếng cười

-Nhất Anh tắm đi

-Hà?...Uhm...

Nhất Anh kéo luôn cái chăn xuống giường nhưng mà....

-Nhất Anh tự đi được không? – Thiên Vũ đỡ lấy

-Đ...Được mà! – Nhất Anh không tự tin lắm

-Yên nào

Thiên Vũ kéo cái chăn ra, bế Nhất Anh vào phòng tắm, Nhất Anh ngượng đỏ cả mặt cứ nhắm mắt chẳng dám nhìn Thiên Vũ

Ầm...ầm...ầm....

-Ba với chú đẹp trai xong chưa? Mọi người đang đợi ba với chú ra ăn sáng đó

-Chú với ba con ra ngay

Nhất Anh nhìn nụ cười trên môi Thiên Vũ mà lườm Thiên Vũ

-Cũng tại Bin đấy

-Đừng đổ tội cho Bin chứ...chẳng phải hôm qua Nhất Anh muốn...thế sao?

-Cái gì hả....đừng...đừng có mà nói bậy

-Vậy chứ ai bảo Bin đáng ghét...Bin khó ưa....còn nói là ghen với July...còn nói là rất yêu Bin nữa – Thiên Vũ dí sát mặt Nhất Anh nói, làm Nhất Anh ngượng ngùng lấp bắp

-Không...không có!

-Vậy Bin mở cuộc ghi âm ngày hôm qua cho Nhất Anh nghe nhé! – Thiên Vũ giơ cái điện thoại trước mặt Nhất Anh

-Là...thật sao? – Nhất Anh hỏi rồi quay đi chỗ khác

Thiên Vũ miễn cười, ôm Nhất Anh từ phía sau, ghé sát vào tai Nhất Anh nói

-Thật! Bin cũng rất yêu...rất yêu Nhất Anh. Dù Bin có đáng ghét, khó ưa nhưng chỉ duy nhất mình Nhất Anh làm Bin như thế thôi!

Nhất Anh cảm nhận từng lời nói, từng hơi thở của Thiên Vũ phản phất vào tai mình. Cả người Nhất Anh run lên, Nhất Anh cảm thấy hạnh phúc...Nhất Anh ước gì thời gian có thể dừng lại mãi mãi ở đây để họ không phải lo nghĩ những chuyện gì khác mà chỉ có hai người họ cùng nhau hưởng thụ cái vị hạnh phúc của tình yêu.

-Ba ơi! Chú đẹp trai ơi! Ba với chú làm gì mà lâu thế?

-Ba...ba ra ngay – Gỡ tay Thiên Vũ ra

-Nhưng giờ Nhất Anh có đi được không?

-Tại Bin đấy! Nhưng không sao đâu, Nhất Anh đi được mà

-Uhm vậy mình đi, có đau phải nói Bin biết đấy

-Biết rồi mà, ra đi Sumo gọi nãy giờ đó

Mở cửa, Sumo đứng chống nạnh nhìn hai người trong phòng bước ra

-Ba lại quên mang quần vào nhà tắm sao?

-Hả?

-Chú cháu mình đi thôi – Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt tức giận từ Nhất Anh hướng về mình, vội bế Sumo đi

-Bin...đợi đấy!

Mọi người đứng đợi nãy giờ cũng nổi quạo, nhất là Song Thu, nhìn thấy ba người kia đi đến Song Thu đã hùng dũng bước ra

-Hai anh làm gì mà lâu thế? Lẽ mà còn hơn con gái nữa chứ

-Con nhóc này...sáng sớm muốn gây chuyện phải không? – Thiên Vũ

-Xí...ai thêm...mà gọi nhóc đã đi nha hai tuần nữa xem em còn dám gọi chị thế không kaka

-Con nhỏ này....muốn chết ah? – Thiên Vũ bế Sumo đuối Song Thu chạy vòng vòng, Sumo cười hắc hắc hắc

-Thôi đi ăn sáng thôi....hai cái đứa này – Mỹ Vân nói hai người kia mới chịu dừng lại – Sumo lại đây mẹ dẫn đi

-Tha cho hôm nay nhé, nhờ chị Mỹ Vân đây – Thiên Vũ

-Xi...ta là ta sẽ trả thù hihi

Thiên Vũ bỏ Sumo xuống đi với Mỹ Vân còn mình đi cùng với Nhất Anh phía sau. Thanh Tuấn để ý hành động của ba người trong cuộc, bước đến gần chị mình hỏi

-Chị nói thật cho em biết đi

-Chuyện gì?

-Chị, anh Nhất Anh và bé Sumo là như thế nào?

-Chị....

-Chị mau nói cho em biết đi

Sumo nhìn mẹ và cậu mình khó hiểu

-Chuyện gì vậy mẹ, cậu ba hỏi gì thế mẹ?

-Chuyện của người lớn con đừng hỏi? – Ngược nhìn Thanh Tuấn, Mỹ Vân nói – Về nhà chị sẽ nói em nghe

-Uhm, em đợi

55. Chương 55 : Khao Khác Của Người Ba

Ăn uống xong mọi người đi dạo vòng quanh mua quà lưu niệm, người khá đông, tay Mỹ Vân dắt theo Sumo nhưng vào một đám đông chen lấn nên tay Sumo vượt khỏi tay Mỹ Vân, Mỹ Vân vẫn giữ chặt tay của ai đó nhưng không phải Sumo, đến khi đám đông đã giãn ra Mỹ Vân mới bàng hoàng hết hoảng

-Sumo...Sumo con đâu rồi...Sumo

Mỹ Vân gọi to, đảo mắt nhìn xung quanh mà không thấy Sumo đâu, mọi người cũng tập trung lại tìm kiếm Sumo. Sumo vượt khỏi tay mẹ, cậu nhóc đi tìm mẹ mà thúc thích...

-Mẹ con đâu sao con lại đứng đây một mình? – Quốc Hùng nhìn đứa bé trông thật quen mặt

-Con...hức...hức...mẹ ơi!...huhu

-Con tên gì, nói đi rồi chú dẫn con đi tìm mẹ

-Con tên Sumo, con đang đi với mẹ mà mẹ đâu mất tiêu rồi huh...hức

-Mẹ con tên gì?

-Dạ mẹ con tên Mỹ Vân

-Mỹ...Vân??? Con...con mấy tuổi rồi

-Dạ con 6 tuổi

-6 tuổi...đúng là... - Quốc Hùng xúc động ôm Sumo

-Chú...chú buông con ra, con đau

-Chú...chú...xin lỗi. Con đói không? Chú dẫn con đi ăn

-Nhưng mà chú là người lạ, mẹ dặn không được đi cùng người lạ

-Con quên chú rồi sao? Chú là bạn của mẹ con chú với con gặp nhau trước toilet của khách sạn nhớ không?

Sumo gãi gãi đầu suy nghĩ

-Dạ không

Quốc Hùng xoa đầu Sumo mi้ม cười

-Con thấy chú có giống người xấu không?

-Dạ...không ạ!

-Vậy đi ăn với chú rồi chú dẫn con về với mẹ

-Dạ

Mỹ Vân và mọi người vẫn đang tiếp tục tìm kiếm Sumo trong khi đó Quốc Hùng dẫn Sumo đi ăn, ăn xong lại dẫn Sumo vào công viên chơi cùng với Sumo, mua kem cho Sumo ăn, mua những gì Sumo thích....chơi một hồi đã rồi, mệt rồi Sumo lại nhớ mẹ

-Chú dẫn con về với mẹ đi

-Uhm...đi chú dẫn con về với mẹ

Quốc Hùng dẫn Sumo về khách sạn Mỹ Vân cùng mọi người đã thuê phòng vì trước đó Quốc Hùng đã theo dõi mọi người. Mọi người tìm kiếm đến mỗi hồi nhể nhài, Mỹ Vân thì khóc sụt sùi, lo lắng, Nhất Anh cũng lo không kém gì Mỹ Vân dù gì đối với cậu từ lâu đã xem Sumo như con của mình rồi...

-Mình về khách sạn thử đi có thể Sumo được ai đó giúp đỡ đưa nó về khách sạn rồi – Thiên Minh

-Nhưng làm sao mà người ta biết Sumo ở khách sạn nào? – Thanh Tuấn

-Sumo biết vì anh bảo nó ghi nhớ tên khách sạn từ trước rồi, mình về thử xem – Nhất Anh

-Uhm...uhm...

Mọi người đi nhanh về khách sạn, nhìn thấy Sumo Mỹ Vân không suy nghĩ gì cả chạy đến ôm Sumo

-Con đi đâu vậy hả? Biết mẹ lo cho con lắm không hả?

-Con tìm mẹ mà không thấy....chú này dẫn con về

Mỹ Vân và mọi người giờ mới để ý đến người đứng bên cạnh Sumo này giờ. Mỹ Vân xúc động nói

-Cảm ơn anh

-Anh Quốc Hùng – Thanh Tuấn gọi

-Chào em, đã lâu không gặp - Quốc Hùng mi้ม cười nhìn Mỹ Vân một cách âu yếm - Sumo có phải là...

-Không phải, anh nghĩ nhiều quá rồi

-Em biết anh định hỏi gì sao?

-Không...tôi...mà thôi cảm ơn anh rất nhiều, chào anh....Mình lên thôi con

-Chào chú con đi

Bàn tay Mỹ Vân kéo Sumo đi, Quốc Hùng đứng nhìn hai mẹ con mà trong lòng dâng lên một nỗi khao khát...khao khát một gia đình, một gia đình có người vợ mà cậu yêu thương, có đứa con trai mà cậu luôn mong được bế nó trên tay lúc nó chào đời, được dẫn nó đi chơi mua cho nó những gì nó thích, được dạy nó học cách làm người.... Nhưng bây giờ đây....Quốc Hùng không biết phải làm thế nào để những điều cậu nghĩ trở thành hiện thực? Mọi người chào Quốc Hùng rồi bước về khách sạn, Nhất Anh là người đi sau cùng, Nhất Anh quay lại nhìn Quốc Hùng

-Cảm ơn anh đã dẫn con tôi về bình an

-Tôi nhất định sẽ giành lại vợ và con của tôi bằng mọi giá

Quốc Hùng bỏ đi, Nhất Anh lắc đầu vì cái cách xử xự của Quốc Hùng, Nhất Anh bước vài bước nữa thì gặp Thiên Vũ đang đứng đợi mình

-Sao Bin không về phòng đi

-Người đàn ông đó là ai thế? Sao Nhất Anh lại quen anh ta? – Thiên Vũ trông người đó quen quen nhưng chỉ gặp một lần cậu không thể nhớ ra

-Không quen, mình đi thôi

-Này!...mau trả lời Bin đi – Thiên Vũ nắm cổ tay kéo Nhất Anh lại, đôi mày chau lại nhìn Nhất Anh

-Bin sao thế?

-Sao...sao là sao?

-Bin đang ghen à?

-Ừ đấy...ghen đấy...mau trả lời Bin đi

-Người đó là.... – Thiên Vũ chau mày chờ đợi câu trả lời của Nhất Anh – Là...người đã dẫn Sumo về nên Nhất Anh cảm ơn thế thôi!

-Chỉ thế thôi sao?

-Uhm...thôi đi thôi

Nhất Anh miễn cười nghĩ tới khuôn mặt lúc nãy của Thiên Vũ thật đáng yêu làm sao. Trở về phòng mọi người nghỉ ngơi một chút đến xế chiều họ cùng nhau ra tắm biển...

-Mọi người mình chơi trò gì đi – Song Thu

-Hay chơi kéo co đi – July

-Uhm vậy bây giờ em làm trọng tài cho: Nhất Anh, Thanh Tuấn, Gia Huy, Lệ Quyên, Tuyết Lam, Song Thu một đội; Thiên Minh, Thiên Vũ, Andy, July, Tuyết Nga chịu không? – Mỹ Vân

-Rồi mau mau ôm eo nhau đi, chúng ta bắt đầu thôi, Thiên Vũ và Nhất Anh đứng đầu đi nha – Thiên Minh nói mọi người vào theo đội hình của mình

-Một...hai...ba... bắt đầu – Mỹ Vân hô to, Sumo bên cạnh nhảy lên cổ vũ cho hai đội

Sau một hồi vắn co cả hai đội đã thấm mệt mà vẫn chưa phân được thắng bại, bàn tay Thiên Vũ và Nhất Anh nắm chặt lấy nhau không ai chịu buông tay....

-Aaa...

Một cánh tay phía đội của Thiên Vũ buông tay thế là cả đội ngã nhào sang đội của Nhất Anh, Thiên Vũ ngã nhào đè cả lên người Nhất Anh, những người phía sau đè lên người Thiên Vũ. Mọi người lồm cồm ngồi dậy, hốt hoảng chạy sang July

-Em có sao không? – Andy

-Em đau quá, chắc em bị trật chân rồi

-Đưa anh xem

-Á...

Andy giúp July nắn lại chân, mọi người cũng không còn tâm trạng chơi nữa nên gọi nhau về.

-Sumo...Sumo đâu rồi? – Mỹ Vân hoảng hốt

-Sumo vừa mới ở đây mà – Nhất Anh cũng lo không kém

Mọi người lại chia nhau ra tìm còn Sumo đang đuổi theo người đang cầm chùm bong bóng lớn đi phía trước

-Chú ơi! Con muốn bong bóng

Người bán bong bóng quay lại

-Con có tiền không?

-Dạ không

-Không có tiền thì chú không bán cho con được

-Đi mà chú....

-Con muốn cái nào thì lấy đi – Quốc Hùng đi đến

-Chú...con muốn cái này và cái này nữa

-Đây...của con đây – Người bán bong bóng

Quốc Hùng trả tiền rồi dẫn Sumo đi tìm mẹ, Sumo cầm bong bóng trên tay thích thú

-Con có thích không? –Quốc Hùng

-Dạ có ạ

-Con có muốn chú làm bạn với con không?

-Dạ có

-Vậy từ nay chúng ta làm bạn nhé!

-Dạ

Cả hai ngoéo tay nhau mi้ม cười. Quốc Hùng nhìn thấy Mỹ Vân đứng phía xa, dẫn Sumo đi tới

-Mẹ - Nghe tiếng gọi mẹ của Sumo mà Mỹ Vân nhẹ cả lòng, quay người lại nụ cười tắt ngay khi nhìn thấy Quốc Hùng bên cạnh Sumo

-Con đi đâu thế hả? Biết mẹ lo lắng lắm không hả? Muốn mẹ đánh đòn không hả? – Mỹ Vân đánh nhẹ vào mông Sumo thằng bé khóc lên

-Em đừng đánh con, do anh dẫn nó đi

-Anh...anh lấy quyền gì mà dẫn con tôi đi hả? Tôi cấm anh lại gần nó. Chúng ta đi – Mỹ Vân kéo tay Sumo, Quốc Hùng nắm lấy cánh tay còn lại của Sumo

-Anh lấy quyền làm ba của Sumo được không?

Lòng ngực Mỹ Vân muốn nghẹt thở, hai hàng nước mắt trào ra, Mỹ Vân còn nhớ như in ngày nào chính người đàn ông này đã rời bỏ họ mà ra đi....Mỹ Vân lấy tay lau đi nước mắt, quay lại nhìn Quốc Hùng nói

-Xin lỗi, nhưng rất tiếc Sumo là con của tôi và Nhất Anh nên từ nay về sau xin anh hãy để yên ẹ con tôi được một cuộc sống bình an như lúc chưa gặp lại anh. Chào anh! - Mỹ Vân gạt tay Quốc Hùng ra khỏi tay Sumo bế Sumo đi

-Anh xin lỗi! Cho anh một cơ hội được không em?

Tiếng Quốc Hùng vắng vắng bên tai Mỹ Vân, trái tim Mỹ Vân lại một lần nữa thổn thức vì con người ấy....nhưng Mỹ Vân nhất quyết không quay đầu lại.

56. Chương 56 : Sự Trả Thù Đáng Yêu

Biết tin Sumo đã trở về bình an, mọi người cũng về phòng tắm rửa, ăn tối rồi nghỉ ngơi. Song Thu kéo Sumo sang phòng của mình

-Sumo con muốn ngày mai chú đẹp trai cho con kẹo, dẫn con đi chơi không? – Song Thu hỏi, July nhìn Song Thu nghĩ ngợi

-Dạ có ạ

-Vậy cô bày cho con cách này nha! – Song Thu nói nhỏ vào tai Sumo, Sumo cười, July chau mày khó hiểu – Con hiểu chưa?

-Khi nghe tiếng mèo kêu đúng không cô?

-Uhm...con giỏi lắm. Giờ nằm đây với cô...tí nữa cô dẫn con ra

-Dạ

-Câu định làm gì thế? – July

-Bí mật hihi – Song Thu nhìn Sumo nháy mắt, July chau mày khó hiểu

Nhất Anh ngồi trên giường đang xem lại những bức ảnh mà cậu đã chụp được trong chuyến đi này, tủm tỉm cười vì những hình ảnh hết sức đáng yêu của Thiên Vũ. Thiên Vũ trong phòng tắm bước ra thấy Nhất Anh đang xem cái gì đó, Thiên Vũ tò mò đi lại, đỏ cả mặt khi nhìn thấy mình đang cười tạo dáng thật ngố...trùng mắt nhìn Nhất Anh

-Dám chụp lên Bin hả?

-Hihi đẹp không? Bin đáng yêu thật đấy

-Bin đáng yêu thật không?...hehe....

-Sao hả? – Nhìn vẻ mặt nham nhở của Thiên Vũ, Nhất Anh cảm thấy một mối nguy hại đang rình rập mình

-Bin...

Thiên Vũ không nói mà ngã người sang Nhất Anh, chiếm lấy đôi môi Nhất Anh, đỡ Nhất Anh từ từ nằm xuống nệm, đôi tay Thiên Vũ táy máy trên cơ thể Nhất Anh, Nhất Anh run người rên khẽ...Nhất Anh cố đẩy Thiên Vũ ra

-Bin...không được...

-Nhất Anh...!!!. – Thiên Vũ gọi nhẹ nhàng về nài nỉ

-Đáng ghét – Nhất Anh mắc cỡ

Thiên Vũ miễn cưỡng, tiếp tục cúi xuống hôn Nhất Anh... Ầm...ầm...ầm...

-Ba ơi! Chú đẹp trai ơi! – Sumo bên ngoài gọi

Thiên Vũ nhăn nhó ngã người sang một bên cho Nhất Anh ra ngoài, Nhất Anh hôn chụt lên má Thiên Vũ, miễn cưỡng ra ngoài mở cửa.

-Sumo con không ngủ mà tìm ba làm gì? – Nhất Anh bế Sumo, hôn vào má Sumo, bế Sumo vào phòng

-Con qua đây ngủ với ba với chú đẹp trai

-Con nói sao? – Thiên Vũ hỏi

-Dạ con qua đây ngủ với ba với chú – Sumo leo lên giường nằm

-Uhm vậy chúng ta ngủ thôi – Nhất Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Thiên Vũ miễn cưỡng

-Ngủ...ngủ thôi! – Thiên Vũ chán nản – Làm mất cả hứng – Thiên Vũ lằm bằm

-Bin nói gì đấy? – Nhất Anh hỏi

-Không...Bin có nói gì đâu...ngủ thôi Sumo

Thiên Vũ quay sang nhìn Nhất Anh miễn cưỡng rồi ôm Sumo ngủ. Đến 10h....meo...meo...

-Ba...ba...con muốn đi tè

-Uhm...ba dẫn con đi – Nhất Anh dẫn Sumo vào toilet, Thiên Vũ vẫn đang ngủ say

Nhóc Sumo đi xong rồi Nhất Anh dẫn nhóc về giường ngủ tiếp. Đến 10h30...meo...meo...

-Chú...chú...

-Gì vậy Sumo ngủ đi – Thiên Vũ ngáy ngủ

-Con muốn đi ị

Thiên Vũ ngồi dậy dẫn Sumo đi, tới cửa nhà vệ sinh Sumo bảo

-Con hết mắc rồi

Thiên Vũ gãi đầu chán nản dẫn Sumo về giường, được 15 phút sau...meo...meo...

-Chú...chú...con muốn đi tè

Gật gà ngồi dậy dẫn Sumo đi. Nhất Anh cũng thức giấc vì Sumo. Thiên Vũ dẫn Sumo về giường nhìn Nhất Anh thức giấc, Thiên Vũ chán nản nói

-Nhất Anh ngủ đi

-Uhm, Bin cũng ngủ đi

Thằng bé Sumo nhìn hai người cười khúc khích, Thiên Vũ chau mày hỏi

-Con ngủ đi ở đó mà cười nữa, khuya rồi

-Dạ...con muốn về ngủ với mẹ

-Cái gì? – Thiên Vũ và Nhất Anh đồng thanh

-Dạ, con muốn về ngủ với mẹ

Sumo vẫn đang cười trong khi đó hai khuôn mặt kia đang nhăn nhó hết sức. Thiên Vũ chau mày nhìn Sumo nghi ngờ

-Ai bảo con sang đây ngủ vậy Sumo?

-Dạ...con...con...

-Con nói mai chú sẽ dẫn con đi ăn kem chịu không?

-Dạ chịu nhưng mà...chú đừng nói con nói cho chú biết nha!

-Uhm con nói đi

-Dạ cô Thu bảo con thế, cô nói mai con sẽ được chú dẫn đi ăn kem á hihi

-Song Thu....được lắm!

-Ba đưa con về phòng mẹ ngủ - Nhất Anh lắc đầu

Thiên Vũ mở cửa cho Nhất Anh, nhìn ra bên ngoài thấy Song Thu và July đang ôm bụng cười khúc khích, máu nóng dồn lên tận não

-Song Thuuuuu....Julyyyyy.... – Thiên Vũ kéo dài

-Haha...đau bụng chết đi mất

-Hai đứa muốn chết phải không?

Thiên Vũ cung tay đưa lên cao Song Thu và July chạy vào đóng cửa phòng lại, ôm bụng cười đến đỏ cả mặt. Nhất Anh nhìn Thiên Vũ miềm cười rồi dẫn Sumo về phòng của Mỹ Vân

Nhất Anh trở về phòng, vừa khép cánh cửa lại ánh đèn tự nhiên tắt đi, Nhất Anh được ai đó ôm từ phía sau, cảm giác ấm áp và hạnh phúc làm sao

-Bin làm gì thế? Mau ngủ đi khuya rồi

-Bin chưa thể ngủ được

Thiên Vũ xoay người Nhất Anh lại, đôi môi tìm kiếm bờ môi của Nhất Anh, cả hai từ từ dìu nhau tìm đến thiên đường của những khoái cảm, của hạnh phúc....

57. Chương 57 : Mất Tích

Chuyến đi biển hai ngày hai đêm đã kết thúc, mọi người chuẩn bị đồ đạc lên xe tiến về Sài Gòn trong niềm vui, niềm hạnh phúc có cả những nỗi buồn chưa giải thích được....

-Ông bà nội con về rồi – Sumo chạy vào ôm ba mẹ Nhất Anh

-Uhm con đi chơi có vui không?

-Dạ vui lắm ạ

-Thưa hai bác con mới về - Mỹ Vân

-Thưa ba mẹ con mới về - Nhất Anh

-Uhm các con lên thay đồ rồi xuống mẹ dọn cơm mà ăn

-Dạ

Thiên Minh, Thiên Vũ và mọi người cũng đã trở về nhà. Bước vào nhà ba mẹ Thiên Vũ ngạc nhiên vì chỉ sau 2 ngày mà Thiên Vũ trở nên tươi tắn hẳn.

-Bin nó có chuyện gì vui sao Thu?

-Dạ...hihi anh ấy với anh Nhất Anh làm lành rồi ạ

-Vậy à, thế thì tốt quá – Mẹ Thiên Vũ mừng thầm – Mà chuyện đám cưới con chuẩn bị sao rồi? Về nhà sớm sớm một chút mà phụ mẹ con chứ?

-Dạ ngày mốt con sẽ về ạ

-Uhm, từ nay đừng gọi bác nữa mà gọi mẹ đi nhé!

-Dạ, thưa mẹ

Mối quan hệ giữa Thiên Vũ và Nhất Anh tốt hơn kể từ ngày đi biển, còn Lệ Quyên và Thanh Tuấn không gặp nhau từ ngày trở về, Tuyết Nga với Andy thân thiết hơn, Tuyết Lam và Gia Huy vẫn thế nhưng trong lòng họ đã có nhau... Hôm nay, Song Thu trở về nhà của mình lo cho đám cưới còn hai tuần nữa thôi. Chào cả nhà, Thiên Minh đưa Song Thu về..

-Thưa ba mẹ con về, anh Bin em về nhé!

-Uhm con về

-Uhm em về

-Cho gọi em lần nữa đây sau này không có cơ hội nữa đâu – Song Thu trêu

-Con nhỏ này có về không thì bảo? – Thiên Vũ

-Hehe nóng thế, em về nhá

Vẫy tay chào mọi người, Song Thu trở về nhà trong niềm hạnh phúc lớn, thế là nhỏ đã sắp bước tiếp một bước ngoặt mới của đời người rồi....

Lệ Quyên vừa hết ca làm việc, chuẩn bị dẫn xe ra thì Thanh Tuấn đến

-Lệ Quyên gặp anh một chút được không?

-Chúng ta có gì để nói sao?

-Anh xin em đây....cho anh một chút thời gian đi

-Chúng ta sang quán bên cạnh đi

Chạy xe ra, Lệ Quyên cùng Thanh Tuấn bước vào quán, gọi thức uống xong Lệ Quyên lên tiếng

-Anh muốn nói gì?

-Anh...anh xin lỗi...đừng giận anh nữa được không? – Thanh Tuấn nắm tay Lệ Quyên, Lệ Quyên giật tay lại

-Xin lỗi, nếu anh không có chuyện gì để nói nữa thì tôi đi đây

-Khoan đã...thật ra em nói đúng...chị anh và anh Nhất Anh chẳng có tình cảm gì cả...chị đã nói anh nghe tất cả rồi...Sumo cũng không phải là con của Nhất Anh

-Anh...anh nói thật sao?

-Uhm....anh xin lỗi vì hành động nông nổi của mình. Em đừng giận anh nữa nha!

-Vậy thì sao chứ...tôi không dám giận ai cả - Lệ Quyên đứng dậy, Thanh Tuấn kéo Lệ Quyên lại

-Anh xin lỗi đừng giận anh nữa...anh xin lỗi

-Anh làm gì thế? Buông ra mau người ta đang nhìn kìa

-Mặc kệ người ta chỉ cần em không giận anh nữa ai nhìn kệ họ

-Anh buông ra đi...thôi được rồi...em không giận anh nữa...mau buông tay em ra đi

-Hihi em hứa rồi đó nha! Em ngồi xuống đi

Lệ Quyên ngượng ngịu ngồi xuống, Thanh Tuấn vui mừng vì mấy ngày qua giận nhau đối với cậu mà nói ngày dài đằng đẳng....khó chịu vô cùng...

Hôm nay Nhất Anh đưa Sumo và Mỹ Vân về nhà ba mẹ Mỹ Vân, có cả Thanh Tuấn ở nhà. Ngồi nói chuyện một lúc, hai ông bà liền chuyển sang bàn về chuyện đám cưới của cả hai

-Kìa ba mẹ, con nói rồi anh Nhất Anh không phải ba của Sumo sao hai người lại thế? – Mỹ Vân

-Còn gạt ba mẹ nữa, không phải con của Nhất Anh vậy thì con ai? Ba mẹ thấy con với nó lúc nào cũng như hình với bóng...chẳng lẽ Nhất Anh không yêu con của bác?

-Dạ...con...con... - Nhất Anh lúng túng

-Ba mẹ, anh Nhất Anh có người thương rồi, ba mẹ đừng ép chị và anh ấy nữa – Thanh Tuấn

-Vậy con ẹ biết đi Sumo là con của ai?

-Dạ...con....

-Con mau nói đi

-Là con của Quốc Hùng

-Sao? – Mẹ Mỹ Vân bắt ngờ đứng không vững

-Mẹ...mẹ sao vậy ạ? – Mỹ Vân, Thanh Tuấn

-Mẹ không sao....mẹ muốn về phòng nghỉ

Mỹ Vân đưa mẹ lên phòng, Thanh Tuấn nhìn Nhất Anh cảm thấy ầy náy

-Anh Nhất Anh, xin lỗi vì gia đình em mà anh phải chịu oan rồi

-Không...dù sao anh cũng xem Sumo như con anh từ lâu rồi. Mà Sumo này giờ sao anh không thấy đâu cả?

-Uhm anh nói em mới để ý. Chắc nó sau vườn để em ra xem

Thanh Tuấn đi ra sau vườn tìm kiếm nhưng không thấy Sumo đâu cả, cánh cổng thì đã bị mở khoá ra từ lúc nào không ai hay. Hoảng hốt Thanh Tuấn chạy vào nhà

-Sumo biến mất rồi

-Em nói gì cơ?

-Em...em tìm khắp nhà, ra phía sau vườn cũng không thấy Sumo đâu cả. Cánh cổng thì đã bị mở ra rồi

-Sumo bị bắt cóc sao? – Nhất Anh lo sợ, Mỹ Vân đang trên lầu đi xuống hoảng loạn

-Anh vừa nói gì? Sumo bị làm sao? – Mỹ Vân ngắt đi

-Mỹ Vân... - Nhất anh gọi

-Mau đỡ chị em lại ghế nằm – Thanh Tuấn đo nhịp tim của Mỹ Vân, làm một vài động tác nhỏ Mỹ Vân tỉnh dậy – Chị thấy sao rồi?

-Sumo...Sumo đâu – Mỹ Vân khóc

-Anh sẽ đi tìm...em ở nhà chờ tin anh

Nhất Anh ra ngoài lấy xe, Thanh Tuấn cũng chạy theo Nhất Anh

-Em đi với anh

Hai người ngồi trên chiếc BMW phóng đi trong hoan mang chẳng biết định hướng nào mà đi đến... Chuông điện thoại Nhất Anh vang lên, là của Thiên Vũ

-Bin ah Nhất Anh đang có chuyện cần giải quyết mình gặp nhau sau nhé!

Tắt điện thoại Nhất Anh tập trung vào lấy xe, Thiên Vũ bực bội tại sao Nhất Anh không cho Thiên Vũ nói gì mà đã tắt máy thế? Thật ra Thiên Vũ đang chuẩn bị một buổi tiệc tại nhà muốn Nhất Anh về để ra mắt ba mẹ chính thức muốn cưới Nhất Anh về làm “vợ”...vậy mà... Bấm số gọi cho Nhất Anh lần nữa, lần này không cho Nhất Anh nói mà Thiên Vũ lên tiếng ngay khi đầu dây bên kia bắt máy

-Tối nay 6h Bin đến đón Nhất Anh sang nhà gặp ba mẹ đấy, nhớ nha!

-Nhưng mà có chuyện gì thế?

-Bin sẽ xin ba mẹ được cưới Nhất Anh

-Thật sao?

-Uhm, vậy nhé! Tối nay Bin sang đón Nhất Anh

Nhất Anh tắt máy, dừng xe cảm thấy vui trong lòng, nhưng hiện giờ đang tìm kiếm Sumo Nhất Anh không cho phép mình nghĩ lung tung, Nhất Anh định cho xe chạy đi thì Thanh Tuấn ngăn lại

-Anh Nhất Anh chúng ta cứ chạy thế này cũng không phải là cách. Hay chúng ta thử gọi điện về nhà xem đã tìm được Sumo chưa?

Nói là làm Thanh Tuấn bấm số gọi về nhà nhưng chỉ nhận được thông báo vẫn chưa tìm được Sumo, cả nhà đã gọi điện đến những người quen xem có ai dẫn Sumo về nhà chơi không nhưng không có tin gì cả. Đập tay vào vô lăng, Nhất Anh chán nản....chuông điện thoại Nhất Anh vang lên, một số lạ...

-Alo Nhất Anh nghe

-Chào...có phải mày đang tìm Sumo

-Anh...là ai? Sumo đâu? – Nhất Anh hoảng hốt hét to

-Là ai không quan trọng, bây giờ mày về chuẩn bị cho tao 100.000 USD 1 tiếng sau tao sẽ điện lại, nhớ đừng ngu dại mà báo cảnh sát đấy nếu không...mày biết rồi đấy....

-Alo...alo...

Tức giận, tay Nhất Anh đập mạnh vào vô lăng, Thanh Tuấn nghe loáng thoáng liền hỏi

-Chuyện gì thế anh Nhất Anh, có tin gì về Sumo sao?

-Chúng đòi 100.000 USD ngay bây giờ

-Gì cơ?

-Mình về thôi

Lái xe về nhà báo tin ọi người biết, Mỹ Vân nức nở không biết ai là người đã bắt cóc Sumo, Mỹ Vân đâu gây thù chuốt oán gì với ai...nhưng tại sao?...

-Mọi người ở nhà đợi tin anh, anh đi chuẩn bị tiền

-Nhưng mà số tiền lớn thế kia làm sao mà chúng ta có - Thanh Tuấn

-Anh sẽ tìm cách, không còn thời gian nữa đâu

Nhất Anh trở về công ty, thu gom tất cả số tiền hiện có nhưng vẫn còn thiếu, Nhất Anh gọi ột số người bạn nhờ giúp đỡ, cuối cùng đã chuẩn bị xong khoảng tiền bọn bắt cóc cần. 45 phút sau Nhất Anh đến nhà của Mỹ Vân

-Đã chuẩn bị tiền xong rồi mọi người đừng lo lắng quá, bọn chúng cần tiền thôi, Sumo không sao đâu – Nhất Anh

-Cám ơn anh – Mỹ Vân

-Sumo cũng là con anh mà!

Nhất Anh ôm Mỹ Vân trấn an, thật ra Nhất Anh cũng rất hoan mang lo lắng chẳng kém gì Mỹ Vân, Thanh Tuấn cũng nhìn thấy được nỗi lo đang vây lấy Nhất Anh, cậu tự trách mình sao nỡ làm tổn thương Nhất Anh và Thiên Vũ...

Tit..tit...tit... tin nhắn từ điện thoại Nhất Anh

“Mày mang ngay số tiền đến căn nhà số xx đường... nằm ở ngoại ô thành phố, nhớ chỉ đến một mình mày thôi”

Đọc xong tin nhắn, Nhất Anh không nói với ai lời nào, xách vội vali tiền ra xe, Thanh Tuấn đuổi theo sau

-Anh Nhất Anh, em đi cùng anh

-Không! Nếu bọn chúng biết chắc chắn Sumo sẽ gặp chuyện. Em ở nhà với Mỹ Vân đợi tin anh

Nhất Anh lái xe đi, Thanh Tuấn nhìn theo thầm chúc cho anh gặp nhiều may mắn. Nhất Anh lái xe thật nhanh đến địa điểm bọn chúng cần, một tiếng đồng hồ trôi qua cuối cùng Nhất Anh cũng đã đến nơi. Mở cửa bước xuống xe, tiếng chuông điện thoại Nhất Anh vang lên, là số lúc nãy gọi cho Nhất Anh, Nhất Anh bình tĩnh mở máy

-Tiền bọn mày cần tao đã mang đến rồi đây, Sumo đâu? – Một tay nghe điện thoại, một tay giơ vali lên

-Đừng vội, mày đi về phía trước thấy một căn nhà, mày bước vào trong bọn tao đợi mày

Bọn chúng tắt máy, Nhất Anh đi theo sự hướng dẫn của bọn chúng, nhìn thấy căn nhà trước mắt, Nhất Anh từng bước đến gần, mở cánh cửa ra, Nhất Anh nhìn thấy Sumo vui mừng muốn chạy lại ôm lấy Sumo nhưng bị hai tên to con chặn lại

-Ba...ba...con sợ

-Sumo ngoan đừng sợ, có ba ở đây – Đưa mắt nhìn về tên đang ngồi chính chiếm trên ghế, Nhất Anh nói – Tiền bọn bây cần tao đã mang đến, mau thả Sumo ra

Bộp...bộp...tiếng vỗ tay từ phía đằng sau, Nhất Anh quay người lại ngỡ ngàng

-Là anh làm ra chuyện này sao?

-Phải chính là tao, cái tao cần không phải tiền mà là mạng của mày....mày nghe rõ chưa? Chính mày đã cướp đi con của tao và cả vợ của tao, chẳng phải tao đã nói với mày tao sẽ lấy lại tất cả bằng mọi giá sao haha... – Quốc Hùng tiến sát Nhất Anh nói, tên đang ngồi trên ghế nhìn Nhất Anh ra vẻ thích thú

-Anh bị điên sao? Anh biết anh đang làm cái gì không hả? Anh làm vậy Sumo sẽ sợ anh đấy...biết không hả? – Nhất Anh hét

-Sumo sẽ không sợ ba của nó đâu – Quốc Hùng đến lại bế Sumo nhưng bị nó đẩy ra, nó chạy đến chỗ của Nhất Anh

-Ba...mình về nhà đi, con không thích ở đây, con sợ...huhu

-Sumo ngoan, có ba ở đây...con đừng sợ - Nhất Anh ôm lấy Sumo, xoa đầu thàng nhóc, Quốc Hùng nhìn thấy thế ghen tức, kéo Sumo về phía mình

-Ba...ba...huhu

-Quốc Hùng anh điên rồi

-Phải tao đang điên đấy – Quốc Hùng nhìn Sumo – Sumo ngoan, ba mới chính là ba của con

-Không phải, chú là người xấu con ghét chú, mau thả con ra, ba...ba...

-Anh nghe Sumo nói gì không hả? Nếu anh còn tiếp tục thì Sumo chẳng những ghét anh mà có lẽ cả đời này anh cũng đừng mong Sumo gọi một tiếng ba

-Cũng tại mày mà ra

Quốc Hùng giao Sumo ột tên đứng gần đó, tiến đến đánh vào bụng Nhất Anh, Nhất Anh khụy người xuống, chiếc điện thoại Nhất Anh rơi ra ngoài vừa lúc Thiên Vũ gọi đến. Quốc Hùng cầm lấy điện thoại, nhìn dòng chữ “Tên đáng ghét”, nhếch mép, Quốc Hùng bấm nghe

-Nhất Anh chuẩn bị xong chưa? Bin đang trên đường đến đón Nhất Anh đây, chắc chắn Nhất Anh sẽ bắt ngờ lắm hihi

-Nhưng đáng tiếc nó không còn mạng để về gặp mày nữa đâu

Quốc Hùng tắt máy cùng lúc nụ cười trên môi của Thiên Vũ cũng tắt đi, tay bấm lại số Nhất Anh nhưng không gọi được, lo lắng và hoảng sợ đan xen vào tâm trạng của Thiên Vũ lúc này.... Thiên Vũ chạy vội đến nhà của Nhất Anh xem chuyện gì đã xảy ra.

Quốc Hùng nắm lấy cổ áo của Nhất Anh, nói

-Tao sẽ nhanh chóng ày đi gặp diêm vương thôi, không đau đớn đâu – Bỏ Nhất Anh ra, Quốc Hùng lôi khẩu súng trên tay dí sát vào đầu Nhất Anh

-Ba..ba...huhu – Sumo khóc lớn

-Sumo đừng sợ có ba đây

-Chú mau thả ba con ra, con ghét chú....huhu, con ghét chú...

Tiếng khóc của Sumo làm lòng Quốc Hùng ứa nghẹn, đôi mắt nhìn về phía đứa con trai thơ dại, nó đang khóc....Quốc Hùng tự hỏi mình đang làm chuyện gì thế này? Làm cho đứa con trai chưa nhận ra ba nó đã ghét bỏ ba nó rồi sao? Đôi tay run run, Quốc Hùng buông khẩu súng xuống

-Tôi thua rồi...mau thả hai người này ra đi. Hãy giúp tôi chăm sóc Sumo và Mỹ Vân

-Anh...

-Tôi xin lỗi! Anh giúp tôi chứ

-Không! Tôi biết anh vẫn còn rất yêu Mỹ Vân, tôi và cô ấy chẳng có tình cảm gì cả, Sumo chính là con của anh chính vì thế anh hãy tự mình chăm sóc lấy họ. Tôi biết anh có nỗi khổ riêng nên mới rời xa họ, hãy nói cho họ biết....

-Tôi...cám ơn anh. Các người mau thả họ ra đi

-Để thế sao? – Tên ngồi ghế đứng lên đi lại gần họ

-Thái, mày nói thế là thế nào? – Quốc Hùng

-Tao nói không dễ thế mày có nghe không? – Tên đó cầm khúc gỗ đập vào người Quốc Hùng, Quốc Hùng khụy ngã

-Anh có sao không? Các người muốn gì mau thả bọn tao ra – Nhất Anh đỡ Quốc Hùng đứng dậy

-Ba...ba... - Sumo khóc lớn

-Dán miệng thẳng nhỏ lại cho tao

-Bọn bây không được làm thế! – Quốc Hùng yếu ớt

-Mày nghĩ mày có thể sao? Haha

-Các người muốn gì, tiền chứ gì....đây...mau thả chúng tôi ra – Nhất Anh

-Tiền anh cần nhưng mà...em anh cũng cần – Tên biến thái vuốt má Nhất Anh, Nhất anh liền hất tay hất ra, hất thích thú cười nham nhở - Nếu em chịu đi theo anh, anh hứa sẽ cưng chiều em hết lòng

Phun nước bọt vào mặt hắn, Nhất Anh nói

-Tao thà chết chứ không theo cái lũ của bọn mày

-Được lắm, rượu mời không uống cũng muốn uống rượu phạt chứ gì? - Hắn ta quay sang bọn đàn em – Mau trói cả hai lại cho tao

-Còn thẳng nhóc này tính sao đại ca

-Cho nó uống vài viên thuốc ngủ là được rồi

-Các người không được làm thế nghe không? – Nhất Anh hét lớn, Quốc Hùng cầm chiếc điện thoại của Nhất Anh cố gắng thực hiện một tin nhắn

-Thằng kia mày muốn gọi cho cứu binh à, quá muộn rồi – Hắn ta giật lấy chiếc điện thoại cũng may tin nhắn đã được gửi đi

Thiên Vũ đến nhà của Nhất Anh thì biết Nhất Anh đang ở nhà Mỹ Vân, Thiên Vũ chạy nhanh đến nhà của Mỹ Vân hy vọng được gặp Nhất Anh ở đó nhưng khi vào Thiên Vũ càng lo lắng hơn....

-Vậy bây giờ Nhất Anh đang ở đâu? – Thiên Vũ giật mạnh bã vai của Thanh Tuấn

-Mình không biết...

Tít...tít...tít...tin nhắn từ số của Nhất Anh, Thiên Vũ vui mừng mở ra

“Số xx, đường CH, ngoại ô”

Thiên Vũ nhanh ra xe, Thanh Tuấn cũng chạy theo, cả hai phóng như bay đi đến địa điểm vừa nhận được

58. Chương 58 : Tủ Nhục

Nhất Anh và Quốc Hùng bị trói cả tay lẫn chân còn Sumo do uống thuốc nên đã nằm bất tỉnh

-Bọn mày khôn hồn thì mau thả tụi tao ra – Quốc Hùng

-Mày im lặng còn ồn ào nữa đừng có trách tao – Tên cầm đầu quay sang Nhất Anh – Em đã suy nghĩ về đề nghị của anh chưa nếu không anh sẽ cho thẳng nhóc cùng tên này biến mất trước mặt em

-Đồ biến thái, mau thả họ ra ngay

-Hê hê em cười rất hay. Sao nào em có đồng ý không? – Tên đó giơ ngay khẩu súng vào đầu của Quốc Hùng

-Nhất Anh mặc kệ tôi, cậu mau cứu Sumo ra khỏi đây đi

-Tao đã bảo mày cầm mồm sao mày không nghe hả? - Hắn đâm vào mặt vào ngực Quốc Hùng thật mạnh khiến Quốc Hùng mồm vấy đầy máu

-Quốc Hùng anh không sao chứ? – Nhất Anh hét – Tên kia mau thả họ ra ngay

-Vậy em sẽ đồng ý chứ

-Nhất Anh đừng...

-Tôi sẽ đồng ý nếu anh thả họ ra

-Nhất Anh!!

-Haha được, anh hứa nếu em đã đồng ý - Hấn vút nhẹ lên má của Nhất Anh, đôi môi hấn tiến dần đến đôi môi Nhất Anh, Nhất Anh giải dựa né tránh

-Mày mau thả Nhất Anh ra ngay – Quốc Hùng mở được dây trói, cầm cây tiến đến đánh vào người hấn, kéo hấn ra khỏi người Nhất Anh nhưng sức Quốc Hùng quá yếu bị hấn giật lại cây đâm tới tấp vào người bất tỉnh

-Quốc Hùng!!! – Nhất Anh hét lên, trừng mắt nhìn vào tên cầm đầu – Mày muốn gì, mau thả bọn họ ra

-Cưng đừng nóng tại nó chứ anh đâu muốn thế - Nhìn đám thuộc hạ bên cạnh hấn ra lệnh – Bọn mày khiến nó ra ngoài khi nào có lệnh của tao mới được vào rõ chưa?

-Dạ rõ

-Mày...mày đưa họ đi đâu, mau thả bọn tao ra – Nhất Anh vùng vằng cố cõ dây trói

-Ê ê...anh sẽ thả nhưng không phải lúc này...sau khi em phục vụ anh thỏa mãn anh sẽ thả bọn nó

-Mày...đứng lại đó...mày định làm gì... - Hấn càng tiến đến Nhất Anh dùng phần sức còn lại của mình thực lùi về phía sau

-Ê ê anh đã bảo cưng đừng nóng mà, nào lại đây...anh rất thích cưng

Hấn ôm lấy Nhất Anh, kề đôi môi hấn vào đôi môi Nhất Anh mặc cho Nhất Anh vùng vẫy, Nhất Anh cắn vào môi hấn đau đớn, hấn ngời dậy tát một bạt tay vào mặt Nhất Anh đến chảy máu

-Mày muốn tao cho bọn chúng đi gặp diêm vương ngay bây giờ không?

Nhất Anh run sợ, lắc đầu

-Vậy tốt, mau chịu theo những gì tao muốn, nghe rõ chưa?

Hấn thô bạo kéo toẹt áo Nhất Anh ra, bờ ngực trắng nõn nà của Nhất Anh làm hấn thèm thuồng đến chảy cả nước vãi, hấn tiến đến ôm lấy Nhất Anh, hôn lên khuôn mặt Nhất Anh, hôn lên bờ môi Nhất Anh một cách thèm thuồng. Còn Nhất Anh chỉ âm thầm chịu đựng không dám phản kháng vì sợ sẽ không bảo vệ nổi Sumo, Nhất Anh nhớ đến khuôn mặt của Thiên Vũ, nhớ đến nụ cười ấm áp của Thiên Vũ, nhớ đến lời nói ngọt ngào của Thiên Vũ....

-“Vậy chứ ai bảo Bin đáng ghét...Bin khó ưa....còn nói là ghen với July...còn nói là rất yêu Bin nữa

-Không...không có!

-Vậy Bin mở cuộc ghi âm ngày hôm qua cho Nhất Anh nghe nhé!

-Là...thật sao?

-Thật! Bin cũng rất yêu...rất yêu Nhất Anh. Dù Bin có đáng ghét, khó ưa nhưng chỉ duy nhất mình Nhất Anh làm Bin như thế thôi!”

Hai hàng nước mắt Nhất Anh trực trào, Nhất Anh biết làm gì bây giờ? Nhất Anh không thể làm gì cả trong khi cả tay và chân của Nhất Anh đều bị trói bởi dây thừng, Nhất Anh không thể bỏ chạy cũng không thể phản kháng vì Nhất Anh còn phải bảo vệ Sumo. Nhất Anh bím chặt môi đến chảy máu, cái đau bên ngoài có thấm gì với nỗi đau đang dần vật trong lòng Nhất Anh....Nhất Anh bấp bầy mấy chữ: “Bin...Nhất Anh xin lỗi!”....Đôi mắt Nhất Anh nhắm nghiền lại, mặc cho nước mắt vẫn cứ rơi ra, mặc cho số phận đang treo đùa với Nhất Anh như thế nào đi nữa thì kết quả cuối cùng mà Nhất Anh đang nghĩ đến có lẽ là....

Mặc cho Nhất Anh có đồng ý hay không? Mặc cho Nhất Anh có chấp nhận hấn ta hay không, hấn ta vẫn tiếp tục hôn lên khuôn mặt Nhất Anh, hấn tìm đến đôi môi thấm đẫm nước mắt của Nhất Anh, từ từ hôn xuống cổ Nhất Anh, hấn hôn lên bờ ngực nõn nà của Nhất Anh, đôi tay hấn vuốt ve khuôn mặt Nhất Anh cười thỏa mãn

-Em khóc gì kia chứ...anh sẽ cho em biết cảm giác lên thiên đường là như thế nào hehe

Đôi mắt Nhất Anh vẫn nhắm nghiền lại, hần thích thú lại tiếp tục liếm láp trên bờ ngực của Nhất Anh...

Ầm....cánh cửa được mở ra một cách thô bạo, hần ta giật mình tức giận nhìn về phía cánh cửa, neho mắt hướng về hai dáng người đang đứng trước cánh cửa, hần quát lớn

-Tên nào cả gan phá chuyện tốt của tao thế hả?

Hần buông Nhất Anh ra, đứng dậy đi lại, bọn thuộc hạ của hần từ phía ngoài chạy vào, mấy tên thì cầm cây cầm gậy từ phía sau đi về phía của hần

-Bọn mày làm ăn cái kiểu gì thế hả? – Hần đánh vào thằng đệ tử trước mặt mình

-Nhất Anh đâu?

Thiên Vũ găng giọng, nghe tiếng Thiên Vũ Nhất Anh vừa vui mừng, vừa tủi nhục, mở mắt ra đúng là Thiên Vũ đang trước mặt Nhất Anh nhưng....cổ họng Nhất Anh nghẹn đắng Nhất Anh không thể gọi tên Thiên Vũ, không thể cho Thiên Vũ thấy mình được, Nhất Anh cố gắng tháo bỏ sợi dây đang trói chặt mình

-Tao hỏi lần nữa, Nhất Anh đâu? Mau thả Nhất Anh ra – Thiên Vũ mất bình tĩnh

-Mày là thằng nào? Mày biết mày đang vào lãnh địa của thằng Thái mất chốt này không hả? – Hần vừa dứt lời tay hần đập xuống cái bàn bên cạnh bể tan tành

-Tao là Thiên Vũ...mày nghe cho rõ tao là Trần...Thiên...Vũ...– Thiên Vũ găng từng chữ trong sự tức giận đang kiềm nén

-Khá lắm oắt con

-Thiên Vũ đừng nói nhiều với bọn chúng làm gì mau tìm anh Nhất Anh và Sumo đi – Thanh Tuấn

-Tụi mày tưởng tụi mày có thể sao? – Hần ta quay sang bọn đàn em ra hiệu xong lên

Thanh Tuấn và Thiên Vũ chiến đấu với gần 20 tên, tuy có phần yếu thế hơn nhưng bọn này cũng không làm gì được hai người họ cả...15p sau cả bọn đã bò lăn bò càng nằm dưới sàn. Thiên Vũ phui tay, nhếch mép...

-Mày tưởng bọn này có thể làm khó tao sao?

-Mày được lắm...tụi bây mang đồ nghề ra

Hần ra lệnh cho 5 tên phía sau mình xông lên, 5 tên này là cánh tay đắc lực của hần cộng thêm bọn này có vũ khí cũng làm cho Thiên Vũ và Thanh Tuấn phải bỏ ra nhiều sức lực. Tên Thái mất chốt cời trói chân cho Nhất Anh, kéo Nhất Anh đi theo mình ra phía sau, Thanh Tuấn trông thấy gọi lớn:

-Anh Nhất Anh!!!

Thiên Vũ nghe Thanh Tuấn gọi mất cảnh giác nên bị một tên chém từ phía sau, Nhất Anh hoảng sợ

-Bin cẩn thận

Thiên Vũ né sang một bên nhưng vẫn bị thương ở cánh tay, Thiên Vũ muốn chạy lại Nhất Anh nhưng bị cản lại bởi thuộc hạ của tên mất chốt

-Nhất Anh đừng sợ Bin sẽ cứu Nhất Anh ra

-Bin đừng khờ quá mau về đi

-Tình cảm quá nhỉ nhưng em là của tôi

Hần ta kéo Nhất Anh đi, Thiên Vũ không còn thấy Nhất Anh đâu nữa vừa nóng lòng, vừa tức giận, đôi tay Thiên Vũ ra sức càng lúc càng mạnh hơn....Tiếng còi cảnh sát vừa đến, bọn người kia nghe thể chạy tán loạn nhưng đã bị cảnh sát nhanh chóng tóm gọn. Thanh Tuấn và Thiên Vũ chạy ra phía sau thì nhìn thấy Quốc Hùng và Sumo bị trói cả hai đều đã bất tỉnh nhân sự...

-Tuấn cậu mau đưa họ đến bệnh viện, mình sẽ tìm Nhất Anh

-Cậu phải cẩn thận đấy

-Uhm

Thiên Vũ đi ra phía sau, trời thì tối đen như mực chẳng thấy đường nào mà đi cả...Lòng dạ Thiên Vũ như đang bị thiêu đốt, Thiên Vũ đi sâu vào trong rừng không biết một mối nguy hại đang rình rập trước mắt mình....

-Bin dừng bước đến phía trước là vực thẳm đây

Nhất Anh bị hấn bật miệng lại nhưng Nhất Anh đã cắn vào tay hấn cố báo cho Thiên Vũ biết. Thiên Vũ vui mừng quay lại phía sau, từ nãy giờ trong bóng tối đôi mắt Thiên Vũ cũng đã nhìn thấy được lờ mờ.

-Nhất Anh!!! – Thiên Vũ miễm cười nhìn Nhất Anh,

-Bin về đi đừng bận tâm đến Nhất Anh nữa, Nhất Anh không xứng đáng

Nhìn quần áo sọc sệt của Nhất Anh, hai bàn tay Thiên Vũ bấu chặt lấy nhau, sự tức giận dồn đến đỉnh điểm bộc phát

-Mày đã làm gì Nhất Anh hả thằng chó kia?

-Hê hê mày nghĩ tao sẽ làm gì khi Nhất Anh xinh tươi thế này – Vừa nói hấn vừa vuốt lên má Nhất Anh

-Mày mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người Nhất Anh

-Tao cứ thích làm như thế, không những thế mà tao còn muốn cả thân thể nuốt nà của Nhất Anh nữa haha

-Mày...

Thiên Vũ với lấy cái cây nhưng hấn đã nhanh hơn một bước

-Mày thử mày bước đến một bước nữa xem tao sẽ cho Nhất Anh của mày đi ngay tức khắc – Hấn chìa súng vào đầu Nhất Anh

-Bin mau chạy đi

-Mày muốn gì? – Thiên Vũ

-Tao muốn gì à? Haha tao muốn mày ngay lập tức nhảy xuống đó cho tao xem

-Tên kia mau dừng lại đi, ngươi muốn Bin chết hay sao hả? – Nhất Anh nóng giận

-Ấy ấy...em đừng như thế chứ

-Muốn bắn thì bắn tao đi, mau thả Bin ra – Nhất Anh nhắm nghiền mắt lại

-Anh đầu nỡ - Hấn quay sang Thiên Vũ – Mày còn đứng đó

-Mày sẽ tha cho Nhất Anh chứ? –Thiên Vũ

-Mày nghĩ mày có sự lựa chọn nào khác sao? Mau nhảy đi – Hấn dí súng sát Nhất Anh, Thiên Vũ lo lắng cho Nhất Anh, Thiên Vũ từng bước từng bước đi đến bờ vực

-Bin dừng...Bin dừng lại...Nhất Anh bảo dừng lại Bin có nghe không hả? – Nhất Anh gào thét

Bàn tay Nhất Anh cố gắng thoát ra khỏi sợi dây thừng, chỉ một chút một chút nữa thôi....Bật...sợi dây đã được Nhất Anh cởi ra, Nhất Anh liền chụp lấy khẩu súng trên tay hấn ta trong lúc hấn không chú ý đến mình. Nhất Anh hét

-Bin mau chạy đi Nhất Anh giữ hấn ta lại, Bin mau chạy đi

-Nhất Anh!!! – Thiên Vũ quay lại nhìn thấy hai người đang tranh nhau khẩu súng, Thiên Vũ lo sợ...

-Mau trả khẩu súng lại cho tao

-Bin mau chạy đi

Thiên Vũ với lấy cái cây đi lại phía họ nhưng hai người họ đang tranh nhau vắn co dưới đất, làm sao Thiên Vũ có thể đánh lờ đánh trúng Nhất Anh thì sao?

-Tao sẽ liều chết với mày...

Đoàn....phát súng trúng vào ngực Nhất Anh

-Nhất Anh!!! – Thiên Vũ hét lớn

Nhất Anh lấy thế đẩy một cái thật mạnh cả hai cuộn tròn lăn xuống dốc với một tốc độ khá nhanh, Thiên Vũ hoảng sợ chạy theo để kéo Nhất Anh lại nhưng đã quá trễ...cả Nhất anh và tên Thái mất chốt đã lăn xuống vực...Nhất Anh nhìn Thiên Vũ miếu cười

-Cám ơn...và xin lỗi....!!! – Nhất Anh thì thào

-Nhất Anh....!!! Không....!!! Nhất Anh....!!! – Thiên Vũ đứng trên bờ vực gọi tên Nhất Anh, Thiên Vũ đứng dậy nhảy theo Nhất Anh nhưng bị mấy người cảnh sát phía sau chụp lại

-Cậu đang hành động điên rồ gì thế hả? Mau lên đây...chúng tôi cần phải tìm bọn họ

-Mau thả tôi ra, tôi phải đi cùng Nhất Anh – Thiên Vũ vùng vẫy

Hự...Thiên Vũ bị một tay cảnh sát đánh phía sau gáy bất tỉnh. Một đêm trôi qua mà phía cảnh sát vẫn chưa tìm được hai người họ, Thiên Vũ tỉnh lại, mở mắt ra cả người đau buốt, cánh tay bị thương hôm qua đã được băng lại, Thiên Vũ nhìn xung quanh căn phòng trắng...Thiên Vũ vội bật dậy chạy đi tìm Nhất Anh

59. Chương 59 : Hạnh Phúc Giản Đơn

-Anh Thiên Vũ anh đi đâu thế, anh mau nằm nghỉ đi anh bác sĩ bảo anh bị mất máu khá nhiều nên cần nghỉ ngơi đây – July và Andy vừa vào

-Anh phải tìm Nhất Anh

Thiên Vũ vọt ra khỏi bệnh viện, lấy xe chạy đến nơi hôm qua mà Nhất Anh đã... Thiên Vũ đau đớn, tìm một hồi lâu dưới vực mà chẳng tìm thấy Nhất Anh đâu cả, tìm kiếm trong vô vọng, Thiên Vũ ngồi gục xuống, khoé mắt nhoè đi, cái vị mặn đắng lại chiếm lấy bờ môi Thiên Vũ, Thiên Vũ trách mình không thể bảo vệ nổi Nhất Anh, không làm gì được cho Nhất Anh cả, tự đánh vào đầu mình...Một hồi sau Thiên Vũ đứng dậy thì đôi chân như vừa chạm vật gì đấy...Thiên Vũ nhìn xuống....chẳng phải là chiếc hộp đựng hai chiếc nhẫn mà Thiên Vũ đã mua sao? Mở chiếc hộp ra hai chiếc nhẫn vẫn còn đó, lòng đau đớn Thiên Vũ bím chặt môi

-Nhất Anh, Nhất Anh đang ở nơi nào thế? Có thể nói cho Bin biết được không? Nhất Anh....!!!

Quốc Hùng và Sumo được đưa đến phòng cấp cứu, bây giờ đã tỉnh lại, Mỹ Vân vừa chăm sóc cho Sumo vừa chăm sóc cho Quốc Hùng, nhìn thấy hai người yêu thương phải nằm đó, dù giận dù hận đến mức nào Mỹ Vân cũng không khỏi xót xa

-Mỹ Vân, tha thứ cho anh có được không? – Quốc Hùng nắm lấy bàn tay Mỹ Vân

-Anh mau khoẻ lại đi – Mỹ Vân nhìn sang Sumo – Sumo ăn cháo nha con

-Mẹ...ba đâu rồi mẹ

-Ba con... - Đôi mắt Mỹ Vân đỏ hoe, vì giờ vẫn chưa có tin gì về Nhất Anh cả

-Cũng tại anh tất cả, nếu như anh...

-Là lỗi của mẹ - Mẹ Mỹ Vân cùng Thanh Tuấn đi vào

-Mẹ nói gì thế ạ? –Mỹ Vân

-Bác – Quốc Hùng

-Quốc Hùng không có lỗi do mẹ đã dùng tiền ép nó phải xa con, lúc đó mẹ biết được mẹ của nó đang bệnh nặng cần tiền để chữa trị nên mẹ đã ép nó...vì mẹ thấy gia đình nó nghèo không xứng với con nên mẹ.... – Bà xúc động

-Mẹ...tất cả là thật sao ạ? – Mỹ Vân & Thanh Tuấn

-Mẹ xin lỗi! Bác xin lỗi con

-Kìa bác...con không trách gì bác...bác nói đúng lúc đó con thật sự không lo nỗi cho bản thân huống gì là đảm bảo cuộc sống cho Mỹ Vân, con không trách bác đâu...Còn bây giờ, con xin phép bác cho con được cười Mỹ Vân có được không ạ?

-Anh... - Mỹ Vân vui mừng vì mọi hiểu lầm bây giờ cô đã rõ cả

-Bác làm sao có thể ngăn cản hai đứa nữa chứ, dù gì cũng đã có Sumo rồi còn gì

-Con cảm ơn bác

-Con cảm ơn mẹ

-Sumo... - Quốc Hùng đi đến ôm lấy Sumo nhưng thằng nhỏ đẩy Quốc Hùng ra

-Chú là người xấu con không chơi với chú nữa

-Sumo...đây là ba của con, con mau gọi ba đi

-Không phải! Ba con chưa về...chú này là người xấu - Sumo quay mặt vào trong

-Sumo – Mỹ Vân gọi, Mỹ Vân nhìn Quốc Hùng – Con nó sẽ hiểu mà, anh đừng buồn

Thiên Vũ dọc theo bờ biển, không ngờ phía sau vách núi không phải là vực thẳm mà là một vùng biển rất đẹp, gió mát làm người ta cảm thấy nhẹ lòng hơn. Thiên Vũ cầm chắc cái hộp trong tay với niềm tin nhất định Nhất Anh còn sống, Nhất Anh đang chơi trò trốn tìm với cậu thôi và chắc chắn cậu sẽ chiến thắng vì Thiên Vũ chắc chắn sẽ tìm ra được Nhất Anh...

-Tối hôm qua có hai người trên núi ngã xuống đây mà nghe đâu một người còn bị thương nữa – Hai người đàn ông đang gom đồ trên thuyền về nói

-Hai người, một người bị thương??? – Thiên Vũ vui mừng chạy theo họ - Hai anh gì ơi

-Có chuyện gì thế?

-Anh cho em hỏi người anh vừa nói lúc nãy hiện giờ đang ở đâu ạ?

-Uhm hai người đó đã được chuyển đi lúc nãy rồi, nghe nói về bệnh viện JP gì đó

-JP??? Dạ cảm ơn hai anh nhiều lắm

JP chẳng phải là bệnh viện Thiên Vũ đang làm việc hay sao? Vui mừng Thiên Vũ chạy thật nhanh mong sao có thể sớm gặp lại Nhất Anh.

Đến bệnh viện, Thiên Vũ chạy nhanh đến phòng cấp cứu

-Bác sĩ Vũ xin ra ngoài các bác sĩ đang tiến hành cấp cứu cho bệnh nhân – Y tá

-Tôi sẽ thực hiện ca này

-Nhưng mà người chịu trách nhiệm ca này là bác sĩ Tuấn

-Cứ cho bác sĩ Vũ vào, tôi sẽ chịu trách nhiệm – Thanh Tuấn bước ra

-Cảm ơn cậu

Thiên Vũ thay đồng phục, bước vào phòng cấp cứu. Ngoài Thanh Tuấn hỗ trợ Thiên Vũ còn có Lê Quyên và Tuyết Lam....nhìn đôi môi nhợt nhạt vì mất máu, khuôn mặt trắng bệch của Nhất Anh mà lòng Thiên Vũ thắt lại, trái tim Thiên Vũ lại đau nhói, khuôn mặt đanh lại...

-Cậu ổn chứ? – Thanh Tuấn

-Mình ổn...chúng ta bắt đầu thôi

Đôi tay run run như sợ làm Nhất Anh đau, Lê Quyên lên tiếng

-Mình làm cho Thiên Vũ

-Không! Mình làm được mà

Hít một hơi thật sâu, Thiên Vũ bình tĩnh chú tâm vào viên đạn, cuối cùng viên đạn cũng đã được lấy ra, thở phào nhẹ nhõm...mọi người khâm phục vá lại cho Nhất Anh, băng bó những vết thương và băng bột lại đôi chân do lúc ngã từ trên cao xuống, đôi chân Nhất Anh đã va vào một cái cây với một lực khá mạnh nhưng nhờ vậy mà Nhất Anh đã may mắn thoát nạn. Còn tên Thái mất chốt vì ngã không có điểm tựa lạ nên đã chết trên đường đưa đi cấp cứu.

Nhất Anh được đưa đến phòng hồi sức, đã 2 trôi qua mà Nhất Anh vẫn chưa tỉnh lại, Thiên Vũ suốt hai ngày qua cứ ngồi bên cạnh Nhất Anh trò chuyện với Nhất Anh, kể lại những kỉ niệm của hai người, tự mi้ม cười rồi tự khóc....

-Nhất Anh còn nhớ lần đầu mình gặp nhau không? Nhất Anh biết lúc đó Bin ghét Nhất Anh lắm không? Vậy mà giờ đối với Bin, Nhất Anh có biết Nhất Anh quan trọng biết nhường nào không?

-Nhất Anh mau tỉnh lại đi, tỉnh lại để trêu ghẹo Bin, để Bin có thể nhìn thấy nụ cười đáng yêu của Nhất Anh, để Bin có thể thấy được ánh mắt tinh nghịch của Nhất Anh

-Nhất Anh có biết là Bin nhớ Nhất Anh nhiều lắm không? Nhớ từng nụ cười, từng ánh mắt, từng hơi thở, từng lời nói của Nhất Anh, nhớ từng cái ôm Bin từ phía sau của Nhất Anh...!!! Nhất Anh à, Nhất Anh có nghe những gì Bin nói không?

Đôi mắt Thiên Vũ đỏ hoe, sống mũi cay cay, Thiên Vũ nắm lấy bàn tay Nhất Anh hôn lên đôi bàn tay ấy, nhưng đôi bàn tay ấy vẫn như thế không đáp trả lại hơi ấm từ Thiên Vũ...

Cạch, cánh cửa phòng mở ra ba mẹ Nhất Anh, ba mẹ Thiên Vũ, Tuyết Nga, Tuyết Lam, Andy, July đến thăm Nhất Anh, Thiên Vũ chào mọi người rồi lại ngồi xuống nắm chặt lấy bàn tay Nhất Anh như sợ buông ra Nhất Anh sẽ bay đi mất.

-Bin con về nghỉ ngơi một lát đi có hai bác lo cho nó rồi – Mẹ Nhất Anh

-Phải đó, Bin con về nghỉ tí đi – Ba Nhất Anh

-Con muốn ở lại với Nhất Anh – Thiên Vũ

-Nó sẽ mau khỏe lại thôi con đừng lo lắng quá – Mẹ Thiên Vũ

-Mẹ - Thiên Vũ nhìn mẹ thúc thích

-Cái thằng này lớn rồi mà cứ như con nít vậy...đợi Nhất Anh nó tỉnh lại rồi mẹ sẽ sang nhà xin cưới nó về cho con có chịu không? – Mẹ Thiên Vũ

-Mẹ nói thật không mẹ - Thiên Vũ mừng rỡ

-Người lớn đã đồng ý cả rồi, bây giờ chỉ đợi Nhất Anh nó mau khỏe lại thôi – Mẹ Nhất Anh

-Bác...con cảm ơn bác – Cuối cùng cũng thấy được nụ cười hiếm hoi của Thiên Vũ trong mấy ngày qua

-Còn gọi bác sao?

-Dạ...con cảm ơn mẹ - Nhìn Thiên Vũ gãi đầu mà mọi người phá cười lên

-Anh Nhất Anh... tỉnh lại rồi

Tuyết Nga mừng rỡ khi thấy đôi mắt Nhất Anh từ từ hé mở, mọi người quay lại nhìn ai cũng đều rất vui có lẽ người vui nhất là Thiên Vũ

-Nhất Anh tỉnh rồi sao? Nhất Anh thấy trong người thế nào rồi? Nhất Anh có thấy đau ở chỗ nào không? Nhất Anh....

-Bin...Nhất Anh nó vừa tỉnh lại con hỏi gì mà lảm thế? – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ...tại con vui quá

-Bin ra ngoài đi – Nhất Anh thều thào

-Sao...???

-Nhất Anh bảo Bin ra ngoài đi – Nhất Anh xúc động, ho sặc sụa, Thiên Vũ hoảng quá chẳng biết chuyện gì xảy ra...

-Bin con ra ngoài một chút đi – Mẹ Nhất Anh

-Bin ra đây...Nhất Anh dừng xúc động quá

Thiên Vũ buồn rầu ra ngoài, Nhất Anh không nhìn theo, mọi người vây lấy Nhất Anh

-Có chuyện gì giữa con với nó vậy? Mấy ngày qua con biết nó đã luôn ở bên con chăm sóc cho con không? Sao con lại đối xử với nó như thế? – Mẹ Nhất Anh trách

-Kìa bà con nó vẫn chưa khỏe mà

-Con hơi mệt, con muốn một mình

Mọi người nhìn Nhất Anh chẳng hiểu chuyện gì nữa, sao Nhất Anh thay đổi một cách bất thường như thế?

-Chắc anh Nhất Anh còn mệt, mọi người về cho anh ấy nghỉ ngơi đi ạ, mai hãy vào thăm anh ấy – Tuyết Nga nói với chất giọng của y tá

-Uhm vậy ba mẹ về trước, mai ba mẹ lại vào

-Anh Nhất Anh mau khỏe lại nha, bọn em về đây

-Hai bác cũng về đây, con mau khỏe lại nha!

-Con xin lỗi, con cảm ơn mọi người nhiều lắm

-Uhm không có gì đâu, con nằm nghỉ đi

Đợi mọi người ra hết rồi, Tuyết Nga đến ngồi cạnh Nhất Anh giúp Nhất Anh sát trùng vết thương, Tuyết Nga thấy một giọt nước mắt trên khóe mắt Nhất Anh, Nhất Anh vội lau đi

-Có thể nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra được không?

-Không có chuyện gì đâu, em đừng nghĩ nhiều quá

-Anh không giấu được em đâu, anh hai mau nói cho em biết đi

-Anh thấy anh...không xứng đáng với Bin, thân thể anh thật dơ bẩn và nhơ nhuốt, bây giờ anh chỉ muốn tắm rửa cho thật sạch

Thiên Vũ bên ngoài đã nghe tất cả những gì Nhất Anh nói, Thiên Vũ nhớ lại, Thiên Vũ tức giận, Thiên Vũ không trách Nhất Anh mà Thiên Vũ tự trách bản thân mình không bảo vệ được Nhất Anh...hai bàn tay Thiên Vũ bấu chặt vào nhau....Nhất Anh xúc động, lấy tay kỳ cọ cơ thể mình, kỳ cọ lên vết thương làm nó chảy máu, Tuyết Nga hoảng hốt

-Anh hai, anh đang làm gì thế? Mau dừng tay lại anh sẽ bị đau đấy

Tuyết Nga giữ tay Nhất Anh, Thiên Vũ đẩy cửa xông vào chạy đến giữ chặt lấy cánh tay Nhất Anh

-Mau buông Nhất Anh ra, Nhất Anh cần tẩy rửa, người Nhất Anh nhơ nhuốt lắm, dơ bẩn lắm Bin mau buông Nhất Anh ra – Thiên Vũ ôm lấy Nhất Anh, hai tay giữ chặt lấy bàn tay Nhất Anh

-Nhất Anh không được làm đau chính bản thân mình, Nhất Anh không có quyền làm điều đó vì Nhất Anh chính là của Bin, Nhất Anh biết không? Nhất Anh chính là của Bin, tất cả những gì thuộc về Nhất Anh đều là của Bin, Nhất Anh không có quyền làm tổn thương chính mình Nhất Anh biết không?

Đôi tay Nhất Anh mềm nhũn ra, từng lời nói của Thiên Vũ làm Nhất Anh càng thấy tủi...

-Nhất Anh muốn nằm xuống

-Được, nhưng Nhất Anh không được làm như thế nữa

-Uhm

Thiên Vũ để Nhất Anh nằm xuống, lòng thấy nhẹ nhàng hơn nhiều, Tuyết Nga cũng một phen hoảng hồn

-Thiên Vũ ở lại chăm sóc anh ấy nha, Tuyết Nga phải sang phòng bệnh khác

-Uhm, chị đi

Tuyết Nga đi rồi Thiên Vũ ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay Nhất Anh

-Tại sao lại tốt với Nhất Anh như thế?

-Vì Nhất Anh chính là trái tim của Bin, Nhất Anh mà có chuyện gì làm sao Bin có thể tiếp tục sống khi không còn trái tim

Nhất Anh xúc động nhìn Thiên Vũ

-Nhưng người Nhất Anh quá nhơ nhuốt, quá dơ bẩn

-Vậy để Bin giúp Nhất Anh rửa sạch, lau sạch tất cả

Nói là làm, Thiên Vũ dùng đôi môi của mình hôn lên trán, hôn lên đôi mắt ướt át của Nhất Anh, hôn lên khuôn mặt, hôn lên đôi môi, hôn xuống cổ, hôn xuống bờ ngực trần đang được quần băng, hôn cả lên vết thương của Nhất Anh.... Đôi mắt Nhất Anh đã nhòe lệ, đôi bàn tay ấm áp của Nhất Anh vuốt ve khuôn mặt của Thiên Vũ, Thiên Vũ ngược nhìn Nhất Anh

-Sao Nhất Anh lại khóc – Thiên Vũ lấy tay lau những giọt nước mắt đáng ghét ra khỏi khuôn mặt Nhất Anh

-Nhất Anh xin lỗi!!! Bin buồn Nhất Anh lắm đúng không?

-Nhất Anh ngốc quá, đừng nghĩ ngợi gì cả, Nhất Anh mau chóng khỏe lại là Bin vui rồi – Áp hai bàn tay Nhất Anh vào nhau, Thiên Vũ hôn lên đôi bàn tay ấy, Thiên Vũ thiều thào – Nhất Anh mau khỏe lại để Bin còn phạt Nhất Anh nữa chứ

-Phạt??? Bin còn giận Nhất Anh chuyện đó sao? – Nhất Anh giật tay ra khỏi bàn tay Thiên Vũ

-Không...không phải...ý Bin là Nhất Anh mau khỏe lại để trở về cùng Bin xây dựng một gia đình, cùng Bin nấu những bữa ăn, cùng Bin chăm sóc ngôi nhà chỉ có Bin và Nhất Anh...

-Là...là sao? – Nhất Anh hiểu nhưng cố hỏi

Thiên Vũ quỳ một chân xuống bên cạnh giường của Nhất Anh, tay lôi cái hộp trong túi ra, mở chiếc hộp ra là hai chiếc nhẫn mà Nhất Anh đã luôn giữ bên mình...Thiên Vũ nói

-Nhất Anh có biết Nhất Anh là trái tim, là cả cuộc sống của Bin không? Khi hay tin Nhất Anh gặp nạn lòng Bin như lửa đốt Bin thật sự rất sợ...sợ sẽ không còn được gặp Nhất Anh nữa, sợ sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười, ánh mắt của Nhất Anh; sợ không còn được nghe tiếng nói quen thuộc của Nhất Anh...chỉ nghĩ đến thế thôi mà trái tim Bin đã như ngừng đập nếu Nhất Anh mà xảy ra chuyện gì thì Bin không biết Bin sẽ như thế nào nữa. Bin sẽ không thể nào một mình bước tiếp trên con đường này, nó thật sự quá dài....Nhất Anh có đồng ý cùng Bin bước tiếp trên con đường này không? Một mình Bin sẽ không thể đi hết con đường nhưng nếu có Nhất Anh Bin sẽ có nhiều động lực hơn... Bin yêu Nhất Anh nhiều lắm! Nhất Anh đồng ý làm vợ Bin nha!

Nhất Anh xúc động không thể nào kiềm được hai hàng nước mắt hạnh phúc, Nhất Anh gật đầu

-Nhất Anh đồng ý, đồng ý cùng Bin đi hết quãng đường còn lại dù khó khăn đến mấy Nhất Anh cũng sẽ cùng Bin vượt qua

Thiên Vũ vui mừng, mi้ม cười đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Nhất Anh, Thiên Vũ đứng dậy ôm lấy Nhất Anh, lau đi hàng nước mắt trên khuôn mặt Nhất Anh, bờ môi Thiên Vũ liền tìm đến bờ môi của Nhất Anh, một nụ hôn ngọt ngào và hạnh phúc được dành trọn cho nhau

Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ra

-Đây có thể coi là lời cầu hôn không?

Thiên Vũ ngại ngừng gãi đầu

-Bin...Bin...Bin không biết lãng mạn...Bin..Bin..

-Cầu hôn trong phòng bệnh á, không có hoa, không có nến...vậy Nhất Anh đổi ý – Nhất Anh chuẩn bị tháo nhẫn ra, Thiên Vũ ngăn lại

-Nhất Anh đã đồng ý rồi thì không được từ chối nữa, từ bây giờ từ thời khắc này Nhất Anh chính thức thuộc về Thiên Vũ, có đồng ý hay không đồng ý thì đời này kiếp này Nhất Anh mãi mãi thuộc về một mình Thiên Vũ này thôi

Nhất Anh ôm Thiên Vũ mi้ม cười hạnh phúc, thật ra Nhất Anh chỉ muốn trêu Thiên Vũ thôi nhưng không ngờ Thiên Vũ lại phản ứng mạnh thế...làm trái tim Nhất Anh xao xuyến, vui đến không còn lời nào có thể diễn tả

-Người ta chỉ nói thế thôi chứ có trả lại đâu mà hihi

-Dám trêu Bin hả - Thiên Vũ cù lét Nhất Anh

-Thôi không giỡn...đau...

-Bin...xin lỗi...

-Ba..ba....

Sumo, Mỹ Vân, Quốc Hùng, Thanh Tuấn và Lệ Quyên bước vào, Sumo chạy lại Nhất Anh

-Ba, Sumo nhớ ba. Ba mau hết bệnh về chơi với Sumo nha!

-Uhm, ba cũng nhớ Sumo – Nhất Anh muốn ôm hôn thẳng bé nhưng mà cái chân đang băng bột Nhất Anh không thể ngồi dậy được

-Anh khỏe chưa? – Mỹ Vân

-Cám ơn em anh đỡ nhiều rồi

-Tôi xin lỗi, cũng do tôi mà... - Quốc Hùng

-Không phải do anh...tôi hiểu mà...mong hai người sớm trở lại với nhau mà cùng lo cho Sumo – Nhất Anh mi้ม cười

-Ba...con không thích chú ấy đâu

-Sumo đây mới chính là ba ruột của con, ba không phải ba ruột của con

-Ba...không thương Sumo nữa

-Sumo ngoan, ba lúc nào cũng thương Sumo mà nhưng người này mới thật sự là ba của con, con không thương ba con sao?

-Con thương ba nhưng mà... - Sumo nhìn Quốc Hùng – Chú ấy là người xấu

-Chú ấy đã biết lỗi rồi, biết lỗi rồi thì mình phải tha thứ cho chú ấy phải không?

-Dạ

-Vậy con mau gọi ba đi con

-Ba – Sumo chạy đến ôm Quốc Hùng, Quốc Hùng hạnh phúc vô cùng

-Cám ơn cậu nhiều lắm

-Cám ơn anh – Thanh Tuấn

Nhất Anh mi้ม cười nhìn Thiên Vũ, đôi bàn tay Thiên Vũ nắm chặt lấy tay Nhất Anh. Mọi người cùng đang nghĩ về một thiên đường hạnh phúc.

Hơn một tuần trôi qua lễ cưới của Thiên Minh và Song Thu được tổ chức. Song Thu ngấm mình trong gương mỉm cười hạnh phúc

-Thu, cậu đẹp thật đấy – July

-Cám ơn cậu

-Thu làm bọn chị phải ghen tị đấy, em xin quá – Lệ Quyên, Tuyết Nga, Tuyết Lam

-Mọi người lại trêu em rồi – Nhỏ ngại

-Mọi người sau đứng đây cả thế mau ra ngoài đi khách đang đến đấy....Cha cha không ngờ Thu nhà ta cũng xin ra phéch đấy chứ - Thiên Vũ trêu

-Nè...mau gọi chị đi nhé... - Song Thu véo tai Thiên Vũ

-Ui...đau...đau...chị...tha cho em

-Có chuyện gì thế? Mọi người ra ngoài đi – Thiên Minh, Andy đi vào

-Anh hai xem bà vợ của anh làm gì cái tai em nè...hichic...dữ như bà chẳng

-Còn nói nữa hả - Song Thu giơ tay lên, Thiên Vũ vội nấp sau lưng Thiên Minh

-Đó anh thấy chưa? Sau này có chuyện gì đừng kêu khổ với em đấy nhé!

-Anh tự nguyện mà

-Ồooo... - Mọi người ồ lên làm Song Thu đỏ cả mặt

-Thôi thôi...mọi người mau ra ngoài đi khách đến đông lắm rồi – Thanh Tuấn vào gọi

Mọi người ra đón chào khách phụ cô dâu chú rể...nào lời chúc mừng, nào quà tặng, nào tiếng cứ nối tiếp nhau trong suốt lễ cưới...

-Nào mọi người chuẩn bị nha! Em thấy đó 1...2...3...

Song Thu tung bó hoa lên trời, mọi người đang sẵn sàng chụp lấy nhưng đích đến của nó rơi vào tay Nhất Anh, mọi người nhìn Nhất Anh tủm tủm cười

-Vây kế tiếp là cậu và Bin nhà tớ đấy nhé! – Thiên Minh

Thiên Vũ buông tay xe đẩy Nhất Anh ra, đi đến đối diện Nhất Anh, Thiên Vũ ngồi xuống nắm lấy bàn tay Nhất Anh, nói:

-Đó là điều tất nhiên đúng không Nhất Anh? – Nhất Anh khẽ gật đầu, mỉm cười hạnh phúc

-Ba...!!! – Sumo chạy đến bên xe đẩy ôm lấy Nhất Anh, Nhất Anh xoa đầu Sumo

-Sumo ngoan!

-Tuyết Lam...chúng ta cũng thế nhé! – Gia Huy

-Cứ chờ đi

Tuyết Lam ngượng ngùng bỏ chạy, Gia Huy mỉm cười đuổi theo. Thanh Tuấn ôm lấy người bên cạnh mỉm cười hạnh phúc. Sumo rời khỏi Nhất Anh chạy đến ôm lấy Quốc Hùng, ôm lấy Mỹ Vân. Andy lấy can đảm nắm lấy tay Tuyết Nga, Tuyết Nga giật mình nhưng không giật tay lại, không dám nhìn Andy, cô cuối đầu e thẹn. Thiên Vũ nắm lấy tay Nhất Anh nhìn Song Thu và Thiên Minh hạnh phúc họ cũng mong mình cũng sẽ hạnh phúc như thế....

Một năm sau

Tại lễ đường trước sự chứng kiến của chúa, của cha xứ, của tất cả mọi người...một chàng trai trong bộ vest trắng đầy lịch lãm và nam tính quay về phía cánh cửa, miệng nở một nụ cười thật tươi...chàng trai ấy đang chờ đợi.... Từ ngoài cánh cửa, một chàng trai khác trong bộ vest trắng thật cuốn hút được một người đàn

ông trung niên dẫn vào tiến về lễ đường nơi mà chàng trai kia đang chờ đợi. Ông đặt tay Nhất Anh vào bàn tay Thiên Vũ, xúc động nói:

-Ba giao Nhất Anh lại cho con, hai đứa phải thật hạnh phúc đấy

-Dạ, con xin dùng cả cuộc đời của mình để chăm sóc cho Nhất Anh, ba yên tâm

Ông gật đầu, lau đi hàng nước mắt quay về chỗ ngồi cùng với người vợ thân yêu. Tất cả mọi người hướng về lễ đường, cha xứ bắt đầu hỏi

-Thiên Vũ, con có đồng ý lấy Nhất Anh làm vợ và nguyện suốt đời yêu thương, chăm sóc cho Nhất Anh dù có ốm đau bệnh tật?

-Thưa cha con đồng ý

-Nhất Anh, con có đồng ý lấy Thiên Vũ làm chồng và nguyện suốt đời yêu thương, chăm sóc cho Thiên Vũ dù có ốm đau bệnh tật?

-Dạ con đồng ý

-Mọi người có ai phản đối về cuộc hôn nhân này không?

Cả khán phòng im lặng nhìn hai người họ, Thiên Vũ nhìn Nhất Anh mi้ม cười hạnh phúc

-Vậy bây giờ ta tuyên bố hai con chính thức thành vợ chồng, chú rể có thể đeo nhẫn cho cô dâu

Mọi người đều đứng dậy vỗ tay....Thiên Vũ đeo nhẫn vào tay Nhất Anh, đặt lên môi Nhất Anh một nụ hôn sâu, mọi người bên dưới đều vỗ tay chúc mừng cho hạnh phúc của họ.

Họ tay trong tay đi nhau ra khỏi lễ đường để đến bữa tiệc đã được đặt sẵn, nụ cười cứ tiếp nối nhau có lẽ họ sẽ mãi mãi không bao giờ quên cái thời khắc hạnh phúc này....

-Chúc hai người yêu nhau đến răng long đầu bạc – Tuyết Lam, Gia Huy

-Cám ơn, hai cậu cũng thế nhé! – Thiên Vũ

-Chúc mừng hạnh phúc – Thanh Tuấn, Lệ Quyên

-Hai cậu chuẩn bị đón thiên thần rồi đấy à...nhớ cho tớ làm ba nuôi nhé!

-Cậu yên tâm đi

-Chúc mừng anh – Mỹ Vân, Quốc Hùng

-Ba...con chúc mừng ba

-Cám ơn hai người...Sumo ngoan lắm...

-Chúc mừng – Andy, Tuyết Nga

-Anh Thiên Vũ, anh Nhất Anh, chúc hai anh hạnh phúc nhé! – July cùng một người con trai bước đến

-Cám ơn mọi người nhiều lắm...

-Này từ nay chúng ta nên xưng hô thế nào nhỉ? – Thiên Minh vuốt cằm ra vẻ suy nghĩ

-Thì gọi là anh chồng và em dâu chứ xưng hô thế nào nữa – Thiên Vũ trêu

-Bin... - Nhất Anh ngại

-Anh Bin nói đúng mà....chị nói thế phải không Bin?

-Cái con nhỏ này....

-Nói ai thế? – Song Thu giơ tay lên

-Ồ...chị híchic...- Quay sang Thiên Minh, Thiên Vũ nói – Tại anh đẩy hết người lấy hay sao mà lấy cái bà la sát...cũng may em không ở chung nhà nếu không...Nhất Anh của em chắc bị hành hạ thảm luôn quá....

-Bin à... - Nhất Anh khiêu

-Anh cũng thấy thế

-Hai anh vừa nói gì đấy – Song Thu nhìn cả hai bằng đôi mắt đáng yêu như muốn ăn tươi nuốt sống, Thiên Minh gãi đầu

-Anh nói lấy được em là....anh rất hạnh phúc

-Em đâu dám nói gì đâu.... - Thiên Vũ nhăng mặt

Hahaha...mọi người xung quanh cười lên còn Thiên Vũ thì đành cam chịu phần vì ngày vui nên không chấp dứt, phần vì có chấp cũng không dám vì bây giờ Song Thu không còn là Song Thu của trước kia mà Song Thu vừa là chị dâu, vừa đang mang một thiên thần sắp chào đời....Thiên Vũ đành nhẫn nhịn vì hoà bình và tương lai sau này...

60. Chương 60 : Cuộc Sống Vợ Chồng - End

Năm năm sau

-Anh hai – Tuyết Nga

-Tuyết Nga, anh nghe mẹ nói em sẽ sang Singapore?

-Dạ, tháng sau em đi do sự nghiệp của anh Andy đều bên ấy mà em lại...còn Suka nữa nên em...

-Hihi anh hiểu mà...như vậy cũng tốt hai vợ chồng không phải cứ bay đi bay về mãi

-Anh hai này cứ trêu em...mà anh đến gặp Thiên Vũ sao?

-Uhm, anh nấu ít canh mang đến cho Bin hôm qua Bin trực cả đêm nên anh...

-Hihi hai người làm em ghen tị quá đi hihi. Thiên Vũ đang trong phòng đấy, anh vào đi...em đi trước đây

-Uhm cảm ơn em

Trong phòng Thiên Vũ

-Bác sĩ Vũ.....em thích anh – Cô y tá Ngọc Bích ôm phía sau Thiên Vũ

-Này cô làm gì thế mau buông tôi ra – Thiên Vũ gỡ tay Ngọc Bích ra, xoay người lại đối diện với Ngọc Bích – Tôi đã có vợ rồi, tôi rất yêu vợ của tôi nên mong cô từ nay đừng làm chuyện này nữa

Thiên Vũ vừa dứt lời, Ngọc Bích ôm lấy Thiên Vũ, khẽ gót chân hôn Thiên Vũ. Lúc đó cánh cửa vừa được Nhất Anh mở ra, Nhất Anh vui vẻ cầm chiếc laptop đi vào phòng, mở cánh cửa phòng ra Nhất Anh chết lặng vội quay ra đứng dựa vào tường, đôi mắt đỏ hoe. Thiên Vũ đẩy cô gái đó ra

-Mong cô giữ gìn một chút tôn nghiêm.

Thiên Vũ trở lại bàn ngồi, cô gái vẫn ngây ngốc đứng đó nhìn Thiên Vũ

-Anh Nhất Anh – Tuyết Lam cùng Gia Huy đang đến

Nhất Anh vội lau đi hàng nước mắt, nhìn hai người họ

-Anh nhờ hai đứa đưa cái này cho Bin – Nhất Anh đưa cho Tuyết Lam rồi bỏ chạy

-Anh Nhất Anh!!! – Tuyết Lam gọi lớn, Thiên Vũ trong phòng vội chạy ra

-Chuyện gì thế Lam?

Tuyết Lam nhìn người con gái bước ra theo sau Thiên Vũ, thở dài lắc đầu

-Của cậu – Tuyết Lam đưa cho Thiên Vũ rồi bỏ đi

-Cái này...chuyện gì xảy ra thế Gia Huy? – Thiên Vũ kéo tay Gia Huy lại

-Tớ không biết...lúc này nhìn thấy anh Nhất Anh hình như đang khóc thì phải, anh ấy nhờ bọn tớ đưa cho cậu cái này

Gia Huy bỏ đi theo Tuyết Lam, cô gái bên cạnh Thiên Vũ lên tiếng

-Bác sĩ...

-Cô thấy những gì cô đã gây ra chưa?

Thiên Vũ nổi quạo bỏ đi. Tuyết Nga vừa đến nhìn thấy thái độ của Thiên Vũ, cô quay sang Ngọc Bích tìm hiểu sự việc.

Thiên Vũ nghĩ có lẽ lúc này Nhất Anh đã nhìn thấy, Thiên Vũ vội vàng đi về nhà. Về đến nhà, chạy lên phòng thì phòng đã bị khoá bên trong, Thiên Vũ gọi

-Vợ...mau mở cửa cho chồng

-.....

-Vợ à!

-Anh đi đi tôi không muốn nhìn thấy anh nữa

-Vợ giận chồng à...vợ hiểu lầm rồi...không phải thế đâu...

Cánh cửa mở ra, Thiên Vũ vui mừng nhưng mà....

-Vợ đi đâu thế? – Nhìn thấy vali đồ mà Nhất Anh kéo ra

-Tôi về nhà tôi

Thiên Vũ giữ chặt vali, kéo Nhất Anh lại

-Nhà này không phải của em sao?

-Trước đây thì phải, còn bây giờ thì không...anh mau tránh ra

Nhìn vẻ mặt hằm hằm của Nhất Anh, Thiên Vũ muốn cười nhưng mà không thể cười được

-Trước đây hay bây giờ cũng thế, đây là nhà của em – Thiên Vũ nhẹ nhàng nói

-Vậy...anh mau đi ra khỏi nhà tôi

Nhất Anh vừa nói vừa đẩy Thiên Vũ ra ngoài, khoá cửa lại. Thiên Vũ có gọi sao cũng không chịu mở cửa...Thiên Vũ đành đi về nhà của Thiên Minh

-Ủa Bin con sang đây có một mình sao, còn Nhất Anh đâu?

Thiên Vũ thở dài, đi vào trong kể lại sự việc cho gia đình nghe

-Haha...đáng đời....ham hố làm gì haha bị vợ đuổi ra khỏi nhà – Song Thu

-Con nhỏ này...có im không hả?

-Này em bảo ai là con nhỏ hả? – Song Thu

-Anh hai.... – Thiên Vũ cầu cứu Thiên Minh

-Chú ba, ba con sợ mẹ lắm – Bé Nấm

-Thôi...thôi....được rồi, vậy con ở lại đây vài ngày đi...Nhất Anh nó chỉ giận một lúc thôi – Mẹ Thiên Vũ

-Dạ - Thiên Vũ vò đầu, Song Thu và Thiên Minh phì cười

Hai ngày trôi qua thấy tinh thần của Thiên Vũ xuống cấp trầm trọng, Tuyết Nga một lần nữa đến tìm Nhất Anh

-Chuyện là thế đó, anh đừng có giận Thiên Vũ nữa mấy ngày nay em thấy cậu ấy mệt mỏi nhiều lắm

-Nhưng mà có chắc là do cô gái đó...anh làm sao mà tin được

-Là thật, do em tất cả - Ngọc Bích đứng đợi bên ngoài bước vào – Em không biết anh Thiên Vũ đã có vợ...em xin lỗi...em đã nghe chị Nga kể lại rồi...

Nhất Anh nhìn người con gái đó, nghĩ đến Thiên Vũ tự nhiên thấy xót xót....

-Thôi bọn em về đây, sắp đến ca trực rồi

-Uhm...cám ơn hai em

-Em chào anh

Nhất Anh trở lên phòng, nằm suy nghĩ một lúc thì nghe tiếng chuông...Nhất Anh bước xuống, mở cổng

-Nhất Anh...đừng giận chồng nữa

Thiên Vũ chìa bó hoa hồng trước mặt Nhất Anh, Nhất Anh vờn giận dỗi cầm lấy bó hoa bỏ vào trong, Thiên Vũ mi้ม cười đi theo. Nhất Anh bước về phòng, Thiên Vũ cũng bước theo sau

-Anh về đây làm gì?

-Vợ...anh xin lỗi đừng giận anh nữa...xa vợ có hai ngày mà anh ốm rồi này thấy không?

Nhất Anh nhìn Thiên Vũ, bật cười, Thiên Vũ chau mày khó hiểu

-Cho anh chữa lần sau còn dám hôn người khác nữa không?

-Không...thật sự không phải tại anh mà...cô ấy... - Thiên Vũ bối rối gãi đầu

Nhất Anh đứng dậy ôm Thiên Vũ

-Em đã biết tất cả rồi

Thiên Vũ mi้ม cười nham hiểm

-Em biết rồi mà còn trêu anh à...hehe...anh sẽ phạt

“Phạt” – Nhất Anh đẩy Thiên Vũ ra nhưng Thiên Vũ kịp bắt Nhất Anh lại, nở một nụ cười

-Mau thả em ra

Nhất Anh vùng vằng Thiên Vũ càng ôm chặt lấy, bờ môi Thiên Vũ nhanh chóng chiếm lấy bờ môi của Nhất Anh, cơ thể Nhất Anh không còn chút sức lực nào để phản kháng nữa, Thiên Vũ từ từ đưa Nhất Anh đến chiếc giường...để Nhất Anh nằm xuống, Thiên Vũ thả lỏng

-Chồng phải phạt vợ thật nặng vì dám không cho chồng bên cạnh suốt hai ngày qua. Vợ có biết là chồng nhớ vợ thế nào không hả? Chồng phạt vợ phải bên cạnh chồng suốt đời này, kiếp này và cả kiếp sau...kiếp sau nữa...

Nhất Anh mi้ม cười hạnh phúc, Thiên Vũ bắt đầu tháo những chiếc cúc áo ra khỏi người Nhất Anh, không bao lâu sau trên sàn nhà đã đầy những mảnh vải...những tiếng rên nhẹ làm Thiên Vũ thêm phần hưng phấn....hơi thở càng trở nên gấp gáp hơn bao giờ hết.

-Vợ đang làm gì đấy? – Thiên Vũ ôm Nhất Anh từ phía sau

-Em đang cháo cho ba mẹ sẵn nấu ít canh mang sang cho bé Năm

-Sao em phải làm, bên đó có ông bà nội còn có ba mẹ nó rồi...

-Thôi mà...sẵn em nấu luôn

-Uhm em làm xong gọi anh, vợ chồng mình cùng đi

-Uhm em biết rồi, anh ra kia ngồi đợi em đi

Hôn lên má Nhất Anh một cái rồi kêu, Thiên Vũ mi้ม cười ra ngoài phòng khách ngồi đợi. Tin...toon...

-Ba đẹp trai – Sumo ôm lấy Thiên Vũ

-Sumo, anh chị về khi nào? Sao không báo ọi người biết?

-Vậy cho hai người bắt ngờ chứ? Không chào đón anh chị sao? – Quốc Hùng

-Anh chị vào nhà đi, Sumo theo ba nào....lớn quá rồi ba ắm con hết nổi rồi

-Hihi ba yếu thế...ba Nhất Anh đâu rồi ba

-Ba Nhất Anh đang trong bếp....

-Dạ

Sumo lật đật chạy vào trong để lại mọi người đi vào sau

-Cái thằng này...có Nhất Anh là quên mất tiêu ba đẹp trai luôn à

Thiên Vũ nhăng nhó còn hai người kia phì cười

-Ba...ba... - Sumo nhảy lên ôm lấy Nhất Anh, hôn Nhất Anh không kịp đỡ - Con nhớ ba Nhất Anh lắm

-Sumo....con về khi nào thế? – Nhất Anh vui mừng ôm lấy Sumo, hôn lên má thằng bé, Nhất Anh đâu hề hay biết có một gương mặt đang quạo đeo nhìn mình

-Dạ con về hôm qua...con sẽ ở đây luôn không trở về Mĩ nữa

-Vậy thì tốt quá...ba mẹ con đâu?

Sumo chỉ tay ra phòng khách, Nhất Anh nhìn theo thấy gương mặt nhăng nhó kia phì cười

-Chồng bị sao vậy?

-Ba đẹp trai đang ghen đấy....thấy con hôn ba nên ba đẹp trai đang ghen hihi

-Sumo đừng có nói bậy...con ra ngoài với ba mẹ con đi – Nhất Anh

Nhóc Sumo nhìn Thiên Vũ mi้ม cười rồi chạy ra ngoài, Thiên Vũ đến gần Nhất Anh

-Anh bị sao vậy? Chẳng phải lúc nãy đang vui hay sao?

-Tại em đấy?

-Tại em? – Nhất Anh mở tròn to đôi mắt khó hiểu nhìn Thiên Vũ – Em làm gì....chẳng lẽ....nè...đừng có mà nghĩ lung tung đấy nhé!

-Uhm...cứ nghĩ lung tung đấy...ai bảo...cứ ôm...cứ hôn...

-Sumo là con nít mà cũng....

Thiên Vũ ôm lấy Nhất Anh, hôn lên môi Nhất Anh không cho Nhất Anh nói tiếp....sau hồi lâu Nhất Anh muốn nghẹt thở thì Thiên Vũ mới chịu thả Nhất Anh ra

-Con nít nhưng nó vẫn là đàn ông....biết không hả? – Thiên Vũ véo má của Nhất Anh

-Thấy chưa con đã nói rồi mà ba không tin con

Sumo ôm bụng cười hà hà, Thiên Vũ quay về phía sau nhìn Sumo gãi đầu còn Nhất Anh thì nhăng nhó xấu hổ chết đi được....cũng tại ông chồng đáng ghét...khó ưa....

Thiên Vũ cùng Nhất Anh, Sumo, Quốc Hùng, Mỹ Vân ghé sang nhà ba mẹ Thiên Vũ chơi, gặp lại nhau họ rất vui, còn thằng bé Sumo thì gặp phải đối thủ nặng ký là bé Nấm (con của Song Thu và Thiên Minh), hai đứa cứ làm ra những trò khiến cả nhà cười ra nước mắt.

-Bé Nấm lại đây chú ba bửu – Thiên Vũ

-Dạ...chú ba kêu con có gì không ạ?

-Con thấy anh Sumo có đẹp trai không?

-Xấu quắc!!!

-Anh Sumo đẹp trai thế này mà bảo xấu...khen anh đẹp trai đi sau này anh cưới bé Nấm về làm vợ

-Xí...ai thèm...bé Nấm sau này sẽ cưới anh Sin hihi

Tin...toon...Thanh Tuấn và Lệ Quyên dẫn theo tiểu công chúa, Tuyết Lam và Gia Huy cùng một cu nhóc đến, vừa nghe tiếng nhóc Sin bé Nấm chạy ra ngoài, mọi người trong nhà nhìn theo con nhóc mà lắc đầu

-Anh Sin....sau này bé Nấm sẽ cưới anh Sin chứ không?

-Ê...mày là Sin à? - Sumo đi theo bé Nấm

-Dạ, em chào anh....anh tên gì vậy? – Sin nở một nụ cười tươi

-Tao là Sumo, mày sau này sẽ cưới bé Nấm hả?

-Sau này em cưới anh được không ạ?

-CÁI GÌ...???

Mọi người ngạc nhiên la to, nhóc Sumo thì mặt tự nhiên đỏ ửng, bé Nấm thì nhăn nhó nhìn anh Sin của mình, ba nhóc đứng thành hình tam giác nhìn nhau....Mọi người lại bật cười khiến cho không khí của ngày xuân đang đến càng trở nên ấm áp hơn....Thiên Vũ đi đến ôm Nhất Anh từ phía sau khiến Nhất Anh ngại ngùng vì giờ ở nhà đang rất đông người....Nhất Anh gỡ tay Thiên Vũ ra nhưng Thiên Vũ vẫn giữ chặt lấy, thỏ thẻ bên tai Nhất Anh...

-Vợ yên nào...chồng muốn được như thế này....mãi mãi được ôm vợ như thế này...

-Chồng à....mọi người đang nhìn mình đây...đúng là đồ đáng ghét....khó ưa mà!!!

Nhất Anh ngại ngùng, đỏ mặt, ba đứa nhóc nhìn họ tùm tùm cười lấy hai ngón tay che đi đôi mắt....còn mọi người nhìn họ trải qua bao nhiêu sóng gió cuối cùng họ cũng đã hạnh phúc bên nhau....miễn cười vui mừng cho hạnh phúc của họ...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-la-do-dang-ghet-kho-ua-ma>